

ძალა, რომელიც არასოდეს არ უნდა დათმო

შეუპოვარი

ჯონ ბევირი

ავტორი წიგნისა საბანის სატყუარა

შეიტავს წიგნის DVD ვერსიას

ძვირფასო მეგობარო

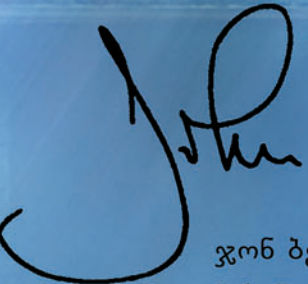
ის თუ როგორ დაასრულებ შენს მოგზაურობას ქრისტიეში, განუზომლად უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე ის თუ როგორ დაიწყებ. მსრბოლელის მსგავსად, უნდა გადანყვიტო, რომ შენი სარბიელი კარგად გაირბინო. თუმცა, რამდენი და და ძმა ვიცით, რომელნიც დასუსტდნენ და საბოლოოდ დანებდნენ სირთულეებისა და განსაცდელეების გამო? კარგი ამბავი კი ის არის, რომ ღვთის მადლმა მოგვცა ყველაფერი, რაც კი გვჭირდება იმისათვის, რომ ავმალღვთ იმ გარემოებებზე, რომელიც ჩვენს ირგვლივ იქმნება დიდი სირთულეების ჟამს. შეუპოვარი, სწორედ რომ იმ ძალის შესახებ მოგვითხრობს, რომელიც კარგად დასრულეებისათვის არის საჭირო.

მნამს, რომ ეს გზავნილი წინასწარმეტყველურად არის ცხებული, რომელიც მიმართულია დღევანდელი ეკლესიის დიდი საჭიროებისაკენ. გამოცემის შემდეგ მრავალმა ქალმა და კაცმა დაამონმა იმ თავისუფლების, რწმენის და გამძლეობის შესახებ, რომელიც ამ წიგნმა გააღვივა მათ ცხოვრებაში. როდესაც უფალი ამ ჭეშმარიტებებზე მელაპარაკებოდა, მე გამოღვიძება განვიცადე ჩემს სულში.

უფალმა ჩემში აღძრა სურვილი, რომ ეს ჭეშმარიტებები შენთვის და მსოფლიოს მასშტაბით ყველა ლიდერისთვის გამეზიარებინა. გთხოვთ, მიიღეთ ეს ჩემგან დიდი სიყვარულით. დისკს და დამატებით ფაილებს გადმოტვირთავთ რა ინტერნეტიდან, ჩემი თხოვნაა გაუზიაროთ ისინი ყველას, ვისაც კი იცნობთ! მჯერა, რომ ეს მასალები გაგაძლიერებთ თქვენ და თქვენს გვერდში მყოფთ, რომელნიც ენდობიან თქვენს ზრუნვას, ძალაუფლებას და ღვთიურ მიზანს.

მეგობარო, ამ წიგნში გადმოცემულმა გზავნილებმა სამუდამოდ შეცვალა ჩემი ცხოვრება და ღმერთისადმი მსახურება. ვლოცულობ, რომ შენი ცხოვრებაც შეიცვალოს ამ სასწავლო პროგრამის მეშვეობით. გამიხარდება თუკი დამიკავშირდები და გამაგებინებ თუ რა გავლენა იქონია ამ წიგნმა შენზე და შენს მსახურებაში მყოფ ადამიანებზე, მომწერეთ: JohnBevere@ymail.com

თქვენი ძმა ქრისტიეში

ჯონ ბევერი
JohnBevere@ymail.com

ჯონ ბევერი ფეისბუქსა და ტვიტერზე.

teach reach rescue
Messenger International
MessengerInternational.org

ძალა, რომელიც არასოდეს არ უნდა დათმო

შ ე უ ჰ ო ვ ა რ ი

ჯონ

ბევირი

ავტორი ნიგნისა სატანის სატყუარა

თბილისი

2013

Relentless by John Bevere, Georgian
© 2013 Messenger International
www.Messengerinternational.org
Originally published in English as Relentless
Additional resources in Georgian by John & Lisa Bevere
Are available for free download at: www.CloudLibrary.org
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

შეუპოვარი, ჯონ ბევერი, ქართულად
© 2013 Messenger International
www.Messengerinternational.org
ორიგინალი დაიბეჭდა ინგლისურ ენაზე
სახელწოდებით „შეუპოვარი“
ჯონ და ლიზა ბევერებისაგან დამატებითი
რესურსები ქართულ ენაზე ხელმისაწვდომია
შემდეგ მისამართზე: www.CloudLibrary.org
ავტორის ელ-ფოსტის მისამართია: JohnBevere@ymail.com

ვუძღვნი ჩემს ვაჟს...

ალექს ბევირს

*შენ დაძლიე დაბრკოლებები და ამაღლდი სირთულეებზე.
შენი ცხოვრება უკვე წარმოადგენს ღმერთის
მადლისა და კეთილგანწყობის მონუმენტს.
ვამაყობ შენით და მიყვარხარ საუკუნოდ.*

შინაარსი

შესავალი — 6

1 შეუპოვარი — 9

2 მეფობა სიცოცხლეში — 21

3 ძალის წყარო — 35

4 როგორ ცხოვრობდა იესო — 47

5 გამორჩეული — 61

6 იხილე ან შედი — 81

7 ვინ დგას სირთულეების მიღმა? — 103

8 აღიჭურვეთ — 123

9 ძლიერი მადლში — 139

10 თავმდაბლობის იარაღი — 155

11 ჩამოვიცილოთ ყოველგვარი ტვირთი — 171

12 იფხიზლეთ და იყავით მღვიძარენი — 189

13 წინ აღუდექით ეშმაკს — 203

14 წინააღმდეგობის ყველაზე აღმატებული ფორმა — 219

15 შეუპოვარი ლოცვა — 235

16 ირბინე ჯილდოსთვის — 251

17 მეფესთან ახლოს — 267

18 არასოდეს არ დანებდე! — 275

დანართი A:

ლოცვა – გახდი ღმერთის შვილი — 285

დანართი B:

რატომ ვიყენებ ბიბლიის ამდენ სხვადასხვა თარგმანს — 287

შემდგომი მსჯელობისა და გააზრებისათვის — 289

შესავალი

მალევე, რაც ამ ნიგნის წერა დავინყე, ვნახე ფილმი, რომელშიც კარგად არის ასახული შეუპოვრობის მნიშვნელობა. ფილმი „მოჩვენება და წყვდიადი“, სადაც მთავარ როლებს მაიკლ დუგლასი და ვალ კილმერი ასრულებენ, 1800 წელს მომხდარ ფაქტებზეა დაფუძნებული.

შესანიშნავ სამხედრო ინჟინერს სახელად პეტერსონს (ვალ კილმერი) დაიქირავებენ, რათა მეთვალყურეობა გაუწიოს სარკინიგზო ხიდის მშენებლობას, რომელიც უგანდამი მდინარე ცავოზე უნდა აიგოს, რაც გაზრდის ბრიტანულ-აფრიკული სარკინიგზო მაგისტრალის მოცულობას. პროექტი უკვე თითქმის შეჩერებული იყო, როდესაც პეტერსონი გამოჩნდება.

ის მალევე მიხვდება ამის მიზეზს. მუშები ნელ-ნელა ქრებოდნენ. ისინი ღამით უჩინარდებოდნენ. პეტერსონი იგებს, რომ ორი კაციჭამია ლომი დაეპატრონა მუშათა ბანაკს. ამ მკვლელობათა შესაჩერებლად ის მახეებს დააგებს და ცდილობს სხვადასხვა მეთოდები გამოიყენოს, მაგრამ ეს მკვლელთა დუეტი წინასწარ იგებს პეტერსონის სვლებს და თავს არიდებს მის მიერ დაგებულ მახეებს.

როდესაც მოკლულთა რიცხვი ოცდაათს მიაღწევს, რკინიგზა დახმარებისათვის მიმართავს ამერიკელ მონადირეს ჩარლზ რემინგტონს (მაიკლ დუგლასი). იგი ცნობილია თავისი სამონადირეო ოსტატობით, თუმცა ლომები კვლავ აგრძელებენ ხალხის ხოცვას. ბანაკში ყოველ ღამე ვიღაც კვდება, და ბოლოს, ისინი მიდიან იმ დასკვნამდე, რომ ლომები ბოროტი სულები არიან და მათი შეჩერება შეუძლებელია. როდესაც მოკლულთა რიცხვი 130 გადააჭარბებს, მუშებს ეუფლებათ პანიკა, და პეტერსონი და რემინგტონი უმწეო მდგომარეობაში აღმოჩნდებიან, ხედავენ რა, როგორ გარბიან მუშები მშენებლობის ადგილიდან და მიჰყვებიან მატარებელს, რომელიც ცავოს მთელ ტერიტორიაზე გადის.

სწორედ ამ სამკვდრო-სასიცოცხლო მნიშვნელობის მომენტმა შემძრა. მოვლენები ძალზედ შთამბეჭდავად ვითარდება. ერთ მხარეს ვხედავთ მშიშარა ზედამხედველს, რომელიც უფრო ამძაფრებს თავის ქვეშევრდომებში შიშს და ამით უბიძგებს მიატოვონ სამუშაო, რომლის დასრულებაზეც მათ თანხმობა განაცხადეს. მეორე მხარეს კი გვყავს სამი კაცი – რემინგტონი, პეტერსონი და პეტერსონის დამხმარე – რომლებიც უარს ამბობენ ხელი აიღონ დაკისრებული მოვალეობის შესრულებაზე და აყვწენ დამანგრეველ შიშს.

მხოლოდ ეს სამი კაცი რჩება ამ მკვლელი ურჩხულების პირისპირ. ისინი რამდენჯერმე უშედეგოდ შეეცდებიან მათ მოკვლას. მათ წინაშე ძალიან მნიშვნელოვანი და სახიფათო ამოცანაა. შესაძლოა, ეს ყველაფერი სიცოცხლის ფასად დაუფდეთ, თუმცა გადანყვებილი აქვთ ბოლომდე იბრძოლონ და დაასრულონ ხიდის მშენებლობა. ისინი ძლიერ იარაღს ფლობენ. რემინგტონი და პეტერსონი დარწმუნებულები არიან, რომ საბოლოოდ გაიმარჯვებენ, თუ ფრთხილად და გონივრულად იმოქმედებენ, უკან არ დაიხევენ..... არ დანებდებიან.

დრო და სივრცე არ გვაძლევს დეტალებში ჩაღრმავების უფლებას, მაგრამ უნდა იცოდეთ: კაციჭამია ლომებს შეაჩერებენ, მაგრამ ამ გამარჯვებას დიდ ფასად მოიპოვებენ.

მუშები დაუბრუნდებიან სამუშაო ადგილებს და პროექტის ინჟინერს პეტერსონს უკვე სხვა თვალთ შეხედავენ. იგი არის კაცი, რომელმაც თვალეში ჩახედა სიკვდილს, მაგრამ მაინც არ დანებდა. ამ ადამიანების თვალში მათი ინჟინერი ერთი ასად ამაღლდა და მათ შეუძლებლის შესრულება შეძლეს. ხიდი თავის დროზე აშენდა!

ჩვენც, როგორც ღმერთის მიერ წარგზავნილები, ვაშენებთ ხიდებს. ჩვენი ხიდები მიწას და ზეცას აკავშირებენ ერთმანეთთან. როდესაც ვხვდებით წინააღმდეგობებს, წმინდა წერილი მათ წარმოგვიდგენს, როგორც მბრძღვინავ ლომებს, რომლებიც ცდილობენ ჩვენს ჩაყლაპვას. თუმცა, ცსავოს ლომის მსგავსად, ჩვენი ლომიც არ ფლობს იარაღს...მაგრამ ჩვენ გვაქვს. მტერი განიარაღებულია, ჩვენ კი გაგვანჩია ადამიანისთვის ხელმისაწვდომი ყველაზე ძლიერი იარაღი.

წინ გველის მოსაგები ბრძოლები და დასაძლევი სიმაგრეები. ხშირად ისინი აღმართულია გონებაში, გამოხატულია ქცევაში, ცხოვრების წესში და მტერი ცდილობს ისინი თავს მოახვიოს ადამიანებს. ჩვენს წინ აღმართული სიმაგრეები ერთობ მტკიცეა, მაგრამ „ქრისტეში“ ჩვენ ძლიერები ვართ.

ერთ ძალიან მნიშვნელოვან კითხვას უნდა გავცეთ პასუხი: *დავემსგავსოთ იმ შეშინებულ მუშებს, რომლებიც სირთულეებს გაექცნენ, საკუთარი სიცოცხლის გადასარჩენად, თუ ვიყოთ შეუპოვარი და გაბედული ადამიანები, რომლებიც ილტვიან ზეციური მანდატის შესასრულებლად? მე მჯერა, რომ ეს სიტყვა შეიცავს ჭეშმარიტებებს, რომელსაც გააჩნია პოტენციალი შენში შეუპოვრობის დამოკიდებულება ჩაბეჭდოს. ეს ჭეშმარიტებები არა მხოლოდ შეგძენთ სიმტკიცეს, არამედ მოგცემთ ძალას გასამარჯვებლად და დადებით ცვლილებებს გამოიწვევს.*

მნიშვნელოვანია, რომ შენ ამ შემეცნებაში გაიდგა ფესვი. ოდესღაც მრავალი წლის წინ ღვთის ხალხი აღმოჩნდა ტყვეობაში და ილუპებოდა უმეცრების გამო (იხ. ესაია 5:13; ოსია 4:6). სწორი ხედვა რწმენის საფუძველს ქმნის, ხოლო რწმენით განვახორციელებთ ცვლილებებს დაკარგულ და სიბნელეში შთანთქმულ სამყაროში.

შენ დაიბადე, რათა შენი გავლენის სფეროებში ცვლილება მოახდინო. მოდით, ერთად მივიღოთ ეს გამოწვევა და აღმოვაჩინოთ შეუპოვრობის ძალა, რომ არასოდეს დავნებდეთ!

შეუპოვარი

„სჯობს საქმის ბოლო მის დასაწყისს“

ეკლესიასტე 7:8;

3 ფიქრობ, დამეთანხმებით თუკი ვიტყვი, რომ *გაცილებით მნიშვნელოვანია ის, თუ როგორ „ვამთავრებთ“, ვიდრე ის, თუ როგორ „ვინწყებთ“.*

ქრისტიანული ცხოვრების დასასრული – არის ის დრო, როდესაც წარვსდგებით უფლის წინაშე და გვეტყვის: „ყოჩაღ, ჩემო კეთილო და ერთგულო მონავ!“.

კარგად რომ დაასრულო ცხოვრება, იგი კარგად უნდა განვლო. ამისათვის კი საჭიროა ვიცოდეთ, თუ როგორ „არ უნდა დავნებდეთ არასოდეს“. ეს ნიშნავს, გვეკონდეს შეუპოვარი სული.

როგორ ვიძინებ მას? და რატომ არის ეს ესოდენ მნიშვნელოვანი?

გულწრფელად რომ ვთქვა, ძალიან განვიცდი იმას, რომ ბევრი მორწმუნე ვერ დაამთავრებს ცხოვრებას ღირსეულად. ღმერთმა ერთხელ ხედვა მომცა, რომელიც ამ წიგნის თემას უკავშირდება.¹

ერთი კაცი ნავით დინების სანინალმდეგო მიმართულებით მიცურავდა. იგი მთელი ძალით უსმევდა ნიჩბებს, რათა მდინარის ძლიერი დინებისთვის წინააღმდეგობა გაეწია. ამოცანა იყო რთული, მაგრამ შესრულებადი.

აქ უფრო დიდი და კომფორტული გემებიც დაცურავდნენ, რომლებიც მოზეიმე ხალხით იყო სავსე. ამ გემებზე მყოფი ადამიანები იცინოდნენ, სასმელს მიირთმევდნენ და ერთობოდნენ. ხანდახან გადმოხედავდნენ პატარა ნავში მყოფ კაცს, რომელიც მდინარის დინებას ებრძოდა და დასცინოდნენ. მას თითოეული სანტიმეტრის ბრძოლით მოპოვება უხდებოდა, მაშინ, როცა ეს ხალხი ყოველგვარი ძალისხმევის გარეშე წინ მიიწევდა.

1. ამ ხედვის შესახებ მოკლედ ვწერ წიგნში „მოგიზიზე გული“ (Nashville: Thomas Nelson, 1999). ვგრძნობ, რომ კიდევ ერთხელ უნდა მოგიხროთ ეს ისტორია, ოღონდ უფრო დეტალურად.

რალაც დროის შემდეგ კაცი დაიღალა, დინებასთან ბრძოლით დაქანცულმა და ძალაგამოცლილმა ნიჩბები გადაყარა. თავდაპირველად რამდენიმე წამის განმავლობაში ნავი ინერციით ისევ წინ მიდიოდა, და უცებ ძალიან სამწუხარო რამ მოხდა: მიუხედავად იმისა, რომ ნავის წინა მხარე ისევ დინების საწინააღმდეგოდ იყო მიმართული, მან ნელ-ნელა უკან სვლა დაიწყო, დინებამ ნავი თავისი მიმართულებით წაიღო.

კაცმა მალე სხვა დიდი გემი დაინახა. ეს გემი განსხვავებულად დანარჩენი გემებისგან. მასაც, ნავის მსგავსად, ცხვირი მდინარის დინების საწინააღმდეგო მიმართულებით ჰქონდა, მაგრამ დინებას მიჰყვებოდა. ამ გემზეც ხალხი ერთობოდა და დროს მხიარულად ატარებდა. რადგანაც გემი მიმართული იყო დინების საპირისპიროდ, სწორედ იმ მიმართულებით, რა მიმართულებითაც ნავში მყოფ კაცს სურდა წასვლა, გადაწყვიტა ამ გემზე გადასულიყო და მათთან ერთად გაეცურა. ახლა ისინი ერთ მუშტად შეკრული ადამიანების ჯგუფს წარმოადგენდნენ. სხვა გემებისგან განსხვავებით ისინი დინებას მიჰყვებოდნენ, მიუხედავად იმისა, რომ ხომალდის ცხვირი დინების საწინააღმდეგოდ იყო მიმართული. მაგრამ, სამწუხაროდ ის დინების მიმართულებით მიცურავდა.

როგორ განვმარტოდ ეს ხედვა? მდინარე არის წუთისოფელი, ხოლო ნავი ადამიანის სხეული, რითაც ვცხოვრობთ და ვფუნქციონირებთ ამ სამყაროში. ნავში მჯდომი კაცი არის მორწმუნე, ნიჩბები კი ღმერთის შეუფასებელი მადლის სიმბოლოს წარმოადგენენ. გემებზე მხიარულება – არიან ადამიანები, რომელთაც ერთი მიზანი აერთიანებთ, ხოლო მდინარის დინება ქვეყნიერების დინებას განასახიერებს, რომელიც წყველის ქვეშ იმყოფება.

მადლის ნიჩბების მეშვეობით ამ კაცს შესწევს უნარი შეეწინააღმდეგოს დინებას და იმოძრაოს მიზნისკენ, ღმერთის სასუფევლისკენ. მისი ფიზიკური ძალა კი წარმოადგენს მის რწმენას. სამწუხაროდ, მისი ძალა სუსტდება, იგი იღლება ბრძოლაში. ის ვერ აცნობიერებს იმას, რომ გზის გასაგრძელებლად მას აქვს ყველაფერი, რაც საჭიროა ამისთვის; ყველაფერი, რაც მას სჭირდება. შედეგად ის გაურბის დინებას და წყვეტს მცდელობას.

როცა კი ადამიანი წყვეტს ნიჩბის მოსმას, ნავი აგრძელებს წინ სვლას ინერციით ძალიან მცირე დროით. და სწორედ აქ მოდის ცდუნება. ის მაინც ხედავს რალაც ნაყოფებს თავის ცხოვრებაში, მიუხედავად იმისა, რომ მათი წყარო უკვე აღარ არსებობს. ის უშვებს შეცდომას ფიქრობს რა, რომ შეუ-

ძლია მოდუნდეს, აღარ იფხიზლოს, მშვიდათ და ძალდაუტანებლად იცხოვროს და ამასთანვე წარმატებული ქრისტიანული ცხოვრება ჰქონდეს.

ბოლოს ნავი ჩერდება და უკან სვლას იწყებს – თავიდან ნელა, ბოლოს კი იმავე სიჩქარეს იძენს რა სიჩქარეც დინებას გააჩნია.

ამ ხედვის მთავარი არსი მდგომარეობს შემდეგში: მიუხედავად იმისა, რომ ამ კაცის გემი მიმართულია დინების საწინააღმდეგოდ, ის მდინარის დინებას თავისი მიმართულებით მიჰყავს. მას შენარჩუნებული აქვს ქრისტიანული სახე – იცის, როგორ ისაუბროს, რომელი საგალობლები იმღეროს და როგორ მოიქცეს ღვთის სასუფეველში – მაგრამ სინამდვილეში იგი ქვეყნიერებას არის მორგებული (იხ. 1 იოან. 2:15-17;).

საბოლოოდ, ჩვენი გმირი სხვა გემს შენიშნავს – თავის მსგავსს „მორწმუნეებს“. ისინი ყველანი ეკლესიის ნაწილად თვლიან საკუთარ თავს, რადგან მათი გემები მდინარის დინების საწინააღმდეგოდ არიან მიმართულნი. მათაც იციან საგალობლები, იციან როგორ ისაუბრონ და როგორ მოიქცენ. ისინი ცხოვრობენ უდარდელად. უნაყოფო „ქრისტიანულ“ ცხოვრებას შეგუებულიები ეშმაკის ბატონობის ქვეშ იმყოფებიან, რომელიც დინებას აკონტროლებს.

ამ ადამიანებს, რომელნიც „ქრისტიანობის გემზე“ იმყოფებიან, აღარ დევნიან, აღარც დასცინიან ურწმუნოები და აღარც შეურაცხყოფას აყენებენ. სინამდვილეში, ისინი კარგად შეეწყვენ და რაღაც დოზით ნუთისოფლის გავლენის ქვეშ აღმოჩნდნენ. ისინი მეტად აღარ ილტვიან მიზნისკენ, რისკენაც პავლე მოციქული მოუწოდებდა და საკუთარი მაგალითით ამხნევებდა ყოველ ქრისტიანს ფილიპელთა მიმართ წერილში: „ვილტვი მიზნისკენ, ღვთის ზეგარდმო მოწოდების ჯილდოსკენ ქრისტე იესოში“ (ფილ.3:14;). ამ მორწმუნეებს ან საერთოდ არ გააჩნიათ ქვეყნიერებისთვის წინააღმდეგობის განევის ძალა და უნარი, ან ძალიან მცირე დოზით.

იფიქრეთ იოანე მოციქულის სიტყვებზე:

„რადგან, ყოველივე, რაც სოფელშია: ხორცის გულისთქმა, თვალთა გულისთქმა და ქონებით სიამაყე, მამისგან კი არა, სოფლისაგან არის. და გადადის სოფელი და მისი გულისთქმაც, ღვთის ნების აღმსრულებელი კი რჩება უკუნისამდე“ (1 იოან. 2:16-17;)

ხილვა, რომელიც გაგიზიარეთ, სამი სახის ადამიანს წარმოგვიდგენს: *მორწმუნეს*, *ურწმუნოს* და *ცდუნებულს* (მოცუებულს):

12 შეუპოვარი

- ურწმუნო უბრალოდ მიჰყვება დინებას, ვერ აცნობიერებს რა, რომ მხოლოდ თავისი „მინდა, მინდა, მინდას“ შესაბამისად მოქმედებს;
- მორწმუნე განუწყვეტლივ უნდა ილტვოდეს წინ, იბრძოდეს რწმენისთვის, რათა ღვთის სასუფეველი გაავრცელოს თავის გარშემო;
- ცდუნებულის(მოტყუებული) „მინდა, მინდა, მინდა“-ზე დაფუძნებულ მოტივებს „ქრისტიანული სახის“ და წმინდა წერილის არასწორად გამოყენების უკან მალავს.

მესმის, რომ ეს ხილვა უსიამოვნო და შოკისმომგვრელია სამი ტიპაჟის წარმოდგენის მხრივ, მაგრამ იგი გვიბიძგებს საკუთარ თავს სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი კითხვა დავუსვათ: „რომელი ტიპის ადამიანს ვგავარ?“. ღმერთის სიტყვა გვასწავლის:

„საკუთარი თავი გამოსცადეთ, თუ ხართ რწმენაში. საკუთარი თავი გამოარკვიეთ. ნუთუ არ იცნობთ საკუთარ თავს, რომ თქვენშია იესო ქრისტე? თუ არა და, მაშ, გამოცდას ვერ უძლებთ“ (2 კორ.13:5;)

ამ ხილვის ნახვის და მისი მნიშვნელობის გაცნობიერების შემდეგ, კიდევ უფრო მეტად დავრწმუნდი ებრაელი ქრისტიანების მიმართ დაწერილი სიტყვების ჭეშმარიტებაში:

„აბა, გამართეთ დაშვებული ხელები და მოკვეთილი მუხლები. მოასწორეთ გზები თქვენს ფერხთათვის... გაფრთხილდით, რომ რომელიმე თქვენგანს არ მოაკლდეს ღვთის მადლი“ (ებრ. 12:12-13,15;)

ჩვენ, ღვთის შვილებს, ძლიერი სურვილი უნდა გვამოძრავებდეს იმისა, რომ კარგად დავასრულოთ ჩვენი სარბიელი ღვთის სადიდებლად. დაქანცულობამ არ უნდა დაგვაშოროს ღმერთს, არ უნდა დაგვათმობინოს ჩვენი ნიჩბები და არ უნდა გავყვეთ წუთისოფლის დინებას.

წმინდა წერილი იმ ადამიანების შესახებ საკმარისზე მეტ მაგალითებს შეიცავს, რომლებმაც თავიანთი ცხოვრების გზა ან კარგად დაასრულეს ან ცუდად. გავისხენოთ სოლომონი, ძე დავითისა, თავისი დროის ყველაზე გავლენიანი, ყველაზე ბრძენი და მდიდარი კაცი. მან ისეთ სიმაღლეებს მიაღწია, რაც არავის გაუუმეორებია არცერთ თაობაში. მაგრამ მან ვერ გაუძლო – ნიჩბებს ხელი გაუშვა – თავისი მეფობის ბოლო წლებში ღმერთს ზურგი აქცია და ქვეყნიერების სისტემას დაემორჩილა.

სოლომონს ბევრი უცხოელი ცოლი ჰყავდა. როგორც ჩანს, სწორედ ეს იყო მის სახლში წამოჭრილი სერიოზული კონფლიქტების მიზეზი. მას უნდოდა იაჰვეს ერთგული და მორჩილი ყოფილიყო, მაგრამ საკუთარ სახლში სიმშვიდის შესანარჩუნებლად გადანყვიტა დაერღვია ღმერთთან დადებული აღთქმა და საყვარელი ცოლების უცხო ღმერთებისთვის სამსხვერპლოები ააგებინა.

სოლომონი თავად დაზარალდა თავისი წინდაუხედაობის გამო, მაგრამ ყველაზე მეტად ამან მის შვილებზე და შვილიშვილებზე იქონია ცუდი გავლენა. სამეფო, რომელიც მას გადაეცა, ძლიერი იყო მისი მამის, დავითის ღმერთისადმი ერთგულების წყალობით და კიდევ უფრო გაძლიერდა სოლომონის მეფობის პირველ პერიოდში. მაგრამ სამეფო დაიყო და დასუსტდა, რადგან მან ვერ შეძლო თავისი სარბიელის კარგად დასრულება. ისრაელის ისტორია გაცილებით სხვაგვარი იქნებოდა სოლომონი *შეუპოვარი* რომ ყოფილიყო.

მოდით, ახლა სოლომონი იოანე ნათლისმცემელს შევადართოთ. იოანე იყო შეუპოვარი, მტკიცედ იცავდა ჭეშმარიტებას და გაბედულად ქადაგებდა მას. ისიც, სოლომონის მსგავსად, სერიოზული საფრთხის წინაშე დადგა, პოტენციური შედეგები იოანესთვის გაცილებით უარესი იყო. მისი პრობლემა ცოლი ან ცოლები არ ყოფილა, არამედ თავად იუდეის მეფე, რომელიც არ იზიარებდა იოანეს მიერ ნაქადაგებ ჭეშმარიტებას. სოლომონს ოჯახში ჰქონდა კონფლიქტი, იოანე კი ჯერ აწამეს, შემდეგ ციხეში ჩასვეს და ბოლოს მოკლეს. მაგრამ მის მიმართ განხორციელებული სისასტიკის მიუხედავად, იოანე მტკიცედ და ურყევად იცავდა ჭეშმარიტებას, რაც თავისი ცხოვრებით და ამ ჭეშმარიტების გაბედულად ქადაგებით დაამტკიცა. შედეგად იოანეს მემკვიდრეობა სოლომონის მემკვიდრეობაზე გაცილებით დიდია.

მხოლოდ სოლომონი და იოანე როდი განიცდიდნენ სირთულეებს – მდინარის ძლიერ დინებას. ჩვენც ვეჯახებით მათ ყოველდღიურ ცხოვრებაში. ჩვენ სერიოზულ ბრძოლას ვანარმოებთ წუთისოფლის წარმავალი და ზედაპირული ფასეულობების წინააღმდეგ. ქვეყნიერების გავლენა ძლიერია. ის მაცდურია, იზიდავს და თავის მორევში ითრევს ადამიანს. ბევრად ადვილია აღიარო დალლა, სისუსტე, დანებდე და მიჰყვე მდინარის დინებას. მაგრამ იმისათვის, რომ ღირსეულად დავასრულოთ ჩვენი სარბიელი, საჭიროა შევინარჩუნოთ ურყევი რწმენა. თუკი ასე მოვიქცევით, გავხდებით ადამიანები, ვის

აზრსაც ითვალისწინებენ, ჩვენ სიბნელის სამეფოსთვის ნამდვილ რისხვად ვიქცევით.

შეუპოვარი სული

რას ნიშნავს იყო შეუპოვარი? მოცემული სიტყვა აღწერს უდრეკ, ურყევ და გაბედულ დამოკიდებულებას ანდა პოზიციას. სხვა სიტყვებით, შეუპოვარი ადამიანი – არის ის, რომელიც არ დათმობს, რომლის შეკავებაც შეუძლებელია. უკან დახევა ნიშნავს გახდეს რბილი, დასუსტდე, მიჰყვე სხვის ნებას და დანებდე. აი, სიტყვის „შეუპოვარი“-ს რამდენიმე მნიშვნელობა: მოუდრეკელი, ურყევი, მტკიცე, დაჟინებული, ჯიუტი. სხვა აღწერილობა გულისხმობს შემდეგს: მუდმივი, გამძლე, მიზანდასახული, ერთგული, მტკიცე.

სიტყვა „შეუპოვარი“ შესაძლოა ბოროტი, სასტიკი ძალის მიმართაც იქნას გამოყენებული, მაგრამ ჩვენ აქ მხოლოდ დადებითი კუთხით განვიხილავთ. ასე რომ, მოცემული სიტყვით დავახასიათებთ იმ პიროვნებას, ვინც მყარი, შეუპოვარი და მოშურნეა და ვისაც, სურს დაასრულოს დაკისრებული ამოცანა. მნიშვნელობა არა აქვს იმას მოკლე დროით თუ გრძელი ვადით, მის გულში ღვივის სარბიელის ღირსეულად დასრულების სურვილი. ვერავინ ააღებინებს ხელს მიზნის მიღწევაზე.

ვფიქრობთ რა შეუპოვარ მორწმუნეზე, ვსაუბრობთ პიროვნებაზე, რომელიც ურყევია რწმენაში, იმედსა და მორჩილებაში, მიუხედავად იმ სირთულეებისა, რომლის წინაშე დგომაც მას უნევს. შეუპოვარი მორწმუნის ყოველი ნაბიჯი გაჯერებულია მიზნით, რომელიც სარბიელის ღირსეულად დასრულებაში მდგომარეობს. იგი არის ის, ვინც ცვლის ისტორიას, ამ სიტყვის სრული მნიშვნელობით. ზეცისთვის ყოველთვის იქნება ადამიანი, რომელსაც გარანტირებული აქვს ბატონის შექება: „ყოჩაღ“.

სიტყვა, რომელიც აღწერს იმას, თუ რას ნიშნავს იყო შეუპოვარი, ყოველთვის არ შეეფერება ადამიანს, რომელსაც ძალიან კარგად ვიცნობ – საკუთარ თავს! სინამდვილეში, იმის მაგივრად, რომ მქონოდა შეუპოვარი სული, ხშირად მქონდა „დათრგუნული“ სული. პირდაპირ რომ ვთქვა, არა ერთხელ დავნებდი, როგორც მხდალი.

ღმერთის შვილი 1979 წელს გავხდი, როდესაც ურდუს უნივერსიტეტში ვსწავლობდი. სემესტრის დასრულების შემდეგ

სახლში დავბრუნდი და აღფრთოვანებულმა მაშინვე ვუამბე ჩემს კათოლიკე მშობლებს ახლად აღმოჩენილი რწმენის შესახებ. დედამ მკითხა: „ჯონ, ეს შენი ახალი ახირებაა? შენ ამა-საც ისე დაანებებ თავს, როგორც ბევრ სხვა რამებს უნინ“.

ამ ნათქვამიდან ყველაზე მწარე ის სიტყვები კი არ იყო, რომელიც დედაჩემმა თქვა, ან, ბრალი, რომელიც დამდო. არა, პირიქით, მან მწარე სიმართლე თქვა: ჩემი წარსული ნათელი მაგალითი იყო იმისა, რომ დაწყებული საქმე ბოლომდე არასოდეს მიმყავდა.

მახსოვს, როგორ ვებრძოდი შიშს, რომელსაც ქორწინებასთან დაკავშირებით განვიცდიდი. მეგონა, რომ ჩემი ქორწინება მალე დაინგრეოდა. ორი სამი

შეუპოვარი მორწმუნე ...
არის ისტორიის
შემოქმედი, ამ სიტყვის
სრული მნიშვნელობით.

პაემნის შემდეგ გოგონებს აღარ ვხვდებოდი. ისინი ძალიან ნიჭიერები და მომზიბვლელები იყვნენ, კარგი პიროვნებები, მაგრამ მალე მბეზრდებოდა მათთან ურთიერთობა. ჩემს შემდეგ მათ სხვა ბიჭები ხვდებოდნენ და მათი ურთიერთობები ხანგრძლივი იყო. მე კი ხან ერთ გოგოს ვხვდებოდი, ხან მეორეს და ასე გრძელდებოდა.

უკან მხოლოდ პაემნის საკითხში როდი ვიხევედი. ფორტებიანოზე დაკვრის სწავლა გადავწყვიტე და გაკვეთილებზე სიარული დავინწყე. ექვსი თვის შემდეგ მშობლებს ვეხვეწებოდი გამომიყვანეთ მეთქი. მშობლები უარს მეუბნებოდნენ. ბოლოს კი ისეთი აპათიური გავხდი, რომ ჩემმა ფორტებიანოს მასწავლებელმა თვითონ სთხოვა ჩემს მშობლებს შეენწყვიტათ ჩემთვის მუსიკის გაკვეთილების მოცემა. მთელი იმ წლების მანძილზე, რაც ამ ქალთან ფორტებიანოს ვსწავლობდი, მე ვიყავი ერთადერთი მოსწავლე, რომელსაც მან ურჩია თავი დაენებებინა სწავლისთვის!

მოგვიანებით მშობლებს ვუთხარი ნება დაერთოთ გიტარაზე დაკვრა მესწავლა. ვიყიდეთ ძვირადღირებული გიტარა და დიდი მონდომებით შევუდექი სწავლას, მაგრამ ეს სურვილიც მხოლოდ რამდენიმე თვე გამყავა.

იგივე ხდებოდა სპორტშიც. ბეისბოლზე სიარულს ორ წელში დავანებე თავი. შემდეგ იყო კალათბურთი, რომელზეც მხოლოდ ერთი დღით მივედი. ამას მოჰყვა გოლფი; აქაც ერთი გაკვეთილი. სირბილი: იგივე შედეგი.

ჩამონათვალი გრძელდება: დავინყებდი წიგნის კითხვას და შუა გზაზე მივატოვებდი ხოლმე. ინსტიტუტში მხოლოდ ერთი წიგნი წავიკითხე თავიდან ბოლომდე – ერნესტ ჰემინგუეის „მოხუცი და ზღვა“. ამ წიგნის წაკითხვა სავალდებულო იყო, და რადგანაც წიგნიც პატარა იყო და თევზაობაც მიყვარდა, ბოლომდე წავიკითხე.

სხვადასხვა კლუბებში ვწევრიანდებოდი და შემდეგ იქიდანაც მალე მოვდიოდი. გამიჩნდებოდა რალაცა ინტერესი, ვიყიდი დივიდიანი ალჭურვილობას და მოწყობილობებს და იმისათვის, რომ ძლიერი და შემართებული დასაწყისის შემდეგ, მალევე სარდაფში მიმეგდო ან გამოუყენებლობის გამო ჟანგს შეეჭამა.

მოკლედ რომ ვთქვათ, დედაჩემმა სიმართლე მითხრა. ნუთუ ძველი წესის მიხედვით მოვიქცეოდი? ნუთუ ქრისტიანობას, ჩემს ახალ აღმოჩენილ რწმენას მივატოვებდი? ჩემი ბიბლია და სასწავლო სახელმძღვანელოებიც გამოუყენებელ ნივთებს – მოკლევადიან ინტერესებს – შეუერთდებოდნენ სარდაფში?

კარგი ამბავი კი ის გახლავთ, რომ ეს კაცი, უკვე ოცდაათ წელზე მეტია, რაც გულანთებული მიჰყვება ქრისტეს. ახლაც ისევე ვარ მიძღვნილი – დიახ, უფრო მეტადაც კი – როგორც მაშინ, როცა სახლში მივედი და მშობლებს ჩემი ახალი რწმენის შესახებ ვუთხარი. ძლიერმა ღმერთმა, ჩემმა მამამ შემეცვალა. სულიწმიდის მეშვეობით მან ჩემში ალაშენა სათნოება შეუპოვარი სულისა.

ღმერთმა შეუპოვარ მორწმუნედ მაქცია.

თუკი შენ იესო ქრისტე უფლად მიიღე, მაშინ ეს სათნოება შენთვისაც ხელმისაწვდომია. მაგრამ ის განვითარებას საჭიროებს. ამ წიგნის მიზანიც სწორედ ეს არის – განგიცხადოს თუ როგორ გაამრავლო და განავითარო ეს უნარი, რომელიც ღმერთმა უსასყიდლოდ მოგცა, რათა იცხოვრო სიკეთით და დაასრულო ძლიერად.

ღმერთმა წიგნი დანერა შენს შესახებ

აცნობიერებ კი ვინ ხარ და რამდენად სჭირდები ღმერთს – რათა მიაღწიო შენს მიზანს, აღასრულო ამ მიზანზე მის მიერ შენზე დაკისრებული პასუხისმგებლობა? ხომ არ გაკვირვებს ის, რომ ზეციერი მამა შენზეა დამოკიდებული?

ღმერთმა კონკრეტულად შეიმუშავა ცხოვრების გეზი! შენი

მთელი ცხოვრება ჯერ კიდევ შენს დაბადებამდე განისაზღვრა. მეფსალმუნე ამბობს:

„ჩემი ჩანასახი იხილეს შენმა თვალებმა და შენს წიგნში ჩაწერილი იყო დღენი ჩემი მომავლისა, როცა ჯერ არ იყო არცერთი მათგანი“ (ფსალ. 138:16;)

ღმერთმა შენი წიგნი მანამდე დაწერა, სანამ შენი მშობლები შენს დაბადებას გადაწყვეტდნენ. მხოლოდ ხელოვანები და მმართველები არ არიან ის ადამიანები, ვისი ცხოვრების შესახებაც წიგნები იწერება. არა, შენიც ჩაწერილია, მაგრამ შესანიშნავი სინამდვილე შემდეგში მდგომარეობს: ის თვით ღმერთისგან დაიგეგმა და დაიწერა მანამ, სანამ დაბადებოდი.

შეიძლება შემეჩინა ღმერთი: „ჯონ, წარმოდგენა არ გაქვს ვისზე ლაპარაკობ! ჩემი ცხოვრება სავსეა დარტყმებით, არეულობით და ნგრევით ჩემი არასწორად გაკეთებული არჩევანის გამო. ნუთუ ღმერთმა დაწერა ის?“.

არა, არა და არა! ღმერთმა დაგეგმა ჩვენი ცხოვრება და ჩვენზე დამოკიდებული რა არჩევანს გავაკეთებთ იმისათვის, რომ მის მიერ ჩვენს წინ გამზადებულ ბილიკზე ვიაროთ. არასწორ არჩევანს შეუძლია გზა აგვირიოს, მაგრამ ნამდვილი მონანიება სწორ მარშრუტზე დააბრუნებს გემს.

შეიძლება ისევ მკითხო: „მე საშინელი რამეები შემემთხვა, რაც სულაც არ ყოფილა ჩემი არასწორი არჩევანის ბრალი. ცხოვრებამ ბევრი ძლიერი დარტყმა მომაცენა. ნუთუ ღმერთმა განმისაზღვრა ასეთი სირთულეები და იმედგაცრუებები?“.

კვლავაც, არა! ჩვენ ცოდვით დაცემულ სამყაროში ვცხოვრობთ. ამის გამო, როგორც იესომ თქვა, განსაცდელეები და ტანჯვები შეგვხვდება. კარგი ამბავი ის არის, რომ რადგანაც ღმერთმა იცოდა ბოროტის განზრახვები შენს მიმართ ჯერ კიდევ შენს დაბადებამდე, მან თავისი სიბრძნით გაგვიმზადა თავდასაღწევი ბილიკები, რომელთა მეშვეობითაც გამარჯვებული გამოვდივართ ბრძოლიდან. სწორედ ამიტომ თავის სიტყვაში ღმერთი შეუპოვარ მორწმუნეებს „გამარჯვებულებს“ (ხალხს, რომელთაც სძლიეს) უწოდებს.

ებრაელთა 12:1 შეგვაგონებს: „მოთმინებით გავირბინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი“. ღმერთმა სარბიელი დადო შენს წინ, ჩემს წინ და თავისი ყოველი შვილისთვის. სარბიელის კარგად გარბენა იმას ნიშნავს, რომ ირბინო გამძლეად, შეუპოვრად. სხვაგვარად შეუძლებელია მისი გარბენა. საინტერესოა, რომ

ამ მუხლში მხოლოდ ეს ერთადერთი სათნოებაა გამოკვეთილი. ავტორი არ ამბობს „სიხარულით გავირბინოთ“ ან „მიზნით გავირბინოთ“ ან „სერიოზულობით გავირბინოთ“. ცუდად არ გამოგოთ – სიხარული, მიზანი და სერიოზულობა, როგორც სხვა სათნოებები – ძალზე მნიშვნელოვანია ქრისტიანულ გზაზე. მაგრამ უმთავრესი სათნოება – შეუპოვრობაა.

კარგად დასრულებისათვის შეუპოვარი სულია საჭირო. კარგად დასრულება კი გამძლეობასა და დაჟინებულობას მოითხოვს. ძალიან მიყვარს ებრაელთა 12:1-ის ეს ნაწილი: „ჩამოვიცილოთ ყოველგვარი ტვირთი და შემეხუთველი ცოდვა – და არასოდეს დაიხიო!“ . ჩვენი გეზის, გზის დასრულება ძალზედ მნიშვნელოვანია არა მხოლოდ ჩვენთვის, არამედ მათთვისაც, ვისზეც გავლენის მოსახდენად ვართ მოწოდებულნი. მნიშვნელოვანია ზურგი არ ვაქციოთ ღმერთისაგან ჩვენს წინ დადებულ სავალ გზას. თუ შენ ღმერთის შვილი ხარ, შენ ყველაფერი გაქვს ამისათვის! ღმერთმა შენში ჩადო უნარის მომცემი ძალა, სულიწმიდა. თუკი მოშურნე და ბეჯითი იქნები, შეძლებ პავლე მოციქულთან ერთად გაიმეორო სიტყვები: „გავასრულე ასპარეზი, რწმენა შევინახე“ (2 ტიმ. 4:7;).

შეიძლება წინააღმდეგობებს და სირთულეებს განიცდი ქორწინებაში, ოჯახში, ბიზნესში, სასწავლებელში, ფინანსებში ან სხვა სფეროში. შესაძლოა, ამ მდგომარეობიდან გამოსვლის ყველანაირი იმედი გადაგეწურა და გამოსავალსაც ვერ ხედავ – შთანმთქმელი, საშინელი დინებები ცდილობენ თავიანთი მიმართულებით წაგიღონ და წაგლეკონ. კარგი ამბავი კი ის არის, რომ „კაცთათვის არის შეუძლებელი და არა ღვთისათვის, რადგან ღვთისათვის ყოველივე შესაძლებელია“ (მარკ. 10:27;). მნიშვნელობა არა აქვს, რამდენად რთულია სიტუაცია, ღმერთისთვის არაფერია შეუძლებელი. მაგრამ აქ იესომ ერთი მნიშვნელოვანი პირობა დადო. „თუ ირწმუნებ“ თქვა მან, „მორწმუნისათვის ყოველივე შესაძლებელია“ (მარკ. 9:23;). საჭიროა შეუპოვარი მორწმუნეობა იმისათვის, რომ შეუძლებელი შესაძლებელი გახდეს. სწორედ ამას გადმოგვცემს ეს გზავნილი: თვალი გაუსწორო იმას, რაც შენს ადამიანურ ძალებს აღემატება და ღმერთის მადლით და შეწევნით დაინახო შესაძლებლად გადაქცეული შეუძლებლობა.

მისმინე! უფალს სურვილი აქვს გინოდოს დიდი (ლუკ. 1:15;). ღმერთზე მეტად არავის სურს შენი წარმატება. შესაძლოა ფიქრობ: „მაგრამ, ჯონ, წრფელად ვამბობ, მე არა ვარ მყარი ბუნების პიროვნება. ჩემი წარსული არ მიუთითებს იმაზე, რომ

რთულ დროს, მედგრად ვიდ-
ეჩი“. თუკი ეს შენ გეხება, მაშინ
შენთქვის კარგი ამბავი მაქვს.
შენს ისტორიას და წარსულს
მნიშვნელობა არა აქვს. ქრის-
ტეს მადლის გამო, შენ არ ხარ
მოჯადოებული, რომ წარსულში
ჩარჩე. ნამდვილად შესაძლებე-
ლია რომ შეუპოვარ *მორწმუნედ იქცე* და დაასრულო კარგად.
შენ ხარ კანდიდატი მშვენიერი და სასურველი დასასრულით
გამონწეული დიდი სიხარულისა. ეხება ეს შენი ცხოვრების
მოკლე ნაწილს, თუ მთელს შენ ცხოვრებას, ღმერთის თვალში
შენ ხარ „დიდი“. ეს მისი აღთქმაა!

ღმერთზე მეტად არავის
სურს შენი წარმატება.

ვერცერთი ვერ გავექცევით იმ სირთულეებს, რომლებიც
ქრისტეს გზაზე დაგვხვდება. ფსონი მაღალია, ამიტომაც საზ-
ღაურიც შეუფასებელი იქნება. შენ სასტიკი მტერი გყავს, რო-
მელსაც სურს დაანგრიოს შენი გავლენები და გაანადგუროს
მისია, რომელიც ღმერთმა დაგაკისრა. მანამ, სანამ სატანა
საფრთხედ აღგიქვამს, ის შეეცდება შეგაჩეროს – ის მაშინ
გაიხარებს, როცა „მოკვდები“. მაგრამ იმის გამო, რაც ჯვარზე
მოხდა, სატანა დამარცხებული მტერია! ჩვენ მის წინააღმდეგ
ყველა ბრძოლაში უკვე გამარჯვებულები ვართ! მაგრამ ჩვენ
კიდევ უნდა ვებრძოლოთ მას, მის ჯარს, და მათ გავლენას –
შეუპოვრად. ჩვენ ერთად ვისწავლით, თუ როგორ გავაკეთოთ
ეს.

შენ დაიბადე იმისათვის, რომ სამყარო შეცვალო. შენ მე-
ფის შვილი ხარ, დადგენილი იმისათვის, რომ მასთან ერთად
იმეფო. სასუფეველის გასაღები შენს ჯიბეშია! თუკი უფლის
სიხლოვეს ივლი და გადანყვეტ შეუპოვარი იყო შენს რწმე-
ნაში, იგი მოგცემს საჭირო ძალას და მიმართულებას, რათა
შეებრძოლო შენს წინააღმდეგ წამოსულ ნაკადებს.

სანამ გავაგრძელებთ, მოდით, ეს მოგზაურობა უფალს ჩავ-
აბაროთ:

*ძვირფასო ღმერთო, ამ წიგნის წაკითხვისას
გთხოვ, შენი სულიწმიდით მასწავლო და წარმიძ-
ღვე. მე უფრო მეტი მინდა მივიღო, ვიდრე ინფორ-
მაციაა და შთაგონება; მინდა ჩავწვდე იმ სიმდი-
დრეებს და დიდებულებას, რომელიც შენ მოიღე
ჩემს ცხოვრებაზე. მინდა, ვიცოდე ძალა, რომელიც*

მომეცი იმისათვის, რომ აღვასრულო შენს მიერ დაკისრებული საქმე. ამ სიტყვის მეშვეობით გამაძლიერე, რათა ვიდგე მყარად და შეუპოვრად შენს ჭეშმარიტებაში, რომ ვებრძოლო იმ წინააღმდეგობებს, რომლებიც იმ საქმის შესრულებაში მიშლიან ხელს, რომელიც შენ ჩემი მეშვეობით უნდა აღასრულო. შენ გამოგიყვანივარ რთული მდგომარეობიდან უნინ; ვლოცულობ, რომ „შეუპოვარში“ გადმოცემულმა სიტყვამ აღმჭურვოს და დამეხმაროს აღვასრულო შენი ღვთიური გეგმა და ამავდროულად, დიდება მოვეუტანო შენს სახელს და სიხარული – შენს გულს. ამას გთხოვ იესო ქრისტეს სახელით. ამინ.

მეფობა სიცოცხლეში

„ღვთის სიტყვა არის ცოცხალი და მოქმედი“

ებრაელთა 4:12;

თუ ღვთის სიტყვას ისე ნავიკითხავთ, როგორც დაინერა, რადიკალურად განსხვავებულები ვიქნებოდით, ვიდრე ახლა ვართ.

ზოგჯერ ყველაზე დიდი გამოწვევა მდგომარეობს იმაში, რომ უბრალოდ გვჯეროდეს ღმერთის სიტყვის მიუხედავად არსებული გარემოებებისა. თუ მოცემული მომენტისთვის შენი მდგომარეობა მთლად სახარბიელოდ ვერ არის, იცი რომ ის შეიცვლება. ერთადერთი რამ, რაც არასდროს შეიცვლება – ღვთის სიტყვაა, ის უცვლელია. იესომ ორი ათასი წლის წინ თქვა: „ცა და მიწა გადავლენ, ჩემი სიტყვები კი არ გადავლენ“ (ლუკ. 21:33;). აბა, შეხედე და დააკვირდი მზეს, რომელიც სინათლესა და სითბოს აძლევს ჩვენს პლანეტას იმ დროიდან მოყოლებული, რაც ადამიანი გაჩნდა ამ მიწაზე. უწინ მზე შეწყვეტს არსებობას, ვიდრე ღვთის სიტყვა არ აღმოჩნდება ჭეშმარიტი. ღვთის სიტყვა მარადიულია!

ჩვენი ყოვლადძლიერი მამა ამბობს: „მე ვაჩქარებ ჩემს სიტყვას შესასრულებლად“ (იერ. 1:12;). დაუკვირდით, ის მზადაა. როდის შეასრულებს იგი თავის სიტყვას? პასუხი მარტივია – როცა პიროვნება ირწმუნებს მის სიტყვას. იესო ამბობს, რომ „მორწმუნისათვის ყველაფერი შესაძლებელია“ (მარკ. 9:23;). მაშ, მოდით, გვჯეროდეს შეუპოვრად.

ჩვენ უნდა ვიმეფოთ ამ ცხოვრებაში

მომდევნო თავებში ჩვენ გამოვიკვლევთ და ნათელს მოვუფენთ ჩვენი ძიებისთვის და კვლევისთვის სასიცოცხლო მნიშვნელობის მქონე ერთ ფრიად ფასეულ ჭეშმარიტებას, თუ როგორ დაასრულონ ღირსეულად თავიანთი სარბიელი შეუპოვარმა მორწმუნეებმა. მინდა გაგაფრთხილოთ, რომ შეიძლება შეგექმნათ შთაბეჭდილება, თითქოს მთავარ თემას გადავუხ-

ვიეთ, მაგრამ დარჩით ჩემთან. გარნმუნებთ, რომ მთლიანობაში ეს დაგეხმარება ნაყოფიერად დავასრულოთ ჩვენი კვლევები.

მოდით, განვიხილოთ ახალი ალთქმის ერთი ძლიერი ადგილი:

„რომელნიც უხვად მიიღებენ მადლს და სიმაღლის ნიჭს, იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის, იესო ქრისტეს მეშვეობით“ (რომ. 5:17;)

ყურადღებით წაიკითხეთ ფრაზა: „იმეფებენ სიცოცხლეში“. ვეიმაუტი შემდეგნაირად განმარტავს ამ სიტყვებს: „იმეფებენ სიცოცხლეში, როგორც მეფეები“. ჩვენ, ღმერთის შვილებმა, უნდა ვიმეფოთ როგორც მეფეებმა და დედოფლებმა! ეს ადამიანის სიტყვები არაა, რადგან ვიცით, რომ „მთელი წერილი ღვთივსუღიერია“ (2ტიმ.3:16;). ამიტომაც ღმერთი პირდაპირ ამბობს, რომ ჩვენ „ვიმეფებთ სიცოცხლეში მისი ძის ძალის მეშვეობით“. აბა დაუკვირდით, იგი არ ამბობს რომ „ერთ დღესაც თქვენ ზეცაში იმეფებთ“ ან „მომავალ ცხოვრებაში იმეფებთ“. არა, იგი ნათლად გვეუბნება, რომ ამ ცხოვრებაში უნდა ვიმეფოთ ქრისტეს მეშვეობით, როგორც მეფეებმა და დედოფლებმა.

სიტყვების „მეფე“ და „დედოფალი“ სალექსიკონო მნიშვნელობა ასეთია: „ის, ვინც უზენაესია ან უპირატესია კონკრეტულ სფეროში“. სიტყვა „მეფობა“ კი განიმარტება, როგორც „დომინირება ან დიდი გავლენის ფლობა“. იმისათვის, რომ იმეფო, საჭიროა გაგაჩნდეს უმაღლესი დომინირება და გავლენა კონკრეტულ სფეროზე. რომელ სფეროში უნდა ვიყოთ უპირატესი და წამყვანი? ცხოვრების სფეროში.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ცხოვრებამ არ უნდა დაგვჯაბნოს, ეს ჩვენ უნდა ვმართოთ იგი. ეს არის ღვთის სიტყვა, მისი ალთქმა შენთვის! მოგიწოდებთ, გულში ჩაიმარხოთ ეს სიტყვები.

თავდაპირველი ნათქვამი

გავიხსენოთ ის თავდაპირველი ნათქვამი, რომელიც ყველა ჩვენგანს მოგვისმენია წლების განმავლობაში. როდესაც სიტუაცია რთულდება, დგება გასაჭირი, აუტანელი მდგომარეობა

და სიცოცხლესაც კი შეიძლება საფრთხე დაემუქროს. სასო-
ნარკვეთილებაში მყოფი ბევრი ადამიანი ხშირად აცხადებს,
რომ „ყველაფერს ღმერთი აკონტროლებს“. ხშირად ეს ნათქ-
ვამი გულისხმობს იმას, რომ საჭირო არ არის შევეწინააღმდე-
გოდ სიძნელეს, რადგან ღმერთი, თავისი კეთილი და მოწყალე
ბუნებიდან გამომდინარე, გაჭირვებას ჩვენს სასიკეთოდ შე-
მოატრიალებს, რადგან იგი აკონტროლებს ყველაფერს.

სიმაართლე კი მდგომარეობს იმაში, რომ ღმერთმა ჩვენ
მოგვანდო კონტროლი. ახლა კი გთხოვ, კარგად მომისმინე.

ფსალმუნებში ვკითხულობთ: რომ „ზეცა უფლისაა, ხოლო
მინა მიეცათ ადამის ძეთ“ (ფსალ. 113:22;). ეს ნიშნავს: „ზეცა
ღმერთისთვისაა, მაგრამ მან ჩვენ დედამიწის გამგებლად
განგვანესა“.

ვინ განაგებს დედამიწას? ჩვენ!

ყოველადღიერი ღმერთი არის უზენაესი შემოქმედი, და მან
გააკეთა სუვერენული არჩევანი, რათა ადამიანისთვის მიეცა
დედამიწაზე მეფობის და მოვლენების მიმდინარეობის მარ-
თვის უფლება. ღმერთს დედამიწაზე კონტროლი რომ შეენ-
არჩუნებინა, როგორც ბევრი ფიქრობს, მაშინ, იმ მომენტში,
როცა ადამმა აკრძალული ნაყოფი პირთან მიიტანა, ღმერთი
შეაჩერებდა: „რა გემართება ადამ? ნუთუ ვერ აცნობიერებ იმ
შედეგებს, რაც ამ ნაბიჯს მოჰყვება? ნუთუ არ გესმის რომ სა-
კუთარ თავს და მთელ შენს შთამომავლობას მოუტან ტკივილს,
ტანჯვას, ავადმყოფობას, დაავადებებს, შიმშილს, სიღარიბეს,
მკვლელობას, ქურდობას და მსგავსს სხვა უბედურებებს? რომ
ალარაფერი ვთქვათ მინისძვრებზე, ტორნადოებზე, ქარიშხ-
ლებზე, შავ ჭირზე, გვალვებზეც და ველური ცხოველები-
დან მომდინარე საფრთხეზე? ნუთუ არ გესმის, რომ მთელი
ბუნება ხრწნადობას დაექვემდებარება? და რაც ყველაზე მნიშ-
ვნელოვანია, მომიწევს ჩემი ერთადერთი ძე წარმოგვზავნო,
რათა შემოვირიგო კაცობრიობა?“.

მაგრამ ღმერთმა არ შეაჩერა ადამი, რადგან დედამიწა ადა-
მიანებს გადასცა. ჩვენი მოსიყვარულე ღმერთი არ ჰგავს იმათ,
რომლებმაც სხვებს გადასცეს ძალაუფლება და შემდეგ უკან
ჩამოართვეს, რადგანაც არ მოეწონათ მათ მიერ წარმართული
მმართველობის მეთოდი. როდესაც ღმერთი რაიმეს იძლევა, ის
მარადიულია. მისი სიტყვა ამბობს: „ვინაიდან უცვალებელია
ღვთის ნიჭი და მოწოდება“ (რომ.11:29;).

ვილაცამ შეიძლება თქვას: „მაგრამ ბიბლია ამბობს „უფლი-
სა არის ქვეყნიერება და სავსება მისი“ (ფსალ.23:1;). ამასთან

დაკავშირებით მე გიამბობთ ერთი შემთხვევის შესახებ, რომელიც მოხდა ჩემს ოჯახში რამდენიმე წლის წინ.

ლიზას დედა შერლი, რომელიც იმ დროს სამოცდაათწელს იყო გადაცილებული, ცხოვრობდა ფლორიდაში. მე და ლიზას გვინდოდა, რომ მას ჩვენთან ახლოს ეცხოვრა. ერთ დღეს ლიზამ წაიკითხა განცხადება გასაყიდი სახლის თაობაზე, რომელიც ჩვენი სახლიდან ხუთი წუთის სავალზე მდებარეობდა.

ამიტომ შერლის სახლის ყიდვა და ჩვენს გუნდთან „მესენჯერ ინთერნეშენალთან“ თანამშრომლობა შევთავაზეთ. დედამ ეს ამბავი სიხარულით მიიღო. ჩვენ ვიყიდეთ სახლი და იმისათვის, რომ მას არ დაეკარგა დამოუკიდებლობის შეგრძნება, ყოველთვე ბინის ქირაში სიმბოლური თანხის გადახდა დავაკისრეთ. უკვე ორი წელია, რაც იგი ამ სახლში დაბინავდა და წარმატებულია ცხოვრების ყველა სფეროში.

რაც შერლი ამ სახლში ცხოვრობს, არცერთხელ არ მითქვამს მისთვის თუ როგორ მოეწყო სახლი, როგორ განელაგებინა ავეჯი. არ მითქვამს, როგორ გაძლოდა სახლის საქმეებს, რა მოემზადებინა საუზმისთვის, სადილისთვის, ან რა მონყობილობები ეყიდა. ლიზას დედა თავად არის პასუხისმგებელი ყოველდღიურ საქმეებზე. სახლის მფლობელი მე ვარ, ოფიციალურად სახლი მე მეკუთვნის, მაგრამ მას მივაქირავე და ახლა იგი განაგებს ჩემს უძრავ ქონებას ისე, როგორც სურს. მას შეუძლია ნებისმიერ დროს მომმართოს დახმარებისთვის, მაგრამ არ ჩავერევი მის საქმეებში მანამ, სანამ თავად არ მთხოვს.

ზუსტად ასეა, ღმერთის მიერ ბოძებული მინის შემთხვევაშიც. დედამინა უფლისაა, მესაკუთრე ის არის, მაგრამ მან კაცობრიობას მისცა განსაკარგავად. მოუსმინეთ რა თქვა მან, როდესაც შეგვექმნა და მოგვცა „სახლი“, მთელი დედამინა:

„და შექმნა ღმერთმა ადამიანი თავის ხატად – ღვთის ხატად შექმნა იგი და შექმნა ისინი მამაკაცად და დედაკაცად და აკურთხა ისინი ღმერთმა და უთხრა ღმერთმა: „ინაყოფიერეთ და გამრავლდით, და აღავსეთ ქვეყანა და დაეუფლეთ მას; და ბატონობდეთ ზღვის თევზებზე და ციურ ფრინველებზე, და ყოველ ცხოველზე, რომელიც კი მიწაზე დაცოცავს“ (დაბ. 1:27-28);

ღმერთმა თავისი დიდი სახლის გამგებლად დაგვნიშნა. მე და შენ ვართ, და არა ღმერთი, პასუხისმგებელი იმაზე, თუ როგორ წარიმართება ცხოვრება დედამიწაზე.

მინის ახალი მეპატრონე

დიდი პრობლემა წარმოიშვა ედემის ბაღში, როდესაც ეშმაკი გველის სხეულში შევიდა და დაარწმუნა ადამი და ევა არ დამორჩილებოდნენ ღვთის ნათქვამს და დაეჯერებინათ მისი ტყუილი. ამის შემდეგ ჩვენი საკუთრება მინის ახალ მეპატრონეს გადავეცით, რომელსაც სატანა ჰქვია. ჩვენ არა მარტო საკუთარი თავი მივეცით, არამედ ისიც, რაც ჩვენი ბატონობის ქვეშ იყო. ამის შემდეგ არა მხოლოდ ადამის შთამომავლობა, არამედ მთელი ბუნებაც კი ბოროტის გავლენას დაექვემდებარა.

ახალი მეპატრონისთვის ამ უფლების გადაცემა კარგად ჩანს სატანის და იესოს საუბარში. ეშმაკმა იესო მაღალ მთაზე აიყვანა და წუთისოფლის ყველა სამეფო უჩვენა. სატანამ შესთავაზა: „მოგცემ მთელს ამ ხელმწიფებას და მათ დიდებას (მთელს პატივს, ღირსებას, ბრწყინვალებას.) ვინაიდან მე მაქვს მოცემული და ვისაც მინდა, იმას ვაძლევ“ (ლუკ. 4:6;).

როდის მიეცა ქვეყნიერების ყველა სამეფო ბოროტს? ეს მოხდა ედემის ბაღში, როდესაც ადამმა დათმო ღმერთის მიერ მისთვის ბოძებული დედამიწაზე მეფობის უფლება. ის, რაც ერთ დროს ღმერთმა კაცს მისცა, მთავარი მტრის ხელში აღმოჩნდა. ამიტომაც წმინდა წერილი გვეუბნება: „ვიციით, რომ ღვთისგან ვართ და მთელი სოფელი ბოროტში ძევს“ (1 იოან. 5:19;).

უკან დაბრუნების გზა

ღმერთმა ისურვა, რომ კაცობრიობისთვის უკან დაებრუნებინა ის, რაც ადამმა დათმო. თუმცა იგი არ მოვიდა, როგორც ღმერთი და არ გამოსტაცა ბოროტს მიტაცებული ძალაუფლება, რადგან ღმერთი არ ართმევს ერთხელ მიცემულ ძალაუფლებას და თანაც ეს ძალაუფლება ადამმა ოფიციალურად მისცა მას. კაცმა დაკარგა ბატონობა, და ახალ კაცს უნდა დაებრუნებინა იგი. ამიტომაც მოვიდა იესო, როგორც „ძე კაცისა“. დაიბადა

ქალისგან, რაც მას 100 პროცენტთან კაცად წარმოაჩენს. მისი მამა სულიწმიდა გახდა რის გამოც ის 100 პროცენტით ღმერთია (და თავისუფალი ცოდვის წყევლისაგან). თუმცა ჩვენ ნათლად გვითხრეს, რომ „როცა დრო მოვიდა, წარმოიცარიელა თავი და მიიღო მონის ხატება, გახდა კაცთა მსგავსი და შესახედაობით კაცს დაემსგავსა!“ (ფილ. 2:7;). თუმცა ის ღმერთია, მან გვერდზე გადადო თავისი ღვთაებრიობა და იცხოვრა მინაზე კაცთა მსგავსად.

იესო მთლიანად მამას ემორჩილებოდა. მან საკუთარი სისხლით გამოისყიდა ის, რაც ადამმა თითქმის დაკარგა. წმინდა წერილი ამბობს: მან „განაიარალა მთავრობანი და ხელმწიფე-ბანი. სააშკარაოდ შეარცხვინა და ჯვრით იზეიმა მათზე გამარჯვება“ (კოლ. 2:15;). ახლა მხოლოდ ის ფლობს იმ ძალაუფლებას, რომელიც ადამმა სხვას დაუთმო. სწორედ ამიტომაც იგი ამბობს: „მთელი ძალაუფლება გადმომეცა მე ზეცაში და დედამინაზე“ (მათე 28:18;).

დადგება დღე და იგი დაბრუნდება და პირვანდელ სახეს დაუბრუნებს ბუნებას, ისეთს როგორც ედემის ბაღში ადამის დაცემამდე ჰქონდა. როგორც მოციქული პავლე წერდა:

„რადგან ქმნილება (ბუნება) თავისი ნებით კი არ დემორჩილა ამაოებას (ხრწნილებას, მსჯავრი დაედო სასონარსაკვეთად), არამედ მისი დამმორჩილებლის მიერ, სასოებით, რომ თვით ქმნილებაც გათავისუფლდება ხრწნილების მონობისაგან ღვთის შვილთა დიდების თავისუფლებისთვის“ (რომ. 8:20-21;)

ბუნება ჯერ ისევ ხრწნადობას არის დაქვემდებარებული: ჩვენი ფიზიკური სხეულები ისევ ბერდებიან და კვდებიან, მატერიალური სამყაროც იხრწნება და ფუჭდება, ველური მხეცები ისევ ნადირობენ და ჭამენ უფრო სუსტ ცხოველებს, გველებს ისევ აქვთ მომაკვდინებელი შხამი, დაავადებები ისევ ბობოქრობენ, ქარიშხლები და ტორნადოები ისევ ანგრევენ. მაგრამ არის ის, ვისაც ამ ყველაფერზე აქვს ძალაუფლება და ყველაფრის შეცვლა შეუძლია და ეს არის ქრისტე.

ვინ არის ქრისტე?

ახლა კი იბადება ასეთი კითხვა, ვინ არის ქრისტე? ეს არის კიდევ ერთი ადგილი, სადაც განუახლებელი გონება ძარცვავს

ღვთის შვილებს. როცა ბევრი ფიქრობს იესო ქრისტეზე, გონიათ, რომ *ქრისტე* მისი გვარია. და ეს ძვირფასი ადამიანები ამას ფიქრობენ არა სხვა პიროვნებაზე, არამედ ჩვენს დიდებულ მეფეზე, რომელიც ჯვარს აცვეს და მკვდრეთით აღდგა. დიახ, სახელი *ქრისტე* აღწერს ჩვენს უფალსა და მხსნელს, მაგრამ მოდი, ვნახოთ რას ამბობს ღმერთის სიტყვა.

პავლე გვეუბნება: „თქვენ კი ქრისტეს სხეული ხართ, ხოლო ცალ-ცალკე მისი ასოები“ (1 კორ. 12:27;). ჩვენ მორწმუნეები, ერთად ქრისტეს სხეულს წარმოვადგენთ. თითოეულ ჩვენგანს სასიცოცხლო მნიშვნელობა აქვს, როგორც „სხეულის ნაწილს.“ იესო არის თავი, ჩვენ ვართ სხეული; ეს ძალიან მარტივად გასაგები საკითხია!

შენ პიროვნულად მხრებზე გაქვს თავი, მაგრამ ამავდროულად გაქვს ორი ხელი, ორი მუხლი, ორი მკლავი, მკერდი, კუჭი, ღვიძლი, ორი თირკმელი და ა.შ. როცა ადამიანის სხეულის რომელიმე ნაწილზე ფიქრობ, მაგალითად თავზე, მას ცალკე, სხეულისგან განშორებულად წარმოიდგენ? თავს სხვა სახელს ეძახი და სხეულს სხვას? რა თქმა უნდა, არა. შენ ერთი არსება ხარ – ერთი პიროვნება. შენ რომ ჩემი თავი დაინახო, მიხვდები რომ ჯონ ბევრი ვარ. ჩემი სხეული და თავი ერთია.

მსგავსად ამისა, ქრისტეს თავი და სხეული ერთია. იესო არის თავი და ჩვენ ვართ მისი სხეულის სხვადასხვა წევრები. ასე, რომ როდესაც ახალ აღთქმაში *ქრისტეს* შესახებ კითხულობ, მხოლოდ ის კი არ უნდა დაინახო, ვინც ჯვარზე მოკვდა, არამედ საკუთარი თავიც. ამიტომაც ამბობს წმინდა წერილი, „ვინაიდან განმწმედელი და განწმედილნიც ყველანი ერთისგან არიან“ (ებრ. 2:11;). თვითონ იესო ლოცულობდა: „მე მხოლოდ ამათზე არ გთხოვ, არამედ იმათზეც ვინც ჩემი მორწმუნენი იქნებიან თავიანთი სიტყვით; რათა ყველა ერთი იყოს, როგორც შენ ჩემში მამაო, მე კი – შენში“ (იოანე 17:20-21;).

შენ ერთი ხარ ქრისტესთან. პირდაპირი გაგებით, *ერთი!*

რომ დარწმუნდეთ იმაში, რომ მე მხოლოდ ერთ ან ორ მუხლს არ ვიყენებ კონტექსტიდან, კიდევ რამდენიმეს გაგიზიარებთ, რაც უფრო განამტკიცებს თქვენში ამ მნიშვნელოვანი პრინციპის რწმენასა და გაგებას. გთხოვთ ქვემოთ მოყვანილი მუხლები ისე წაიკითხოთ, თითქოს პირველად კითხულობდეთ:

■ პეტრე წერს, რომ ჩვენ ხელახლა ვიშვით ღმერთის სიტყვით, რათა შევძლოთ ვიყოთ „მოზიარენი ღვთიური ბუნებისა“ (1 პეტ. 1:23; 2პეტ. 1:4;). სიტყვა ბუნება განიმარტება

როგორც პიროვნების თანდაყოლილი, მნიშვნელოვანი ნიშანთვისება ან მახასიათებელი პიროვნებისა. „მე და თქვენ ისეთივე თანაბარი მახასიათებლები გაგვაჩნია, როგორც ქრისტეს; ისევე, როგორც ჩემს თავსა და ხელს მსგავსი გენეტიკური შემადგენლობა აქვს, რადგანაც მე ერთი ადამიანი ვარ და არა ორი.

- იოანე მოციქული წერს?: „მისი სისავსიდან მივიღეთ ყველამ“ (იოანე 1:16); ყურადღება მიაქციე სიტყვას *სისავსე*? როდესაც იოანეს სიტყვებს პეტრეს ნათქვამს შევეუერთებთ, აღმოვაჩინოთ, რომ ქრისტეს სულიერი აღნაგობის ან ქრისტეს უმთავრესი მახასიათებლების *სისავსე* მივიღეთ.
- მოგვიანებით, თავის პირველ ეპისტოლეში იოანე წერს: „რადგან როგორც ის არის, ჩვენც ისეთები ვართ ამ სოფელში“ (1 იოან. 4:17); აქ ის მომავალ ცხოვრებაზე არ საუბრობს. არა, ის აწმყო დროზე მიუთითებს: „როგორც ის არის, ჩვენც ისეთები ვართ“. ზუსტად ისეთი, როგორც იესო – აი, ამ წუთას, დღეს!
- პავლე წერს: „ნუთუ არ იცით, რომ თქვენი სხეულები ქრისტეს ასოებია?“ (1 კორ. 6:15); ამ სიტყვების ტონალობიდან გამომდინარე, პავლე გულისხმობს, რომ ეს ცოდნა საფუძველი უნდა იყოს. ვერ იგებ ამ ელემენტარულ რეალობას? ჩვენ, როგორც ეკლესიას მართლაც გვწამს ეს სიტყვები?

ქრისტის ძალაუფლება

ახლა, როცა ვიცით, რომ სიტყვა *ქრისტეში* ჩვენც ვიგულისხმებით, მოდით გავარკვიოთ რას ნიშნავს ეს გამოცხადება იმ ძალაუფლებისა და ძალის დონის მიმართებაში, რომელიც ჩვენ ქრისტეში გაგვაჩნია. ეფესელთა მიმართ წერილში პავლე მთელი გულით ლოცულობს, რათა ქრისტეს ყოველი მიმდევარი ჩასწვდეს „რა განუზომელია მისი ძალის სიდიადე ჩვენში“ (ეფეს.1:19).

რა გამომხატველი სიტყვებია! რამხელა სიდიადეს შეიცავს! ეთანხმები თუ არა იმ აზრს, რომ დიდების უფალს შეუზღუდავი, განუზომელი ძალა აქვს? დაადასტურებ თუ არა იმას, რომ მისი ძალა, სამყაროში არსებულ ყველა ძალაუფლებას, დიდებულებას და ძალას აღემატება? დარწმუნებული ვარ უყოყმანოდ დაეთანხმები ამ სიტყვებს.

თუმცაღა, შეგიძლია იგივე თქვა საკუთარ თავზე? მნიშვნელოვანი ის არის, გჯერა თუ არა ამ სიტყვების? თუ არა, მაშინ შენდაუნებურად ქრისტესგან აცალკევებ შენს თავს. ხარ თუ არა შენ სხვა სხეულის ნაწილი? განა ქრისტეს სხეულის ნაწილი, მისი სხეულის წევრი არა ხარ? შესაძლოა ფიქრობდე, ჯონ ბევირ, *ძაან შორს მიდიხარ!* მაგრამ ნუთუ ასეა? ასე რომ არ არის ზემოთ მოყვანილი მუხლის, მომდევნო ნაწილს გადახედე: „რა განუზომელია მისი ძალის სიდიადე ჩვენში, რომელთაც საქმით გვნამს მისი ძალის ძლიერება“ (ეფეს. 1:19;). პავლე ჩვენს მიმართ ამბობდა ამ სიტყვებს. რატომ? შენ, როგორც იესო ქრისტეს მორწმუნე, ქრისტეს ნაწილი ხარ. ამიტომაც ზუსტად იგივე ძალას ფლობ, რასაც ქრისტე! „როგორც ის არის, ისევე ვართ ჩვენც ამ ნუთისოფელში“. კომენტარებით დართული ბიბლიის მიხედვით გავაგრძელოთ პავლეს ეფესელთათვის ლოცვის განხილვა:

„...და რა განუზომელია მისი ძალის სიდიადე ჩვენში, რომელთაც საქმით გვნამს მისი ძალის ძლიერება, რომელთაც მან იმოქმედა ქრისტეში, მკვდრეთით აღადგინა რა იგი და თავის [საკუთარი] მარჯვნივ დასვა ზეცაში [ადგილებში]“ (ეფეს. 1:19-20;)

გნამს, რომ იესო ქრისტე ჯვარს აცვეს, მოკვდა, დაიმარხა, აღდგა მკვდრეთით და ახლა ზის ძალაუფლების ტახტრევანზე ზეცაში? თუკი ნამდვილი ქრისტიანი ხარ, რა თქმა უნდა, გნამს. მაგრამ ეს ყველაფერი საკუთარ თავთან მიმართებაში თუ გნამს? ფაქტია, რომ ბევრი მორწმუნე საკუთარ თავს ამ სიტყვების სინათლეზე ვერ ხედავს. თუმცა, პავლე წერს:

„ნუთუ არ იცით, რომ ყველანი, ვინც მოვინათლეთ [შთავეფალით] ქრისტე იესოში, მის სიკვდილში მოვინათლეთ [ვიქენით შთაფლულნი]? ამიტომ დავიმარხეთ მასთან ერთად სიკვდილში ნათლისღებით [შთაფლობით, შერწყმით] როგორც მამის დიდებით მკვდრეთით აღდგა ქრისტე, ჩვენც ვიაროთ სიცოცხლის განახლებით“ (რომ. 6:3-4;)

დაუკვირდით, ეს ადგილი ნათლობის აქტზე არ ლაპარაკობს, არამედ ქრისტეს სხეულში „შერწყმაზე ღმერთის სულის მეშვეობით, მაშინ როდესაც ჩვენ ზეციდან ვიშვით (იხ. 1 კორ. 12:13;). ჩვენ ქრისტეს სხეული ვართ; მას შემდეგ, რაც მისი ნაწილი გავხდით, ჩვენი ისტორია შეიცვალა.

ჩვენ მასთან ერთად მოვკვდით, მასთან ერთად დავიმარხეთ, მასთან ერთად აღვსდექით, და როგორც ახალი ქმნილებები მის მსგავსად ვცხოვრობთ! და კვლავ, „როგორც ის არის, ისევე ვართ ჩვენ ამ ნუთისოფელში“. ჩვენ ქრისტეში ვართ! ჩვენ ვართ ქრისტე! ჩვენ მისი სხეული ვართ! ჩვენ ერთი ვართ მასთან!

ეფესელთა 1:20-ის მიხედვით, რადგან ჩვენ ქრისტეს ნაწილი ვართ, ვზივართ ზეცაში – როგორც მეფენი. ეს არის სამყაროში ძალაუფლების ყველაზე წარმატებული ადგილი, მამა ღმერთის შემდეგ. იესომ თქვა: „მთელი ძალაუფლება [მთელი ძალაუფლება მმართველობისა] მოცემული მაქვს მე ზეცაში და დედამინაზე“ (მათ. 28:18;). პავლე აგრძელებს:

„ყველა მთავრობაზე, ხელმწიფებაზე, ძალაზე, უფლებაზე და ყოველივე სახელზე [ტიტულზე, რომელიც კი შეიძლება არსებობდეს] მაღლა, რაც კი იწოდება არა მარტო ამ საუკუნეში, არამედ მომავალშიც“ (ეფეს. 1:21;).

რადგან ჩვენ ქრისტეს ნაწილი ვართ, ვზივართ ზეცაში – როგორც მეფენი.

გნამს, რომ უფალი იესო ზის ამ ნუთისოფლის ყველა მმართველობაზე, ძალაუფლებაზე და ძალაზე აღმატებულ ადგილას? შენ, როგორც ქრისტიანს, რა თქმა უნდა, გნამს ეს. მაგრამ კვლავ გეკითხები: საკუთარ თავთან მიმართებაში თუ გნამს? შესაძლოა შენს თავს ამ სინათლის ფონზე ვერ ხედავ. დიდი შანსია იმისა, რომ ეს რეალობა სულაც არ გნამს. თუ ასეა, მაშინ შენ განცალკევებული ხარ ქრისტესგან შენს აზროვნებასა და რწმენაში. სხვა სხეულის ნაწილი ხარ? არა, შენ ქრისტეს ნაწილი ხარ! ჩვენ ყველანი ქრისტეში ვართ. ჩვენ ვართ ქრისტე! ჩვენ ვართ მისი სხეული! მოუსმინეთ პავლეს სიტყვებს:

„და ყოველივე დაუმორჩილა მის ფერხთა ქვეშ და დაადგინა იგი ყველაფერზე – თავად ეკლესიისა, რომელიც მისი სხეულია, სისავსე აღმავსებლისა ყოველივესი ყოველივეში“ (ეფეს.1:22-23;).

ჩვენ ვართ ქრისტეს სხეული, სრული საზომი ქრისტესი, სრულიად ერთი მასთან. პავლე ამბობს, რომ ყოველივე მის ფერხთა ქვეშ არის დამორჩილებული. თუკი შენ ხარ ნაწილი

ქრისტეს სხეულისა, რომელიც შესაძლოა ცერა თითია, შენ მაინც გაცილებით მეტი გაქვს – მმართველობა, ძალაუფლება და დომინირება დედამინაზე და დედამინის ქვეშ. ქრისტეში შენი ძალაუფლება აღდგენილია და უფრო მეტიც კია იმაზე, რაც ადამს ჰქონდა.

შესაძლოა ღმერთმა წინასწარ დაინახა, რომ ჩვენთვის ძნელი გასაგები იქნებოდა ამ საკითხის რეალობა, ამიტომ მან პავლე შთააგონა, რომ ძალიან ნათლად დაენერა ამის შესახებ ეფესელთა წერილში, რომ არანაირი ეჭვი აღარ დაეტოვება. გახსოვდეთ, რომ ეს თავი და მუხლები მოგვიანებით დაემატა – ეს არის ერთი წერილი, ერთი მთლიანი აზრი:

„და თანაღვადგინა და ცათა შინა [ჩვენი არსების ღირსებით] თანადაგვსხა [მასთან ერთობლივი სამეფო ტახტი] ქრისტე იესოში“ (ეფეს.2:6;)

თავი მოკვეთილი არ არის სხეულისგან. ჩვენ ყველა ერთად ვართ, ვსხედვართ ერთად სამეფო ტახტზე, გვაქვს ძალაუფლება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ჩვენ ვიმყოფებით სფეროში, რომელიც დედამინაზე არსებულ ყველა ძალაზე ზემოთ არის – გაცილებით ზემოთ!

არ არსებობს არცერთი დემონური სული, ცდომილი ანგელოზი და თუნდაც თავად სატანა, რომელსაც ჩვენზე ავტორიტეტი ქონდეს. ჩვენი მეფობა უზენაესია, ქრისტეში ჩვენი მდგომარეობისა და ძალაუფლების გამო!

აღილუია!

მეფობა სიცოცხლეში

გამომდინარე იქიდან, რაზეც ვისაუბრეთ, მოდით კვლავ გადავხედოთ იმ მუხლს, რომელიც ზემოთ ვახსენეთ ამ თავში.

„ისინი, რომლებიც უხვად მიიღებენ მადლს და სიმათლის ნიჭს, იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის, იესო ქრისტეს მეშვეობით“ (რომ.5:17;)

დაუკვირდით ფრაზას: „იმეფებენ სიცოცხლეში ქრისტეს მეშვეობით“. ჩვენ, როგორც ქრისტეს სხეულის წევრები ვიმეფებთ ყველანაირ წინააღმდეგობასა და უღმერთოებაზე. გაამომდინარე იქიდან, რომ ჩვენ ვართ ისინი, რომელნიც უნდა

მეფობდნენ აქ დედამინაზევე. თუ რაიმე ისე ვერ არის, იქნებ იმის ბრალია, რომ ჩვენ გვერდზე გადავდეთ ჩვენი ძალაუფლება?

მრავალი წლის წინ, ჩემმა ხუცესმა ჩვენს საკმაოდ მრავალრიცხოვან მრევლს განუცხადა, რომ მე მქადაგებლურ საქმიანობაში ჩავერთვებოდი. რამდენიმე დღის შემდეგ, ერთი ასაკოვანი მსახური მივიდა ჩემს მეუღლესთან და უთხრა: „ლიზა, ღმერთისაგან სიტყვა მაქვს შენი ქმრისთვის“.

ჩვენ ძალიან ახალგაზრდები ვიყავით და ზრდას და განსწავლას ვსაჭიროებდით (დღესაც გვჭირდება). ლიზამ მიუგო, „მითხარით ეგ სიტყვა და მე გადავცემ ჯონს“.

ასაკოვანმა მსახურმა უთხრა: „უთხარი ჯონს, თუკი ის არ ივლის მისთვის ღმერთისაგან მიცემულ ავტორიტეტში, მაშინ სხვა ვინმე წაიღებს მას და მისსავე წინააღმდეგ გამოიყენებს“.

როცა ლიზამ ეს სიტყვები გადმომცა, ელვასავით გაიარა მთელს არსებაში. მას შემდეგ მრავალმა წლებმა განვლო, და მე კვლავ ვამონმებ იმის შესახებ, თუ რამდენად ჭეშმარიტი იყო ეს სიტყვები, არა მხოლოდ ჩემთვის, არამედ ყველა იმ ადამიანისთვის, ვინც ქრისტეშია. ხშირად დამწუხრებული ვარ და განვიცდი იმას, რომ ბევრი ღმერთის მოყვარული ადამიანი შებორკილი და გაკონტროლებულია წინააღმდეგობრივი ძალებით და სიტუაციებით. ჩვენმა უფალმა იესო ქრისტემ ამხელა საფასური გადაიხადა მათ გასათავისუფლებლად და ისინი მაინც მონობაში იმყოფებიან. ცუდი ამინდები, ბუნებრივი კატასტროფები, ავადმყოფობები, დემონური გავლენები, წინააღმდეგობები – ეს სია უსასრულოა. ეს ძალები აკონტროლებენ და დომინირებენ კარგ ადამიანებზე, რომლებიც სინამდვილეში ამ ცხოვრებაში მეფეები და დედოფლები არიან, მაგრამ არ იციან, თუ ვინ არიან ქრისტეში.

თუკი შენ იმათგანი ხარ, ვინც უნდა მეფობდეს, სინამდვილეში კი მასზე მეფობენ, მაშინ შენთვის კარგი ამბავი მაქვს. თუკი ამ თავში გაზიარებულ სიტყვას, გულთან მიიტან, შენი ცხოვრება შეცვლას დაიწყებს. ახლა შენ იცი თუ რა ძალასა და ავტორიტეტს ფლობ მათ დასახმარებლად, რომელნიც უცოდინარნი ან უმწეონი არიან; შენ ახლა შეგიძლია სასუფევლის კარგი სიცოცხლე მოუტანო მათ, რომელნიც საჭიროებაში იმყოფებიან.

მოციქულმა იოანემ კარგი სიტყვა გვითხრა ყველას, ვინც ქრისტეს სხეულის ნაწილნი ვართ: „ვინც ამბობს, რომ მასში რჩება, ისევე უნდა მოიქცეს, როგორც ის იქცეოდა“ (1 იოან. 2:6).

იესომ ეს უკვე განაცხადა, როდესაც თქვა: „როგორც მე მომავლინა მამამ, მეც მიგავლენთ თქვენ“ (იოან. 20:21;). იესო მეფობდა და ასევე სურს, რომ ჩვენც ვმეფობდეთ. როდესაც ქარიშხალი მოდიოდა იესოს და მის გვერდში მყოფთა გასანადგურებლად, ის უბრძანებდა ქარს და ზღვას, და ისინიც ემორჩილებოდნენ მას. როდესაც უდაბნოში მას საჭმელი სჭირდებოდა მრავალთა გამოსაკვებად, ის იმ მცირედით, რაც გააჩნდათ, კვებავდა ათასობით, და ბოლოს უფრო მეტი საჭმელი რჩებოდა, ვიდრე დასაწყისში ჰქონდათ. როდესაც მას ზღვაზე გადასვლა სჭირდებოდა და ნავი არ ჰქონდა, ის წყალზე დადიოდა. როდესაც ქორწილში სასმელი გამოილია, მან წყალი აქცია ღვინოდ. თავისი ბაგიდან გამოსული სიტყვით ლეღვის ხე გაახმო. ყური გაუმრთელა მსახურს, რომელიც მახვილით ჩამოათალეს. წმენდა დაავადებულებს, ბრმას თვალს უხელდა, ყრუს სმენას უბრუნებდა, და ხეიბარს სიარულის უნარი უბრუნებოდა. ვერცერთი ხსენებული გამოწვევა ვერ დგებოდა მის წინ, რომელიც *მეფობდა სიცოცხლეში*.

დემონით შეპყრობილი ადამიანები ვერ აშინებდნენ მას; მას ჰქონდა პასუხი, რომ შეეჩერებინა მათი სიტყვები. ბოროტი მმართველები ვერ იჭერდნენ მას. განრისხებულმა ბრბომ ვერ შეძლო მისი გადაგება კლდიდან; მან უბრალოდ მათ შორის გაიარა. დემონებით შეპყრობილი ადამიანები ვერ აფრთხოებდნენ მას; ის ამ ადამიანებს ათავისუფლებდა მათგან. ეს ჩამონათვალი უსასრულოდ გრძელდება. იესოს სიცოცხლის ბოლო წლების აღწერისას იოანემ ასეთი შეჯამება გააკეთა: „ბევრი სხვა ნიშანიც მოიმოქმედა იესომ მოწაფეების წინაშე, რაც ამ წიგნში არ დანერილა...დანვრილებით რომ დანერილიყო, ვფიქრობ, მთელი სოფელიც კი ვერ დაიტევდა დანერილ წიგნებს“ (იოან. 20:30; 21:25;).

იესო ქრისტე მეფობდა სიცოცხლეში, ის მეფობდა წინააღმდეგობებსა და სირთულეებზე. მას ზეცა მიწად ჩამოჰყავდა. მან განგვიმზადა ხელმოსაკიდი, რომელსაც უნდა გავყვეთ. და ის ჩვენგან უფრო მეტსაც ელის: „ჭემმარიტად, ჭემმარიტად გეუბნებით თქვენ: ვისაც ჩემი სწამს, იმ საქმეებს, რასაც მე ვაკეთებ, თავადაც გააკეთებს, და მათზე დიდსაც გააკეთებს, რადგან მე მამასთან მივდივარ“ (იოან. 14:12;).

ამას კი შემდეგი ლოგიკური შეკითხვა მოსდევს. ჩვენ როგორ ვმეფობთ სიცოცხლეში? საიდან მოდის ეს ძალა?

ძალის წყარო

**„ისინი, რომლებიც უხვად მიიღებენ მადლს
და სიმართლის ნიჭს, იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის,
იესო ქრისტეს მეშვეობით“
რომაელთა 5:17;**

მამ ასე, აღმოვაჩინეთ, რომ ცხოვრებაში უნდა ვიმეფოთ, როგორც მეფეებმა და დედოფლებმა. ცხოვრებამ არ უნდა იმეფოს ჩვენზე; ჩვენ უნდა ვიმეფოთ მასზე. იბადება შემდეგი ლოგიკური კითხვა: მაქვს კი იმის უნარი და შესაძლებლობა რომ ვიმეფო?

მოდით, ეს თემა განვიხილოთ ჩიჭუაჭუას ძალის ჯიშის და დათვი გრიზლის მაგალითზე. ჩიჭუაჭუა – პატარა ძაღლია, რომელიც მუდმივად წკავნკავებს. ისინი ძალიან ჯიუტები და შეუპოვრებიც კი არიან. ამ ჯიშის ძაღლი თუ ერთი აყვება, იქამდე არ მოისვენებს, სანამ თავისი ტერიტორიიდან არ გაგაძევებს. შეიძლება კოჭზეც კი გიკბინოს. მისი თავიდან მოსაცილებლად საკმარისია პანლური უთავაზო, ან დაუყვირო და შერცხვენილი და შეშინებული გაიქცევა. რატომ? ამ პატარა ძაღლს არა აქვს იმდენი ძალა, რომ ზრდასრულ ადამიანს მოერიოს.

მაგრამ თუ გრიზლი იგივეს მოინდომებს, რასაც ჩიჭუაჭუა, ადამიანი დიდ საფრთხეში აღმოჩნდება, განსაკუთრებით კი მაშინ თუ იგი უიარაღოა. დათვის შეუძლია მყისვე მოკლას ადამიანი, რადგან იგი მასზე ძლიერია.

კარგად ვიცით, რომ სამყაროში არსებობენ ძალები, რომელთაც არ სურთ, კარგად დავასრულოთ ჩვენი სარბიელი. როგორ გავიგოთ, რომ ვფლობთ ძალას მათ დასამარცხებლად? როდესაც ამ ზებუნებრივ მტერთან გვინევს შებმა, როგორ ვმოქმედებთ? როგორც ჩიჭუაჭუა თუ როგორც გრიზლი? საიდან მოდის მეფობისათვის საჭირო ძალა?

პასუხი მოცემულია რომაელთა მიმართ წერილში (5:17;). ჩვენ ვიმეფებთ ღვთის უხვი მადლით (ნიგნში „საკვირველი ცხოვრება“ დაწვრილებით აღვწერ სიტყვის „მადლი“-ს მნიშვნელობას, ამიტომ აქ მხოლოდ ყველაზე მნიშვნელოვან დეტალებზე შევჩერდები).

დიდი ბათიშვა

სწორედ „უხვი მადლის“ საკითხია, რომელიც ამერიკის ევანგელისტურ ეკლესიებში აზრთა სხვადასხვაობას იწვევს.

2009 წელს ჩვენმა მსახურებამ ამერიკის მასშტაბით ჩაატარა გამოკითხვა. გამოკითხულ იქნა სხვადასხვა დენომინაციებიდან და დამოუკიდებელი ეკლესიებიდან ათასობით ქრისტეს მიმდევარი, რომლებსაც ვთხოვეთ ღვთის მადლისთვის მიეცათ სამი ან მეტი განსაზღვრება. გამოკითხულ რესპოდენტთა დიდმა ნაწილმა ღვთის მადლი განსაზღვრა შემდეგნაირად: 1) ხსნა; 2) შეუფასებელი საჩუქარი; და 3) ცოდვათა მიტევება.

ძალიან მიხარია, რომ ამერიკელ ქრისტიანებს კარგად ესმით, რომ მადლით და მხოლოდ მადლით ვართ გადარჩენილები. ხსნა მხოლოდ წყლის შეპკურებით არ მოდის, ან რომელიმე ეკლესიაში სიარულით, ან რელიგიური წესების დაცვით, ან თუნდაც ბევრი კარგი საქმეების კეთებით. ეფესელთა მიმართ წერილი (2:8-9;) ნათლად ამბობს: „ვინაიდან მადლით ხართ გადარჩენილები, რწმენის მეშვეობით, და ეს თქვენგნით კი არ არის, არამედ ღვთის ნიჭია, არა საქმეთაგან, რათა არავინ დაიკვებოს“. სასიამოვნოა იმის გაცნობიერება, რომ ქრისტიანებმა იციან, რომ მადლის გამომუშავება ანდა დამსახურება შეუძლებელია, იგი გვეძლევა მხოლოდ გოლგოთაზე იესო ქრისტეს გამომსყიდველი ღვანლისადმი რწმენის მეშვეობით.

ტრაგედიაა, როდესაც მოაზროვნე ადამიანები ღმერთის მადლის დამსახურებას ცდილობენ. ძალიან ბევრი სიტუაციის მომსწრე ვარ, რომელშიც ქალები და კაცები საკუთარ საქმეებსა და ქცევაზე ამყარებდნენ იმედს, რომ ღმერთის თვალში გამართლებულები ყოფილიყვნენ. მნიშვნელობა არა აქვს, რამდენად კარგს ამბობს შენზე საზოგადოება, ეფესელთა მიმართ წერილის (2:8-9;) თანახმად, საკუთარი მცდელობით მომავალ სამსჯავროს ვერავინ გაექცევა. გადარჩენა მხოლოდ რწმენის მეშვეობით არის შესაძლებელი, რამეთუ ის ღმერთის საჩუქარია, რომელიც მისი ძის სიკვდილის და აღდგომის მეშვეობით გვეძლევა. ტრაგიკულია იმის დანახვაც, რომ ადამიანებმა, რომელთაც ერთ დროს რწმენით მიიღეს მადლი, შემდგომში განაგრძობენ ისე ცხოვრებას, თითქოს მათ

ტრაგედიაა, როდესაც მოაზროვნე ადამიანები ღმერთის მადლის დამსახურებას ცდილობენ.

შეუძლიათ დაიმსახურონ მაღლი თავიანთი კეთილი საქმეებით. ასეთ ქრისტიანებს ჰგონიათ, რომ მეტი უნდა ილოცონ, ხშირად იმარხულონ, მეტად ჩაებან ქველმოქმედებაში და სხვა ქრისტიანული საქმეები აკეთონ. პავლე მოციქული გალატიის ეკლესიას აფრთხილებდა ამის შესახებ: „ვფიქრობ, ეს თქვენი სურვილი არ იყო, მაგრამ სწორედ ასე მოხდა. როდესაც ცდილობთ საკუთარი რელიგიური გეგმებით და პროექტებით იცხოვროთ, ქრისტეს გარეშე რჩებით და მოწყვეტილი ხართ მაღლს“ (გალ.5:4);. სამწუხაროა, როდესაც ამდენი კარგი ქრისტიანი დღესაც იგივე მახეშია გაბმული.

გამოკითხვამ ასევე აჩვენა რომ, ზოგადად ამერიკაში ქრისტიანებმა იციან, რომ ცოდვების პატიება ღმერთის მაღლის მეშვეობით გვეძლევა. ეფესელთა მიმართ წერილი (1:7;) ადასტურებს ამ ჭეშმარიტებას: „რომლის მიერ გვაქვს ცოდვების მიტევება მისივე მაღლის სიმდიდრით“. ეს ღვთის უსასყიდლო საჩუქარია, რომელიც გვწმენდს ჩვენი ცოდვებისგან საუკუნოდ. მაღლობა ღმერთს!

მაშ ასე, ამერიკელი მორწმუნეების დიდი ნაწილი, როგორც ჩანს, მტკიცედ ეფუძნება ფუნდამენტალურ ჭეშმარიტებას, რომლის თანახმადაც ღვთის მაღლი მოიცავს ხსნას, რომ ის დაუმსახურებელი საჩუქარი და ცოდვების პატიებაა. ეკლესიის მსახურებმა, როგორც ჩანს, კარგად იშრომეს, ყურადღება გაამახვილეს რა ამ მნიშვნელოვან სფეროებზე, და მჯერა, რომ ღმერთი კმაყოფილია ამით.

მოდით, ახლა გავეცნოთ იმას, თუ რა ტრაგედია გამოააშკარავა გამოკითხვამ. გამოკითხულთა მხოლოდ 2 პროცენტს სჯერა, რომ „მაღლი – ესაა ღმერთის ძალა“. სწორედ ასე აღწერს ღმერთი თავის მაღლს:

„გეყოფა ჩემი მაღლი, ვინაიდან უძღურებაში ხდება სრულყოფილი ჩემი ძალა“ (2კორ.12:9);

თუ ამ მუხლს ნახავთ ბიბლიაში, სადაც იესოს სიტყვები წითელი შრიფტითაა გამოყოფილი, ხოლო სხვა დანარჩენი – შავით, დაინახავ, რომ ზემოთ მოცემული მუხლი შავი შრიფტით არ წერია, ის გამოყოფილია წითლად. მიუხედავად იმისა, რომ ამ სიტყვებს ამბობს პავლე მოციქული, ისინი თავად უფლისგან მომდინარეობენ. ღმერთი თავის მაღლს განსაზღვრავს, როგორც ძალას. გამოკითხვის მიხედვით, ამერიკელი ქრისტიანების მხოლოდ 2 პროცენტმა იცის ეს (ზუსტი ციფრია

1,9%. ეს 100-დან 2 მორწმუნეა! ჩვენი ყოვლისშემძლე, ძლიერი ღმერთი თავად წარმოაჩენს მადლს ძალად და 100 მორწმუნე-დან 2-მა თუ იცის ამის შესახებ. რა სამწუხაროა!

მადლი — ესაა ძალა

სიტყვა „სუსტი“ 2კორ. 12:9-ის მიხედვით „უუნარობას“ ნიშნავს. ღმერთი ამბობს: „ჩემი მადლი (ძალა) საკმარისია ისეთ სიტუაციებთან გასამკლავებლად, რომლებიც შენს შესაძლებლობებს აღემატება. ეს ჩანს ასევე პავლეს მიერ მაკედონელებისთვის მიწერილ სიტყვებში: „და აჰა გაუწყებთ ღვთის მადლის შესახებ, რომელიც მიეცათ მაკედონიის ეკლესიებს... ვინაიდან ვადასტურებ, რომ თავიანთი ძალის შესაბამისად და უფრო მეტადაც გულუხვნი იყვნენ“ (2კორ.8:1,3;). ღმერთის მადლის შეწევნით, მაკედონელმა ქრისტიანებმა შეძლეს საკუთარ ბუნებრივ შესაძლებლობებზე ამაღლებულიყვნენ. ეს მადლი – ღმერთის ძალაა.

უფრო ადრე პავლე იგივე ადამიანებს წერდა: „რადგან ეს ჩვენი ქადილი არის ჩვენი სინდისის მონძობა, რომ ჩვენ ღვთაებრივი სინძიდით და გულწრფელობით ვიქცეოდით სოფელში. განსაკუთრებით თქვენთან, არა ხორციელი სიბრძნით, არამედ ღვთის მადლით“ (2კორ.1:12;). აქაც, მადლი წარმოდგენილია, როგორც ღვთისაგან მოცემული ძალა.

პეტრეც მადლის მსგავსს განსაზღვრებას იძლევა: „მადლი და მშვიდობა გაგიმრავლდეთ ღვთისა და ჩვენი უფლის იესოს ცოდნით. ისე როგორც მისმა ღვთიურმა ძალამ [მადლმა] მოგვანიჭა ყოველივე, რაც სიცოცხლისა და ღვთისმოსაობისათვის გვჭირდება, მისი ცოდნით, ვინც მოგვიწოდდა თავის დიდებასა და სათნოებაში“ (2პეტ.1:2-3;). აქაც მადლი აღწერილია, როგორც „ღვთაებრივი ძალა“. პეტრე ამბობს, რომ ყველაფერი, რაც ღვთისმოსავი ცხოვრებისათვის გვჭირდება ჩვენთვის ხელმისაწვდომია მისი მადლის ძალით, რომელიც რწმენით მივიღეთ.

მოდით, უფრო უკეთ გასაგებად დედანს მივმართოთ. ბერძნულ ენაზე სიტყვა, რომელიც ყველაზე ხშირად გამოიყენება მადლის მნიშვნელობით, ჟღერს შემდეგნაირად: „charis“. ჯეიმს სთრონგი თავის სიმფონიაში „Exhaustive Concordance Bible“, რომელიც დიდად ფასობს, ამ სიტყვას განმარტავს, როგორც „საჩუქარი“, „სარგებელი“, „პატივი“, „წყალობა“, „სიკეთე“. თუ

ამ სიტყვას გადახედავთ რომაელთა, გალატელთა და ეფესელთა მიმართ წერილებში, ნათლად დაინახავთ მადლის იმ ასპექტს, რომელიც ამერიკელი ქრისტიანების უმრავლესობისათვის ნაცნობია. თუმცა სთრონგი ამით არ კმაყოფილდება. ის სიტყვას „მადლი“ ასევე განმარტავს, როგორც „ღვთიური გავლენა გულზე და მისი წარმოჩენა ცხოვრებაში“.

ამ განმარტების მიხედვით ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ გარეგანი გამოხატულება იმისა, თუ რა ხდება გულში, რაც თავის მხრივ ხაზს უსვამს მადლის მიერ მონიჭებულ სიძლიერეს (ღმერთის ძალას). ბიბლია გვეუბნება, რომ როდესაც ბარნაბა ანტიოქიის ეკლესიაში ჩავიდა და „იხილა ღვთის მადლი, გაიხარა“ (საქ.11:23;). მან კი არ მოისმინა მადლის შესახებ, არამედ მისი გამოვლინება იხილა. მან იხილა ძალით აღვსილი გულები, რაზეც ადამიანთა შეცვლილი ცხოვრება მოწმობდა.

სწორედ ამიტომ წერს იაკობი: „მაჩვენე შენი რწმენა [მადლი] საქმეთა გარეშე და გიჩვენებ ჩემს რწმენას [მადლს] ჩემს საქმეთაგან“ (იაკ.2:18;). სიტყვა „მადლი“ იმიტომ ჩავსვი სიტყვასთან „რწმენა“, რომ რწმენის მეშვეობით გვაქვს მისადგომელი მადლთან (იხ. რომ. 5:2;). იაკობი თითქოს ამბობს: „მაჩვენეთ ძალის (მადლის) მტკიცებულება, რომელიც წარმოადგენს ნამდვილ ინდიკატორს იმისა, რომ ნამდვილად მიიღეთ მადლი რწმენის მეშვეობით“.

„Zondervan“- ის მიერ გამოცემული ბიბლიურ სიტყვათა ენციკლოპედია „charis“-ს (მადლს) უწოდებს „დინამიურ ძალას“, რომელიც უფრო მეტს აკეთებს, ვიდრე მხოლოდ ღვთის წინაშე დგომა და ჩვენი მართლებად შერაცხვაა. მადლი ჩვენს განცდებზეც ახდენს გავლენას. მადლს ყოველთვის თან ახლავს ღვთიური ძალის მოქმედება ჩვენში უმწეობის დასამარცხებლად.

წავიკითხე რა ახალ აღთქმამი მადლის შესახებ დაწერილი ყოველი სიტყვა, გულდასმით შევისწავლე რა ბერძნული ენის ლექსიკონები, რომლებზეც ხელი მიმიწვდებოდა, და ველაპარაკე რა ბერძნული ენის მცოდნე ადამიანებს, ჩემი პირადი განსაზღვრება მადლის შესახებ ასეთია:

„მადლი არის ღმერთის უსასყიდლო ძალა, რომელიც გვაძლევს უნარს ავმაღლდეთ ჩვენს ბუნებრივ შესაძლებლობებზე“.

რატომ არის ასე ტრაგიკული?

რატომ არის ასე ტრაგიკული ის, რომ ამერიკელ ქრისტიანთა მხოლოდ 2 პროცენტს ესმის ღმერთის მადლის ძალა? წარმოგიდგინებთ ჰიპოთეზურ სცენარს.

ვთქვათ, ვანარმოეთ რაღაცა კვლევა და აფრიკის ჯუნგლებში, ეკვატორის ზონაში, აღმოვაჩინეთ ტომი. ჩვენთვის ცნობილი გახდა, რომ ამ ტომის წარმომადგენლებს სასმელი წყლის უახლოეს წყაროსთან მისასვლელად ორი დღე სჭირდებოდათ. წყლით სავსე მძიმე ჭურჭლის ზიდვა მათთვის მძიმე შრომას წარმოადგენდა. მშობლიურ სოფლამდე ამ მძიმე ტვირთით იგივე მანძილი უნდა გაევილოთ, ანუ ორი დღე იყო საჭირო, რომ სოფელს სასმელი წყალი ჰქონოდა. ტომის მონადირე მამაკაცები საკვების მოსაპოვებლად შორს ჯუნგლებში მიდიან. აბა, ნადირი თავისით არ მივა და ქვაბში არ ჩახტება. ნადირობის შემდეგ კი ნანადირევით დატვირთულებს მშობლიურ სოფლამდე 10-15 კილომეტრის გავლა უწევთ.

თუ მათ საჭირო პროდუქტი ან რაიმე ნივთი სჭირდებათ, მათ შესაძენად ანდა სხვა ნივთებში გადასაცვლელად მეზობელ სოფელში მიდიან, რომელიც 50 კმ.-ში მდებარეობს. ამ მანძილს ისინი ფეხით გადიან.

შევიტყვეთ რა ამ ხალხის სირთულეების შესახებ, გადავწყვიტეთ მათთვის საჩუქარი გაგვეკეთებინა. დიახ, ჩვენ გადავწყვიტეთ *კეთილი საქმე გავაკეთოთ მათთვის*, გამოვიჩინოთ მათ *მიმართ სიუხვე* ისე, რომ მათ არანაირი ხარჯის განევა არ დასჭირდეთ (სტრონგის მიხედვით მადლის განსაზღვრებაში ეს მახასიათებლებიც შედის). ჩვენ მათ Land Rover-ის (ლენდ როვერი) ახალთახალი მანქანა ვაჩუქეთ.

ჩვენ ვიყიდეთ ეს მანქანა, გადავგზავნეთ აფრიკის სანაპიროზე და შემდეგ პირადათ ჩავუყვანეთ. მანქანა გავაჩერეთ სოფლის მახლობლად, შევედით ჯუნგლებში, მოვძებნეთ ტომის ბელადი და თავის ხალხთან ერთად წამოვიყვანეთ მანქანის სანახავად და ღიმილით ვუთხარით: „ეს ჩვენი საჩუქარია!“.

ბელადს ვთხოვეთ მძღოლის გვერდით დამჯდარიყო. ერთ-ერთი ჩვენგანი ჯდება საჭესთან და ქოქავს მანქანას. ჩვენ სიხარულით ვუყვებით ტომის ბელადს მანქანის შესახებ:

– ეს მართლაც მაგარი „ლენდ როვერია“! კონდიციონერიც აქვს! გარეთ 42 გრადუსი ცელსიუსი რომ იყოს, დააჭერ აი ამ ლილაკს, აკრებ 22-ს და მიიღებ სასიამოვნო 22 გრადუსიან ტემპერატურას. გარდა ამისა, მანქანას აქვს გამათბობელიც.

გარეთ ძლიერი სიცივე რომ იყოს, დააჭერ ღილაკს, აკრებ 23-ს და მიიღებ მყუდრო 23 გრადუსიან სითბოს, გარეთ მინუს 4 გრადუსიც რომ იყოს. მანქანას ასევე აქვს XM სატელიტური რადიო. იცით ეს რას ნიშნავს? შეგიძლიათ მსოფლიოში არსებული ყველა რადიო სიხშირე დაიჭიროთ თქვენს მანქანაში. შეგიძლიათ პირდაპირ BBC-ს მოუსმინოთ – ბელადი აღფრთოვანებულია.

– მაგრამ ეს ყველაფერი არ არის. ამ „ლენდ როვერში“ DVD პლეიერიც გვაქვს.

ჩვენ ვიღებთ დისკს, ვდებთ ფლეიერში, ვაჭერთ ფლექს და ბელადი გაოცებული უყურებს ეკრანს.

– ამ „ლენდ როვერს“ CD ფლეიერიც აქვს.

ჩვენ აქ ვდებთ დისკს და ისმის საგალობელი. ბელადი დამუნჯებულია თაყვანისცემის საოცარი ჰანგებით.

ამის შემდეგ გადმოვდივართ მანქანიდან და ბელადი გვეკითხება: „როგორ გადაგიხადოთ მადლობა ამ ღიღებულ საჩუქრისთვის?“.

– ჩვენ არაფერი გვინდა – ვარწმუნებთ მას – თქვენ ამის ყიდვას ვერასოდეს შესძლებდით. ეს ჩვენი საჩუქარია თქვენთვის და თქვენი ტომისთვის. ჩვენ გვიყვარხართ!

ბელადი და მისი ტომის წარმომადგენლები ძალიან მადლობლები არიან. ჩვენ ვრბუნდებით ჩვენს ქვეყანაში და რამდენიმე თვის შემდეგ ვიგებთ, რომ ისინი კვლავ ფეხით დადიან წყლის მოსატანად, მეზობელ სოფელში ნივთების საყიდლად და ნანადირევიც ფეხით მოაქვთ ბანაკში. რატომ? იმიტომ, რომ ჩვენ დაგვაზინყდა გვეთქვა, რომ ამ მანქანის მთავარ დანიშნულებას ტრანსპორტირება წარმოადგენდა. მთავარი ფუნქციის გარდა ბელადს ყველაფრის შესახებ ვესაუბრეთ. დაგვაზინყდა გვეთქვა, რომ მანქანით ყველგან წავიდოდნენ, სადაც მოისურვებდნენ და ტვირთსაც მოიტანდნენ. მეტად აღარ მოუწევდათ ფეხით სიარული და მძიმე ტვირთის ზურგით ზიდვა.

ზუსტად ასე ცხოვრობს ბევრი ქრისტიანი. ეკლესიის მწყემსებს და მსახურებს ავინყდებათ დასავლეთის ქრისტიანებს უამბონ იმის შესახებ, რომ ღვთის მადლის მთავარი ფუნქციური განსაზღვრებაა *ღმერთის ძალა*.

მთავარი ფუნქციონალური განსაზღვრება

თქვენ შეგიძლიათ ჩამეკითხოთ: „მადლის მთავარი ფუნქციონალური განსაზღვრება ღმერთის ძალაა? ასეთ განაცხადს როგორ აკეთებ?“.

ამასწინათ, როცა ვლოცულობდი, ვიგრძენი ღმერთი გამომწვევ კითხვას მისვამდა: „შვილო, რას ვამბობ მადლის შესახებ ჩემს წიგნში, ახალ აღთქმაში?“. გამომდინარე იქიდან, რომ თორმეტზე მეტი წიგნის ავტორი ვარ, ეს კითხვა მართლაც მნიშვნელოვანი იყო ჩემთვის. როდესაც წიგნში ახალ ტერმინს ვიყენებ, რომელიც მორწმუნეთა დიდი ნაწილისთვის უცხოა, დასაწყისშივე ვთავაზობ მკითხველს მის უმთავრეს განსაზღვრებას. მოგვიანებით წიგნში მეორეხარისხოვანი განმარტებებიც შემატკს, მაგრამ მთავარია ძირითადი მნიშვნელობა თავიდანვე იყოს მოცემული.

მაგალითად, თუკი ბელადს წერილს მივწერდი „ლენდ როვერით“ სარგებლობის შესახებ, პირველივე ნაწილში ვეტყოდი შემდეგს:

„ბელადო, ჩვენ გვინდა ახალი „ლენდ როვერი“ გაჩუქოთ. მისი უმთავრესი ფუნქცია ტრანსპორტირებაა. ამის შემდეგ შენს ხალხს აღარ დასჭირდება სასმელი წყლით სავსე ჭურჭლის ზურგით ზიდვა. თქვენი ტომის რომელიმე წარმომადგენელს შეუძლია მანქანით წავიდეს და მოიტანოს წყალი. არც ნანადირევის ზურგით თრევა იქნება საჭირო, შენი ტომის რომელიმე წარმომადგენელს შეუძლია წავიდეს ნადირობის ადგილას და მანქანით წამოიღოს ნადავლი. მეტიც, შენს ხალხს აღარ დასჭირდება უახლოეს მეზობელ სოფელში მისასვლელად 50 კილომეტრის ფეხით გავლა; ამას მანქანით გაცილებით მოკლე დროში გააკეთებენ“.

მნიშვნელოვანია „ლენდ როვერის“ უმთავრესი დანიშნულების შესახებ დასაწყისშივე დაინეროს, რადგან ბელადს და მის ხალხს უნინ არასოდეს უნახავთ მანქანა.

წერილის მეორე ნაწილში უკვე კონდიციონერისა და გამათბობლის შესახებ დაველაპარაკებოდი. მესამე ნაწილში XM სატელიტურ რადიომაუწყებლობაზე, მეოთხე ნაწილში კი DVD და CD ფუნქციებს და გამოყენების წესებს გავაცნობდი.

დასკვნით ნაწილში კი ვეტყვოდი, რომ ეს მანქანა საჩუქარია. მაგრამ მანქანის უპირველეს დანიშნულებაზე, წერილის პირველივე ნაწილში ვილაპარაკებდი.

მაშ ასე, დავფიქრდეთ ყოველივე ზემოთქმულზე და თან უფლის მიერ ჩემთვის დასმულ კითხვას დავუბრუნდეთ: „შვილო, რას ვამბობ მაგლის შესახებ ჩემს წიგნში, ახალ აღთქმაში?“.

მე ვუპასუხე: „არ ვიცი“. მივედი ჩემს კომპიუტერთან, გავხსენი ბიბლიის ლექსიკონი და მოვძებნე პირველი ადგილი ახალ აღთქმაში, სადაც ლაპარაკია მაგლის მნიშვნელობის შესახებ. ეს იყო იოანეს სახარება(1:16): „მისი [იესოს] სისავსიდან მივიღეთ ყველამ მაგლი მაგლისა წილ“.

დაუკვირდით იოანეს სტყევებს: „მაგლი მაგლისა წილ“. მე მყავს ბერძენი მეგობარი, რომელიც ათენში ცხოვრობს და მსახურობს. მან კარგად შეისწავლა ძველი ბერძნული ენა. ყოველთვის მას მივმართავ ხოლმე, როცა რაიმეს გარკვევა მჭირდება. ჩემმა მეგობარმა მითხრა, რომ ამ მუხლში იოანე სინამდვილეში ლაპარაკობს იმის შესახებ, რომ ღმერთმა „მაგლის მდიდრული სიუხვე“ გვიბოძა. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მოციქული გვეუბნება, რომ სიუხვე იმისა, რასაც მაგლი აკეთებს, იესო ქრისტეს სისავსეს გვაძლევს! გსმენიათ ასეთი რამ? თვით იესო ქრისტეს სისავსე! ეს უნარზე და ძალაზე მიუთითებს.

მინდა დავრწმუნდე, რომ კარგად გაიგე რაც აქ ითქვა. წარმოიდგინე, რომ მე მივედი საშუალო დონის ჩოგბურთელთან. იგი არ თამაშობს ჩემპიონთა ლიგაში, ადგილობრივ კლუბში „ჩ“ დონის მოთამაშეა. მე ვეუბნები მას: „თანამედროვე მეცნიერული საშუალებების დახმარებით, ჩვენ შეგვიძლია გადმოგვცეთ როჯერ ფედერერის შესაძლებლობები მთელი სისრულით“ (თუ ჩოგბურთის დიდი მოყვარული არ ხარ, მინდა გითხრა, რომ ფედერერი ერთ-ერთი გამოჩენილი სპორტსმენია სპორტის ისტორიაში). შენი აზრით, რას მიპასუხებდა ის ჩოგბურთელი? იგი მეტყვოდა; „რა თქმა უნდა! მზად ვარ მივიღო მთელი მისი სისავსე! რა უნდა გავაკეთოთ ამისთვის?“. და თუ ის მიიღებდა ფედერერის შესაძლებლობებს სრული სისავსით, რა მოხდებოდა? თავად მიხვდი: გაიმარჯვებდა ადგილობრივი კლუბის ჩემპიონატზე, შემდეგ აშშ-ს თასის ჩემპიონატს მოიგებდა და ბოლოს უიმბლდონის ტურნირზეც გაიმარჯვებდა.

წარმოიდგინეთ, რომ მივდივარ სახელმწიფო უნივერსიტეტის არქიტექტურის ფაკულტეტის პირველი კურსის სტუდენტთან

და ვეუბნები: „თანამედროვე მეცნიერული საშუალებების დახმარებით, ჩვენ შეგვიძლია გადმოგვცეთ ფრანკ ლოიდ რაითის შესაძლებლობები მთელი სისრულით“. როგორ ფიქრობ, რა იქნებოდა ამ სტუდენტის პასუხი? იგი ალტაცებით შესძახებდა: „რა მაგარია, ახლავე მინდა!“. რას მოიმოქმედებდა სტუდენტი ამ უნარის მიღების შემთხვევაში? იგი მიატოვებდა სკოლას და არაჩვეულებრივ კარიერას გაიკეთებდა.

აი, კიდევ ერთი მაგალითი. წარმოიდგინე, მივდივართ ბიზნესმენტან, რომელიც რთულ მდგომარეობაში იმყოფება და ვეუბნები: „თანამედროვე მეცნიერული საშუალებების დახმარებით, ჩვენ შეგვიძლია გადმოგვცეთ ბილ გეითის შესაძლებლობები მთელი სისრულით“. რა რეაქცია ექნებოდა მას ჩვენს სიტყვებზე? იგი წამოიყვირებდა: „მინდა! გააკეთეთ ეს!“. რას მოიმოქმედებდა ბიზნესმენი ამ უნარის მიღების შემდეგ? იგი დაიწყებდა ფიქრს ახალი პროდუქციის შექმნაზე და ისეთ ინვესტირებას განახორციელებდა, რომელზეც უნინ ვერც კი იოცნებებდა.

მადლს არ მოუცია ჩვენთვის როჯერ ფედერერის, ფრანკ ლოიდ რაითის და ბილ გეითის სისავსე. ეს საკმაოდ მცირე მოცულობის მადლი იქნებოდა. არა, ღმერთის მადლმა თვით იესო ქრისტეს სრული სისავსე მოგვანიჭა! აცნობიერებთ ამას? ეს არის უნარი! ეს არის ძალა!

მაშ ასე, ღმერთი ახალ აღთქმაში მადლის შესახებ ლაპარაკობს არა როგორც უფასო საჩუქარზე, თუმცა მადლობელი ვარ მისი, რომ ეს მართლაც უსასყიდლო საჩუქარია; არ ლაპარაკობს, როგორც ჩვენი ცოდვების გამომსყიდველ ძალაზე, თუმცა უსაზღვროდ მადლობელი ვარ, რომ მისი მადლით ცოდვები გვეპატია. არა, იგი მადლს წარმოგვიდგენს, როგორც ძალას, რომელიც იესო ქრისტეს სრულ სისავსეს გვაძლევს.

როგორც წინა თავში უკვე აღვნიშნეთ, პეტრე წერს, რომ მადლის მეშვეობით „ღვთიური ბუნების ზიარნი გავხდით“

ღმერთის მადლმა თვით
იესო ქრისტეს სრული
სისავსე მოგვანიჭა!

(2პეტ.1:2-4;). სიტყვა „ბუნება“
პიროვნების უმთავრეს მახასიათებლებზე მიუთითებს.
ამიტომაც ღმერთის მადლი
უსასყიდლოდ გვაძლევს თავად ქრისტეს უმნიშვნელოვანესი თვისებების და მახასიათებლების სისავსეს! სწორედ

ამიტომ წერს იოანე: „როგორც ის არის, ასევე ვართ ჩვენ ამ წუთისოფელში“ (1იოან. 4:17;). სწვდები ამ სიტყვების არსს?

ეს ხაზს უსვამს იმას, თუ რა ძალას და პოტენციალს ვფლობთ იმისათვის, რომ ვიმეფოთ ამ ცხოვრებაში! ღმერთის მადლმა შეგვქმნა ხელახლა ქრისტეს მსგავსებად; მოგვცა ძალა ისე ვიცხოვროთ, როგორც ქრისტე ცხოვრობდა. ჩვენ ქრისტეში ვართ. ჩვენ მისი სხეული ვართ. ჩვენ ვართ ქრისტე დედამინაზე. ჩვენ ვართ ქრისტიანები. სწორედ ამიტომ წერს იოანე ასე გაბედულად: „ვინც ამბობს, რომ მასში რჩება, ისევე უნდა მოიქცეს, როგორც ის იქცეოდა“ (1 იოან. 2:6;).

დაე, ეს სიტყვები ღრმად ჩაიმარხოს შენს გულში: ჩვენ ისე უნდა ვიცხოვროთ, როგორც იესო ქრისტე ცხოვრობდა დედამინაზე. ეს ბიბლიური შემოთავაზება არ არის, ეს ბიბლიური მცნებაა!

როგორ ცხოვრობდა იესო

ვინც ამბობს, რომ მასში რჩება, ისევე უნდა მოიქცეს,
როგორც ის იქცეოდა
1 იოანეს 2:6;

თუ ჩვენ უნდა ვიცხოვროთ და მოვიქცეთ იესოს მსგავსად, მნიშვნელოვანია საკუთარ თავს ვკითხოთ: „როგორ იქცეოდა იესო?“.

ჯერ ერთი, ის ცხოვრობდა საოცარი ღვთისმოსაობითა და სინმინდით. ქვეყნიერების ვნებები ვერ მეფობდნენ მასზე; ის მართავდა არაბუნებრივ და უბინო სურვილებს. მსგავსი მიდგომით პავლე მოციქული გვაუწყებს ღვთის მსახურების მისაღებ გზას:

„განვინმინდოთ ხორცისა და სულის ყოველგვარი ბინისაგან, ღვთისმოსაობით აღვასრულოთ სინმიდე“ (2კორ.7:1;)

წარმოდგენილ მუხლში ვკითხულობთ: „განვინმინდოთ“. ყურადღება მიაქციეთ, აქ არ წერია: „ღმერთი განგწმენდს“. ახლავე განვმარტავ თუ რისი თქმა მინდა ამით. ქრისტეს სისხლი გვწმენდს ყველა ცოდვისგან მყისიერად – მას გააჩნია გამომსყიდველი ძალა. თუმცა მოციქული აქ ლაპარაკობს განწმენდის შესახებ, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ეს არის ცხოვრების გაგრძელება იმით, რაც უკვე უსასყიდლოდ აღსრულდა ჩვენთვის. საკითხი მდგომარეობს იმაში, რომ ჩვენ ისე უნდა ვცხოვრობდეთ და ისე უნდა ვიქცეოდეთ, როგორც მორწმუნეებს შეეფერებათ. პავლე ლაპარაკობს გარეგნულ ცვლილებაზე, რომელიც ჩვენი გამოსყიდვის შედეგად უნდა მოხდეს.

მოცემულ მუხლში მიაქციეთ ყურადღება სიტყვას „ყოველგვარი?“ ჩვენ უნდა განვინმინდოთ არა მხოლოდ რაღაცეებისგან ანდა მეტწილად იმ ყველაფრისგან, რაც ჩვენს სხეულს და სულს აბინძურებს, არამედ ყველაფრისგან – „ყოველგვარი ბინისაგან“. ჩვენ უნდა განვინმინდოთ, რათა ვიყოთ სრულად წმიდები. ამას ადასტურებს პეტრეც, როცა წერს, „...თვითონაც იყავით წმიდები ყოველ საქციელში, როგორც წმიდაა

იგი, ვინც თქვენ მოგიწოდებდა“ (1პეტ.1:15;). თუკი ამ სიტყვებს მთელი გულისყურით მოვეკიდებით და არ ჩავახშობთ (როგორც ზოგიერთები აკეთებენ და ასწავლიან), მაშინ ღმერთისადმი მსახურების მისაღები გზა არის ისეთივე ღვთისმოსავი ცხოვრება, როგორც იესოს ჰქონდა. როგორ უნდა შევასრულოთ ეს? ღმერთის მადლის მეშვეობით.

წარმოგიდგენთ ილუსტრაციას. მე გახლდით სრული ცოდვილი, როცა სკოლაში ვსწავლობდი, განსაკუთრებით მაღალკლასებში. რას ნიშნავს ეს? ჩემი ბუნება, მთელი ჩემი არსება მიდრეკილი იყო ცოდვისკენ, და მეც ვცოდავდი დაუფიქრებლად.

ერთხელ, როცა ჯერ კიდევ თინეიჯერი ვიყავი, მამამ მე და ჩემს უმცროს დას კინოში წასვლა შემოგვთავაზა, სადაც გადიოდა ფილმი „ათი მცნება“ ჩარლტონ ჰესტონის მონაწილეობით. ჩვენი ქალაქი ძალიან პატარა იყო, რომლის მოსახლეობაც დაახლოებით სამი ათასს შეადგენდა. ჩვენი ქალაქის კინოთეატრში არასოდეს გასულა თხუთმეტი ფილმი ერთდროულად, მხოლოდ ერთი ფილმის ნახვა იყო შესაძლებელი. იმ დროს არ იყო არც სათამაშო ავტომატები, არც დიდი ეკრანები, არაფერი იმის მსგავსი, რაც დღეს არსებობს თანამედროვე კინოთეატრებში. იყო მხოლოდ ძალიან უბრალო და პრიმიტიული ფერადი ეკრანი. ასე რომ, თუკი ვინმე შემომთავაზებდა კინოთეატრში წასვლას, სადაც დიდ ეკრანზე ფილმს ვუყურებდი და თანაც ბილეთში ფულს არ გადავიხდიდი, უყუყმანოდ ვთანხმდებოდი. ამიტომ მამის წინადადება სიამოვნებით მივიღე.

ვსხედვართ დარბაზში და ვუყურებთ ფილმს. უეცრად აჩვენებენ სცენას, სადაც მინა იხსნება და შთანთქავს დათანს და მის ბოროტ მეგობრებს, რომლებიც მოსეს წინააღმდეგ გამოდიოდნენ. ისინი მინამ ცოცხლად შთანთქა, პირდაპირ ჯოჯოხეთში. მე, როგორც დიდმა ცოდვილმა, დავინახე რა ეს სცენა მყისვე გიჟივით დავინწყე მონანიება. გავიხსენე ყველა ჩემი ბოროტება და უწმიდური სურვილი, პატიებას ვთხოვდი ღმერთს და ვპირდებოდი, რომ აღარ დავუბრუნდებოდი ძველ ცხოვრებას. კინოთეატრიდან სრულიად სხვა ადამიანი გამოვედი! მაგრამ ეს მხოლოდ ერთი კვირა გაგრძელდა და შემდეგ კვლავ ჩემს ცოდვილ ცხოვრებას დავუბრუნდი. რატომ? იმიტომ, რომ მე განვიცაადე მონანიება და არა მადლი.

რამდენიმე წლის შემდეგ, როცა უკვე კოლეჯში ვსწავლობდი, ერთმა ჩემმა მეგობარმა ქემფუს ქრუსეიდის მიერ შედგენილი ოთხი სულიერი კანონის ბროშურა მაჩუქა. ამ კანონების

ნაკითხვის შემდეგ, მე მივიღე იესო ქრისტე, როგორც უფალი და მხსნელი. იმ მომენტში გავხდი ღმერთის შვილი. მაგრამ, სამწუხაროდ, კვლავ განვაგრძობდი ისეთივე ცოდვილი ცხოვრებით ცხოვრებას, რომელიც ქრისტეს მიღებამდე მქონდა. ამის მიზეზი კი ბიბლიის უცოდინარობა იყო, რადგან არაფერი ვიცოდი იმ ძალის შესახებ, რომელიც ხელმისაწვდომი იყო ჩემთვის.

გავიდა რამდენიმე წელი. ერთხელაც წმინდა წერილის მუხლი, რომელიც ადრე ბევრჯერ წამიკითხავს, თითქოს ფურცლიდან ამოხტა: „ეცადეთ იქონიოთ ... სინმინდე, ურომლისოდაც ვერავინ იხილავს უფალს“ (ებრ. 12:14;). ეს სიტყვები უროსავით მომხვდა თავში. „ერიჰაა, მინდა ღმერთი ვიხილო, აქ კი წერია, რომ ეს რომ მოხდეს, წმინდა ცხოვრებით უნდა ვიცხოვრო!“ – ვფიქრობდი ჩემთვის. სამწუხაროდ, ესეც ვერ მოვახერხე: მეკანონე(რჯულში მყოფი) გავხდი. დავინწყე ჩემს გარშემო მყოფ ადამიანებზე შეტევა მეკანონე(რჯულში მყოფი) ადამიანისთვის დამახასიათებელი გამოხტომებით. მოვუწოდებდი ეცხოვრათ წმინდად, მაგრამ არ შემეძლო მათთვის ის ძალა მიმეცა, რომლითაც ამას მოახერხებდნენ. უწინდებურად მეგონა, რომ წმინდა ცხოვრება ადამიანის ნებისყოფაზე და უნარზე იყო დამოკიდებული და არა ღმერთის ძალაზე. კარგად გამომდიოდა ჩემი ცოლის და მეგობრების არაკომფორტულ მდგომარეობაში ჩაყენება და ყველა იმ ადამიანის, ვინც ჩემს სიახლოვეს იმყოფებოდა.

ერთხელ, ლოცვისას უფალი დამელაპარაკა: „შვილო, სინმინდე ხორცის საქმე არ არის; ამას ჩემი მადლი იძლევა“. აი, რაში იყო თურმე საქმე! სწორედ ეს არ გამაჩნდა. მივხვდი, რომ მადლი – ესაა ღმერთის თანდასწრება, რომელიც მადლევს ძალას და უნარს შევასრულო ის, რის გაკეთებასაც ვერასოდეს შევძლებ საკუთარ ძალებზე დაყრდნობით: განმენდას იმ ყველაფრისგან, რაც სხეულს და სულს აუნმიდურებს, და ასევე სრულყოფილ სინმინდეს. აი, ეს არის ღმერთისადმი მსახურების მისაღები გზა. სწორედ ამიტომ აგრძელებს ებრაელთა მიმართ წერილის ავტორი:

„ვიქონიოთ მადლი, რომლითაც სათნოდ ვემსახურებით ღმერთს“ (ებრ. 12:28;)

მადლი გვაძლევს ძალას, რათა ღმერთს ვემსახუროთ; გვაძლევს ძალას განვიწმიდოთ ყველაფრისგან, რისგანაც საკუთარი ძალის მეშვეობით განმენდა შეუძლებელია.

ნაციონალური კვლევის შედეგების თანახმად, ამერიკელი ქრისტიანების 98% საკუთარი ძალებით ცდილობს იცხოვროს ნმიდად! მხოლოდ 2%-მა იცის, რომ მადლი – ესაა ძალა, რაც ნიშნავს, რომ 98%-ს არ შეუძლია ამ ძალის მიღება, რადგან არ იციან რომ ის ხელმისაწვდომია. ჩვენ ღმერთისგან ვიღებთ რწმენით, მაგრამ შენ არ შეგიძლია გნამდეს ის, რაც არ იცი. როგორც პავლე ამბობს: „როგორ ირწმუნონ ვისზეც არ სმენიათ? (რომ.10:14;). სარგებელს მივიღებთ მხოლოდ იქიდან, როცა ვიცით, რომ ამ რაღაცას ვფლობთ.

დავუბრუნდეთ აფრიკული ტომის მაგალითს. თუკი მათ არ ეცოდინებათ, რომ ლენდ როვერის მთავარი ფუნქცია ტრანსპორტირებაა, ისინი ვერ გამოიყენებენ მას სათანადოდ. ჩაჯდებიან მანქანაში, ისიამოვნებენ კონდიციონერით, გამათბობლით, DVD და CD პლეიერით, რადიოთი, მაგრამ მანქანის ტარება აზრადაც არ მოუვათ.

ერთხელ ძალიან კარგი ფოტოაპარატი შევიძინე. ამოვიღე ყუთიდან, შემოვხსენი შესაფუთი ქალაღი და დავიწყე მისი გამოყენება ისე, როგორც ძველ ფოტოაპარატს ვიყენებდი: ჩვეულებრივ ფოკუსში მოვახვედრებდი იმას, რისი ან ვისი გადაღებაც მინდოდა და მორჩა. ვფიქრობ, ყველა ასე იქცევა ახალი ფოტოაპარატის შეძენის დროს.

რამდენიმე წლის შემდეგ, ერთხელაც დამაფიქრა იმ ფაქტმა, თუ რატომ გამოსდიოდა ჩემს მეგობარს ძალიან კარგი კადრები და მე არა. მე მას ვკითხე ამის შესახებ და მიზეზიც გავიგე. აღმოვაჩინე, რომ ჩემი ფოტოაპარატი ყველა იმ შესაძლებლობას ფლობდა, რასაც მისი ფოტოაპარატი. გავეცანი ფოტოაპარატის გამოყენების ინსტრუქციას და მისი ყველა ფუნქცია შევისწავლე. მალე გაცილებით უკეთესი ფოტოების გადაღება შევძელი! ადრე არ ვიცოდი ყველა მისი უპირატესობის შესახებ და ამიტომ ვერ ვტკბებოდი იმით, რასაც ვფლობდი.

იგივე შეიძლება ითქვას ქრისტიანების 98 პროცენტზეც. ამ ადამიანებმა არ გამოიყენეს ცხოვრების სახელმძღვანელო, ბიბლია, რათა გაეგოთ რა მადლი მოგვენიჭა. ისინი მხოლოდ ბაძავენ უმრავლესობის მაგალითს – მათ ქმედებებს და სწავლებებს. მათ არ იციან რა პოტენციალს ფლობენ და ამიტომაც ზღუდავენ საკუთარ თავს.

რა მოხდება მაშინ, თუკი საკუთარი ძალით შევეცდებით განწმენდას? ორიდან ერთი რამ: ჩვენ ან თვალთმაქცი მეკანონეები (რჯულში მყოფი ადამიანები) ვხდებით (გარეგნულად, საუბარში მკაცრები ვართ, ხოლო შიგნით, სხვებისთვის დაფარულში

სრულიად სხვაგვარად ვცხოვრობთ), ან ვაგრძელებთ მოდუნებული ცხოვრების სტილს, მყარად გვჯერა, რომ „მადლი ყველა იმ ცოდვას ფარავს, რომლის ჩადენასაც განვაგრძობთ“. ამგვარად, „იესოს მსგავსად ცხოვრება“ ჩვენთვის იქნება კარგი მიზანი, თუმცა მიუღწეველი.

ასეთი აზროვნებიდან გამომდინარე, ზოგიერთმა მორწმუნემ და მასწავლებელმა შეთხზა გიჟური დოქტრინა: „გამოსყიდვით, რომელიც იესო ქრისტემ განახორციელა, ღმერთის შვილები ვხდებით, მაგრამ ჯერ ისევ ცოდვილები ვართ, ჯერ ისევ საკუთარ ადამიანურ ბუნებას ვართ მიჯაჭვულები“. ჩვენ არასწორად ვფიქრობთ, რომ ისევე უნდა ვიცხოვროთ, როგორც დანარჩენი კაცობრიობა, რადგან ადამიანურობა ჩვენი ნაწილია, და ამით ვამართლებთ ჩვენს უღვთო და ბინიერ გულისთქმებს. ამას ცრუ მშვიდობამდე მივყავართ.

მაგრამ ეს სულაც არ არის ის, რასაც ახალი აღთქმა იუნცება. კეთილი უწყება მდგომარეობს არა მხოლოდ იმაში, რომ იესომ ცოდვის საფასური გადაიხადა, არამედ იმაშიც, რომ მან ცოდვის ძალისგან გაგვათავისუფლა ამისთვისაც საფასური გადაიხადა. ეს ნათლად ჩანს პავლეს სიტყვებში: „ვინაიდან ცოდვა ველარ იბატონებს თქვენზე, რადგან თქვენ რჯულის ქვეშ კი არა, მადლის ქვეშ ხართ“ (რომ. 6:14;). კანონი მხოლოდ აფერხებს ადამიანებს. მადლი კი იძლევა ძალას, რომელიც გვათავისუფლებს იმისგან, რისგანაც თავის დაღწევა საკუთარი შესაძლებლობებით ვერ მოვახერხეთ – ცოდვისგან. ამიტომ შეაგონებდა პავლე მოციქული კორინთოს ქრისტიანებს: „და ჩვენ როგორც თანამშრომელნი, შეგაგონებთ, რომ ფუჭად არ მიიღოთ ღვთის მადლი“ (2 კორ. 6:1;).

პავლე არ საუბრობს იმ მადლის გაფლანგვაზე, რომლის შესახებაც ბევრ დასავლურ ეკლესიაში ისწავლება. ასეთ მადლზე შემდეგნაირად შეიძლება ითქვას: „ვიცი, რომ ისე არ ვცხოვრობ, როგორც უნდა ვცხოვრობდე, მაგრამ ყველაფერი კარგადაა, რადგან დახსნილი ვარ და ღმერთის მადლი მიცავს“. სხვაგან უფრო მეტსაც ამბობენ ან ფიქრობენ: „შემიძლია ის გავაკეთო, რაც მსურს, რადგან ჩემი გადარჩენა საქმეებზე არაა დამოკიდებული, არამედ იმაზე, რაც ქრისტემ მოიმოქმედა ჩემთვის. მადლით ვარ დაფარული“. აქედან გამომდინარე არ არსებობს ღვთისმოსავი ცხოვრების აუცილებლობა. შეგვიძლია გავფლანგოთ (ფუჭად გამოვიყენოთ) ეს მადლი? სინამდვილე არის ის, რომ არ შეგვიძლია. ეს არის გულის ამრევი არასწორი განმარტება იმ დანიშნულებისა და ძალისა, რომელიც ღმერთის მადლს გააჩნია.

თუმცა, როდესაც ჩვენ მივხვდებით, რომ მაღლი – ესაა ღმერთის ძალის თანდასწრება, რომელიც გვაძლევს უნარს გავაკეთოთ ის, რისი გაკეთებაც საკუთარი შესაძლებლობებით არ შეგვეძლო – განწმენდა ყველაფერ იმისგან, რაც აუნძინდურებს სხეულსა და სულს – მაშინ შესაძლოა, მივხვდეთ რას ნიშნავს მაღლის ფუჭად გამოყენება.

ვთქვათ, ათი წლის შემდეგ მოვინახულეთ ეს აფრიკული ტომი. ვმოგზაურობთ იმ ადგილებში, სადაც ჩავიყვანეთ ლენდ როვერი, და რაც არ უნდა უცნაურად მოგვეჩვენოს, მანქანა ისევე იმ ადგილას დგას. იგი დაფარულია მტვრით, ტალახით და მის გარშემო ბალახია ამოსული. ძლივს გამოვალეთ კარები და შემონმებისას აღმოვაჩინეთ, რომ გარბენი იგივეა, რაც ჩამოყვანისას, ათი წლის უკან. განა არ ვიტყვი: „რა ფუჭი აღმოჩნდა ჩვენი საჩუქარი!“.

შესაძლოა, ამ ტომის წარმომადგენლებმა სიმღერები მიუძღვნეს ლენდროვერს ან ერთმანეთს უყვებოდნენ ამ დიდებული საჩუქრის შესახებ, თუ როგორ მიიღეს მათ ეს მანქანა. მაგრამ ფაქტი ფაქტად რჩება, მათ არ ისარგებლეს მანქანით. ჩვენი საჩუქარი ფუჭი აღმოჩნდა.

დაახლოებით ამას ამბობს პავლეც, მას არ უნდა, რომ ხელიდან გავუშვათ ის უწინარესი კურთხევა და სარგებელი, რომელიც ღმერთის ბრწყინვალე მაღლს გააჩნია:

„და ჩვენ, როგორც თანამშრომელნი, შეგავონებთ, რომ ფუჭად არ მიიღოთ ღვთის მაღლი... ამიტომ მოდით განვიწმიდოთ ხორცისა და სულის ყოველგვარი ბინისგან, ღვთის მოშიშებით აღვასრულოთ სიწმიდე“ (2 კორ. 6:1; 7:1);

ამაზე უფრო გასაგებად განა შეიძლება ითქვას? მაშინ, ჩნდება კითხვა: რატომ არ ასწავლიან ამ საკითხის შესახებ ჩვენს ეკლესიებში?

იესომ დააკმაყოფილა კაცობრიობის საჭიროებები

წინა თავებში წავიკითხეთ ბიბლიური ბრძანება: „ვინც ამბობს, რომ მასში ცხოვრობს, მაშინ ისე უნდა იქცეოდეს, როგორც იესო“ (1იოან. 2:6).

ყურადღება მიაქციეთ სიტყვას „უნდა“. როგორც უკვე აღვნიშნე, ეს მუხლი არ არის შეთავაზება, არამედ ბრძანებაა. ღმერთი ჩვენგან ელის იმას, რომ იესოს მსგავსად ვივლით და

ვიცხოვრებთ. მოდით, დავფიქრდეთ, როგორ ცხოვრობდა იესო დედამიწაზე?

სახარებებში ნათლად ვხედავთ, რომ იესო აკმაყოფილებდა ადამიანთა საჭიროებებს. კურნავდა ავადმყოფებს, წმენდდა კეთროვნებს, ათავისუფლებდა ადამიანებს ბორკილებიდან, ბრმებს თვალებს უხელდა, ყრუებს სმენას აძლევდა, მუნჯს მეტყველების უნარს უბრუნებდა, დავრდომილს ფეხზე აყენებდა, საკვებს ამრავლებდა მშიერთა გამოსაკვებად და მკვდრებსაც კი აცოცხლებდა. მან დაგვავალა: „როგორც მე მომავლინა მამამ, მეც მიგავლენთ თქვენ“ (იოანე 20:21;).

შენი აზრით, როგორ უნდა შევასრულოთ მისი დავალება? ღმერთის მადლის მეშვეობით, რომელიც უსასყიდლო საჩუქარია! ბიბლია ადრეული ეკლესიის შესახებ წერს: „დიდი ძალით მოწმობდნენ მოციქულები უფალ იესოს აღდგომას და დიდი მადლი იყო ყოველ მათგანზე“ (საქ. 4:33;).

რატომ უკავშირებს ღმერთი დიდ ძალას დიდ მადლთან? იმიტომ, რომ მადლი ღმერთის ძალაა!

შესაძლოა, ფიქრობ: „ჯონ იცი, აქ ლაპარაკია მოციქულების შესახებ, მე კი არც მოციქული ვარ და არც ხუცესი“. მაშინ „რიგითი“ ადამიანის შესახებ გეტყვი. იერუსალიმში ეკლესიას ჰქონდა კაფე და ერთი ახალგაზრდა კაცი, სახელად სტეფანე ეხმარებოდა მორწმუნეებს საქმეში. ის არც მოციქული იყო, არც წინასწარმეტყველი, არც მახარებელი, არც პასტორი და არც მასწავლებელი. ის უფროს ქალებს ემსახურებოდა. ბიბლია კი ამბობს: „სტეფანე კი მადლით და ძალით აღსავსე დიდ სასწაულებსა და ნიშნებს ახდენდა ხალხში“ (საქ. 6:8;).

თუკი ის არც მოციქული იყო და არც ხუცესი, მაშ როგორ ახდენდა ასეთ რამეებს? ღმერთის მადლის ძალის მეშვეობით! ის იმას აკეთებდა, რასაც ქრისტე, აკმაყოფილებდა ადამიანთა საჭიროებებს ღმერთის უსასყიდლო მადლის ძალის მეშვეობით.

ეს უსასყიდლო მადლი ყველა მორწმუნისათვის ხელმისაწვდომია. ის შენი და ჩემია. ამ მიზეზით მოგვცა იესომ მცნება: „წავიდეთ და ყველა ადამიანს ვუქადაგოთ სახარება...მორწმუნეებს სასწაულების მოხდენის ძალა მიეცემათ...ავადმყოფთ ხელებს დაასხამენ და ისინი განიკურნებიან“ (მარ. 16:15, 17-18;). იესოს არ უთქვამს, რომ „მხოლოდ მოციქულებს მიეცემათ ძალა სასწაულების მოსახდენად“ და მას არ უთქვამს „მხოლოდ მოციქულებზე გადმოვა მადლი ღვთის შვილებად გახდომისა“. არა, ღვთის სიტყვა ნათლად ამბობს: „ხოლო ვინც მიიღო

იგი და ირწმუნა მისი სახელი, მისცა მათ ხელმწიფება ღვთის შვილებად გახდომისა“ (იოან. 1:12;). ჩვენ პრობლემა არ გვაქვს ვირწმუნოთ ეს სიტყვები, ხომ ასეა? იგივე ბიბლია გვეუბნება: „მორწმუნეებს [არა მხოლოდ მოციქულებს] მიეცემათ ძალა [მადლის უსასყიდლო საჩუქარი] სასწაულების მოსახდენად“, რათა ჩვენც ვიცხოვროთ იესოს მსგავსად. ღმერთის ძალით, შეგვიძლია ვიბატონოთ ავადმყოფობებზე, უძლურებებზე და იმ სირთულეებზე, რომლებსაც ცხოვრებაში შევხვდებით.

სიბრძნე, გონიერება, ნვდომა, გამჭრიახობა, შემოქმედებითობა

როგორ ცხოვრობდა იესო? ის დადიოდა საოცარი სიბრძნით, გონიერებით, ნვდომით, გამჭრიახობით და შემოქმედებითად. მისი სიბრძნე ყველაზე განათლებულ ადამიანებსაც კი აოცებდა. საიდან ქონდა მას ეს სიბრძნე?

„ხოლო ყრმა იზრდებოდა, მტკიცდებოდა სულით და ივსებოდა სიბრძნით და ღვთის მადლი იყო მასზე“ (ლუკ. 2:40;).

მადლით ჰქონდა იესოს ზებუნებრივი სიბრძნე. ეს კი ერთ კარგ შეკითხვას ნარმოშობს. თუკი (როგორც ბევრ ქრისტიანს აქვს ნასწავლი) ღმერთის მადლი მხოლოდ ცოდვათა მისატყვევლად და ზეცაში შესასვლელად მოგვეცა, მაშინ იესოს რატომ ჭირდებოდა იგი? მას ცოდვა არ ჩაუდენია, ასე რომ პატიების საჭიროებაც არასოდეს ჰქონდა. ჩვენ ვიცით, რომ იესო ღმერთის ძეა, ის იშვა და ცხოვრობდა დედამიწაზე, როგორც კაცი. იყო რა ღმერთი, მან შემოიძარცვა ყველა ზეციური უპირატესობა (იხ. ფილ. 2:7;). ამიტომ მას მადლისმიერი ძალა სჭირდებოდა, რათა ევლო სიბრძნეში, ნვდომაში, გამჭრიახობაში და შემოქმედებითობაში, რაც მისი ბუნების ნაწილი იყო.

მე მიყვარს მისი ხასიათის შემოქმედებითობა, როცა იგი მოქმედებდა სიბრძნით; მიყვარს მისი გამჭრიახობა და კეთილგონივრულობა. ამ ყველაფერმა ერთი ქალი სიკვდილისაგან იხსნა. იოანეს სახარების მე-8 თავში ვკითხულობთ, თუ როგორ წაასწრეს ფარისევლებმა ამ ქალს მრუშობაზე. იგი ტაძრის ბალისკენ წაათრიეს და შემდეგ იესოს ფეხებთან დააგდეს (ისე, მაინტერესებს რატომ არ გაუკეთეს იგივე იმ კაცს, რომელმაც

ამ ქალთან იმრუშა). უთხრეს იესოს: „მოსემ გვიბრძანა, რომ ასეთი ქალი უნდა ჩაიქოლოს და მოკვდეს. შენ რას იტყვი?“.

ასეთ სიტუაციაში საჭიროა სიბრძნე. იესო შეჩერდა და მიწაზე დაინყო რალაცის წერა (ჩემი აზრით, ის ამ რელიგიური ადამიანების საიდუმლო საყვარლების სახელებს წერდა. შესაძლოა ამ სახელებში იყო, ანა, რაჰელი, იზაბელი.). არ ეშვებოდნენ რა ფარისევლები, იესომ შეწყვიტა წერა, შეხედა მათ და უთხრა: „კარგით ბიჭებო, რომელიც თქვენს შორის უტოვებელია, პირველმა იმან ესროლოს ქვა“. შემდეგ მან კვლავ განაგრძო ქვიშაზე წერა.

მომწონს, როდესაც წარმოვიდგენ ამ ფარისეველ რელიგიურ წინამძღოლებს, როცა დაინახავდნენ თავიანთი საყვარლების სახელებს. ამ მიზეზით თუ სხვა მიზეზის გამო, იესომ უხერხულ სიტუაციაში ჩააყენა ისინი და მხილებულებმა დაყარეს ქვები და იმ ადგილს გაეცალნენ. ბიბლია გვეუბნება: „როცა მათ ეს მოისმინეს, უხუცესებიდან მოყოლებული სათითაოდ გაიკრიბნენ“ (იოან. 8:9); და იესო მარტო დარჩა ამ ქალთან.

იესო წამოდგა და ქალს ჰკითხა: „სად არიან შენი ბრალმდებელნი. არავინ დაგდო მსჯავრი?“. ქალმა უპასუხა: „არავინ უფალო“. პასუხის მოსმენის შემდეგ იესო ამბობს: „არც მე გდებ მსჯავრს. წადი და ამიერიდან ნულარ შესცოდავ“ (მუხ. 10-11;).

იესოს სიბრძნემ და შემოქმედებითობამ სასიკვდილოდ განწირული ქალის სიცოცხლე იხსნა. აღსანიშნავია ის ფაქტი, რომ იესომ მსჯავრი არ დასდო მას. ის ერთადერთი იყო, რომელსაც არ ჰქონდა ცოდვა. იმ მომენტში წყალობამ დაილაპარაკა მის გულში. მან არ დასდო მსჯავრი, რომელსაც ქალი იმსახურებდა რჯულის თანახმად, თუმცა უთხრა: „წადი და აღარ შესცოდო“. ახლა დაილაპარაკა მადლმა, რამეთუ მადლი გვაძლევს იმას, რასაც არ ვიმსახურებთ, იმ დროს, როცა წყალობა არ გვაძლევს იმას, რასაც ვიმსახურებთ. წყალობამ მსჯავრი არ დასდო მას, ღმერთის მადლმა კი მისცა ძალა, რომ თავი დაედგინა მრუშობის მომაკვდინებელი მახისთვის.

ღმერთის მადლმა იესოს მიანიჭა სიბრძნე, რომლის მეშვეობითაც მან იხსნა ქალი ფარისეველთა მსჯავრდადებისგან; ასევე მისცა ძალა, რომ მრუშობის ტყვეობისგან დაეხსნა თავი. საოცარია, რა დიად ძალას მოიცავს მადლი!

კიდევ ერთი სიტუაცია, იესო გალილეის ზღვის ნაპირზე იმყოფება, სადაც პროფესიონალ მეთევზეთა კომპანიას პრობლემა შეექმნა – თავისი არსებობის მანძილზე მას ყველაზე

ცუდი პერიოდი დაუდგა. მთელი დღის განმავლობაში ერთი თევზიც კი ვერ დაიჭირეს. წარმოიდგინე ხარ დიდი მალაზიის მფლობელი და მთელი დღის მანძილზე ერთი რამეც კი ვერ გაყიდე. ეს ყველაზე წარუმატებელი დღე იქნებოდა შენი ბიზნესისთვის. მაგრამ იესოს მიერ ნათქვამმა, შემოქმედებითი უნარის მქონე ბრძნულმა სიტყვამ, ეს დღე მათ კარიერაში ყველაზე წარმატებულ დღედ აქცია! იესო არ იყო მებადური; იგი გახლდათ დურგალი, მაგრამ მას გააჩნდა მადლი! რაოდენ დიდი სიბრძნე და ძალაა!

სხვა სიტუაციებშიც იესო მადლისმიერი სიბრძნით მოქმედებდა, ამიტომაც იცოდა საიდან უნდა წამოეყვანათ სახედარი; როგორ გადაეხადა გადასახადები – მან პეტრეს უთხრა გადაეგდო ზადე და თევზის პირში იპოვიდა ზუსტი ოდენობის მონეტას. ამ სიტუაციებში ნათლად ვლინდებოდა მადლი.

საოცარია, რა დიად ძალას მოიცავს მადლი!

წვდომა, რომელიც იესოს გააჩნდა საოცარი იყო. მან იცოდა, როგორ და რომელი მოციქულის მხრიდან გაუნევედა ეშმაკი წინააღმდეგობას; იცოდა მანამ, სანამ იუდა ცდუნდებო-

და; ის, რომ ნათანაელი უბინო ადამიანი იყო, უფალმა იცოდა მანამ, სანამ მას შეხვდებოდა.

შეცვალე საზოგადოება

ღმერთის მადლი იესოს ანიჭებდა უნარს შეეცვალა საზოგადოება, რომლის ნაწილსაც თავად წარმოადგენდა. იგი კანაში, ქორწილში მივიდა. იმ დროს ქორწილი უბრალო მოვლენა როდი იყო, მის მომზადებაში მთელი სოფელი იღებდა მონაწილეობას. ეს კონკრეტული ქორწილი განსაზღვრულზე ადრე შეიძლება დამთავრებულყო, რადგან ღვინო გამოელიათ. შეგიძლია წარმოიდგინო ის სირცხვილი, რომელიც ამ ოჯახს თან გაჰყვებოდა მომდევნო წლების მანძილზე? მაგრამ ერთი შეხება ღმერთის მადლთან, რომლის მატარებელიც იესო იყო, სირცხვილის არიდების და ქორწილის მხიარულად დასრულების მიზეზი გახდა.

მეორე მნიშვნელოვანი ისტორია მოხდა ქალაქ ნაინში. მთავრობას დახმარება უნდა გაენია ქვრივისთვის, რომელსაც ეს-

ეს არის ერთადერთი ვაჟი გარდაეცვალა. მთელი დარჩენილი ცხოვრება სახელმწიფოს უნდა ეზრუნა ქვრივზე. იგი უნდა უზრუნველყოთ საკვებით, ტანსაცმლით და საცხოვრებლით, რაც გადასახადების გადამხდელთა მხრიდან უნდა დაფინანსებულიყო. მაგრამ ერთი შეხება იესოში არსებულ ღმერთის მადლთან და სახელმწიფოს აღარ დასჭირდა ამ ქალისთვის ფინანსური დახმარების განევა. მისი ღირსება და პატივი აღდგენილ იქნა და მის შთამომავლობას გაგრძელების შანსი მიეცა (იხ. ლუკ. 7:11-15;).

სხვა ქალაქში იესო ორგანიზებული კრიმინალური ჯგუფის მთავარს შეხვდა. აქ საუბარია ადამიანზე, რომელიც დღეს მაფიის ნათლიმამად ჩაითვლებოდა. ერთი შეხება იესოში მყოფ ღმერთის მადლთან და ზაქემ დაიფიცა, რის შედეგადაც საზოგადოება გაცილებით უსაფრთხო გახდებოდა და ადგილი, სადაც ის მოღვაწეობდა, საცხოვრებლად საუკეთესო იქნებოდა. მეტაჟე მეტად აღარ გაამწარებდა ხალხს. გარდა ამისა, ზაქემ გადანყვიტა: „ჩემი ქონების ნახევარს ღარიბებს დავურიგებ“. მან პირობა დადო, რომ 400 პროცენტს დაუბრუნებდა თითოეულ იმ ადამიანს, რომელსაც ზედმეტი გამოართვა. ამგვარად, მან სტიმულის მიმცემი ზემოქმედება მოახდინა ამ დასახლების ეკონომიკის განვითარებაზე (იხ. ლუკ. 19:1-8;). ღმერთის მადლთან ერთმა შეხებამ ასეთი შედეგი გამოიწვია!

კიდევ ერთი შემთხვევა, რომელიც ეხება ერთ ახალგაზრდას, სულით დაავადებულ ადამიანს, რომელიც მიატოვეს და მარტოობაში იტანჯებოდა. იმ დროში მთავრობას არ გააჩნდა ფსიქიკური პრობლემების მქონე ადამიანთა სამკურნალო დაწესებულებები, მაგრამ მთავრობისთვის ასეთი ადამიანის ყოლა მაინც პრობლემას წარმოადგენდა. მთავრობა ვალდებული იყო გადასახადებიდან შემოსული თანხებით უზრუნველყო ასეთი ადამიანების კვება, ჩაცმა და დაცვა. ასეთ ადამიანს ბევრი ტანსაცმელი სჭირდებოდა, რადგან სიციხის შეტევის დროს ყველაფერს ტანზე იხევდა. მაგრამ იესოში მყოფ ღმერთის მადლთან ერთმა შეხებამ ეს გიჟი კაცი განკურნა. ეს კაცი აღარ იქნებოდა გადამხდელთა გადასახადების რაოდენობაზე დამოკიდებული. მას მეტად აღარ დასჭირდებოდა მთავრობის ზრუნვა და მისთვის გამოყოფილი თანხები სხვა საქმეს მოხმარდებოდა. და ახლა დეკაპოლისის რეგიონში არსებული ათი ქალაქის მაცხოვრებლები ამ განკურნებული, ღმერთის მადლთან შეხებული ახალგაზრდა კაცის მეშვეობით, ღმერთის სასუფეველის შესახებ მოისმენდნენ (იხ. მარკ. 5;)!

გავიხსენოთ ყველა მუნჯი, ბრმა, ხეიბარი, ავადმყოფი და

სხვა ფიზიკური ნაკლის მქონე ადამიანი, რომლებიც იესომ განკურნა, რომელთა ზრუნვაზეც მთავრობას ხარჯის გაღება აღარ დასჭირდებოდა იესოზე არსებული ღმერთის მადლის წყალობით. გარდა ამისა, ეს ადამიანები საზოგადოების პროდუქტიული წევრები გახდნენ. ჩვენ უამრავი მაგალითი შეგვიძლია მოვიყვანოთ სახარებიდან. გარდა ამისა, როგორც იოანე წერს, მთელი მსოფლიოს წიგნები ვერ დაიტევდნენ იმ მადლისმიერ სასწაულებს, რომლებიც იესომ თავისი სამწლიანი საჯარო მსახურების პერიოდში მოიმოქმედა.

გაიხსენეთ იესოს დანაპირები: „ვისაც ჩემი სწამს, იმ საქმეებს, რასაც მე ვაკეთებ, თავადაც გააკეთებს, და მათზე დიდსაც გააკეთებს“ (იოანე.14:12;). როგორ? ღმერთის უსასყიდლო, განუზომელი მადლის მეშვეობით. ჩვენ ისევე უნდა შევცვალოთ ჩვენი საზოგადოება, როგორც ამას იესო აკეთებდა – ღმერთის მადლის, უსასყიდლო საჩუქრის მეშვეობით!

ბრძოლა

მე მტკიცედ მწამს, რომ ბნელეთის ძალებს და მის დამქაშებს უმთავრეს მიზნად აქვთ დასახული დაგვიმალონ ეს ცოდნა. ისინი დიდად ნასიამოვნები არიან, იციან რა რომ ამერიკელი ქრისტიანების 98%-მა მადლის შესახებ იცის ის, რომ მადლის მეშვეობით ცოდვები გვეპატიება, რომ მადლი არის უსასყიდლო საჩუქარი, მაგრამ არ იციან, რომ მადლს უზარმაზარი ძალა გააჩნია. აქედან გამომდინარე, ბნელეთის სიმაგრეებისათვის ამერიკელი ქრისტიანების მხოლოდ 2% წარმოადგენს საფრთხეს.

მტერს არ ეშინია ჩვენი ლამაზი შენობების, გამოცემული წიგნების, დიდი საკრებულოების, სატელევიზიო პროგრამებისა ან სატელევიზიო მაუწყებლობების. მისთვის მთავარია არ ვიცოდეთ თუ რაოდენ დიდი ძალაა ჩვენთვის ხელმისაწვდომი. მათი ყველაზე დიდი საფრთხე და შიში იმაში მდგომარეობს, რომ არ ვიცოდეთ, თუ რა ძალა მოგვეცა უსასყიდლოდ, რის შედეგადაც შევცვლით საზოგადოებას ისე, როგორც ამას იესო აკეთებდა.

მათ ეშინიათ იმისა, რომ ჩვენ დავიკავებთ კუთვნილ ადგილს და ვიმეფებთ სიცოცხლეში.

მარტინ ლუთერი ბრძოლაში იმყოფებოდა, როდესაც მან გერმანიაში, ვიტენბერგის ყველა წმინდანის სახელობის ეკლესიის კარზე, 1517 წლის 31 დეკემბერს, ოთხმოცდათხუთმეტი

თეზისი გამოაკრა. ამ ქმედებას მოჰყვა რეფორმაცია. მას შემდეგ ეკლესია სრულიად შეიცვალა.

ეს იყო ღმერთის სულის საქმე, რომელიც კაცის მეშვეობით აღსრულდა. ამ თეზისების მთავარ თემას წარმოადგენდა ის ჭეშმარიტება, რომ მართალი რწმენით იცოცხლებს. მან ღიად გამოხატა თავისი პროტესტი ინდულგენციების მიმართ, რითაც არსებული ეკლესია სიცრუის ტყვეობაში ამყოფებდა ადამიანებს.

მეც ბრძოლაში ვარ ჩართული. ვიცი რომ სხვებიც არიან ჩემს მსგავსად. გვინდა, რომ შენც იყო ამ სიაში. ჩვენ არ ვაპირებთ 95 თეზისის ძველ ხის კარებზე ჩამოკიდებას, არამედ თანამორწმუნე ქრისტიანების გულებზე მათ დაწერას. ჩვენი გზავნილი შემდეგია: *მაღლი მხოლოდ ცოდვათა დასაფარად არ არის მოცემული. ის გვაძლევს ძალას, რომ ვიცხოვროთ ქრისტეს მსგავსად, რათა ვიმეფოთ ამ ცხოვრებაში; წარმოვაჩინოთ ზეციური ძალაუფლება და ძალა, რათა შევცვალოთ ჩვენი გავლენის სფეროები.*

მოდით, მოვინდომოთ და შევცვალოთ სტატისტიკა, ეს 2% - 100%-მდე გავზარდოთ. დაე, მორწმუნეებმა სიტყვის „მაღლი“-ს გაგონებაზე მყისიერად იფიქრონ „ძალაზე, რომელიც ადამიანურ შესაძლებლობებს აღემატება“.

ბამორჩეული

„ისინი, რომლებიც უხვად მიიღებენ მადლს და სიმართლის
ნიჭს, იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის
იესო ქრისტეს მეშვეობით“
რომაელთა 5:17;

რომაელთა მიმართ წერილის (5:17;) სიდიადე იმდენად აღმატებულია, რომ ძნელია მისი რეალობად აღქმა. ამ მუხლის გზავნილი ძალზედ შთამბეჭდავია. შესაძლოა, სწორედ ეს არის მიზეზი იმისა, რომ ბევრი ადამიანი ზერელედ კითხულობს მას.

ყოველმა ჩვენგანმა, ვინც ქრისტე აღიარა უფლად, უნდა იმეფოს ამ ცხოვრებაში. ყველას, ვისაც ღმერთის მადლი აქვს მიღებული, აღვსილია ძალით, რომლის მეშვეობითაც შეუძლია ყველა იმ განსაცდელზე ამაღლდეს, რომელთაც წუთისოფელი უმზადებს ამქვეყნად. ცხოვრებამ კი არ უნდა იმეფოს ჩვენზე, არამედ ჩვენ უნდა ვიმეფოთ მასზე. ღმერთის ძალის მეშვეობით ჩვენ უნდა შევცვალოთ ჩვენს გარშემო არსებული საზოგადოება ისევე, როგორც ქრისტე აკეთებდა ამას. ეს არის ჩვენი დავალება.

რეალური საუბარი

მოდით, უფრო მეტად ვისაუბროთ იმაზე, თუ რას ნიშნავს მეფობა სიცოცხლეში ღმერთის მადლის მეშვეობით. მოგვიწვეს გავცდეთ ნორმით დადგენილ წესს და დავარღვიოთ სტატუს-კო. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ ცხოვრებას უკვე აღარ ვუყურებთ, როგორც სამუშაოს დილით რვა საათიდან საღამოს ხუთ საათამდე, სადაც ყოველ კვირა სახელფასო ჩეკებს ვიღებთ, შემდეგ პენსიაზე გავდივართ, ვკვებით და საბოლოოდ ზეცის ბინადარი ვხდებით. რა უსუსური შეხედულებაა ცხოვრებაზე! რა თქმა უნდა, ღმერთს არ სურს, რომ ჩვენი ცხოვრება ამგვარად წარიმართოს. ჩვენ გაცილებით აღმატებული მიზნისთვის ვართ შექმნილები!

ჩვენ ვხდებით გავლენის მქონე ადამიანები, რომლებმაც ვიცით, რომ ღმერთმა მოგვიწოდა ვიყოთ თავი და არა კუდი; ზემოთ და არა ქვემოთ (იხ. 2 რჯ. 28:13). ჩვენ არა მხოლოდ უნდა ავმაღლდეთ ცხოვრების სირთულეებზე, არამედ უნდა ვუნათებდეთ მათ, რომლებიც აღთქმაში არ არიან ღმერთთან. ჩვენ ლიდერები უნდა ვიყოთ ღვთიურ სინათლეს მოკლებულ ნუთისოფელში. თავი ადგენს მიმართულებას და გეზს. კუდი კი მას მიჰყვება. ჩვენ ლიდერები უნდა ვიყოთ საზოგადოების ყველა სფეროში და არა მიმდევრები.

თუ საჯარო სკოლის მასწავლებელი ხარ, მაგლის ნიჭის მეშვეობით, შენ მუდმივად ისეთ კრეატიულ და ინოვაციურ იდეებს იყენებ მოსწავლეებისათვის ცოდნისა და სიბრძნის გადასაცემად, რომ განათლების სისტემაში მყოფ სხვა არცერთ მასწავლებელს არ მოსდის აზრად. შენი სწავლების ზღვარი იმდენად მაღალია, რომ სხვებს უკვირთ. შენს თანამშრომლებს ისლა დარჩენიათ ერთმანეთში გაარკვიონ „საიდან მოაქვს ამ ადამიანს ასეთი ბრწყინვალე იდეები?“.

თუ მედიცინის სფეროში მოღვაწეობ, მაშინ მაგლის ნიჭის მეშვეობით ახალ გზებს და მიდგომებს იყენებ ავადმყოფობასთან საბრძოლველად. შენი თანამშრომელი ექიმები ერთმანეთს ეკითხებიან: „საიდან ამ ადამიანს ასეთი ინოვაციური იდეები?“.

თუ დიზაინერი ხარ, ისეთ ახლებურ და კრეატიულ დიზაინს ქმნი ღმერთის მაგლის ნიჭის მეშვეობით, რომ სხვები შენ გბაძავენ. შენ ადგენ ნამყვან სტილს და მიმართულებას, რომელსაც საზოგადოება მიჰყვება. იმდენად უსწრებ კოლეგებს, რომ მათ ისლა დარჩენიათ თავი იმტვირიონ იმის გარკვევაში თუ „საიდან ასეთი აზრები?“.

თუ პოლიტიკურ არენაზე მოღვაწეობ, მაგლის ნიჭის მეშვეობით ავლენ ისეთ სიბრძნეს, რომლითაც აგვარებ სოციალურ პრობლემებს, რომელთა გადაჭრაც სხვებისთვის შეუძლებელია. შენ პირველი ხარ საკანონმდებლო საქმიანობაში და წარმატებული შენს გარშემო მყოფ კოლეგებზე მეტად. შენი გამჭრიახობა და სიბრძნე სხვებს აძლევს საბაზს იკითხონ: „საიდან აქვს ამ ადამიანს ასეთი სიბრძნე და ბრწყინვალე იდეები?“.

თუ სასამართლო სფეროში მუშაობ, მაგლის ნიჭის მეშვეობით ამშვიდებ სიტუაციებს, რომელთა მოგვარება სხვებისთვის სირთულეს წარმოადგენს. ისევე როგორც იესომ იცოდა სად ეპოვა ვირი, შენ იცი სად იპოვო დამნაშავეები. შენ შეგიძლია თავი მოუყარო სამხილებს და უფრო სწრაფად გადაჭრა მიმდინარე სისხლის სამართლის საქმე, ვიდრე ამას შენს რეგიონში

მომუშავე სხვა დეტექტივი შეძლებდა. შენი წვდომა, უნარი და სიბრძნე იმდენად დიდია, რომ ამ სფეროს სხვა წარმომადგენლები თავებს იმტვრევენ და ერთმანეთს ეკითხებიან: „საიდან აქვს ამ ადამიანს ასეთი მიხვედრილობა, ასეთი ალლო?“.

თუ ბიზნესმენი ხარ, ღმერთის მაღლისმიერი ნიჭის მეშვეობით შეძლებ განავითარო ინოვაციური პროდუქტები და გაყიდვის ახალი ტექნიკა, ასევე მარკეტინგული სტრატეგიები, რაც სხვებზე უპირატესი და უმჯობესი იქნება. შეძლებ განსაზღვრო რა იქნება მომგებიანი და რა არა; გეცოდინება როდის იყიდო და როდის გაყიდო; როდის შეხვიდე და როდის გახვიდე. ბიზნესის სხვა წარმომადგენლები კი შეეცდებიან მიაგნონ შენი წარმატების საიდუმლოს.

ეს ცარიელი, არარეალური იდეები როდია. ისინი წარმოაჩენენ ჩვენთვის მოცემულ მანდატს. ყოველი ჩვენგანი მონოდებულება იშრომოს და იყოს წარმატებული საზოგადოების სხვადასხვა სფეროში, მაგრამ რომელ სფეროშიც არ უნდა მოვლვანებოდეთ, ჩვენ უნდა გამოვავლინოთ რწმენა, ლიდერისთვის დამახასიათებელი თვისებები და პროფესიონალიზმი. ჩვენი ბიზნესი უნდა ყვაოდეს მაშინაც კი, როცა სხვისი კრიზისში იმყოფება. საზოგადოება, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ, უნდა იყოს უსაფრთხო, ნათელი და აყვავებული. ჩვენი მუსიკა უნდა იყოს ახალი და ორიგინალური – ქვეყნიური მუსიკოსები ჩვენ უნდა გვბაძავდნენ, და არა პირიქით, ქრისტიანული მუსიკა ბაძავდეს მათ.

იგივე უნდა ითქვას ჩვენს გრაფიკულ, ვიდეო და არქიტექტურულ დიზაინთან მიმართებაში. ღმერთის ოჯახისათვის დამახასიათებელი შემოქმედებითობა შთაგონებას უნდა ახდენდეს და მოთხოვნადი იყოს ყველა დონეზე. ჩვენი წარმოდგენები – იქნება ეს სპორტული, გასართობი, შემოქმედებითი თუ სხვა ნებისმიერი, სამაგალითო უნდა იყოს. ჩვენი ქალაქები, დაბები და ერები უნდა ყვაოდეს მართლების მმართველობის დროს.

რაშიც არ უნდა ღებულობდნენ მორწმუნეები მონაწილეობას და სადაც არ უნდა ხდებოდეს ეს, იქ უნდა იყოს შემოქმედებითობის სიუხვე, პროდუქტიულობა, სიმშვიდე, მგრძობელობა და გამჭრიახობა. ჩვენ ქვეყნიერებისთვის უნდა ვიყოთ სინათლე. ჩვენს ცხოვრებაში არსებული ღმერთის დიდებული მაღლის მეშვეობით, *გამორჩეულები* უნდა ვიყოთ ამ უღვთო საზოგადოებაში.

ჩვენი თავის გამორჩევა

ჩვენ, ღმერთის მადლის ძალით აღვსილები, უნდა გამოვჩინოვდეთ ცხოვრების ყველა სფეროში. ყურადღებით წაიკითხეთ დანიელის შესახებ ეს მონაშთი:

„მაშინ სხვა მთავრებზე და სატრაპებზე მეტად გამოირჩა დანიელი, რადგან მასში საკვირველი სული იყო, და მეფე ფიქრობდა მთელ სამეფოზე დაეყენებინა იგი“ (დან. 6:3)

შთამბეჭდავია. დანიელი გამოირჩეოდა. აღსანიშნავია, რომ აქ არ წერია „ღმერთმა გამოარჩია დანიელი“. ბიბლიის ყველა წამყვანი თარგმანი ამბობს, რომ ამ წარმოსადგემა ახალგაზრდა კაცმა გამოარჩია საკუთარი თავი. გზავნილი, რომელიც დღევანდელ დღეს გამოიყენება ღმერთის სიტყვის მოცემული მონაკვეთის გამოსახატავად ასეთია: დანიელმა უკან მოიტოვა „სხვა“ ლიდერები.

როგორ მოახერხა მან ეს? დანიელი განსაკუთრებულ თვისებებს ფლობდა, რადგან მას ახლო ურთიერთობა ჰქონდა ღმერთთან. იგი გამუდმებით თავის შემოქმედთან ურთიერთობაში იმყოფებოდა. ამგვარადვე იქნება ყველა იმ ადამიანის ცხოვრებაში დღეს, ვინც ღმერთთან აღთქმაში იმყოფება.

ბიბლიის ახალი ამერიკული სტანდარტული ვერსია ამბობს: „დანიელმა დაიწყო საკუთარი თავის გამორჩევა ... რადგან იგი ზებუნებრივ სულს ფლობდა“. სიტყვა *ზებუნებრივი* ნიშნავს „ნორმაზე აღმატებულს, სტატუსკვოს დარღვევას, გაცდემილებულ ნორმებს“. ზოგჯერ სიტყვის მნიშვნელობას უფრო უკეთ ვიგებთ, როცა გამოვიკვლევთ, თუ რა მნიშვნელობას არ ატარებს იგი – ანუ ანტონიმებით: *მიღებული, ჩვეულებრივი, ან ნორმალური*. აქედან გამომდინარე, ნორმალური ცხოვრება უნდა წარმოაჩენდეს ცხოვრების ისეთ სტილს, რომელიც *ზებუნებრივი* სულის მქონე ცხოვრების ანტონიმია.

წმინდა წერილის ეს ადგილი გვეუბნება, რომ დანიელს სული ჰქონდა საკვირველი (ზებუნებრივი) და არა გონება ან სხეული. თუკი სული არის არაჩვეულებრივი, მაშინ გონება, სხეული, შემოქმედებითობა, გამჭრიახობა და ცხოვრების სხვა ყველა ასპექტიც არაორდინალური ხდება. სწორედ სულია ის, რაც ფორმას აძლევს ჩვენს ცხოვრებას. თუკი ჩვენ მართლად კარგად ვაცნობიერებთ, თუ რა არის მადლი, რომელიც მოგვეცა, მაშინ ვიცით, რომ არ არსებობს ზღუდეები, რამეთუ „მორწმუნისათვის ყველაფერი შესაძლებელია“ (მარკ. 9:23;). მარკოზი ყოველთვის ეჭიდებოდა იმას, რაც მისთვის ხელმისაწვდომი

იყო ღმერთთან მის ურთიერთობაში. იმ აღთქმის გამო, რომელიც დანიელს ღმერთთან ჰქონდა დადებული, მან იცოდა, რომ თავად უნდა ემეფა გარემოებებზე და არა გარემოებებს მასზე; ის თავი უნდა ყოფილიყო და არა კუდი.

მოდით, უფრო დანვრილებით განვიხილოთ ეს საკითხი. დანიელი და მისი სამი მეგობარი წაიყვანეს პატარა ერიდან – ისრაელიდან და მიიყვანეს მსოფლიოს ყველაზე ძლევამოსილ ერში. თუკი ამერიკელი ხარ და მიგაჩნია, რომ ჩვენი ერი ყველაზე ძლიერია ბოლო ორმოცდაათი წლის მანძილზე, ასეთ რამეს გეტყვი, ამერიკა არაფერია იმ ძალასთან და დიდებასთან შედარებით, რაც მაშინ ბაბილონს გააჩნდა. ბაბილონი მაშინდელ მსოფლიოს მართავდა! ისინი პირველები იყვნენ ეკონომიკის სფეროში, პოლიტიკის სფეროში, სოციალურად, სამხედრო საკითხებში, მეცნიერებაში და ზოგადად ყველა საკითხში. თუმცა ვხედავთ, რომ „რა საკითხზეც არ უნდა დაესვა მეფეს შეკითხვა, ან რა სახის პრობლემაც არ უნდა წამოეწია, ეს ოთხნი [დანიელი, ხანანია, მისაელი და ყაზარია] ათწილად უკეთესები იყვნენ, ვიდრე ბაბილონის სამეფოს სხვა ლიდერები (დან. 1:20)“. სხვა თარგმანში წერია, რომ ისინი ათჯერ უფრო ბრძენი და ათჯერ უფრო გონიერნი იყვნენ. ისინი სთავაზობდნენ ისეთ იდეებს და აზრებს, რაც ბაბილონელ ბრძენ კაცებს აზრადაც კი არ მოსვლიათ – და ამ ახლგაზრდების იდეები ეფექტური გახლდათ.

მეტი ვიდრე დანიელი, მეტი ვიდრე იოანე

ვიფიქროთ იმაზე, რაზეც ზემოთ ვსაუბრობდით, წავიკითხოთ იესოს სიტყვები: „დედაკაცთა ნაშობთა შორის, არავინ არის იოანეზე დიდი, მაგრამ ღვთის სასუფეველში უმცირესიც კი მასზე უფრო დიდია“ (ლუკ.7:28;). ეს ნიშნავს იმას, რომ იოანე ნათლისმცემელი დანიელზე მეტი იყო. ამ ორ პიროვნებას მათ მიერ გაკეთებული საქმეებით ნუ შეადარებთ, რამეთუ იოანე მსახურებას ეწეოდა, ხოლო დანიელი – სამოქალაქო მმართველობის სფეროში. თუმცა იესო გამოკვეთილად წარმოგვიდგენს იოანეს, როგორც „უფრო დიდს“, მაგრამ შემდეგ ამბობს: „ღვთის სასუფეველში უმცირესიც კი მასზე უფრო დიდია“ (ლუკ. 7:28;).

რატომ არის ღმერთის სასუფეველში ყველაზე უმცირესი დანიელზე ან იოანეზე დიდი? იესო ჯერ არ იყო ჯვარცმული კაცთა მოდგმის გასათავისუფლებლად, ამიტომაც იოანეს ჯერ არ ქონდა ხელახლა შობილი სული. ის ჯერ არ იყო ქრისტეს

სხეულის ნაწილი. ჯერ იოანეზე ვერ ვიტყვოდით „როგორც იესოა, ისეა იოანე ნათლისმცემელი ამ ნუთისოფელში“. იოანე ქრისტესთან ერთად არ ამალღებულა და არ დამჯდარა ზეციურ ტახტზე, თუმცა ეს სიტყვები ჩვენც გვეხება დღეს. სწორედ ამიტომაც, რომ უმცირესი ცათა სასუფეველში იოანეზე მეტია.

გამოთვლილია, რომ ქრისტეს ამალღებიდან მოყოლებული დედამიწაზე 2 მილიარდ ქრისტიანს უცხოვრია. მცირეა ამის შანსი, მაგრამ თუ შენ უმცირესი ხარ ამ „ორი მილიარდიდან“ (თუმცა არა ყველაზე მცირე) მაინც დიდი ხარ, ვიდრე იოანე ნათლისმცემელი! რაც იმას ნიშნავს, რომ დანიელზე მეტიც ხარ! ასე, რომ ისმის კითხვა: „შენ გამორჩეული ხარ?“.

ხარ ათწილად უფრო ჭკვიანი, უკეთესი და უფრო ბრძენი, უფრო მიხვედრილი და უფრო ნოვატორი ვიდრე შენი კოლეგები და თანამშრომლები, რომლებიც არ იმყოფებიან ღმერთთან აღთქმულ, ქრისტესმიერ ურთიერთობებში? (რომ აღარაფერი ვთქვათ იმაზე, ხარ თუ არა ათწილად უფრო მომთმენი, მოსიყვარულე, დისციპლინირებული, კეთილი, სტუმართმოყვარე, თანამგრძობი და გულუხვი ვიდრე შენი კოლეგები?) თუ „არა“, რატომ არა? რატომ არ არიან ზეციდან შობილი მორწმუნეების ურწმუნოებზე ათჯერ მეტი? იქნებ მიზეზი ის არის, რომ მხოლოდ 2%-ს გვესმის, რომ ღმერთის მადლი – ესაა ძალა, რომელიც გვაძლევს უნარს, ავმალღდეთ ჩვენს ბუნებრივ შესაძლებლობებზე, რომ შევძლოთ ვიმეფოთ სიცოცხლეში და ვიყოთ გამორჩეულები დანიელის მსგავსად? (შენიშვნა: ჩვენ გვეთქვა, რომ ეკლესიაში სუსტი მორწმუნეების ტვირთი უნდა ვზიდოთ. თუმცა ბიბლია არ ამბობს იმას, რომ სუსტები მთელი ცხოვრების მანძილზე სუსტებად უნდა დარჩნენ. მათაც უნდა მიეცეთ ხედვა იმისა, რომ გახდნენ გამორჩეულები თავიანთი გავლენის სფეროებში).

იესო გვეუბნება, რომ „ჩვენ ნუთისოფლის ნათელი ვართ“ (იხ. მათ. 5:14;). ქრისტე არა ერთხელ მიმართავს ახალ აღთქმაში თავის შვილებს, როგორც ნუთისოფლის ნათელს. გთავაზობთ მუხლების ჩამონათვალს, სადაც ქრისტე ამ მეტაფორას იყენებს: მათ. 5:14-16; ლუკ. 12:3; იოან. 8:12; საქმ. 13:47; რომ. 13:12; ეფეს. 5:8, 14; კოლ. 1:12; ფილ. 2:15; 1 თეს. 5:5; 1 იოან. 1:7; 2:9-10. ვფიქრობ, კარგად ხედავთ იმას, რომ სინათლედ ყოფნა ნუთისოფელში, ჩვენი ქრისტეში ცხოვრების მთავარი თემაა.

ოდესმე თუ დაფიქრებულხარ იმაზე რას ნიშნავს სინათლე ნუთისოფელში? სამწუხაროდ ზოგს „სინათლედ“ ყოფნა ბიბლიის ქონა, კარგი ქცევები და იოანე 3:16-ის ციტირება

ჰგონია. მაგრამ რა ვთქვათ, თუკი დანიელს სინათლეზე სხვა შეხედულება ჰქონდა? თუკი მისი მიზანი ბაბილონის მთავრობაში ყოფნა იყო, ადამიანებს კეთილად მოქცეოდა და თავისი კოლეგებისთვის ეთქვა: „ჰეი თქვენ, ბაბილონის მმართველებო, ფსალ. 22; ამბობს: „უფალი ჩემი მწყემსია, არაფერი არ მომაკლდება...“?.

რას ამბობდნენ სატრაპები და მმართველები ერთმანეთში, როდესაც დანიელი ოფისიდან გადიოდა, რათა სადილის წინ ელოცა? შეგიძლია წარმოიდგინო? დარწმუნებული ვარ ასეთ რამეს იტყოდნენ: „რა კარგია, რომ ეს ფანატიკოსი ოფისიდან გავიდა. იმედია მთელი საღამო ილოცებს. კარგი ტიპია, მაგრამ უცნაური“.

რატომ მოიგონეს კანონი, რომლითაც დანიელს ლოცვა ეკრძალებოდა (იხ. დან. 6:6-8;)? ერთადერთი ლოგიკური მიზეზი ის არის, რომ დანიელი ათჯერ უფრო ჭკვიანი და ბრძენი იყო, უფრო მეტი ცოდნა და ნვდომა ჰქონდა, უფრო ნოვატორი და შემოქმედი იყო ვიდრე ისინი. ის გამუდმებით წინ მიიწევდა, სანამ საბოლოოდ მათი უფროსი არ გახდა. ისინი საგონებელში ჩავარდნენ. წარმომიდგენია როგორ წუნუნებდნენ ერთმანეთში, „გაუგებარია ეს ყველაფერი! სწავლა-განათლება მსოფლიოში საუკეთესო, ბრძენი და ნიჭიერი მასწავლებლებისგან და მეცნიერებისგან მივიღეთ. ეს კი ერთი პატარა ქვეყნიდან არის. საიდან ასეთი აზრები? როგორ ხდება, რომ იგი ჩვენზე ბევრად უკეთესია? ეს ყველაფერი, ალბათ, ლოცვის დამსახურებაა. დღეში სამჯერ ლოცულობს თავის ღმერთის წინაშე! მოდი, ისეთი კანონი მივიღოთ, რაც ხელს შეუშლის მის წარმატებას!“

დანიელი კაშკაშა სინათლე იყო ჩაბნელებულ კულტურაში, რადგან ის არაორდინალური პიროვნება გახლდათ. მის თანამედროვეებს არ მოსწონდათ იგი. შურდათ მისი. თუმცა მიმაჩნია, რომ იყვნენ ისეთები, მეფის ჩათვლით, რომლებიც დანიელის ნიჭიერებაში ცოცხალი ღმერთის ხელს ხედავდნენ. დანიელის ბრწყინვალეობა მიმზიდველი იყო, რის გამოც ლიდერებს მისი ღმერთის მიმართ პატივისცემა გაუჩნდათ. მისი გამორჩეულობა იმის დამსახურება კი არ იყო, რომ დანიელმა წერილები იცოდა კარგად, ან კარგი ადამიანი იყო, ან სამჯერ რომ ლოცულობდა დღეში – არამედ იმიტომ, რომ იგი თავის საქმეში ყველას სჯობდა.

ზემოთ აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოვისმინოთ ქრისტეს მიერ ჩვენს მიმართ სინათლის შესახებ ნათქვამი სიტყვები: „ასევე ანათებდეს თქვენი ნათელი ადამიანთა წინაშე, რათა ხედავდნენ ისინი თქვენს კეთილ საქმეებს და ადიდებდნენ

თქვენს მამას, რომელიც ზეცაშია“ (მათ.5:16;). იესო ხაზს უსვამს ჩვენს საქმეებს, რომელსაც ურწმუნოები ხედავენ. რამ გამოიწვია ის, რომ ჩვენ მხოლოდ ადამიანების მიმართ კარგი მოქცევით და ბიბლიის მუხლებს ციტირებით შემოვიფარგლებით?

თანამედროვეობის მახალითაჰი

ერთი მეგობარი მყავს, სახელად ბენი, რომელიც მსოფლიოში ერთ-ერთი დიდი ავტომწარმებელი საწარმოს ვიცე პრეზიდენტი იყო. ერთ საღამოს, სადილობისას მან მითხრა, რომ ვიცე პრეზიდენტად დანიშვნამდე იგი მთავარი კონკურენტი კომპანიის უფროს ინჟინერთა გუნდში მუშაობდა. „ჯონ მე დანიელის წიგნს ვკითხულობდი, სადაც ეწერა, რომ იგი და მისი სამი მეგობარი ათჯერ უფრო უკეთესები იყვნენ, ვიდრე მათი თანამშრომლები“, მითხრა ჩემმა მეგობარმა. „ამიტომაც ვლოცულობდი: „უფალო, თუკი დანიელი და მისი სამი მეგობარი თავიანთ თანამშრომლებზე ათწილად უკეთესნი იყვნენ, და ისინი ამ დროს ძველი ალტემის ქვეშ ცხოვრობდნენ, მაშინ მე სულ ცოტა ათჯერ უკეთესი მაინც უნდა ვიყო ჩემს კოლეგებზე, რადგან ახალ, მაღლის ალტემში ვცხოვრობ“.

ჩემი მეგობარი აგრძელებდა მოყოლას, „ჯონ, ეს წამყვანი კორპორაცია ყოველწლიური ხარჯების შემცირებას და ამ ინჟინერთა გუნდის წევრთა პროდუქტიულობის ანალიზს ატარებდა.“ სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ეს შესწავლა წარმოაჩენდა თუ რამდენად გამჭრიახი, გონებამახვილი და პროდუქტიული იყო გუნდის თითოეული წევრი. „მეორე საუკეთესო თანამშრომლად დასახელებული ადამიანის პროდუქტიულობამ და ხარჯების შემცირებამ წლიურად ოცდათხუთმეტი მილიონი დოლარი შეადგინა. იცი მე რა გავაკეთე?“

მე გავიღიმე და მოუთმენლად დაველოდე თხრობის გაგრძელებას: „რა გააკეთე?“.

მან მიპასუხა: „ჩემი საქმიანობის ნაყოფიერებამ და დანაზოგმა კი სამასორმოცდაათი მილიონი შეადგინა. მე ათჯერ უკეთესი აღმოვჩნდი, ვიდრე მეორე ადგილზე გასული თანამშრომელი“. ეს ფაქტი კი იმაზე მიუთითებდა, თუ როგორ ჩამოყალიბდა ბენი წამყვან აღმასრულებელ ხელმძღვანელად ამერიკის ერთ-ერთ ყველაზე დიდ კორპორაციაში.

მახსენდება ცოლ-ქმარი, რომელიც მესვენჯერ ინთერნეშენალში მუშაობენ ჩვენთან. ერთ ზაფხულს მათ თავიანთი ორი ვაჟი მოიყვანეს ჩვენს შეხვედრაზე, სადაც სწორედ ამ პრინციპების შესახებ ვასწავლიდი. შეხვედრის დამთავრების შემდეგ, უმცროსმა ბიჭმა ტაილერმა, რომელიც სულ თერთმეტი წლის

იყო, მამამისს უთხრა: „რადგანაც მე ღმერთის მადლი მაქვს, ჩვენი ქალაქის საფეხბურთო ლიგაში ყველაზე საუკეთესო ფეხბურთელი უნდა ვიყო“.

მოდით, ტაილერის მომდევნო საფეხბურთო სეზონის შედეგები მისი მშობლების წერილიდან შევიტყუოთ:

ჯონ,

აი, ეს არის ტაილერის მონაცემები საშემოდგომო სეზონისათვის (ცხრა თამაში, მათ შორის ფინალები და ჩემპიონატიც). ეს არის ქოლორადო სპრიგზის 11-12 წლიანთა საქალაქო ლიგა.

ჩვენი შვილი სიმალლეში 1.65 მეტრია, 47 კილოგრამი, ასაკით კი 11 წლისაა. ერთი შეხედვით ის ტიპიური (ყველაფერი ნორმაში აქვს) აღნაგობისაა.

სეზონის დასაწყისში ფეხბურთის ლიგის ხელმძღვანელი ჩვენი შვილის ვარჯიშს უყურებდა ყოველ წლიურ საფეხბურთო ბანაკში. და მან თქვა: „ვაა კაცო, ტაილერი წელს ათჯერ უკეთესად თამაშობს გასულ წელთან შედარებით“.

მან 816 მეტრი გაირბინა და 78 მცდელობაში. შემდეგ კი 473 მეტრი 70 მცდელობაში. შემდეგ იგი ნახევარი თამაშიდან გამოიყვანეს, რადგან მწვრთნელმა იფიქრა, რომ სწორი არ იქნებოდა მისი ასე გადატვირთვა. შემდეგ ტაილერს 17 თაჩდაუნი ჰქონდა 78 მცდელობიდან. მომდევნო თამაშში კი 7 თაჩდაუნი 70 მცდელობიდან.

რეგულარული სეზონის შუა ფაზაში მონინააღმდეგე გუნდის მწვრთნელებმა გადაწყვიტეს დაცვის გაძლიერება იმ მხარეს, რომელ მხარესაც თაილერი თამაშობდა. თამაშის დროს ჩვენ გვესმოდა მწვრთნელების შეძახილები: „68 ნომერს უყურეთ!“, „არ შეგიძლიათ ვინმემ გააჩეროთ 68?“, „რას შერებით ხალხო, ეგრე ხომ დაგამარცხებთ!“, ნომერი 68 ტაილერი იყო.

ტაილერისთვის სრულიად უცნობი ადამიანები თამაშის შემდეგ მიდიოდნენ მასთან და ესაუბრებოდნენ. ის ცოტა შოკირებული იყო და თავს უცნაურად გრძნობდა ხოლმე, მაგრამ ჩვენ ვეუბნებოდით, რომ ღმერთის მადლი აძლევს ძალას და უნდა გააგრძელოს მასზე დაიმედება. ასევე ვასწავლიდით მას, თუ როგორ გამოიყენოს ღმერთის მადლი სათანადოდ, სწორად.

პატივისცემით, ჯიმ და ქელი ტ.

ჩემთვის საოცარია ის, თუ რამდენ ახალგაზრდას სწამს ღმერთის სიტყვის და მის შესაბამისად იქცევა. პატარა ტაილერმა შესანიშნავი მაგალითი მოგვცა ყველა ჩვენგანს!

ჩვენში არსებული მადლი

რატომ უბრალოდ არ ვიჯერებთ იმას, რასაც ღმერთის სიტყვა გვეუბნება? ჩვენი მასთან დადებული აღთქმა შემდეგს ამბობს: „ხოლო მას, ვისაც ჩვენში მოქმედი ძალით შეუძლია განუზომლად მეტის კეთება, ვიდრე ჩვენ ვთხოვთ ან ვფიქრობთ“ (ეფეს. 3:20). არა იმ ძალით, რომელიც პერიოდულად ეშვება ზეციდან; არა იმ ძალით, რომელიც ეშვება, რათა იპოვოს კაცი ან ქალი, რომელიც მსახურების განსაკუთრებულ ნიჭს ფლობს. არამედ ჩვენში მოქმედი ძალით. განსაკუთრებული ყურადღება მიაქციე ამ მუხლის დასაწყისს: ღმერთს შეუძლია. წარმოიდგინეთ, რომ დედამიწის რომელიმე ნაწილში საშინელი შიმშილობა ჩამოვარდა. თუმცა ერთ-ერთი ძლიერი და გულუხვი ქვეყნის მთავრობა ამ განსაცდელში ჩავარდნილ ხალხს უგზავნის თავის სამხედროებს, რომლებსაც მოჰყავთ ახალი ხილითა და ბოსტნეულით, მარცვლეულით, ხორციით და წყლით სავსე თვითმფრინავები. სამხედრო გენერალი ასეთი განცხადებით მიმართავს გაჭირვებულ მოქალაქეებს: „ჩვენ იმდენი საკვების მოცემა შეგვიძლია, რამდენის წაღებასაც თქვენ მოახერხებთ“. პირველი ადამიანი მოდის კალათით და ორი დღის საჭმელი მიაქვს ორი ადამიანისათვის. ხოლო მეორემ კი მოზრდილი ტომარა მოიტანა და ოჯახისათვის 5 დღის სამყოფი საკვები წაიღო. აი, შემდეგმა კი მანქანა მოაყენა და იმდენი საჭმელი წაიღო, რამდენიც მის ოჯახს და რამდენიმე მშვიერ მეზობელს მთელი თვის განმავლობაში ეყოფოდათ.

იმან, ვინც კალათით წაიღო საკვები, ხედავს მის სახლის წინ გავლილ მანქანას, რომელსაც ტონამდე საკვები ტვირთი უდევს. სიტყვა „შენუხება“ ვერ გამოხატავს მის მდგომარეობას; ის გაღიზიანდა! წუნუნს იწყებს მეზობლებთან და ბოლოს მისი საყვედურები გენერალის ყურამდეც აღწევს. გენერალი უკავშირდება მას და ეუბნება: „ხომ გითხარით, რომ იმდენი საკვები შეგიძლია წაიღოთ, რამდენის უნარიც გაქვთ. რატომ

ჩვენი ჭურჭელია ის ერთადერთი რამ, რაც ზღუდავს ღმერთს.

მოხვედი ასეთი პატარა კალათით? რატომ უფრო დიდი რამე არ მოიტანე? რატომ არ გაავსე მანქანა?“.

ქრისტიანებს, როგორი ჭურჭელი აქვთ ღმერთის მადლისთვის? ეფეს. 3:20-ის მიხედვით, ეს არის განუზომლად მეტი, ვიდრე

ჩვენ ვთხოვთ ან ვფიქრობთ. ღმერთი ამბობს: „ჩემი მადლი [ძალა], რომელიც თვენშია გაცილებით მეტია იმისათვის, რომ

რომელიმე ჭურჭელმა დაიტოვოს!“. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ჩვენი ჭურჭელია განმსაზღვრელი იმისა, რამდენს ავიღებთ იქიდან, რაც ულიმიტო და ხელმისაწვდომია ჩვენთვის. გულწრფელად რომ ვთქვათ, ჩვენი ჭურჭელია ის ერთადერთი რამ, რაც ზღუდავს ღმერთს.

მჯერა, ღმერთი მე და შენ გვეკითხება: „მხოლოდ იმაზე რატომ ფიქრობ ამ მომენტში რა გეყოფა? რატომ ფიქრობ მხოლოდ შენზე და შენს ოჯახზე? რატომ არ იღებ მთელ იმ პოტენციალს, რომელიც მე შენში ჩავდე და ამით რატომ არ ახდენ გავლენას შენს გარშემო მყოფებზე დანიელის მსგავსად?“.

სწორედ ამის გამო ლოცულობს პავლე მთელი გულით, რომ ჩვენ შევიცნოთ და ჩავწვდეთ თუ „რა განუზომელია მისი ძალის სიდიადე ჩვენში, რომელთაც საქმით გვნამს მისი ძალის ძლიერება“ (ეფეს. 1:19;).

მოდით, ყურადღება გავამახვილოთ პავლეს მიერ ამ მუხლში შერჩეულ სიტყვებზე: *განუზომელია მისი ძალის სიდიადე*. დააკვირდი ღმერთის ძალას შენს ცხოვრებაში და დაფიქრდი რას ნიშნავს ეს სიტყვები შენთვის. აქ პავლე საუბრობს „ჩვენში არსებულ ძალაზე“, და არა იმ ძალაზე, რომელიც შეგვიძლია პერიოდულად მივიღოთ რომელიმე მსახურის მეშვეობით, თანაც მაშინ თუკი ღმერთი იმ დღეს კარგად არის განწყობილი. ეს „ჩვენთვის მოცემული ძალაც“ არის, რომელიც გვაძლევს უნარს ვიმეფოთ ამ ცხოვრებაში. ეს ძალაა იმისათვის, რომ ავმალდეთ და გავხდეთ გამორჩეულნი, რათა სხვებმა იხილონ მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტეს ძლიერება! ეს არის ძალა იმისათვის, რომ ვიბრწყინოთ, როგორც კაშკაშა ნათელმა ამ ბნელ სამყაროში.

ჩვენ უნდა დავსვათ კითხვა: „არის თუ არა ჩვენი ცხოვრება იმ მაღალი საფასურისათვის შეუსაბამო, რომელიც ქრისტემ გადაიხადა? თუკი გულახდილები ვიქნებით, ჩვენი პასუხი იქნება: „დიახ“. ჩვენი უფერული და მდარე საკუთარ თავზე ორიენტირებული ცხოვრების შედეგია ის, რომ მოწყვეტილნი ვართ იმ ძალას, რომლის მეშვეობითაც ძალგვიძს სამყარო ღვთის სასუფეველს დავუქვემდებაროთ.

რატომ ვირჩევთ ხშირად ქვეყნიურ გზებს? მაგალითად, როდესაც რაიმე სახის კრიზისი დგება, რატომ არის რომ ქრისტიანებსაც ისევე ეშინიათ, როგორც სხვებს? ზოგჯერ მგონია რომ ფილ. 4:19 ასე უნდა გადავაკეთოთ: „ხოლო ჩემი ღმერთი ალავსებს თქვენს ყველა საჭიროებას ვოლ სთრითის, საბანკო სისტემისა და ეკონომიკური მდგომარეობისამებრ“. განა სწორედ ასე არ იქცევა ბევრი ჩვენგანი ყველაზე გლობალური კრიზისის დროს? მაგრამ ღვთის სიტყვაში ჩანერილი

ჭეშმარიტების მიხედვით, სწორედ რთული დრო არის ის მომენტი, როდესაც უფრო მეტად უნდა ვბრწყინავდეთ! კრიზისი არ ნიშნავს, რომ დედამიწაზე ყველა რესურსი გამოილევა ჩვენს პლანეტაზე. ამ დროს აზრებს არავინ ბლოკავს, არც შემოქმედებითი უნარია გამქრალი და არც ინოვაციები და გულმოდგინედ შრომის უნარია ჩამკვდარი. სწორედ ამ დროს უნდა გააქტიურდნენ ღმერთის შვილები. მისი ძალა ჩვენში მილიონობით დოლარის ღირებულების იდეებს წარმოშობს და ადამიანებს დიდ დახმარებას გაუწევს. კრიზისი მხოლოდ იმას ნიშნავს, რომ ფინანსური ნაკადის გამტარ არხებში შეფერხებაა და საჭიროა ახალი, შემოქმედებითი არხები და იდეები. მე და შენ ვართ ის ხალხი, ვისაც უნდა ებადებოდეს ეს ახალი იდეები, რადგანაც ჩვენი შემოქმედებითი ძალის წყარო დაუშრეტელია!

1920 წელს, ვინმე აუცილებლად ეტყოდა ეიმი სემფლ მაქფერსონს, რომ იმ დროში შეუძლებელი იყო ქალისთვის ხუთი ათას ადამიანზე გათვლილი დარბაზის ამენება შუაგულ ლოს-ანჯელესში. იმასაც ეტყოდნენ ალბათ, რომ ამხელა შენობის შენახვა წარმოუდგენელი იქნებოდა დიდი დეპრესიის პერიოდში. თუმცა მან ეს შეძლო. მე ნაქადაგები მაქვს იმ დარბაზში, და დღეს იქ ერთი ბრწყინვალე ეკლესიის მსახურებებია. ცნობილია, რომ ჰოლივუდის პროდიუსერები ჩუმად იპარებოდნენ ეიმის საღამოს ქადაგებებზე, რათა აეღოთ ის იდეები, რომლებსაც ის ილუსტრაციებისთვის იყენებდა. შემდეგ ისინი ამ იდეებს ჰოლივუდში თავიანთ საქმიანობაში იყენებდნენ. ემი გავლენას ახდენდა სამყაროზე. ის კამკაშებდა, როგორც სინათლე.

ემის მსახურება ერთ-ერთ ტელე-გადაცემას შევადარე ამას-წინათ. ერთი კაცი „საოცარ მადლს“ მღეროდა უზარმაზარი აუდიტორიის წინაშე. აუდიტორიის წინ სამი ადამიანი იჯდა ჟიურის მაგიდასთან. სიმღერის დამთავრების შემდეგ ამ მსახურებმა მომღერლის შეფასება დაიწყეს. შოკირებული აღმოვჩნდი, როდესაც მოვისმინე ჟიურის წევრების მიერ ნათქვამი სიტყვები, „არაუშავდა; თუმცა უკეთესი იქნებოდა უფრო მეტი გამომხატველობა; ტონალობაც ცოტა მაღალი იყო...“

ფეხებში ძალა გამომეცალა. ჩემთვის ვთქვი: „ღმერთო, შენ შექმენი სამყარო, ციური სხეულები, საოცარი მთაგრეხილები, ზღვის ცხოველები. შენ ჩვენში მკვიდრობ. და ჩვენ შთაგონების მისაღებად „ნიჭიერში“ ვიღებთ მონაწილეობას!“ აბა, დაუფიქრდით: ემიმ თავისი შემოქმედებითი ნიჭით ჰოლივუდის წარმომადგენლებზე მოახდინა შთაბეჭდილება, ჩვენ კი ისე ვართ მოდუნებული ღმერთის მადლთან მიმართებაში, რომ ჰოლივუდისგან ვცდილობთ შთაგონების მიღებას.

ძალიან დამამწუხრა ამ ამბავმა. ამაზე დიდხანს ვფიქრობდი და ერთ დასკვნამდე მივიღე: „რა თქმა უნდა, თუ ჩვენ მხოლოდ იმას ვასწავლით, რომ მაღლის გამო ცოდვები გვეპატიება და ცათა სასუფეველის კარები გვეხსნება, ვერ შევძლებთ სინათლის ფუნქციის შესრულებას ამ წუთისოფელში. ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, რომ თითქოს სწორედ ღმერთმა დაუშვა რომ ქვეყნიერების თვალში დასაცინები გავმხდარიყავით. გამომდინარე იქიდან, რომ ჩვენი სურვილია ისეთი სიტყვა მივუტანოთ ადამიანებს, რომელიც ადვილი და მოსახერხებელია, – რომ რწმენაში ბრძოლას არ ჭირდება შეუპოვრობა – ღმერთი ალბათ დამწუხრებულია და ამბობს – დავუშვებ, რომ ინვნიოთ თქვენი საკუთარი სიბრძნიდან მომდინარე შერცხვენა.“

რატომ მარტივად, ყოველგვარი გართულების გარეშე არ ვიჯერებთ მის სიტყვას? რატომ ვცდილობთ მისი სიბრძნე ჩვენი ცხოვრების სტილს მოვარგოდ, ნაცვლად იმისა, რომ ღონე არ დავიშუროთ ჩვენი იმ ცვლილებებისათვის, რომელიც მაშინ ხდება, როდესაც ჩვენი ცხოვრება მისი სიტყვით არის მომართული?

მაღლის ბანცლა ჩემს ცხოვრებაში

სკოლაში ყველაზე ცუდად ინგლისურს ვსწავლობდი, ძალიან მეჯავრებოდა თემების წერა. განსაკუთრებით ველეავდი, როდესაც მოცემული დავალება წერასაც გულისხმობდა. სამიოთხი საათი მჭირდებოდა ერთი ან ორი გვერდის დასაწერად. დიდხანს ვიჯექი ხოლმე და გაშტერებული დავყურებდი სუფთა ფურცელს, მიჭირდა წერის დაწყება (დიახ, ეს მაშინ იყო სანამ კომპიუტერები და აიპადები შემოვიდოდა!). ბოლოს როგორც იყო დავწერდი წინადადებას, დავაცქერდებოდი, საშინელებად მომეჩვენებოდა და ფურცელს გვერდზე მოვისვრიდი. მომდევნო ცდაზე, შესაძლოა ორი წინადადება დამეწერა, კვლავაც არ მომეწონებოდა და მივაგდებდი. ეს პროცესი მანამ გრძელდებოდა, სანამ საბოლოოდ რამდენიმე ფურცელს და საკმაოდ დროის რაოდენობას არ დავხარჯავდი. ერთი საათის ან მეტი დროის შემდეგ შესაძლოა ერთი ან ორი აბზაცი დამეწერა. საბოლოოდ, მიუხედავად იმისა, რომ საკუთარი სტანდარტების მიხედვით მომწონდა ნამუშევარი, მაინც ძალიან დაბალ ნიშანს ვიღებდი.

ზოგჯერ ვფიქრობ, შესაძლოა, ჩემი ინგლისურის მასწავლებლები იმიტომ მიწერდნენ მომდევნო კლასში გადასასვლელ ნიშანს, რომ როგორმე თავიდან მოვეშორებინე. ალბათ

ფიქრობთ, რომ ვაზვიადებ? საქმე იმაშია, რომ ინგლისურის ბოლო დამამთავრებელ ზეპირ გამოცდაზე 800-დან 370 ქულა მივიღე. ეს მხოლოდ 46 პროცენტია, შეიძლება ითქვას ჩამჭრელი ქულაა. საბედნიეროდ, მათემატიკისა და საბუნებისმეტყველო საგნებში ვიყავი ძლიერი, ამიტომაც პურდუს უნივერსიტეტში საინჟინრო ფაკულტეტზე ჩავირიცხე.

1991 წელს, როდესაც ღმერთმა ლოცვაში მითხრა: „შვილო, მინდა რომ წერა დაიწყო, მეგონა, რომ ღმერთი დიდ შეცდომას უშვებდა. ვფიქრობდი, ღმერთს იმდენი შვილი ჰყავს დედამიწაზე, რომ ალბათ ვილაცაში ვეშლები?“.

ახლა მრცხვენია ამისი აღიარება, მაგრამ რასაც ის მთხოვდა, იმდენად სასაცილო იყო ჩემთვის, რომ არც არაფერი გავაკეთე. მაშინ მე იმ ცოდნის ნაკლებობას განვიცდიდი, რომელსაც ახლა გიზიარებთ – ღმერთის მადლის საოცარი და ძლიერი ბუნება.

ათი თვის შემდეგ, ორი კვირის ინტერვალით ორი ქალი დამიკავშირდა. ისინი სხვადასხვა შტატებში ცხოვრობდნენ. ერთი ტექსასელი იყო, მეორე კი ფლორიდაში ცხოვრობდა. ორივემ ერთი და იგივე სიტყვები მითხრა: „ჯონ ბევირ, თუ არ დაწერ იმას, რასაც ღმერთი გაძლევს, მაშინ ის ამას სხვას მისცემს, ხოლო შენ, ურჩობისთვის მოგიწევს გასამართლება“.

როდესაც, ორი კვირის შემდეგ, მეორე ქალისგანაც იგივე შეგონება მოვისმინე, ღმერთის შიშმა მომიცვა: „ჯობია დავუჯერო და წერა დავიწყო!“. მაგრამ, მაინც მეგონა, რომ ღმერთი დიდ შეცდომას უშვებდა. მე ათგვერდიანი თემის დაწერაც კი არ შემიძლო და რომელ წიგნზე იყო საერთოდ საუბარი! სასონარკვეთილებაში მყოფმა, კონტრაქტი გავაფორმე ღმერთთან რვეულის ფურცელზე. „მესაჭიროება მადლი“ – ვწერდი მე – „ამას შენი ძალის გარეშე ვერ შევძლებ“. ხელი მოვანერე და დავათარილე.

შემდეგ კი დავჯექი და წერა დავიწყე. თავიდან მონახაზი არ მქონია რა უნდა დამეწერა, რადგან არ ვიცოდი როგორ უნდა გაკეთებულიყო და არც იმაზე მქონდა წარმოდგენა, რა მიმართულებას მიიღებდა ეს ყველაფერი. მე მხოლოდ საკითხის ზოგადი იდეა მქონდა. უეცრად ისეთი აზრები წამოვიდა, რომელზეც უნინ არასოდეს მეფიქრა და არც არავისგან მომესმინა. უბრალოდ ვწერდი და ვწერდი. ბოლოს კი წიგნის მოცულობის ხელნაწერი გამომივიდა. მოგვიანებით მეორე წიგნიც დავწერე, შემდეგ მესამე. დღეისთვის თხუთმეტამდე წიგნი მაქვს დაწერილი, რომელთა მილიონობით ეგზემპლარია გაყიდული და სამოცამდე ენაზეა ნათარგმნი. ერთ-ერთი წიგნი „მიახლოება“ „მაღაზიის არჩევანი“-ს (Retailer's Choice)

ჯილდოს მფლობელი გახდა 2004 წელს. ზოგიერთი ჩემი წიგნი ბესტსელერი გახდა საერთაშორისო მასშტაბით.

ხედავთ თუ რატომ არ შემოიძლია ჩემი „ბუნებრივი“ შესაძლებლობით დავიკვებნო? ეს მთლიანად ღმერთის მადლის დამსახურებაა!

ევროპაში, ერთ-ერთ ჰოკეის მოედანზე რვა ათასამდე მსმენელის წინაშე წარვსდექი, მათ უმრავლესობას ქრისტიანი ლიდერები წარმოადგენდნენ და მე ვკითხე მათ, რამდენ მათგანს ჰქონდა ჩემი წიგნი წაკითხული. გავოცდი, როცა დავინახე, რომ თითქმის ყველამ ასწია ხელი. აღმოსავლეთ ევროპაში გამართულ საერთაშორისო კონფერენციაზე, წამყვანმა 6 ათას დამსწრეს, რომელთა შორისაც 60 ერის წარმომადგენელი იმყოფებოდა, ჰკითხა, ჩემი წიგნი თუ ჰქონდათ წაკითხული მშობლიურ ენაზე. საოცარი იყო იმისი დანახვა, რომ დამსწრეთა 90%-მა ხელი ასწია. ირანელმა გამომცემლებმა მითხრეს (ახლა როცა ამ წიგნს ვწერ, ჩემი შვიდი წიგნი ირანის ოფიციალურ ენაზე, ფარსზე იბეჭდება): „შენ ხარ ის ქრისტიანი მწერალი, რომელსაც ირანში ყველაზე მეტად კითხულობენ“. ასეთი შეტყობინებები გამუდმებით მოდის. მე კი ვამბობ: *რაოდენ დიდი მადლია!*

მინდა ჩემი ოცნება გაგიზიაროთ: დიდი სურვილი მაქვს მოვიძებნო ჩემი სკოლის მასწავლებლები და მათ ღმერთის მადლის შემწეობით ჩემი დანერგული თხუთმეტი წიგნი ვაჩვენო; დავინახო, როგორ გავოცდებიან და შემდეგ ქრისტე ვუქადაგო. ეს ნაყოფები გამომარჩევს მათ თვალში და ჩვენი უფლის, იესო ქრისტეს საოცარ მადლს წარმოაჩენს!

ამიტომაც ამბობს პავლე გაბედულად: „რაც ვარ ღმერთის მადლით ვარ“ (1კორ.15:10;). მისმინე ძვირფასო მკითხველო: შენ ვინც ხარ, იმიტომ არ ხარ, თუ სად დაიბადე, არც იმიტომ თუ რომელი ეთნიკური ჯგუფის წარმომადგენელი ხარ, რა სქესის ხარ, ან სად მიიღე განათლება. შენ ვინც ხარ – ეს ღმერთის მადლით ხარ!

თავიდან არ გამომდიოდა ხალხის წინაშე ლაპარაკი. ლიზამ ჩვენი ქორწინების შემდეგ ჩემი პირველი ქადაგება მოისმინა, ლაპარაკის დაწყებიდან ათ წუთში ჩაეძინა. მის გვერდზე მისი საუკეთესო მეგობარი ემი იჯდა და მასაც ჩაეძინა! ასე ეძინათ ქადაგების ბოლომდე.

ორი წლის წინ, 1984 წელს ჩანერილი ვიდეო კასეტა აღმოაჩინა, სადაც მე ვლაპარაკობდი. მან ჩართო და ყურება დაიწყო. რამდენიმე წამში კი ვიყვირე: „ლიზა გადააგდე ეგ კასეტა!“.

დღეს კი, მხოლოდ ღმერთის მადლის შეწევნით, ხუთიათასი, ათიათასი, და ზოგჯერ ოციათასი ადამიანის წინაშეც მიწევს

საუბარი მთელი მსოფლიოს მასშტაბით. ხალხი მეკითხება:

– „ლაპარაკის დაწყებამდე არ ნერვიულობ?“.

– „არა, საერთოდაც არა,“ – ვპასუხობ მე.

ჩემი ეს პასუხი აბნევს მათ. „როგორ შეგიძლია ამდენი ხალხის წინაშე იდგე და არ ნერვიულობდე?“.

ვიცინი და ვამბობ: „ვიცი, რამდენად ცუდი ვარ ამ საქმეში, და თუ არა ღმერთის მადლი, ძალიან ცუდ დღეში აღმოვჩნდებო“. მაგრამ ვიცი, რომ ღმერთის მადლი არასოდეს განიცდის მარცხს. ის ყოველთვის ჩემთან არის!

ამიტომაც ამბობს პავლე: „მონოდეულთაგან ბევრი არ არის ხორციელად ბრძენი, ბევრი არ არის ძლიერი და ბევრი არ არის წარჩინებული“ (1კორ.1:26;). რატომ? იმიტომ, რომ ბრძენი, ძლიერი და წარჩინებული ადამიანები საკუთარ შესაძლებლობებზე იქნებიან დამოკიდებული და არა ღვთის მადლზე.

თავიდან პავლე ერთ-ერთი ბრძენი და წარჩინებული ადამიანი იყო. „თუმცა შემძლო ხორცის იმედი მქონოდა,“ – წერდა პავლე მოციქული ფილიპელებს (3:4;). მაგრამ მან მადლზე დაიმედება არჩია: „მაგრამ რაც ჩემთვის მოგება იყო, წაგებად ჩავთვალე ქრისტეს გულისათვის“ (ფილ. 3:7;). რატომ აღმოჩნდა ეს ადამიანური მახასიათებლები გამოუსადეგარი? იმიტომ, რომ პავლე მოციქულს სურდა აღდგომის ძალაში ევლო „რომ შევიცნო იგი და მისი აღდგომის ძალა“ (მუხ. 10). ეს არ ნიშნავს იმას, რომ პავლე თავად არაფერს აკეთებდა. ის გულმოდგინედ სწავლობდა, რათა წარმოეჩინა საკუთარი თავი და მხურვალედ ლოცულობდა, რომ ღმერთის ნების ცოდნით აღვსილიყო – სიბრძნით და სულიერი შემეცნებით. პავლე თავადაც მოქმედებდა და ჩვენც ასევე უნდა ვიქცეოდეთ, მაგრამ ის მთლიანად ღმერთის ძალაზე იყო დაიმედებული, რათა თავისი ადამიანური მცდელობა ღვთიური სიძლიერის გამოვლინებად ექცია.

თუ შენ სტუდენტი ხარ, გულმოდგინედ უნდა ისწავლო, მაგრამ ამავედროულად უნდა მიენდო ღმერთს, რომ შეგეწიოს იმაში, რისი გაკეთებაც საკუთარი ძალით არ შეგიძლია. თუ ექიმი ხარ, მუდამ ინფორმირებული უნდა იყო თანამედროვე მიღწევებით და გამოგონებებით, მაგრამ შენი საყრდენი საკუთარი განათლება და უნარი ვერ იქნება. თუ პროფესიონალი სპორტსმენი ხარ, გამუდმებით უნდა ვარჯიშობდე, მაგრამ შენი გაბედულება ღმერთის მადლში უნდა იყოს, რათა ურწმუნო ათლეტებზე ბევრად უკეთესი იყო.

გახსოვთ, რაც წინა თავში აღმოვაჩინეთ, რომ ჩვენმა შემოქმედმა ღმერთმა ჩვენი ბიოგრაფია ჩვენს დაბადებამდე დაწერა? ნავიკითხეთ დავითის საქებარი სიტყვები: „ჩემი ჩანასახი იხილეს შენმა თვალებმა და შენს ნიგნში ჩაწერილია

დღენი მომავლისა ჩემისა, როცა ჯერ არ იყო არცერთი მათგანი“ (ფსალ. 138:16;).

მოდით, თქვენი ბიოგრაფიის შესახებ გეტყვი. შენთვის შეუძლებელია საკუთარი ძალით აღასრულო, ღმერთის მიერ დაწერილი შენი ბიოგრაფია. შენ უბრალოდ ვერ შეძლებ ამის გაკეთებას. თუკი ღმერთის დაწერილ ბიოგრაფიას თავად შეასრულებდი, მაშინ მას მოუნევდა თავისი დიდების შენთვის გაიზიარება. ღმერთი კი ამას არ გააკეთებს! იგი გასაგებად აცხადებს: „არ მივცემ ჩემს დიდებას სხვას“ (ესაია 42:8;). ასე, რომ ღმერთმა შენი ბიოგრაფია გამიზნულად დაწერა ისე, რომ შენს ძალებს აღემატებოდეს, რათა მხოლოდ მისი მადლით შესძლო აღსრულება. აქედან გამომდინარე მთელს დიდებას ის ღებულობს!

სწორედ ამას ვეუბნები ადამიანებს ჩემი დაწერილი წიგნების შესახებ. ჩემზე კარგად არავინ იცის ვინ წერს ამ წიგნებს. მათი დაწერა ჩემს უნარს აღემატება. ჩემი სახელი კი მათზე მხოლოდ იმიტომ წერია, რომ პირველად მე წავიკითხე ისინი. ვიცი, რომ რაც ვარ მისი ძალით ვარ, მისი მადლით და არა ჩემით. ეს ღმერთის საჩუქარია.

თუმცა საყურადღებო რეალობა ის არის, რომ ამერიკელი ქრისტიანების მხოლოდ ორი პროცენტისთვის არის ცნობილი იმ მადლის ძალის შესახებ, რომელიც აუცილებელია დაწერილი ბიოგრაფიის აღსასრულებლად. როგორ შეუძლია 98 პროცენტს მხოლოდ საკუთარი ძალით აღასრულოს თავიანთი მონობება? რეალობა ის არის, რომ მათ არ შეუძლიათ ეს. იქნებ ეს არის მიზეზი იმისა, რომ ვერ ვხედავთ ცვლილებას ჩვენს საზოგადოებაში?

მისადგომელი

უფასო საჩუქარი!

ძალა, ღმერთის მადლი, რის შესახებაც ვწერ, არ შეგიძლია დაიმსახურო, მოიპოვო, ან მიიღო საკუთარი მცდელობით. როგორც პავლე აცხადებს, რწმენა მხოლოდ მადლით მიიღება: „ვინაიდან მადლით ხართ გადარჩენილები, რწმენის მეშვეობით, და ეს თქვენგანთა კი არ არის, არამედ ღვთის ნიჭია, არა საქმეთაგან, რათა არავინ დაიკვეხნოს“ (ეფეს.2:8-9;). რომაელ მორწმუნეებს კი მიმართავს: „რომლის მეშვეობითაც რწმენით მოვიპოვეთ მისადგომი ამ მადლთან, რომელშიც ვდგავართ და ვიქადით ღვთის დიდების სასოებით“ (რომ. 5:2). რა გვაძლევს მისადგომელს ღმერთის მადლთან? არა კარგი ცხოვრებით

ცხოვრება, ორ საათიანი ლოცვა, თვეში ორჯერ მარხვა – არანაირი ადამიანური მცდელობა. ამ მაღლთან მხოლოდ რწმენით გვაქვს მისადგომელი!

მაშ, უბრალოდ რატომ არ გვწამს? მოდით, ასე შევხედოთ. თუ შენს ჭაში წყალი დაშრობას იწყებს, პრობლემა გაქვს. სასმელი წყლის გარეშე, შენ და შენი ოჯახი რამდენიმე დღეში დაიხოცებით. მაგრამ, ქალაქისკენ მიმავალ გზაზე არის ერთი უაზრმაზარი, მილიონობით ლიტრი სასმელი წყლით სავსე ავზი, და იქიდან წამოსული ერთი მთავარი მილი შენი სახლის ჭიშკართან გადის. რას მოიმოქმედებ? ნახვალ ქალაქის მერიამი და ნებართვას აიღებ. შემდეგ სანტიქეიკის მაღაზიაში შეივლი სათანადო ზომის მილებს იყიდო და მთავარი მილიდან სახლში შეიყვან წყალს. ახლა შენთვის ხელმისაწვდომი გახდება მილიონობით ლიტრი დასალევი წყალი – უფრო მეტი ვიდრე შენს ოჯახს სჭირდება. მარტივად რომ ვთქვათ რწმენა მაღლის მილსადენია. აქედან გამომდინარე ასე შეგვიძლია წავიკითხოთ რომაელთა 5:2: „ჩვენ გვაქვს მისადგომელი რწმენის მილსადენთან, რომელშიც ჩვენთვის საჭიროზე მეტი მაღლი მოედინება“. ეს მარტივი საკითხია: მაღლთან მისასვლელი ერთადერთი გზა რწმენაა. ამიტომაც ებრაელთა მიმართ წერილის ავტორი აცხადებს: „ვინაიდან სახარება ჩვენც გვეუწყა, როგორც მათ. მაგრამ მათთვის სარგებლობა არ მოუტანია მოსმენილ სიტყვას, ვინაიდან არ შეერწყა მსმენელთა რწმენას“ (4:2;).

ხალხი, რომელზეც აქ არის საუბარი აბრაამის შთამომავლები იყვნენ – ღმერთის აღთქმების მემკვიდრეები. ფიგურალურად თუკი ვიტყვი, ზეცის მთელი ძალა და მარაგები მათი სახლების თუ კარვების წინ გაედინებოდა. მაგრამ ისინი არ სარგებლობდნენ ღმერთისაგან მათთვის უსასყიდლოდ მიცემული შეწევნიდან, რადგან ისინი არ მიუერთდნენ „რწმენის მილს“, რათა მიეღოთ ღმერთისაგან მათთვის აღთქმული.

ასევე, თუ მხოლოდ ამერიკელი მორწმუნეების 2 პროცენტმა იცის, რომ მაღლი ღმერთისგან მომდინარე უსასყიდლო ძალაა – რომელიც გვაძლევს საშუალებას ავმაღლდეთ ჩვენს ბუნებრივ შესაძლებლობებზე და ვიბრწყინოთ ჩაბნელებულ სამყაროში საოცარი საქმეების მეშვეობით – მაშ ჩვენ, როგორც ეკლესიამ, როგორ ვირწმუნოთ? როგორ ვიყოთ თანამონაწილენი? პავლემ ეს ასე თქვა: „როგორ ირწმუნონ, ვისზეც არ სმენიათ? როგორ მოისმინონ მქადაგებლის გარეშე?“ (რომ. 10:14;).

თუ ჩვენ არ გვეცოდინება რას ამბობს ღმერთის სიტყვა ღმერთის ძალისმომცემ მაღლზე, მაშ, როგორ ვირწმუნოთ? ჩვენ არ შეგვიძლია გვწამდეს ის, რაც არ ვიცით.

თუკი არ გვაქვს მილსადენი, რომლის მეშვეობითაც მაღლ-

თან გვექნება მისადგომელი, მაშინ მისი სიტყვის აღთქმას არანაირი სარგებელი არ ექნება ჩვენთვის.

ეს ამწუხრებს ღმერთის გულს. იესომ უზარმაზარი საფასური გადაიხადა იმისათვის, რომ დანიელზე და იოანე ნათლისმცემელზე მეტი ვყოფილიყავით – ვყოფილიყავით ცოცხალი მაგალითები მისი უხვი სიცოცხლისა. ჩვენ კი სიტყვა მადლის შესახებ დავაკნინეთ და მხოლოდ პატიების და მარადიული ცეცხლისაგან თავის არიდების სამუალებად მივიღეთ. ეს საოცარი ნიჭები სათანადოდ არ გამოვიყენეთ ცხოვრებაში. ამიტომაც ვერ ვახერხებთ ღმერთის საქმის კეთებას ამ ჩაბნელებულ სამყაროში, ვერ ვცხოვრობთ მოშურნედ მის სადიდებლად.

ჩვენ არ შეგვიძლია გვწამდეს ის, რაც არ ვიცით.

იესოს მისმა მიმდევრებმა უთხრეს: „როგორ მოვიქცეთ, რომ ღვთის საქმენი ვაკეთოთ?“ (იოან. 6:28;). ისინიც იტანჯებოდნენ. მათაც სურდათ დახმარებოდნენ ტკივილებში მყოფ კაცობრიობას ღმერთის ძალით. იესო მოუწოდებდა, რომ მის მაგალითს მიეყოლოდნენ. შენუხებულებმა ბოლოს თქვეს: „როგორ გავაკეთოთ ის, რასაც შენ აკეთებ?“ იესომ რა მარტივი პასუხი გასცა? „იქონიეთ რწმენა“ (იოან. 6:29;).

ეს არის რწმენა! უბრალოდ ირწმუნო, რომ ღმერთის „მადლის სიტყვა“ არის ის, რასთან ზიარებაც გესაჭიროება. ასე მიმართავდა პავლე ეფესელ მორწმუნეებს: „ახლა კი, ძმებო მიგანდობთ უფალს და მისი მადლის სიტყვას, რომელსაც შეუძლია აგაშენოთ და მოგცეთ სამკვიდრებელი ყველა განწმედილთან ერთად“ (საქ. 20:32;).

პავლე ტოვებდა თავის საყვარელ ადამიანებს; იცოდა, რომ ზეცის ამ მხარეს ეს მათი ბოლო საუბარი იყო. როცა იცი, რომ უკანასკნელ სიტყვებს ამბობ, მაშინ ძალიან ფრთხილად არჩევ იმ სიტყვებს, რომელიც გინდა, რომ შენს ძვირფას ადამიანებს უთხრა. პავლემ ეს ადამიანები არა მხოლოდ ღმერთს მიანდო, არამედ მისი „მადლის სიტყვასაც“.

დღეს ბევრი კეთილი განზრახვის მქონე ქრისტიანებისაგან მესმის სასიამოვნო სიტყვები „შენ უნდა მიენდო ღმერთს“ ან „ერთადერთი რაც ცხოვრებაში გჭირდება, ეს ღმერთია“ ან „უბრალოდ მიუახლოვდი ღმერთს.“ მართალია ეს კარგი ნათქვამია, მაგრამ არასრულია. პავლემ მორწმუნეები მიანდო არა მხოლოდ ღმერთს, არამედ მისი „მადლის სიტყვასაც“. ღმერთის მადლი გვაშენებს ჩვენ და გვაძლევს *მემკვიდრეობას*. და რა არის შენი მემკვიდრეობა? ეს არის შენი ბიოგრაფია, რომელიც ღმერთმა ჯერ კიდევ შენს დაბადებამდე დაწერა!

გამომდინარე იქედან, რომ ჩვენ არასრულად ვასწავლით მადლის შესახებ, ბევრი ქრისტიანი (უფრო ზუსტად 98%) ფიქრობს, რომ ღმერთის ეს უზარმაზარი ძალა მხოლოდ მაშინ არის ხელმისაწვდომი, თუ საკმარისად ვმარხულობთ და ვლოცულობთ, თუ საკმარისად გულმოდგინეთ ვშრომობთ ქრისტიანულ მსახურებაში, თუ საკმარისად წმინდა ცხოვრებით ვცხოვრობთ. აქ კი პრობლემა მდგომარეობს იმაში, რომ ჩვენ არ ვიცით რამდენია საკმარისი. ამის გამო წერდა პავლე მოციქული გალატელებს:

უპასუხეთ კითხვას: ვინც სული მოგცათ თქვენ და თქვენს შორის სასწაულებს ახდენდა, რჯულის საქმეებით აკეთებდა ამას თუ რწმენის შესმენით? (გალ. 3:5;)

„დამქანცველ მორალურ მცდელობებს“ შორს ვერ მივყავართ, რადგან ის საკუთარი ძალისა და მცდელობის წარმოჩინებაა. ამ თავში გადმოცემული მთავარი გაკვეთილი არის ის, რომ ღმერთის უსასყიდლო ძალისმომცემ მადლში, ჩვენი წარმატების მთავარი განმსაზღვრელი ფაქტორი – ესაა მიენდო მის მადლს რწმენის მეშვეობით.

ასევეა თქვენი გადარჩენის საკითხშიც. ნახეთ, როგორ ამბობს პავლე: „შეგეკითხებით: როგორ დაიწყო თქვენი ახალი ცხოვრება? ღმერთის თვალში მოწონება რჯულის საქმეების კეთებით დაიმსახურეთ? თუ ღმერთის სიტყვაზე მინდობით?“ (გალ. 3:2).

ჩვენ ხსნა მივიღეთ მადლის მეშვეობით, უბრალოდ დავიჯერეთ და მივიღეთ ღმერთის სიტყვა. ახლა კი უნდა გავაგრძელოთ მადლით ცხოვრება, მოვიმოქმედოთ დიადი საქმეები ჩვენი გავლენის სფეროებში.

ჩიჰუაჰუა თუ ბრიზლი?

დავბრუნდეთ უკან იმ შეკითხვასთან, რომელიც მე-3 თავში დავსვით. გვაქვს თუ არა შეუპოვრობისათვის საჭირო ძალა და უნარი ჩვენს რწმენაში? ჩიჰუაჰუას ვგავართ თუ გრიზლის?

მას შემდეგ, რაც წმინდა წერილს ჩავუღრმავდით და შევისწავლეთ, იმედი მაქვს სიხარულით და გაბედულებით დამეთანხმებით განვაცხადო, რომ ჩვენ გრიზლის ვგავართ. მოდით, ამ შემართებით გავაგრძელოთ იმის გარკვევა, თუ რას ნიშნავს შეუპოვარი ცხოვრება!

ინილი ან უილი

„ისინი, რომლებიც უხვად მიიღებენ მადლს და სიმართლის ნიჭს,
იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის,
იესო ქრისტეს მეშვეობით“
რომაელთა 5:17;

3იმედოვნებ, რომ თუ რომაელთა მიმართ წერილს (5:17;) ხშირად შეგახსენებთ მოცემული წიგნის ფურცლებიდან, იგი იოან.3:16-ის მსგავსად თქვენი არსების შემადგენელი ნაწილი გახდება. შესაძლოა, დადგეს მომენტი, როცა ამ მუხლის ციტირებას შუალამით გაღვიძებულებიც კი შეძლებთ, და მაშინ მტკიცედ გეცოდინებათ, რომ თქვენი მეფობა ამ ცხოვრებაში ღმერთის ნებაა. ამ ჭეშმარიტებისადმი ურყევი რწმენა აუცილებელია იმისათვის, რომ წარმატებით დაასრულოთ სარბიელი და საკუთარ თავს ხედავდე, როგორც გამარჯვებულ და შეუპოვარ მორწმუნეს.

ვიდრე გავაგრძელებთ წარმოდგენილი თემის შესწავლას, ნება მიბოძეთ გავიმეორო ის ფუნდამენტური ჭეშმარიტება, რომლის შესახებაც მოცემულ წიგნში ვსაუბრობ: „ყველა, ვინც უსასყიდლოდ მიიღო ღმერთის მადლი, შემოსილია ძალით, რათა უმაღლესი პოზიცია დაიკავონ ცხოვრებაში“. ჩვენ ვართ თავი და არა კუდი, ცხოვრებისეულ გარემოებებზე მალა მდგომი და არა პირიქით. ჩვენ უნდა ვიყოთ სასუფევლის სამაგალითო წარმომადგენლები, რომელთაც ღმერთის სიცოცხლე მოაქვთ დედამიწაზე.

რატომ არ მეფობს ცხოვრებაში ქრისტიანთა უმრავლესობა?

რატომ არ ცხოვრობს ასე ყველა ქრისტიანი? რატომ არის ქრისტიანების დიდი ნაწილი გავლენის ქვეშ, თავად ისინი კი არ ან ვერ ახდენენ გავლენას და არ მეფობენ?

ჩვენ უკვე მივაგენით ყველაზე მთავარ და ყველაზე ნათელ მიზეზს. 2009 წელს ჩატარებულმა ეროვნულმა გამოკითხვამ უჩვენა, რომ ამერიკელ მორწმუნეთა 98%-მა არ იცის, რომ ღმერთის მადლი არის ძალა. ვფიქრობ, სამწუხაროდ ეს სტატისტიკა ზოგადად ეკლესიის მდგომარეობის მაჩვენებელი არა მხოლოდ ამერიკაში, არამედ მთელს დასავლურ სამყაროში. ამ უცოდინრობის გამო, მორწმუნეთა დიდი ნაწილი ვერ ცხოვრობს ღმერთის განზრახვის შესაბამისად. ისინი არ განსხვავდებიან იმ აფრიკული ტომის წარმომადგენლებისგან, რომელთაც ლენდ როველი ჰყავთ, მაგრამ არ იციან, რომ მისი დანიშნულება ტრანსპორტირებაა. ისინი კვლავაც ფეხით დადიან და ზურგზე მოგდებული მძიმე ტვირთით გრძელ გზას გადიან.

მოცემული წიგნის დანარჩენ ნაწილში ვისაუბრებთ მეორე მიზეზის შესახებ, თუ რატომ არ მეფობენ მორწმუნეები ცხოვრებაში. დავიწყებთ იმ სიტყვების განხილვით, რომელიც იესომ უთხრა ნიკოდემოსს, ებრაელ ლიდერს, რომელიც ჩუმად მივიდა მოძღვართან სასაუბროდ. პირველი, რაც იესომ მას უთხრა, იყო: „ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნები შენ: ვინც ხელახლა არ იშვება, ვერ იხილავს ღვთის სასუფეველს“ (იოან. 3:3;).

იესო აქ სასუფეველის ხილვაზე საუბრობს. მაგრამ ამის შემდეგ იგი სრულიად განსხვავებულ რამეს ეუბნება: „ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნები შენ: ვინც წყლისა და სულისგან არ იშვება, ვერ შევა ღვთის სასუფეველში“ (იოან. 3:5;). რატომ აკეთებს იესო ასეთ გადასვლას, ჯერ ეუბნება, რომ ვერ „იხილავს“ (მუხ.3), შემდეგ კი საუბრობს, რომ ვერ „შევა“ (მუხ.5)? როდესაც ვცდილობთ ჩავწვდეთ და განვმარტოთ წმინდა წერილის ესა თუ ის ადგილი მხოლოდ მშობლიური ენის ცოდნაზე დაყრდნობით, ხშირად შეიძლება მოცემული ტექსტის რეალური და მთავარი მნიშვნელობა გამოგვრჩეს. თუ მივმართავთ ორიგინალის ენას, ე.ი. ენას, რომელზეც დაინერა სახარება, უკეთ და სწორად გავიგებთ, რისი თქმა უნდა ღმერთს ამ ნაწყვეტში.

როდესაც იესო ღვთის სასუფეველის შესახებ საუბრობს, სინამდვილეში გულისხმობს „ღმერთის მეფობას“. სახარებებში ყველაზე ხშირად „ღვთის სასუფეველის“ მნიშვნელობით გამოიყენება ბერძნული სიტყვები: „basileia tou Theos“ (ბასილეია თოუ თეოს). „Theos“ (თეოს) ნიშნავს „ღმერთი“, „basileia“ (ბასილეია)

– „მეფობა, მმართველობა, მეფური ძალაუფლება“. „basileia“ (ბასილეია) წარმოშობილია ბერძნული სიტყვიდან, რომელიც ნიშნავს „ბაზა“ ან „ფუნდამენტი“. ზოგიერთი მკვლევარი მიიჩნევს, რომ „basileia tou Theos“-ს (ბასილეია თოუ თეოს) ყველაზე კარგი თარგმანია „ღმერთის იმპერიული მმართველობა“ ან „ღმერთის დომინირება“. მე მომწონს სიტყვა *იმპერიული*. მისი ერთ-ერთი განმარტებაა „უზენაესი ძალაუფლების მქონე“.

მაგალითად, მამაო ჩვენოს ლოცვაში, იესო ასეთი ლოცვის ნიმუშს გვაძლევს: „მამაო ჩვენო, რომელიც ხარ ცათა შინა, წმინდა იყოს სახელი შენი. მოვიდეს სუფევა შენი. იყოს ნება შენი ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქვეყანასა ზედა“ (ლუკ.11:2;). სხვა სიტყვებით, იესო ამბობს: „მამაო ზეციერო, შენ ხარ ღმერთი ყოვლისშემძლე. მოვიდეს შენი უზენაესი მმართველობა. აღსრულდეს ნება შენი მიწაზე, ისე როგორც ზეცაში“. მაგრამ პრობლემა მდგომარეობს იმაში, რომ ბევრი ადამიანის აზრით ეს სიტყვები ეკუთვნის მომავალ დროს მაშინ, როდესაც უფლის სამეფო უკვე მოსულია! მართალია ის ფიზიკურად ჯერ არ გამოვლენილა, როგორც ესაია წინასწარმეტყველებდა, რადგან ფიზიკურად მაშინ დადგება, როცა იესო გამეფდება საუკუნოდ და სატანის გავლენას ბოლო მოეღება. მაგრამ ღმერთის სამეფო უკვე დადგა სულიერად. ის *ჩვენშია*, ღმერთის ხალხში, რამეთუ იესო ამბობს: „ღვთის სასუფეველი არ მოვა თვალსაჩინოდ. არც იტყვიან აგერ აქ არისო, ვინაიდან, აჰა, თვითონ თქვენშია ღვთის სასუფეველი“ (ლუკ.17:20-21;).

გოლგოთის მსხვერპლის წყალობით ღვთის სასუფეველი ახლა ყველა მის მორწმუნეშია. ჩვენ უნდა გავავრცელოთ მისი გავლენა და მმართველობა ყველგან, სადაც არ უნდა ვიმყოფებოდეთ და სადაც არ უნდა მივდიოდეთ. ჩვენ უნდა ვიმეფოთ ცხოვრებაში ღმერთის მაღლის ძლიერი ნიჭის მეშვეობით, რომელიც იესო ქრისტემ უსასყიდლოდ გვიბოძა.

მოდით, განვიხილოთ წმინდა წერილის სხვა ადგილებიც, სადაც იესო იყენებს ფრაზას „ღმერთის სასუფეველი“ და ის შევცვალოთ გამონათქვამით: „ღმერთის უზენაესი ძლიერი მმართველობა“. საოცარია, რამდენად იცვლება ამ ორი გამონათქვამის მნიშვნელობები, რაოდენ დიდ აზრს იძენენ თითოეული მორწმუნისათვის.

მაგალითად, მათეს სახარებაში (12:28;) იესო გვასწავლის: „თუ მე ეშმაკებს ღმერთის სულის მეშვეობით ვდევნი, მაშინ ღმერთის უზენაესი, ძლიერი მმართველობა მოსულა თქვენზე“. ღმერთის სული, რომელზეც იესო საუბრობს, სულიწმიდაა,

სამების ერთ-ერთი წევრი, იგი წარმოაჩენს ღმერთის მადლს (ძალას), რომელსაც ვფლობთ. მას ახალ აღთქმაში „მადლის სული“ ეწოდება (იხ. ებრ. 10:29;).

კიდევ ერთი ადგილი წმინდა წერილიდან, სადაც იესო ღვთის სასუფევლის შესახებ ლაპარაკობს: „აქლემისთვის უფრო ადვილია ნემსის ყუნწში გაძრომა, ვიდრე მდიდრისათვის ღმერთის უზენაეს, ძლიერ მმართველობაში შესვლა (მათ. 19:24;).

მდიდარია ის, ვინც ამბობს: „მთელი ძალა და უნარი, რომელიც წარმატებისათვის მჭირდება, ჩემშია“. მას სჯერა, რომ ინტელექტით, ფულით, ფიზიკური ძალით, კავშირებით და რესურსებით თავად შეძლებს საკუთარი თავის სრულად უზრუნველყოფას. მაგრამ იესოს შეუძლია უფრო მკვეთრად დაინახოს არსებული სურათი. „ნეტარნი ხართ, გლახაკნი, ვინაიდან თქვენია ღმერთის უზენაესი ძლიერი მმართველობა“ (ლუკ. 6:20;).

იესო გლახაკს ანუ ღარიბს არ უწოდებს იმ ადამიანებს, რომელთაც არ გააჩნიათ ფული. იგი ლოცავს იმათ, ვინც ღმერთის მადლზეა მინდობილი. იესო ამბობდა, რომ სული ღვთისა იყო მასზე, რათა გლახაკათვის ეხარებინა ხსნის სახარება, თუმცა ძალიან ხშირად იგი შეგნებულად ხვდებოდა, სტუმრობდა და ემსახურებოდა ფინანსურად მდიდარ ადამიანებს. აქლემის ნემსის ყუნწში გაძრომაზე იესომ მდიდარ ახალგაზრდასთან შეხვედრის შემდეგ ისაუბრა, რომელიც თავის სიმდიდრეს უფრო ენდობოდა, ვიდრე ღმერთს.

წავიკითხოთ წმინდა წერილის კიდევ ერთი ადგილი, სადაც იესო ღვთის სასუფევლის შესახებ ლაპარაკობს: „თქვენ მოცემული გაქვთ ცოდნა ღვთის უზენაესი ძლიერი მმართველობისა; ხოლო გარემუთათვის ყველაფერი იგავებით ითქმის“ (მარკ. 4:11;). ის ძალაუფლება, რომელიც ღმერთის მადლით ჩვენთვის ხელმისაწვდომია, ნამდვილად საიდუმლოებაა — დაფარული ჭეშმარიტება, რომლის გაცხადებაც, მხოლოდ სულიწმინდას შეუძლია. „რაც თვალს არ უნახავს, ყურს არ სმენია, კაცს გულში არ გაუვლია, ღმერთმა ის მოუშადა თავის მოყვარულებს. ჩვენ კი გაგვიძხილა ღმერთმა თავისი სულით“ (1კორ. 2:9-10;). ის ფაქტი, რომ შენ და მე შეგვიძლია ვიმეფოთ ამ ცხოვრებაში ღმერთის მადლის მეშვეობით, დაფარული იყო მანამ, სანამ სულიწმინდამ არ გაგვიცხადა მოციქულთა მხრიდან, რომლებმაც ახალი აღთქმა დაწერეს. ჩვენ კი ისლა დაგვრჩენია ვირწმუნოთ.

აი, კიდევ ერთი განაცხადი, რომელიც იესომ გააკეთა ღმერთის სამეფოსთან დაკავშირებით: „ჭეშმარიტად გეუბნებით

თქვენ: არიან ზოგიერთნი აქ მდგომთაგან, რომელნიც არ იგემებენ სიკვდილს, სანამ არ იხილავენ *ღმერთის უზენაეს ძლიერ მმართველობას*, ძლიერებით მოსულს“ (მარკ. 9:1;). თავად მესია ამბობს ამ სიტყვებს, ე.ი. ჩვენი რწმენა უნდა განმტკიცდეს კიდევ უფრო მეტად. ღვთის სასუფეველი მხოლოდ მომავალში კი არ დადგება, არამედ ის უკვე აქ არის. ღმერთის უზენაესმა ძლიერმა მმართველობამ აავსო ის ადამიანები, რომლებიც გაყვნენ იესოს როგორც კი სულიწმიდა გადმოვიდა ორმოცდამეათე დღეს. იესო ამ თვალსაზრისით ეუბნება მწიგნობარს, როცა ის ბრძნულად პასუხობს მას: „შენ შორს არ ხარ ღმერთის უზენაესი, ძლიერი მმართველობისგან“ (მარკ. 12:34;).

როგორც ხედავთ, დასახელებულ მაგალითებში ღვთის სასუფეველი ბევრად დიდ მნიშვნელობას და ძალას იძენს, როდესაც მას ისე ვკითხულობთ, როგორც ბერძნულ ტექსტშია მოცემული. უფრო ბევრის მთქმელი შეიძლება იყოს ფრაზა „ღმერთის უზენაესი ძლიერი მმართველობა“, ვიდრე ტერმინი „ღვთის სასუფეველი“ და კიდევ უფრო მეტად გაგამხნევებთ, თუ ტერმინს „ღვთის სასუფეველი“ შეცვლით ფრაზით „ღმერთის უზენაესი ძლიერი მმართველობა“.

მაგრამ მნიშვნელოვანია ღმერთის უზენაესი ძლიერი მმართველობის ერთი მნიშვნელოვანი ასპექტი გვახსოვდეს. მან თავისი მართველობის დელეგირება ჩვენზე მოახდინა! „ცა – ცად უფლისათვის; ხოლო ქვეყანა მისცა კაცთა შვილებს“ (ფსალ. 113:24;). იესომ, როგორც ძე კაცისამ, უკან დაიბრუნა ის, რაც ადამმა დაკარგა. შემდეგ უფალი ამბობს: „მოცემული მაქვს მე მთელი ხელმწიფება (ძალა მმართველობისა) ზეცასა და დედამიწაზე“ (მათ. 28:18;). ქრისტე, ჩვენი უფალი და მეფე, უკვე აღარ იმყოფება დედამიწაზე, ამიტომ მე და შენ, ქრისტეს სხეულმა, უნდა წარმოვაჩინოთ ღმერთის უზენაესი მმართველობა. თუ ჩვენ არ ვიმეფებთ, მაშინ მმართველობა წუთისოფლის ძალთა არეალში დარჩება, რომლებიც იბატონებენ ჩვენს ცხოვრებაში. ეს არ არის ღმერთის გეგმა! ჩვენ ვფლობთ ღმერთის მადლის ძალას, რათა ქრისტეს მეშვეობით ვიმეფოთ ცხოვრებაში!

იხილე ან შედი

მოდით, ყურადღებით განვიხილოთ იესოს მიერ ნიკოდემოსისათვის ნათქვამი სიტყვები. გაიხსენეთ, რა უთხრა მოძღვარმა მას: „ვინც ხელახლად არ იშვება, ვერ იხილავს ღვთის სასუფეველს“ (იოან.3:3;). რამდენიმე წამის შემდეგ, უფალი

ასეთ რამეს ამბობს: „ჭეშმარიტად გეუბნები შენ, ვინც წყლისა და სულისაგან არ იშვება, ვერ შევა ღვთის სასუფეველში“ (იოან. 3:5;).

ახლა, როდესაც გაცილებით მეტი გავიგეთ ღვთის სასუფეველის შესახებ, გავეცანით რა ორიგინალს, ჩვენთვის გასაგები ხდება, თუ რატომ ყოფს იესო ერთმანეთისგან ორ ცნებას: სასუფეველის „ხილვა“ და სასუფეველში „შესვლა“. თუკი ჩვენ ღმერთის სასუფეველს ფიზიკურ ადგილად წარმოვიდგენთ, მაგალითად ისეთად როგორც ზეცაა, მაშინ მე-3 მუხლის მიხედვით ხელახლად შობა საკმარისი არაა იმისათვის, რომ „შევიდეთ“ სასუფეველში, ის საკმარისია მხოლოდ იმისათვის, რომ „ვიხილოთ“ სასუფეველი. რა თქმა უნდა, ეს არასწორია. როდესაც შენ ხვდები, რომ იესო ღმერთის უზენაესი, ძლიერი მმართველობის შესახებ საუბრობს, მაშინ ეს მუხლები სრულიად სხვა მნიშვნელობას იძენენ და უფრო გასაგები ხდება.

ბერძნულ ენაზე სიტყვა „ხილვა“ მე-3 მუხლში არის „eido“(ეიდო). მისი ძირითადი მნიშვნელობებია: „დანახვა, აღქმა, ახსნა, გაგება“. იესო გვეუბნება, რომ ყველას, ვინც ზეციდან არის ნაშობი, შეუძლია იხილოს, აღიქვას, იცოდეს და განმარტოს ღმერთის უზენაესი, ძლიერი მმართველობა – ღვთის სასუფეველი.

მე-5 მუხლში იესო აღარ იყენებს სიტყვას „ხილვა“ (eido); იგი იყენებს სიტყვას „შესვლა“, გულისხმობს სასუფეველში შესვლას. ბერძნულ ენაზე სიტყვა „შესვლა“ ნიშნავს „eiserchomai“ (ეისერქომაი). მისი ძირითადი მნიშვნელობებია: „ადექი და შედი“, „ადექი და შედი შიგნით“. იესო ამ ორ ფრაზაში მდგომარეობიდან („ცოდნა“) გადადის მოქმედებაზე („ადექი და შედი“). ხედავთ განსხვავებას?

მოვიყვან ილუსტრაციას. როდესაც თვითმფრინავში ავდივარ და სადმე გაფრენას ვაპირებ, ვიცი რომ საჰაერო ხომალდს აქვს უნარი წინააღმდეგობა გაუწიოს მიზიდულობის კანონს, მგზავრებთან ერთად აინიოს ჰაერში და სასურველ ადგილას მიმიყვანოს. მე, როგორც მგზავრს, შემიძლია ვიხილო და განვიცადო კიდევ თვითმფრინავით მგზავრობის სიკეთე.

ერთ დღეს მეგობარმა ფრენის გაკვეთილების სახელმძღვანელო მაჩუქა. რამდენიმე გაკვეთილის შემდეგ, ავდივარ ერთ ძრავიან თვითმფრინავში და ინსტრუქტორი მეუბნება, თუ რა გავაკეთო. მალე უკვე ჰაერში ვარ აჭრილი. თითქმის დაუჯერებელ განცდებში ვარ. პირველი აზრი, რაც თავში მომდის არის ის, რომ შემიძლია გავფრინდე, საითაც და როგორც

მომესურვება. აქ არ არსებობს გზა, არანაირი ბილიკი. მე თავად ვქმნი გზას და მარშრუტს. ადრე, როგორც მგზავრმა, ვიცოდი რისი გაკეთება შეეძლო თვითმფრინავს და თან შემეძლო ამ სიკეთეების საკუთარ თავზე გამოცდა, ახლა თავად ვარ პილოტი და შემიძლია იქით წავიდე, საითაც მინდა. მე ფრენის თავისუფლებაში შევედი.

იესოს სიტყვებიდან ჩანს, რომ ორი სახის მორწმუნე არსებობს. პირველი ჯგუფი შეგვიძლია თვითმფრინავში მჯდომ მგზავრებს შევადაროთ, რომლებმაც იციან, აღიქვამენ და პირადად განიცდიან ფრენის სიკეთეს. მეორე ჯგუფს ეკუთვნიან ის ადამიანები, რომლებიც დგებიან და შედიან მფრინავის კაბინაში და თავად განსაზღვრავენ, სად წავიდნენ, რა სიჩქარით და რა სიმაღლეზე. მგზავრები, მიუხედავად იმისა, რომ თავად განსაზღვრავენ დანიშნულების ადგილს, მაინც დამოკიდებულნი არიან იმათზე, ვინც იცის, როგორ მართოს თვითმფრინავი.

იმისათვის რომ კიდევ უფრო კარგად დავინახოთ განსხვავება ღმერთის სასუფეველის დანახვასა და მასში შესვლას შორის, წარმოიდგინეთ პატარა ჯგუფი ადამიანებისა, რომლებიც კუნძულზე არიან ჩარჩენილი. ეს არის კუნძული, რომელიც სავსეა კაციჭამია ცხოველებით, შხამიანი გველებით, ობობებით და კიბორჩხალებით. თუ ეს ცოტაა, მოდით ვთქვათ, რომ ამ კუნძულზე ასევე ცხოვრობს კაციჭამია ტომი. ჩვენი პატარა ჯგუფი დიდ ხიფათშია ჩავარდნილი. თუმცაღა არის ერთი კარგი ამბავიც: ამ კუნძულზე პატარა ასაფრენი ბილიკი და კარგ მდგომარეობაში მყოფი თვითმფრინავია. თვითმფრინავის ავზი სავსეა სანავით და დგას ასაფრენ ბილიკზე. ამ საფრენ აპარატს თავისუფლად შეუძლია კუნძულზე ჩარჩენილი ადამიანები სამშვიდობოს გაიყვანოს. თუმცა ერთი დიდი პრობლემაა: ამ ჯგუფიდან არავინ იცის თვითმფრინავის მართვა! თითოეული ჩვენგანი დიდი გამოცდილების მქონე მგზავრია, მაგრამ არცერთს არ გაგვაჩნია მფრინავის სტატუსი, არცერთს არ შესწევს თვითმფრინავის მართვის უნარი. მართალია თვითმფრინავი გვანიჭებს ფრენის, უსაფრთხოებისა და თავისუფლების ძალას, ჩვენ მაინც არ შეგვიძლია ძრავის ჩართვა და გაფრენა.

ეს სურათი გვაჩვენებს განსხვავებას იმ მორწმუნეს შორის, რომელიც მხოლოდ ხედავს, ან განიცდის ღმერთის უზენაეს, ძლიერ მეფობას და იმ მორწმუნეს შორის, რომელიც დგება და შედის ღმერთის უზენაეს, ძლიერ მეფობაში.

განსხვავება დიდია ხომ? შენ, რომელი მორწმუნე გინდა იყო?

მეფობაში შესვლა

ლოგიკური კითხვა, რომელიც ზემოთთქმულიდან იბადება არის ის, თუ როგორ შეუძლია ღმერთის შვილს მეფობის დანახვიდან მასში შესვლა? სხვაგვარად რომ ვთქვათ, როგორ შეგვიძლია სულიერი მგზავრებიდან სულიერ მფრინავებად გადავიქცეთ? ამ კითხვას პავლე მოციქული პასუხობს.

სულიწმიდისგან პირდაპირი მითითებით, პავლემ და ბარნაბამ დატოვეს თავიანთი ეკლესია და გაემგზავრნენ პირველ სამოციქულო მოგზაურობაში (საქ. 13:1-4). ბევრი მგზავრობის და აზიაში მრავალი ქალაქის მონახულების შემდეგ, ისინი სახლში ბრუნდებიან. გზად რამდენიმე მათივე დაარსებულ ახალ ეკლესიას მოინახულებენ. რა თქმა უნდა, იმ დროში მოგზაურობა გაცილებით რთული იყო ვიდრე ახლა. მე შემიძლია ჩავვჯდე თვითმფრინავში და ძალიან ადვილად ვესტუმრო მსოფლიოს ნებისმიერ კუთხეს ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. არ მჭირდება ვიფიქრო იმაზე, ამ ხალხს ისევე შევხვდები აქ დედამიწაზე თუ ზეცაში შორი მანძილის ან რთული მგზავრობის გამო. მაგრამ პავლეს დროს ეს ფიქრი მართლაც იყო დამწუხრების მიზეზი. როდესაც იგი ამ ეკლესიებს ტოვებდა, პავლემ იცოდა, რომ სრულიად შესაძლებელი იყო რომ მეტად ველარ ენახა ძვირფასი ადამიანები. ამიტომაც შეგვიძლია წარმოვიდგინოთ, რომ პავლე მოციქული ამ ახალი მორწმუნეების მიმართ სათქმელ სიტყვებს დიდი სიფრთხილით არჩევდა. და ის, რაც პავლემ მათ უთხრა, პირდაპირ ეხება იმას, თუ როგორ გადავდივართ მეფობის ხილვიდან მეფობის მმართველობაში:

„მრავალი დაიმონაფეს და დაბრუნდნენ ლუსტრას, იკონიას და ანტიოქიას, ამხნევდებდნენ მონაფეთასულებს და შეაგონებდნენ, მტკიცედ მდგარიყვნენ რწმენაში, ვინაიდან „მრავალი ჭირით გვმართებსო ღვთის სასუფეველში შესვლა“ (საქ. 14:21-22;)

პავლეს ამ ქალაქებში არც ფინანსურ საკითხებზე სემინარები ჩაუტარებია, არც ეკლესიის ზრდის კონფერენცია და არც მსახურთა სასწავლო კურსები, და არც რაიმე განსაკუთრებული იმედი არ მიუცია – თუმცა ამ თითოეულ თემას თავისი ადგილი უკავია. არა, მან დაუტოვა სიტყვა, რომელიც გააძლიერებდა მორწმუნეებს სარბიელის კარგად დასრულებისკენ სწრაფვაში. მისი მიზანი იყო ამ მორწმუნეების მომზადება მეფობაში შესასვლელად.

პავლეს სიტყვებს აქტიულობა არც ღლეს დაუკარგავს. ეს ნათქვამი ჩვენს გულსა და გონებაში უნდა ჩაიბეჭდოს:

„მრავალი განსაცდელის გადატანა გემართებს იმისათვის, რომ ღმერთის უზენაეს ძლიერ მმართველობაში შევიდეთ“. გთხოვთ, დაუკვირდეთ რასაც ვამბობ; ეს არის იმედის, რწმენის უწყება და არა სიბნელისა და გაურკვეველობის. მოდი ასე შეხედე ამას: განსაცდელები ეშვება! მათი მოსვლა გარდაუვალია. იესო თავის მორწმუნეებს ეუბნება, რომ სირთულეები ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია. „ნუთისოფელში გასაჭირი გექნებათ, მაგრამ გამაგრდით, მე ვძლიე სოფელს“ (იოან. 16:33;). მან სძლია, ნიშნავს, რომ შენ და მე მოცემული გვაქვს ძალაუფლება, რათა გავუმკლავდეთ ნუთისოფლის მხრიდან წამოსულ წინააღმდეგობებს. ჩვენ ქრისტეს სხეული ვართ; ჩვენ ქრისტე ვართ დედამიწაზე. ჩვენ დავამარცხეთ ნუთისოფელი ქრისტეში!

სიტყვა „განსაცდელი“ განიმარტება, როგორც „წინააღმდეგობის, სირთულის მდგომარეობა“. ბერძნულად ის ასე გამოითქმის: „thlipsis“(თლიპსის). ბიბლიის ენციკლოპედია „thlipsis“(თლიპსი) ასე განმარტავს: „დიდი ემოციური და სულიერი სტრესი, რომელიც შინაგანი ან გარეგანი ზენოლის შედეგად შეიძლება წარმოიშვას. ბიბლიაში ეს სიტყვა ორმოცდათხუთმეტჯერ არის გამოყენებული, აქედან ორმოცდაცამეტჯერ გადატანითი, ფიგურალური მნიშვნელობით“. ზენოლა შეიძლება მოდიოდეს მტრებისგან, რთული გარემოებებიდან, არასწორი გადაწყვეტილებებიდან ან მოშურნეობის დაკარგვიდან.

ჯეიმს სტრონგი „thlipsis“(თლიპსი) შემდეგნაირად განმარტავს: „ზენოლა (პირდაპირი და გადატანითი მნიშვნელობით): ნაღველი, მწუხარება, ტვირთი, დევნა, განსაცდელი, სირთულე“. ვ.ი. ვაინი ასე განმარტავს: „ნებისმიერი რამ, რაც სულსა და სამშენველს ამძიმებს“.

განსაცდელის, თლიპსის ჩემეული განმარტებაა – „უდაბნო“.

საქმ. 14:22-ს თანამედროვე ბიბლიის ინგლისური ვერსია ასე თარგმნის: „მრავალი განსაცდელი უნდა გადავიტანოთ, რათა შევიდეთ ღმერთის სასუფეველში. უკეთ რომ გავიგოთ, მოდიოთ ასეთი რამ წარმოვიდგინოთ, შენ ემსახურები მეფეს, რომელმაც, მთელი ქვეყანა დაიპყრო. ის შევიდა დედაქალაქში და ტახტიდან ჩამოაგდო სასტიკი მმართველი, რომელიც რკინის მუშტით მართავდა ერს. დამხობილი ლიდერი ხალხს საშინლად ეპყრობოდა, გონებას ცრუ პროპაგანდით უწამლავდა, აუფასურებდა მათთვის ყველაფერს, რაც კარგი და პატივდებული

იყო. აღვივებდა სიძულვილს და აბუჩად იგდებდა იმ სწორ და ღირსეულ მმართველობის მეთოდებს, რომელსაც ახლა შენი მეფე იყენებს.

კეთილი მეფე დავალებას აძლევს თავის მსახურებს, რომ წავიდნენ ამ დაპყრობილი ქვეყნის ქალაქებში და დაამხონ ამ ქვეყანაში ჯერ კიდევ არსებული მტრის სიმაგრეები. ამ ქვეყანაში ჯერ კიდევ არიან ძველი მმართველის ქვეშევრდომი მსახურები, რომლებიც დაპატრონებულნი არიან ციხესიმაგრეებს და სასახლეებს. ისინი ისევ ძველი მეფის მმართველობას უკეთებენ პროპაგანდას. ამის შედეგად ჯერ კიდევ ბევრი ადამიანია ძველი მმართველის სისტემის გავლენის ქვეშ. მიუხედავად იმისა, რომ მთავარი გამარჯვება მოპოვებულია, ჯერ კიდევ ბევრია გასაკეთებელი მოპოვებული გამარჯვების გასამყარებლად.

შენ მიემართები მტრის ტერიტორიაზე არსებული ციხესიმაგრის დასაპყრობად. გზად ბევრი ხიფათი არსებობს, რომელთანაც გამკლავება მოგიწევს იმისათვის, რომ მიაღწიო მტრის მიერ დაკავებულ ადგილს.

მონინააღმდეგეებმა გზად ბევრი ხაფანგი დაგიგეს იმისათვის, რომ შეგაჩერონ. ამ სირთულეებს სათითაოდ ებრძვი. და როდესაც ციხესიმაგრესთან მიხვალ, აქ უმთავრესი სირთულე გელოდება: უნდა დაამხო მტრის სიმაგრე. მაგრამ კარგი ამბავი ის არის, რომ გზაზე არსებულ რაც მეტ ხაფანგს და სირ-

შენ მიემართები მტრის
ტერიტორიაზე არსებული
ციხესიმაგრის
დასაპყრობად.

თულეს გაუმკლავდები, უფრო გამოცდილი და ომში დაბრძენებული ხდები. თუკი აიღებ ამ ციხესიმაგრეს, შენ ამ ტერიტორიის მმართველი გახდები. და ეს ყველაფერი არ არის, შენ იმდენად სანდო და გამოცდილ პიროვნებად ყალიბდები, რომ

შენი მეფე შენს მიერ აღებული ტერიტორიის მმართველად დაგნიშნავს.

ჩვენს მიერ მოთხრობილ ისტორიაში, კარგი მეფე უფალ იესოს განასახიერებს. მან დავალება მოგვცა ჩვენ, თავის ერთგულ მეომრებს, წავიდეთ და გავამყაროთ ჩვენი გამარჯვება. ჩვენ კვლავ მოგვინევს ბრძოლა და განსაცდელები, მაგრამ საბოლოოდ მოვახერხებთ იმ ადამიანების გათავისუფლებას, რომლებიც ჯერ ისევ ბოროტის პროპაგანდის და მეთოდების მონობის ქვეშ იმყოფებიან.

მეფობაში შესასვლელად მრავალი განსაცდელი უნდა გავი-
ართ. მაგრამ, როგორც იესო ამბობს, უნდა გავმხნევედეთ,
რადგან მან სძლია წუთისოფელს. მისი მაღლით ჩვენ გვაქვს
ძალა, რომლის მეშვეობითაც გზაზე შემხვედრ ნებისმიერ სირ-
თულეს და გამოწვევას დავამარცხებთ.

ჩვენ არა მხოლოდ ღმერთის მაღლისმიერი ძალა გავგაჩნია.
ჩვენ, რომელთაც გვნამს იესო, როგორც უფალი და მსხნელი,
ღმერთის მაღლში განსაკუთრებული ადგილი გვიკავია.

„სწორედ ეს სული ემონმება ჩვენს სულს, რომ ღვთის შვილე-
ბი ვართ. ხოლო თუ შვილებიც – მემკვიდრენიც, და ქრისტეს
თანამემკვიდრენი, თუ სინამდვილეში მასთან ერთად ვიტან-
ჯებით, რათა მასთან ერთად ვიდიდოც კიდეც. ვინაიდან
ვფიქრობ, რომ ახლანდელი ტანჯვანი არაფერია იმ დიდებას-
თან, რომელიც გამოცხადდება ჩვენს მიმართ“ (რომ. 8:16-18;)

შენ და მე, როგორც მორწმუნეები, ღმერთის მემკვიდრეე-
ბი ვართ! ჩვენ ღმერთის მემკვიდრენი და ქრისტესთან ერთად
თანამემკვიდრეები ვართ. სიტყვა მემკვიდრე ბერძნულად ასე
ითქმის „kleronomos“ (კლერონომოს), და განიმარტება, რო-
გორც „ადამიანი, რომელიც იღებს ქონებას ან მემკვიდრეო-
ბას. აქ ხაზგასასმელია მემკვიდრის უფლება – ფლობდეს.
ჩემს ლექსიკონში კი მემკვიდრე შემდეგნაირად განიმარტება
„პიროვნება, რომელიც იღებს და აგრძელებს წინაპრისგან
მიღებულ მემკვიდრეობას“. არსებობს მეორადი განმარტებაც:
„ადამიანი, რომელიც კანონიერად იკავებს მისი წინამორბედის
ადგილს“. გესმით რაზეა საუბარი? ღმერთმა გაგვხადა მემკვი-
დრე ყველაფერ იმისა, რაც მან გააკეთა და რასაც ის ფლობს!
ჩვენ იმას ვფლობთ, რასაც ის ფლობს. ჩვენ ისე უნდა ვიმე-
ფოთ, როგორც ის მეფობს.

ეს ყველაფერი ღმერთს ეკუთვნის და ჩვენც გვეკუთვნის.
„ამიტომ ნურავინ დაიკვეხნის ადამიანებით,“ – წერს პავლე
მორწმუნეებს – „ვინაიდან ყოველივე თქვენია“ (1კორ. 3:21;).
ყველაფერი! მე და შენ ჭეშმარიტად ღმერთის მემკვიდრენი
ვართ! ბიბლიის თანამედროვე ინგლისური ვერსია ასე გად-
მოსცემს ამ ფრაზას: „ყველაფერი თქვენია, წუთისოფელი, სი-
ცოცხლე, სიკვდილი, ანმყო და მომავალი. ყველაფერი თქვენ
გეკუთვნით“. შეჩერდით და იფიქრეთ ამაზე. ქრისტეში მე და
შენ გაცილებით მდიდრები ვართ, ვიდრე ამ წუთისოფლის
ყველაზე მდიდარი ადამიანი!

მაგრამ არსებობს წინააღმდეგობა, რაც ძალიან მნიშვნელოვანია. ზემოთ მოყვანილი ადგილი რომაელთა მიმართ წერილიდან ნათლად ამბობს: „თუ“. ჩვენს მემკვიდრეობასთან მიმართებაში ერთი გარემოება არსებობს; სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ეს ყველაფერი ავტომატურად არ ხდება ყველა ქრისტიანის ცხოვრებაში. რა გარემოებაა ეს? ჩვენ მასთან ერთად უნდა ვიტანჯოთ. კიდევ ერთხელ ნაიკითხეთ ეს ადგილი. იმისათვის, რომ ჩვენ ქრისტესთან ერთად მეფობის რეალობაში შევავიჯოთ, საჭიროა თვალი გავუხსნოროთ და დავძლიოთ ყველა ის წინააღმდეგობა, რომელიც გზაზე გადაგველობება და ეს გავაკეთოთ ისე, როგორც ამას თავად იესო აკეთებდა. დაუკვირდით სიტყვებს: „მასთან ერთად ტანჯვა“. წინააღმდეგობების დაძლევა ეს პარკში სეირნობას ან ყვავილების კრეფას არ ნიშნავს. ეს ბრძოლაა და ბრძოლას ტანჯვა ახლავს თან.

მაგრამ ჩვენს შემთხვევაში ეს დამარცხებისგან გამონვეული ტანჯვა არ არის. რომ. 8:18-ში პავლე წერს, რომ განსაცდელელებთან ბრძოლა, დიდი იმედის მომცემი რამ შეიძლება იყოს: „არაფრად მიმაჩნია ახლანდელი ტანჯვები იმ დიდებასთან შედარებით, რომელიც გამოცხადდება ჩვენს მიმართ“. მინდა, გაგიზიაროთ ერთი მთავარი პრინციპი და გთხოვოთ გაიაზროთ და ჩაეჭიდოთ მას:

მნიშვნელობა არ აქვს, *თლიფსის* (განსაცდელის) როგორი სახის ზენოლას შეხვდებით, რადგა, ეს სირთულე არაფერია იმ მეფობასთან შედარებით, რომელშიც ამ განსაცდელის გადავლის შემდეგ შევალთ.

თუ ჭეშმარიტად ქრისტიანულად ვცხოვრობთ, მაშინ ტანჯვაც მოგვინევს. მაგრამ ყოველი გამარჯვებული ბრძოლის შემდეგ უფრო მეტი ძალა და სიბრძნე გველოდება. პავლე მოციქული მხოლოდ იმას არ გვეუბნება, რომ ამ დიდებას ზეცაში მივიღებთ; არამედ ამ ბრძოლის სიკეთეს მინაზე ცხოვრების დროსაც ვეზიარებით. გადაგვაქვს რა განსაცდელი, ჩვენ მეფობის აღმატებულ ხარისხში გადავდივართ (*შევდივართ*).

მასთან ერთად ტანჯვა

როდესაც ვკითხულობთ: „იტანჯეთ მასთან ერთად“, ბუნებრივად იბადება კითხვა: „როგორ იტანჯებოდა ქრისტე?“. აქ ბევრი იბნევა, რადგან ორი სახის ტანჯვა არსებობს. პირველი – ესაა სიმართლისათვის ტანჯვა, ხოლო მეორე – ქვეყნიერების საქმეთა გამო. მოდით, განვმარტავ, თუ რა მაქვს მხედველობაში.

პირველი სახის ტანჯვის მიზეზი არის ის, რომ მთელი ქვეყნიერება ბოროტებაში ძევს (იხ. 1 იოან. 5:19). შედეგად ადამიანებს ყოველდღიურად უსიამოვნო შემთხვევებთან უხდებათ შეხება. ჩვილებს აბორტით იშორებენ, ახალგაზრდა გოგონებს აიძულებენ პროსტიტუციით დაკავდნენ, ავადმყოფობები ძალიან ადრეულ ასაკში უსწრაფებს ადამიანებს სიცოცხლეს, ირგვლივ შიმშილი და სიღარიბე გამეფებული, ჩხუბი და აყალმაყალი ანგრევს ოჯახებს – ეს მხოლოდ მოკლე ჩამონათვალია. ასეთი სახის ტანჯვას არანაირი დადებითი მხარე არ გააჩნია. ეს ყველაფერი სამწუხარო და ტრაგიკულია, ეს ადამის ცოდვის შედეგია, რაც სასტიკი ბატონისათვის ძალაუფლების გადაცემაში მდგომარეობს.

მეორე სახის ტანჯვა – სიმართლისათვის ტანჯვაა, სწორედ ასეთ ტანჯვებზე გავამახვილებთ ჩვენს ყურადღებას, რადგან ამ სახის ტანჯვებზე საუბრობდნენ იესო და პავლე. ყველა სახის ტანჯვას, რომელთა გადატანაც ღმერთის ძალით ხდება, დიდი სარგებელი მოაქვს მორწმუნეებისთვის. მათი შედეგი ყოველთვის ბრწყინვალეა. ისინი გვაძლევენ ძალას აღვასრულოთ ჩვენი მოწოდება, სახელდობრ, ვიმეფოთ სიცოცხლეში.

იესო ამას თავისი მსახურებით გვიჩვენებს. გახსოვდეთ, ჩვენ მოგვინვეს მასთან ერთად ტანჯვა, თუ მასთან ერთად უნდა ვიმეფოთ. მაშ ასე, როგორ იტანჯებოდა იესო? იგი ოცდათი წელი ემზადებოდა მსახურებისათვის, შემდეგ მოინათლა მდინარე იორდანეში ყველასთვის კარგად ცნობილი წინასწარმეტყველის, იოანეს მიერ.

ნათლობის დროს ზეცა გაიხსნა და სულიწმიდა გადმოვიდა იესოზე მტრედის სახით და გაისმა მამა ღმერთის

ხმა: „შენ ხარ ჩემი საყვარელი ძე, რომელიც მოვიწოდებ მე“ (ლუკ.3:22;). წარმოიდგინეთ, იქ მყოფმა ხალხმა მოისმინა საოცარი ზეციური მოწმობა იესოს შესახებ. ამ მოვლენას თვალს ადევნებდა ბევრი პოლიტიკური და სულიერი ლიდერი, რომლებიც იქ იმყოფებოდნენ.

ჩვენ იესოს ადგილას რომ ვყოფილიყავით, ალბათ ვიფიქრებდით: „შესაფერისი დროა ჩემი მსახურების დასაწყებად! აი, ახლა უნდა წარმოვადგინო ჩემი პირველი ქადაგება მთელი ხალხის წინაშე. ბოლოს და ბოლოს, ამ მომენტს ოცდაათი წელი ველოდი. შესაძლოა, მარკეტინგის და პრომოუშენის სპეციალისტიც კი დავიქირავო, რათა კარგად გაახმაურონ ეს ფაქტი. დაე, ყველამ იცოდეს, რომ მე ვარ ღმერთის კაცი ამ დროისთვის წარმოგზავნილი“.

პრომოუშენის მხრივ ეს სწორი მიდგომა იქნებოდა, ხომ ასეა? მაგრამ აი, რა მოიმოქმედა იესომ ამის ნაცვლად: „იესო სულიწმიდით აღვსილი დაბრუნდა იორდანედან და სულით გაყვანილ იქნა უდაბნოში. და ორმოც დღეს სცდიდა მას ეშმაკი და არაფერი უჭამია იმ დღეებში, და მათი გასვლის შემდეგ მოშივდა“ (ლუკ.4:1-2;). აღმოვაჩინე, რომ ბევრი მორწმუნის აზრით იესო მხოლოდ უდაბნოში გატარებული ორმოცი დღის შემდეგ გამოიცადა. მაგრამ მთავარი ეს არ არის. მიუხედავად იმისა, რომ სახარებები იესოს მიერ სამი კონკრეტული განსაცდელის გადატანაზე მოგვითხრობენ, ნათლად ჩანს, რომ იესო მთელი ორმოცი დღის განმავლობაში იცდებოდა (ანუ უძლებდა განსაცდელებს).

ყურადღება მიაქციეთ იმას, თუ ვინ წაიყვანა იგი უდაბნოში. ეშმაკს არ წაუყვანია, არამედ მამამ სულიწმიდის მეშვეობით. ვილაც, ალბათ, იფიქრებს: „რატომ წაიყვანდა მამა თავის ძეს უდაბნოში, როდესაც იცოდა, რომ მას იქ ტანჯვისა და ზენოლის გადატანა მოუწევდა?“. ერთი რაშიც შეგვიძლია დარწმუნებულები ვიყოთ, არის ის, რომ ღმერთი არასოდეს შეგვიყვანს ისეთ ქარიშხალში, რომლის დაძლევის ძალასაც არ მოგვცემს (ამ საკითხზე მომდევნო თავში უფრო მეტს ვისაუბრებთ.) ჩვენ დარწმუნებულები უნდა ვიყოთ იმაში, რომ ღმერთი არ არის

„thlipsis“ (თლიპსის), – ტანჯვის, განსაცდელის – ავტორი. მან იცის, რომ ჩვენ ცოდვით დაცემულ სამყაროში ვცხოვრობთ და თუ გვინდა გავიმარჯვოთ და ვიმეფოთ მასზე, მაშინ წინააღმდეგობებს უნდა გავუძლოთ. ამიტომაც, ღმერთი იმ სფეროებში გვწვრთნის, რომელთაც იცის რომ გავუძლებთ, რათა შემდეგ უფრო დიდი ბრძოლებისთვის ვიყოთ მზად.

იესო ნათლობის შემდეგ სულიწმიდით აღვსილი წავიდა უდაბნოში და ორმოცი დღის მანძილზე „thlipsis“-ის(თლიპსის) გამკლავება უხდებოდა. გავიხსენოთ, რომ მან თავი წამოიცარიელა, მი-

ღმერთი იმ სფეროებში გვწვრთნის, რომელთაც იცის, რომ გავუძლებთ, რათა შემდეგ უფრო დიდი ბრძოლებისთვის ვიყოთ მზად.

ატოვა ყველა ღვთიური უპირატესობა და ჩვენს შორის მადლით აღვსილი დადიოდა (იხ. ფილ. 2:7; და ლუკ. 2:40; მან იბრძოლა და გადაიტანა სირთულეები, და არც

ერთხელ არ გაება ეშმაკის მიერ დაგებულ მახეში. ორმოცი დღის შემდეგ „დაბრუნდა იესო სულის ძალით გალილეაში და მისი ამბავი მოედო მთელ არემარეს“ (ლუკ. 4:14;). იგი უდაბნოში ღმერთის სულით აღვსილი წავიდა, ხოლო მას შემდეგ რაც განსაცდელები და ცდუნებები გადაიტანა, სულის მადლის ძალით აღვსილი დაბრუნდა. გაიხსენეთ რომ. 8:18-ში დაწერილი პავლეს სიტყვები: „ვინაიდან, ვფიქრობ, რომ ახლანდელი ტანჯვანი არაფერია იმ დიდებლასთან, რომელიც გამოცხადდება ჩვენს მიმართ“. იესო მმართველობის უფრო მაღალ დონეზე ავიდა მას შემდეგ, რაც „thlipsis“ (თლიფსისი) წარმატებით გადაიტანა.

მოციქული იაკობი კი ამის შესახებ წერს: „ნეტარია კაცი, რომელმაც დაითმინა განსაცდელი, რადგან, რაკი გამოიცდება, მიიღებს სიცოცხლის გვირგვინს, ღმერთმა რომ აღუთქვა თავის მოყვარულთ“ (იაკ. 1:12;).

ყურადღება მიაქციეთ, როცა თქვენ დაითმენთ განსაცდელს, ისე როგორც ამას იესო აკეთებდა ორმოცი დღის განმავლობაში, მიიღებთ „სიცოცხლის გვირგვინს“. ვიცი, თქვენ შეიძლება თქვათ, რომ გვირგვინი – ესაა ჯილდო, რომელსაც მივიღებთ ზეცაში, სამსჯავროს

ნაცვლად. ეს სიმართლეა. მაგრამ მჯერა, რომ მოცემულ შემთხვევაში იაკობი მხოლოდ ფიზიკურ გვირგვინზე არ ლაპარაკობს, რომელიც ზეცაში მოგვეცემა, არამედ ახლა ამ ცხოვრებაში მეფობის უფრო მაღალ საფეხურზე ასვლის შესახებ გვამცნობს. გვირგვინის არსებობა ძალაუფლებაზე მიაწინებს. რა მოსდევს ძალაუფლებას? ძალა. იესო აღვსილი წავიდა უდაბნოში, მაგრამ დაბრუნდა ძალით. გახსოვდეთ, მეფობაში იმ შემთხვევაში შევძლებთ შესვლას, თუ მასთან ერთად დავიტანჯებით. როდესაც ჩვენ „thlipsis“-ით (თლიპსისით) ვიტანჯებით და განსაცდელებს ფარ-ხმალის დაყრის გარეშე გადავიტანთ – შეუპოვრობას შევინარჩუნებთ, მაშინაც კი, როდესაც მთელი ჯოჯოხეთი ჩვენს წინააღმდეგაა ამხედრებული – სიკეთე არ დააყოვნებს: იმ სფეროში, სადაც განსაცდელს მტკიცედ გავუძელით, უფრო მაღალ საფეხურზე ავალთ.

ჩემი სიღვრის დამონება

ლიზას დედა ღმერთის აღთქმის შესრულების კლასიკურ მაგალითს წარმოადგენს. 1979 წელს ინდიანას შტატში ადგილობრივმა ექიმმა მკერდის კიბოს დიაგნოზი დაუსვა. ვინაიდან იგი გვიან აღმოაჩინეს, დაავადებას უკვე ლიმფურიკვანძები გაეკეთებინა. მას მოკვლევს მკერდი და ლიმფურიკვანძები 30%-მდე შეამცირეს. ოპერაციის შემდეგ ექიმმა უთხრა, რომ მისი მდგომარეობა უკიდურესად მძიმე იყო, რის გამოც დიდხანს ვეღარ იცოცხლებდა.

შერლის არ უნოდა ამ აზრთან შეგუება და ამიტომ ჰიუსტონში, ტექსასის „მედ ანდერსენის“ კლინიკას მიაკითხა, რომელიც კიბოსთან ბრძოლის წამყვან ცენტრად ითვლებოდა. მისი ექიმი ამ დაწესებულებაში ონკოლოგიური განყოფილების ხელმძღვანელი იყო. არც მისი დიაგნოზი აღმორჩნდა დამაიმედებელი. იგი ფიქრობდა, რომ თუ შერლი მის რჩევებს გაითვალისწინებდა სიცოცხლეს ორი ან მაქსიმუმ სამი წლით გაიხანგრძლივებდა. მედიცინა უძლური იყო, შერლის გადარჩენის იმედს არ აძლევდა.

შემდგომი ნაბიჯი იყო ინტენსიური სხივური თერაპია, უკან ინდიანაში დაბრუნება, და რაღაც დროის შემდეგ ისევ ჰიუსტონში ქიმიო თერაპიისთვის ჩამოსვლა.

ჰიუსტონში ყოფნისას, შერლი ქვეყნის მასშტაბით ცნობილ ტელემსახურებას დაუკავშირდა და სთხოვა მისთვის ელოცათ. ბედნიერი შემთხვევის წყალობით ის პიროვნება, რომელმაც ყურმილი აიღო, იცნობდა ერთ ცოლ-ქმარს, რომლებიც მედ ანდერსონის კლინიკაში მსახურობდნენ. მან ამ ადამიანებს სთხოვა შერლისთვის მიეხედათ. ეს წყვილი დაუკავშირდა ჩემს სიდედრს, იგი თავიანთ ეკლესიაში სპორტულ თამაშებზე მიიწვიეს, შემდეგ სადილზე, და მთელი ამ ხნის განმავლობაში წმინდა წერილში მოცემული ღმერთის აღთქმებით ამხნევებდნენ.

შერლი ახალმოქცეული ქრისტიანი იყო. ამ დიაგნოზის დადგენამდე მან მხოლოდ რწმენის რამდენიმე პრინციპი იცოდა, რომელთა შესახებ ერთმა მსახურმა ქალმა უამბო. ინდიანაში დაბრუნების შემდეგ შერლი თავის მენტორს დაუკავშირდა, რომელმაც უთხრა, რომ ღმერთი ყველას არ კურნავს. მან დაუსახელა იმ ქრისტიანების მაგალითები, რომლებიც ვერ განიკურნენ სერიოზული ავადმყოფობებისგან. შერლიმ კი მას ის მუხლები წაუკითხა, რომლებსაც ჰიუსტონში მისი მეგობარი ცოლ-ქმარი უზიარებდა. მენტორი ძალიან გალიზიანდა, რადგანაც შერლი არ ეთანხმებოდა მის აზრს და წინააღმდეგობას უწევდა.

ჩემი სიდედრი ამ ყველაფერმა დააბნია, გაურკვეველ მდგომარეობაში აღმოჩნდა. ჰიუსტონში ქიმიოთერაპიისთვის ჩასულს ყოველდღე სტუმრობდა ნაცნობი ცოლ-ქმარი, რომლებიც კვლავ ამხნევებდნენ ღმერთის აღთქმებით. საბოლოოდ, შერლიმ დაიჯერა, რომ რასაც ღმერთის სიტყვა განკურნებაზე ამბობდა, რეალური იყო; ღვთის სიტყვაში ეჭვი არ უნდა შეეტანა და იგი განიკურნებოდა!

როდესაც შერლიმ უარი განაცხადა ქიმიოთერაპიაზე, მისმა ექიმმა იფიქრა, რომ ჭკუიდან შეიშალა. იგი აფრთხილებდა, არ მიეღო სიცოცხლისათვის სახიფათო გადანყვეტილება. მაგრამ შერლი მაინც თავის სიტყვაზე დარჩა. იგი წამოვიდა მედ ანდერსონის კლინიკიდან და უკან აღარც დაბრუნებულა. ამის შემდეგ მან ღმერთის სიტყვის საფუძვლიანად შესწავლა დაიწყო, კითხულობდა სასულიერო წიგნებს, უსმენდა აუდიო სწავლებებს და ესწრებოდა ბიბლიის შემსწავლელ სემინარებს.

დღეს, ამ ამბიდან ოცდათერთმეტი წლის შემდეგ, ის სრულიად ჯანმრთელია და ჩვენს მეზობლად ცხოვრობს. უფრო მეტიც, სამოცდათხუთმეტი წლის ასაკში ჩვენთან ეკლესიების ურთიერთობების განყოფილებაში მსახურობს; გუნდში, სა-

დაც შვიდი ადამიანი ლიტერატურას და ვიდეო გაკვეთილებს ავრცელებს ამერიკის ოციათასამდე ეკლესიაში. შერლი უამრავ ხუცესს და ეკლესიას ეხმარება იმ მასალების მოპოვებაში, რომელიც მათ მსახურებისთვის ესაჭიროებათ.

ჩემი მსახურების მანძილზე, ძნელად თუ შემხვედრია ისეთი ადამიანი, რომელიც უყოყმანოდ ლოცულობს განკურნებისთვის. ერთხელ, როცა მე და ლიზა ახალი დაქორწინებულები ვიყავით, სამსახურიდან დაბრუნებულს სახლში შერლი დამხვდა, რომელსაც გრიპი ჰქონდა და თავს ძალიან ცუდად გრძობდა, ისე იყო დასუსტებული რომ კიბეზე ასვლის ძალაც კი არ ჰქონდა. როცა დამინახა, მითხრა: „ჯონ, შენი ლოცვა მჭირდება, რომ განვიკურნო გრიპისგან“.

როცა მისთვის ლოცვა დავინწყე, ღმერთის თანდასწრება იმდენად ძლიერი და საგრძნობი გახდა, რომ შერლიმ თავი ველარ შეიკავა და კიბეებზე ჩამოჯდა. შემდეგ წამოხტა, წელში გაიმართა და განაცხადა: „ მინდა, სადილი მოგიმზადოთ!“. საჭმელი მართლაც შესანიშნავი იყო. გულიანად გამეცინა და თან გავიფიქრე: „პეტრესაც ზუსტად ასე დაემართა. მისი სიდედრიც ცუდად იყო და როდესაც იესომ განკურნა იგი, მან საჭმელი მოუმზადა მათ (იხ. მათ. 8:14-15);“.

შერლი არამხოლოდ ლოცვას ღებულობს ადვილად, ის თავად ხდება ძლიერი ქალი, როცა სხვებისთვის ლოცულობს. თუ მის სიახლოვეს ვინმე ავად არის, მაშინ უნდა იცოდეთ, რომ მისგან იდინებს ღმერთის ძლიერი სიტყვა და ლოცვა განკურნებისათვის.

ოცდათერთმეტი წელიწადია შერლი განკურნებულია და ის კვლავ ითვლის სიცოცხლის წლებს! „ტჰლიპსის“-თან (თლიპსის) ღმერთის სიტყვით შეუპოვარი ბრძოლის გამო მან მიიღო გვირგვინი განკურნების სფეროში. მან გაუძლო და გადაიტანა განსაცდელეები და ახლა მეფობს იმ სფეროში, რომელშიც ბრძოლას გაუძლო.

ბამარჯვიპული

სხვა ადამიანებსაც აქვთ მსგავსი დამონებები. გავიხსენოთ ორალ რობერტსი, რომელიც ახლა ზეცაშია, მაგრამ მისი ცხოვრება და მემკვიდრეობა ისევ გრძელდება. ჩვიდმეტი წლის ასაკში ტუბერკულოზით კვდებოდა. მაგრამ მან შეუპოვარი წინააღმდეგობა გაუწია ავადმყოფობას ღმერთის სიტყვით და

ლოცვით, და ბოლოს, დადგა ის დღე, როცა ექიმებმა დაადასტურეს მისი სრული განკურნება. ორალ რობერტსმა, ისევე როგორც შერლიმ, დიდების გვირგვინი მიიღო განკურნების სფეროში, ამის შედეგად მილიონობით ადამიანი გაძლიერდა მისი ცხოვრების და მსახურების მეშვეობით.

მე ერთი მეგობარი მყავს, სახელად ჯიმი, რომელიც მრავალი წელია ხუცესია და ადამიანს ემსახურება. ჩვიდმეტი წლის ასაკში ექიმებმა სასიკვდილო დიაგნოზი დაუსვეს, მაგრამ იგი ორალ რობერტსის მსახურებაზე მიიყვანეს, სადაც სასწაულებრივად განიკურნა.

როგორ განვითარდებოდა მოვლენები, თუ ორალი ვერ გადაიტიანდა ახალგაზრდობაში მოვლენილ განსაცდელს? სად იქნებოდა ახლა ჩემი მეგობარი და მრავალი მილიონი ადამიანი, რომლებმაც ორალ რობერტსის მსახურების მეშვეობით მიიღეს განკურნება? როგორი იქნებოდა იმ ადამიანების ბედი, რომელთაც დღეს ჯიმი ემსახურება, სად იქნებოდნენ ისინი? ორალმა მეფობაში შეაბიჯა. მისი შეუპოვარი რწმენის სრული შედეგი მხოლოდ სამსჯავროს დღეს გახდება ცნობილი.

გავიხსენოთ კენეტ ჰეიგინი, რომელიც 1917 წელს ტექსასის შტატში, ქალაქ მაქკინში გულის პრობლემებით დაიბადა. მოგვიანებით მას სისხლის იშვიათი, უკურნებელი ავადმყოფობის დიაგნოზი დაუსვეს. თექვსმეტი წლის ასაკში ლოგინს მიეჯაჭვა და ყოველდღე მის სიკვდილს ელოდნენ. 1933 წელს იგი სამჯერ მოკვდა და იხილა ჯოჯოხეთი. სამივეჯერ სასწაულებრივად გაცოცხლდა. კენეთმა თავისი ცხოვრება ქრისტეს მიუძღვნა. შეუპოვარი რწმენით და ღმერთის სიტყვის ძალით დაიწყო ბრძოლა დაავადების წინააღმდეგ. ხუცესი, რომელიც მასთან მივიდა შემდეგი სიტყვებით ანუგეშებდა: „გაუძელი შვილო, რამდენიმე დღეც და დასრულდება შენი ტანჯვა“. ერთი წლის შემდეგ კენეტი წამოდგა თავისი „სასიკვდილო სარეცელიდან“ და მალევე ქადაგება დაიწყო.

კენეტ ჰეიგინის მსახურება მთელს მსოფლიოში ცნობილი გახდა – მისი სამოცდახუთ მილიონზე მეტი წიგნი დაიბეჭდა, მის მიერ დაარსებულმა ბიბლიის სასწავლო ცენტრმა ოცდაათათასზე მეტი სტუდენტი გამოუშვა, რომელთაგან მრავალი სრული დროით მსახურებაშია ჩართული. სამოცდახუთწლიანი მსახურების შემდეგ კენეტი უფალთანაა, სახლში, მაგრამ მისი მემკვიდრეობა გრძელდება. მან სიცოცხლის გვირგვინი მიიღო განკურნების სფეროში და მისი მსახურების შედეგად უამრავმა ადამიანმა მიიღო განკურნება და შეცვალა თავისი ცხოვრება.

რა მოხდებოდა, თუ კენეტ ჰეიგინი ვერ გადაიტანდა განსაცდელს? როგორ მიიღებდა მილიონობით ადამიანი ასეთ მსახურებას, შეცვლილ ცხოვრებას?

ამ სამ ადამიანს, რომელთა ცხოვრების ისტორიებიც გიამბოთ – ჩემი სიდედრი, ორალ რობერტსი და კენეტ ჰეიგინი – ჰქონდათ რალაც საერთო. მათ ებრძოდნენ, ცილს სწამებდნენ, და როგორც ცუდ ადამიანებს ისე მოიხსენიებდნენ. შერლის დიდი ხნის მეგობრის მეუღლე არ ელაპარაკებოდა, რადგან ირწმუნა, რომ ღმერთი განკურნავდა. თავიანთი ცხოვრების მანძილზე ორალ რობერტსაც და კენეტ ჰეიგინსაც ბრალს სდებდნენ იმაში, რომ ცრუ სწავლებას ავრცელებდნენ და შთაგონებას ეშმაკისგან იღებდნენ. მაგრამ რას ამბობს იესო ამ ყველაფერზე? „ვაი თქვენ, როდესაც ყველანი კარგს ილაპარაკებენ თქვენზე. ასევე ექცეოდნენ ცრუ წინასწარმეტყველთ მათი მამები“ (ლუკ. 6:26;).

არიან მსახურები და მორწმუნეები, რომლებიც ღვთის სახარებას ისე ქადაგებენ, რომ ყველამ კომფორტულად იგრძნოს თავი. იმის შიშით რომ „შეუწყნარებელი“ ან „ფანატიკოსი“ არ უნოდონ, თავი დაანებეს კეთილი ბრძოლით ბრძოლას. ყველაფერი, რაც ხდება, მათი აზრით, ღმერთის ნებაა და ისე უნდა მიიღონ, როგორც არის. მათ სახარებიდან ამოიღეს „შეურაცხმყოფელი“ ადგილები, თუმცა უფალი ამ ადგილებს „შებრკოლების ქვას“ უწოდებს. წმინდა წერილი იესოსაც მოიხსენიებს „შებრკოლების ქვად,“ მაგრამ ადამიანებმა იგი ისეთი პატარა კენჭის დონეზე დაიყვანეს, რომელიც ვერავის წაბორძიკებასაც კი ვერ შეძლებს.

ასეთი მსახურების და მორწმუნეების სურვილია, რომ მათზე ყველა კარგს ლაპარაკობდეს; არ უნდათ ბრალი დასდონ სიმკაცრეში, უკიდურესობაში, ერეტიკოსობაში და დემონებთან კავშირში. თუმცა იესოს უწოდებდნენ ამ ყველაფერს. იგი შეუპოვარი იყო ჭეშმარიტებაში. ის ამხელდა მათ, ვისაც სურდა მათზე კარგი ელაპარაკათ. იესო ამბობს: „ნეტარნი ხართ, როცა შეგიძულებენ ადამიანები, როცა გაგყრიან და გაგლანძლავენ, ხოლო თქვენს სახელს განდევნიან, როგორც ბოროტს, კაცის ძის გამო“ (ლუკ. 6:22). დამეთანხმებით, რომ ეს კარგი სიტყვების სრულიად საპირისპორო სიტყვებია, ხომ ასეა? შემდეგ იგი ამის მიზეზსაც განმარტავს: „როდესაც ჭეშმარიტება იქადაგება, ადამიანი არაკომფორტულად და მხილებულად გრძნობს თავს“.

რეალობა კი შემდეგში მდგომარეობს: თუ შენ მართლაც გინდა, რომ შეუპოვარი მორწმუნე იყო - მორწმუნე, რომელიც მეფობს ამ ცხოვრებაში, მაშინ იყავი იმის მოლოდინში, რომ შენზე ცუდს იტყვიან, ცილს დაგნამებენ და გაგინაპირებენ. ამას ის ადამიანები გააკეთებენ, რომლებიც სიტყვით არიან იესოს მიმდევრები, მაგრამ კომფორტული ცხოვრება მოსწონთ. ისინი ეცდებიან სახელი გაგიტეხონ იმისათვის, რომ თავიანთი უღიმღამო აზროვნება გაამართლონ. ასე ექცეოდნენ ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველებსაც, იოანე ნათლისმცემელსაც, იესოსაც და ახალი აღთქმის წამყვან ფიგურებს. ისინი დღესაც ასევე იქცევიან. შენს მიმართ ყველაზე დიდი წინააღმდეგობა უფრო იმ ადამიანებისგან წამოვა, რომლებიც ამბობენ, რომ ღმერთს იცნობენ. შესაძლოა, ამგვარადაც განვითარდეს მოვლენები: „მაგრამ მოდის ჟამიც, როცა ყველა თქვენს მკვლელს ეგონება, რომ ამით ღმერთს ემსახურება“ (იოანე 16:2;).

გაქვს სურვილი, რომ ცხოვრებაში ღმერთის სადიდებლად იმეფო? გინდა შეცვალო ადამიანთა ცხოვრება ღვთის სასუფეველისათვის? გინდა, რომ იმ დიდებულ დღეს მოისმინო ბატონის სიტყვები: „ყოჩაღ ერთგულო და კეთილო მსახურო?“ თუ გინდა, მაშინ ახლავე შეეგუე: შენ მოგიწევს „ტჰლიპსის“ (თლიპსის) წინაშე დგომა, ზოგჯერ ეს იქნება ძალიან ძლიერი, და მოგიწევს გაუძლო და გაიმარჯვო.

თუ კვლავაც გსურს შეაბიჯო მეფობაში და გაუძლო სირთულეებს, მაშინ განაგრძე მოცემული წიგნის კითხვა. საუკეთესო ნაწილი ჯერ წინაა.

306 ღბას სირთულეების მიღმა

„ვინაიდან ქრისტეს გულისთვის მოგეცათ თქვენ არა მარტო რწმენა, არამედ მისთვის ტანჯვაც“

ფილიპელთა 1:29;

ფილიპელთა მიმართ წერილი (1:29;) იწყება ძალიან კარგი სიტყვებით: „ვინაიდან ქრისტეს გულისთვის მოგეცათ...“. თუ მხოლოდ ამ სიტყვებს წავიკითხავდით და არ გვეცოდინებოდა ამ ადგილის დასკვნითი ნაწილი, დაგვებადებოდა კითხვა: „რა მომეცა? რა აღთქმაა ჩემთვის გამზადებული?“.

პასუხი შემდეგია: „მისთვის ტანჯვა“.

რა? ადამიანის გონებისთვის ეს გაუგებარი რამაა: მოგეცეს მისთვის ტანჯვის პატივი. მაგრამ ღმერთი არავის ატყუებს; ტყუილი მისთვის უცხოა. ზერელედ მოაზროვნე ადამიანისათვის ეს ნამდვილი საცდურია, მაგრამ ვინც ამ სიტყვების აზრს აცნობიერებს, მისთვის ეს სასიხარულო აღთქმაა. მათ, რომლებიც ქრისტეში იზრდებიან, გულის სიღრმეში იციან, რომ რაც მეტია ბრძოლა, მით დიდია გამარჯვება.

წარმოიდგინეთ ერთგული მეომარი, რომელიც ბეჯითად ემზადება საბრძოლველად. მას კარგად ესმის ბრძოლის მნიშვნელობა; იცის, რომ ეს არის გამარჯვების მოპოვების შესაძლებლობა. იგი გულით მებრძოლია და ძალისხმევას არ იშურებს თავისი მეფის დავალების შესასრულებლად. ბრძოლის დღეს ის და მისი თანამებრძოლები ხარობენ ამ პრივილეგიით, რადგან ეძლევათ შესაძლებლობა თავიანთ მეფეს დიდება და პატივი, ხალხს კი სიკეთე მოუტანონ. ეს მეომარი თავისი მეფისთვის უნდა დაიტანჯოს მოსალოდნელ ომში, რათა საბოლოოდ გამარჯვება მოიპოვოს. ხედავთ კავშირს წარმოდგენილ მაგალითსა და ფილიპელთა მიმართ წერილს(1:29;) შორის.

შენ იტყვი: „მაგრამ მე არ ვარ მეომარი; არც შეხედულება მაქვს მეომრის და არც გული“. თუ ქრისტეში ხარ, მაშინ ნამდვილად ჯარისკაცი ხარ, რამეთუ ქრისტეს სიტყვაა შენს სულში ჩადებული. ქრისტე ყველაზე დიდი მეომარია ვისაც კი ოდესმე უცხოვრია დედამიწაზე. აი, რას ამბობს ბიბლია მასზე: „სამართლიანად განიკითხავს და იბრძვის. მისი თვალები, როგორც

ცეცხლის ალი... მისი პირიდან გამოდის ბასრი მახვილი“ (გამოცხ.19:11-12,15;). შენ შექმნილი ხარ მის მსგავსად და მის ხატად, შენ ფლობ მის ბუნებას. თუ ქრისტე მეომარია, მაშინ შენც მეომარი ხარ. ახალი აღთქმა გამუდმებით გვახსენებს ბრძოლის შესახებ. პავლე წერს:

„ეს სპორტული შეჯიბრი არ არის, რომელიც დასრულების შემდეგ რამდენიმე საათში დავინყებას მიეცემა. ეს ბრძოლაა, რომელსაც სამკვდრო სასიცოცხლო მნიშვნელობა გააჩნია და ის ეშმაკის და მისი დემონების წინააღმდეგაა მიმართული“ (ეფეს. 6:12; MSG).

ძალიან მომწონს „The Message“-ის მიერ თარგმნილი ბიბლია როგორც გადმოგვცემს პავლეს მოწოდებას. ჩვენ სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლაში ვართ ჩართულნი და ამას ვერ გავუქცევით. პავლე კორინთოს ეკლესიას მსგავსს სიტყვებს სწერს: „ვინაიდან, თუმცა ხორცში დავდივართ, ხორციელად არ ვიბრძვი“ (2კორ.10:3-4;). ცხადია, რომ ჩვენ სულიერ მეომრებს წარმოვადგენთ ომში! შენ ამ ბრძოლისთვის ხარ შექმნილი; შენ ხარ გულით მეომარი. პავლე შეგვაგონებს: „იტანჯე ჩემთან ერთად, როგორც იესო ქრისტეს კეთილმა მეომარმა. არცერთი მეომარი არ შეიბორკება ცხოვრებისეული საქმეებით, რათა აამოს მხედართმთავარს“ (2ტიმ.2:3-4;). გულში და გონებაში ჩაიბეჭდე ეს სიტყვები: შენ ხარ მეომარი ქრისტეში.

როგორც მეომარმა, შეგიძლია აირჩიო სილაჩრე და გაიქცე ბრძოლის ველიდან ანდა აირჩიო გმირის გზა, ჩაება ბრძოლაში და გაიმარჯვო. პირველ შემთხვევაში გაგისხენებენ, როგორც დეზერტირს. მეორე შემთხვევაში კი შენი მეფისგან ქებას დაიმსახურებ.

ქრისტესმიერო ძვირფასო მეგობარო, ვიცი, რომ შენი გული იწვის სურვილით აამო მეფეს, განადიდო იგი და მისთვის იცხოვრო. ჩვენი ხორცი, თუ უფლებას მივცემთ იბატონოს ჩვენზე, – ესაა ერთადერთი რამ, რასაც შეუძლია ქრისტეს ტანჯვებში თანამონაწილეობის პრივილეგია დაგვაკარგინოს.

რომაცლთა მიმართ წერილიდან დავინახეთ, რომ ქრისტესთან ერთად ვიმეფებთ, თუ მასთან ერთად დავიტანჯებით კიდევ. ვიცი, რომ განსაცდელების და წინააღმდეგობების დაძლევა მოგვინევს. მაგრამ ჩვენ ამას სიხარულით უნდა შევხვდეთ და ტანჯვა მივიღოთ, როგორც ჩვენთვის ბოძებული პავტივი და არა შიში.

რაც მეტია ბრძოლა, მით დიდია გამარჯვება — შესაბამისად უფრო მეტია დიდება. აი, ერთი კარგი ამბავი: არასოდეს გექნებათ წაგების მიზეზი, რადგან ფლობთ აღთქმას: „მაგრამ მაღლობა ღმერთს, რომელიც ყოველთვის ძლევას გვანიჭებს ქრისტეში“ (2 კორ. 2:14;).

ღმერთი არ ჩაბრავს შვილებს

წინა თავში იესოს ნათლობის შემდეგ მომხდარ რამდენიმე მოვლენაზე გავამახვილეთ ყურადღება. სულიწმიდამ იგი უდაბნოში წაიყვანა, სადაც ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე იცდებოდა. იგი ღმერთმა წაიყვანა უდაბნოში გამოსაცდელად და არა ეშმაკმა. მამამ იცოდა, რომ მის ძეს სასტიკი გამოცდა ელოდა, მაგრამ ამას თავისი მიზანი ჰქონდა. ჩვენ უკვე ვისწავლეთ პრინციპი, რომ ღმერთი არასოდეს შეგვიყვანს ქარტეხილში, ვიდრე არ მოგვცემს მასზე გამარჯვების ძალას. გულში ჩაიმარხე ეს ჭეშმარიტება, რადგან განსაცდელში ყოფნისას იგი ძალას შეგმატებს.

იესომ თქვა, რომ მამის ნების გარეშე არაფერს აკეთებდა. ის მთლიანად ღმერთის სულით იყო მართული: „არაფერს ვაკეთებ ჩემით, არამედ რაც მამამ მასწავლა, იმას ვლაპარაკობ“ (იოან. 8:28;).

ერთხელ, როდესაც ხალხს მთელი დღე ასწავლიდა, იესო ძალიან დაიღალა. წარმომიდგენია რას გრძნობდა იგი. თავად მიქადაგია დღეში ოთხი-ხუთი საათი და ისე დაველილვარ, რომ სახლში მისულს სიტყვაც ვეღარ მითქვამს.

ასე იქნებოდა იესოც. მოსალამოვდა, იგი მზად იყო დასასვენებლად, მაგრამ სულიწმიდამ აღძრა მონაფეებისთვის ეთქვა ნავზე ასულიყვნენ და გაეცურათ. მეორე ნაპირზე ეშმაკეული კაცი იმყოფებოდა. ყველანი ნავში ჩასხდნენ და იესოს მაშინვე ჩაეძინა.

ზღვაზე საშინელი ქარიშხალი ამოვარდა. ნავში მყოფთაგან ოთხი გამოცდილი მეზღვაური იყო. მათ იცოდნენ ზღვასთან დაკავშირებული სირთულეების შესახებ და გამკლავებაც შეეძლოთ. მაგრამ ეს ჩვეულებრივი ქარიშხალი არ ყოფილა. ტალღები ერთმანეთს ეხეთქებოდნენ და ნავს ატორტმანებდნენ. ამ გამოცდილმა მეზღვაურებმა ვერაფერი რომ ვერ გაანწყვეს, იესო გააღვიძეს: „ვერ ხედავ ვილუპებით?“. მათ იმედი აღარ ქონდათ, რომ ამ ძლიერ თლიპსისს თავს დააღწევდნენ.

როგორ ფიქრობთ, ამ შტორმის დროს სულიწმიდა და მამა შეშინებულები იყვნენ? წარმოიდგენთ, რომ ისინი ერთმანეთში ბჭობდნენ: „ამას ვერ გავუმკლავდებით! ასეთი ქარიშხლის ამოვარდნას არ ველოდით! როგორ მოვიქცეთ? რატომ ვუთხარით იესოს, რომ მეორე ნაპირზე გადასულიყო? დიდი შეცდომა დაუშვით!“.

ძალიან სასაცილოა, არა? რა თქმა უნდა, ასე არ მომხდარა. სულიწმიდამ იცოდა, რომ ქარიშხალი ამოვარდებოდა, რამეთუ მან დასაწყისიც სულიწმიდამ დასაწყისიც იცის და დასასრულიც. „ვაუწყებ დასაბამიდან უკანასკნელს, და ძველთაგანვე იმას, რაც არ მომხდარა“ (ესაია 46:10.). მან

აიყვანა იესო ნაფში, მიუხედავად იმისა, რომ იცოდა მოსალოდნელი საშინელი ქარიშხლის შესახებ.

და მაინც, *ღმერთი არასოდეს შეგვიყვანს ქარტახილში, ვიდრე არ მოგვცემს მასზე გამარჯვების ძალას*. იესო იღვიძებს, ნავის კიჩოსთან მიდის და ქარიშხალს აწყნარებს, შემდეგ მოწაფეებს ეკითხება: „რატომ ხართ ასეთი მშიშრები? რატომ არა გაქვთ რწმენა?“ (მარკ. 4:40;).

რატომ უსაყვედურა იესომ გამოცდილ მეზღვაურებს ასე მკაცრად? რატომ უთხრა, რომ მათ რწმენა არ გააჩნდათ? მანამ, სანამ ნაპირს დატოვებდნენ, იესომ ასე მიმართა მათ: „გადავცუროთ გაღმა“ (მუხ. 35). მას არ უთქვამს: „გავცურავთ ნახევარ გზას და მერე ჩავიძირებით“. მათ უნდა სცოდნოდათ, რომ იესოს სიტყვებში საკმარისი ძალა იყო, რომლის მეშვეობითაც მეორე ნაპირზე გადასვლას შეძლებდნენ. წესით, თავად უნდა დამდგარიყვნენ ნავის კიჩოზე და შეეძახათ: „ქარიშხალო, ვერ დაგვლუპავ და ვერც შეგვაჩერებ! ჩვენ შევძლებთ მეორე მხარეს გადასვლას, რადგან მხსნელმა გვითხრა „წადით!“ ასე, რომ ჩამოგვეცალე გზიდან!“.

ღმერთმა იცოდა, რომ ქარიშხალი ამოვარდებოდა. მან თავად წაიყვანა ისინი ამ გზით მაგრამ, იესოს მოწაფეებს ჯერ ქარიშხალზე ბატონობის ძალაუფლება მისცა. და სწორედ ეს არის მნიშვნელოვანი. ისინი, ვინც მეფობენ სიცოცხლეში და ისინი, ვინც დამარცხდნენ, ერთმანეთისგან განსხვავდებიან იმის ცოდნით, რომ ჩვეულებრივი ადამიანისგან განსხვავებით ჩვენ ვფლობთ ძალას მათ წინააღმდეგ საბრძოლველად.

ასე, რომ ბოლომდე შეუპოვრად უნდა ვიბრძოლოთ, ვიდრე არ გავიმარჯვებთ. დაე, 2კორ.2:14-ში ჩანერიღმა ჭეშმარიტებამ შენი არსების თითოეული უჯრედი მოიცვას: „მაგრამ მადლობა ღმერთს, რომელიც ყოველთვის ძლევას გვანიჭებს ქრისტეში“.

ამ სიტუაციის პირისპირ მონაფეები მარტო რომ დარჩენილიყვენე, დაიხრჩობოდნენ. მაგრამ, იესოს შეუპოვრობამ არა მხოლოდ მონაფეები გადაარჩინა დალუპვას, არამედ მეორე ნაპირზე შეპყრობილი კაციც გაათავისუფლა.

და ეს ყველაფერი არ არის. ეს გამოჯანმრთელებული კაცი წავიდა და დეკაპოლისის ათ ქალაქს ღვთის სასუფევლის შესახებ უქადაგა. შედეგად, ბევრი ადამიანის სიცოცხლე შეიცვალა ღვთის სასუფევლისთვის. იესოს და მის მონაფეებს სულიწმიდა მიუძღოდა ქარიშხალში, მაგრამ ღმერთის ნება არ ყოფილა მათი დალუპვა. ღმერთის მიზანი იყო შტორმის მეორე მხარეს მისი დიდება გამოჩენილოყო.

დღეს, მოციქულებისთვის რომ გვეკითხა: „ღირდა ამდენ ტანჯვად იმ კაცის განკურნება?“. ისინი უყოყმანოდ გვიპასუხებდნენ: „ნამდვილად ღირდა!“.

მოდით, მეორე შემთხვევაც განვიხილოთ. პავლე სულიწმიდამ იერუსალიმში წაიყვანა საქადაგებლად. მაგრამ აი, რა ელოდა მას იქ:

„და, აჰა სულის მიერ შეკრული მივდივარ იერუსალიმში და რა შემემთხვევა არ ვიცი. მხოლოდ სულიწმიდა მიმონმებს ქალაქიდან ქალაქში და მეუბნება, რომ ბორკილები და გასაჭირი მელის“ (საქ. 20:22-23;)

ბერძნულ ენაზე სიტყვა „განსაცდელი, ტანჯვა“ არის *თლიპსის*. (ეს ტერმინი ჩვენ უკვე განვიხილეთ). ასე, რომ სულიწმიდამ პავლე ისეთ ადგილას წაიყვანა, სადაც დიდი სირთულეები შეხვდებოდა. მაგრამ ისევ ვიტყვი, ღმერთი ყოველთვის გვაძლევს მადლს, რომ ცხოვრებაში წამოჭრილი დაბრკოლებები დავძლიოთ.

რა შედეგი მოჰყვა პავლეს შეუპოვრობას? სახარება არა მხოლოდ ებრაელებმა და წარმართებმა მოისმინეს, არამედ რომის იმპერიაში მცხოვრებმა მრავალმა ადამიანმა – ჯარისკაცებმა, მოსამართლეებმა, რეგიონების მმართველებმა და თავად კეისარმაც! და ეს ყველაფერი იმ ერთი კაცის მეშვეობით მოხდა, რომელიც სულიწმიდამ განსაცდელებში გაატარა. ეს განსაცდელი და ტანჯვა ღმერთს არ გამოუწვევია. ღმერთმა იცოდა, რომ პავლეს სირთულეები იმიტომ შეხვდებოდა, რომ

ცოდვით დაცემული ქვეყნიერება ღმერთის გზებს ეწინააღმდეგება. ქრისტეს სიყვარულის გამო პავლე დაემორჩილა ღმერთს და ამიტომაც მიეცა მას ძალა განსაცდელის დასაძლევად. პავლემ თავისი მისია რომში ასე შეაჯამა: „რა დევნა არ გადავიტანე, მაგრამ ყველაფრისაგან [განსაცდელისგან] გვიხსნა უფალმა“ (2 ტიმ. 3:11;). პავლეს სიტყვები მეფსალმუნის გამოცხილია: „[ღმერთმა] ყოველგვარ გაჭირვებას გადამარჩინა“ (ფსალ. 53:9;). არა რამდენიმე გაჭირვებისგან, არამედ ყოველგვარი განსაცდელისგან. ეს ნიშნავს, რომ 100%-ით გაათავისუფლა!

ეს აღთქმა ჩვენც გვეხება, შენც და მეც!

მშობლის რჩევა

როდესაც ჩვენი პირველი შვილი, ედისონი, სკოლაში მივიყვანეთ, კლასელებმა აბუჩად აიგდეს და სულ დასცინოდნენ. რამდენჯერმე სახლში ატირებული დაბრუნდა იმის გამო, რომ მოედანზე ბავშვებმა იგი მასხრად აიგდეს. იმედია მიმიხვდებით, როგორც მამას, რისი გაკეთების სურვილიც გამიჩნდა. მინდოდა, მივსულიყავი, ერთი-ორი ალიყური მეთავაზებინა მათთვის და მკაცრად გამეფრთხილებინა: „ალარ გაბედოთ ჩემი შვილის შეწუხება!“. მაგრამ ასეთი დამოკიდებულება სამ პრობლემას წარმოშობს: პირველი ის, რომ ჩემი ეს ქმედება ღმერთისთვის მაინცდამაინც მოსაწონი ვერ იქნებოდა; მეორე, ასეთი მოქმედება ედისონის ხასიათის ჩამოყალიბებაში უარყობითად იმოქმედებდა; და მესამე, იურიდიულად მე არ მქონდა მოედანზე ასე მოქცევის უფლება. მოედანი იყო ადგილი, სადაც ჩემს შვილს უნდა ემეფა და არა მე, მის მშობელს – მას თავად უნდა მოეპოვებინა ავტორიტეტი.

როცა ცოტა დავწყნარდი, ლიზამ და მე გადავწყვიტეთ ედისონისთვის გვესწავლებინა *თლიპსის*თან გამკლავება. ყოველ საღამოს ველაპარაკებოდი, თუ როგორ გაეძლო სირთულეებისთვის, რომელიც მასზე დაცინვის სახით იყო მოვლენილი. ერთ დღესაც ბრძოლაში სამოქმედო სტრატეგიით აღვჭურვეთ და ისე გავუშვით სკოლაში (რა თქმა უნდა, თუ ვიგრძნობდით, რომ ედისონი დიდ საფრთხეში იყო მასწავლებელს დავუკავშირდებოდით).

ედისონმა ბავშვობაშივე ისწავლა კონფლიქტების მოგვარება და რთული სიტუაციების დაძლევა, რის შედეგადაც შეიძინა

ძალიან კარგი უნარ-ჩვევები, მან ისწავლა ადამიანებთან ურთიერთობა. 2004 წელს იგი ჩვენი მსახურების პირველი საფეხურის თანამშრომლებს შეუერთდა. ამ დროისათვის ჩვენთან ორმოცამდე ქრისტიანი მუშაობდა, მათ შორის იყვნენ, როგორც თინეიჯერები ასევე სამოც წელს მიღწეული ქრისტიანებიც. მე ხელმძღვანელს ვუთხარი რომ, ედისონს განსაკუთრებულად არ უნდა მოჰყრობოდნენ მხოლოდ იმიტომ, რომ ის ჩვენი შვილი იყო. ექვსი თვის შემდეგ ლიდერებმა მითხრეს: „ჩვენ გვინდა, ედისონი ეკლესიათა შორის ურთიერთობების განყოფილების ხელმძღვანელად დანიშნოს“. ეკლესიათა შორის ურთიერთობები – ჩვენი მსახურების ერთ-ერთი უმთავრესი განყოფილებაა, ამიტომ მე მათ ვკითხე, თუ რატომ უნდოდათ ედისონის ამ პოსტზე დანიშვნა? „იმიტომ რომ, თქვენი შვილი ლიდერია“ – მიპასუხეს თანამშრომლებმა.

ედისონის ხელმძღვანელად დანიშვნის შემდეგ, ამ განყოფილებამ მნიშვნელოვან წარმატებებს მიაღწია. მან არა მხოლოდ ამ განყოფილების თანამშრომლების ნდობა მოიპოვა, არამედ ყველა მსახურის, რადგან ხედავდნენ, რამდენად ბრძნულ გადაწყვეტილებებს იღებდა იგი კონფლიქტების და პრობლემების დროს.

დღეს ედისონი ოცდახუთი წლისაა და „Messenger Internatoonal“-ის (*მესენჯერ ინთერნეიშენალის*) უფროსი მმართველი ოფიცერია, რომელიც ბრწყინვალედ ასრულებს თავის მოვალეობას და თანამშრომლებს ძალიან უყვართ. ისინი ენდობიან მას და მიჰყვებიან მის ხელმძღვანელობას.

ახლა ასეთ კითხვას დავსვამ: „როდესაც ედისონს სკოლაში დასცინოდნენ, უნდა გამომეყვანა თუ არა იგი იმ დაწესებულებიდან და სახლში მიმეცა მისთვის განათლება? იქნებ სისასტიკეშიც მითვლით იმას, რომ კვლავ ვაგრძელებდი საკუთარი შვილის სკოლაში გაგზავნას, სადაც მას ყოველდღე დასცინოდნენ და აბუჩად იგდებდნენ? ალბათ, არა. ასეა ღმერთიც — იგი არ არის სასტიკი, როდესაც რთულად სავალ ადგილებში მიგვიძღვის, რომლებიც უნდა დავიპყროთ ღმერთის სასუფეველისთვის. შემოქმედმა იცის, რომ ეს სასარგებლოა ჩვენი საბოლოო მიზნისთვის და დიდებას მოუტონს მას და მის ერს, თუ ამ გამონვევას მისი მადლის ძალით მივიღებთ.

ბანსაცდელეების წყარო

მანამ, სანამ ამ საკითხზე საუბარს გავაგრძელებთ, ჯერ გავარკვიოთ, რა არის განსაცდელეების და სირთულეების წყარო

და როგორია ღმერთის ნება მათთან მიმართებაში. ამ თემის ცოდნა ძალიან მნიშვნელოვანია, რადგან ის შესაძლოა იქცეს დაბრკოლების ლოდით ბევრი ადამიანისათვის, განსაკუთრებით კი ცხოვრების სამ მთავარ სფეროში. სწორედ განსაკუთრებული მნიშვნელობის გამო, ამ თავის დარჩენილ ნაწილს მთლიანად მოცემულ საკითხებს დავეთმობ და მხოლოდ ამის შემდეგ განვაგრძობ მეფობაში შესვლის საკითხის განხილვას.

მაგალითები, რომლებიც ამ დრომდე განვიხილეთ, გვიჩვენებენ, რომ ღმერთი არაა განსაცდელების წყარო. *თლიპსისი* – სირთულეები, ზენოლები და განსაცდელები ცოდვით დაცემულ სამყაროში არსებული ძალებისგან მომდინარეობენ. ეს ყოველთვის ასეა? ამ საკითხში კარგად უნდა გავერკვეთ, რადგან თუ ოდნავ მაინც ვუშვებთ იმას, რომ ჩვენს ცხოვრებაში არსებული ამა თუ იმ განსაცდელის ინიციატორი ღმერთია, შესაძლოა, აღარ ვიბრძოლოთ გამარჯვებისათვის, ისე როგორც საჭიროა.

ომში მიმავალმა ჯარისკაცმა იცის, ვის უნდა ებრძოლოს. და თუ ის საკმარისად ბრძენია, მტრის საბრძოლო ტაქტიკა ექნება შესწავლილი. ამ მებრძოლს ეჭვიც არ ეპარება თავისი მტრის ვინაობაში. თუმცა, ჩემი ოცდაათწლიანი მსახურების განმავლობაში, მრავალ მორწმუნეს შევხვედრილვარ, რომლებსაც ნარმოდგენაც კი არ აქვს იმაზე, თუ ვინ დგას განსაცდელების უკან. სამწუხაროდ, მათთვის უცნობია მტრის სტრატეგია, არადა ისინი მონოდებულნი არიან იყვნენ ბრძენნი „რათა ზიანი არ მოგვაყენოს სატანამ, ვინაიდან ჩვენთვის უცნობი არ არის მისი ზრახვები“ (2 კორ. 2:11;).

საიდან ვიცით სატანის ტაქტიკა? იესო გვეუბნება: „ქურდის მიზანია, რომ მოიპაროს, მოკლას და მოსპოს“. იესო ამბობს: „ჩემი მიზანია რომ სიცოცხლე ჰქონდეთ მათ და უხვად ჰქონდეთ“ (იოან. 10:10;).

იოანეს სახარებაში (მე-10 თავი) იესო „ქურდს“ უწოდებს სატანას და მის დამქაშებს. მოგვიანებით კი მას „ნუთისოფლის მთავარი“ უწოდა. პავლე მას „ამ საუკუნის ღმერთად“ (2 კორ. 4:4;) და „ჰაერის ძალთა მთავრად“ (ეფეს. 2:2;) მოიხსენიებს.

სატანა არის ის, ვინც ადგენს ნუთისოფლის მმართველობის სისტემებს. ის არის ჩვენი კონფლიქტების, ყოველგვარი განსაცდელის ერთადერთი წყარო. როგორც პავლე მოციქული ამბობს:

„რადგან ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ, არამედ მთავრობათა წინააღმდეგ, უხილავი სამყაროს ხელმწიფებათა წინააღმდეგ, ამ სოფლის სიბნელის მპყრობ-

ელთა წინააღმდეგ, ცისქვეშეთის ბოროტების სულთა წინააღმდეგ“ (ეფეს. 6:12;)

იოანეს სახარებაში (10:10;) მოცემული უფლის შეფასება და პავლე მოციქულის ეს სიტყვები მოწმობენ იმის შესახებ, რომ განსაცდელები და სირთულეები განეკუთვნებიან კატეგორიას „მოიპაროს, მოკლას და მოსპოს“ და წარმოიშვებიან ეფესელთა მიმართ წერილში (6:12;) აღწერილი ბოროტი ძალების მოქმედების შედეგად. მეორეს მხრივ, იესოს მიზანია გააცხადოს მამის ნება. ასე, რომ ღმერთს უნდა იცხოვრო სიცოცხლის სრული სისავსით. როდესაც რაიმე სახის ტანჯვას და სირთულეს შეხვდები, ფილტრად გამოიყენე იოან.10:10; რათა განსაზღვრო ვინ დგას ყოველივე ამის უკან – ღმერთი თუ მტერი. მოდით, წავიკითხოთ რამდენიმე მაგალითი, რათა ცხადათ დავინახოთ, როგორ მუშაობს ეს პრინციპი.

სირცხვილი, ბრალი, მსჯავრდადება

თუ სირცხვილის, ბრალის და მსჯავრდადების განცდას იოან.10:10-ის ფილტრით შევხედავთ, დავინახავთ, რომ სამივე ქურდობის კატეგორიას მიეკუთვნება და ღმერთთან არაფერი აქვს საერთო.

მაგრამ, უკეთ რომ დავრწმუნდეთ, მოდით მეტად ჩავუღრმავდეთ ამ საკითხს. მეფსალმუნე ამბობს: „ადიდე, (სიყვარულით, გულიდან წამოსული ქება) სულო ჩემო, უფალი და ნუ დაივიწყებ რაც კეთილი გიყო! ის არის შემნდობი (თითოეული) ყველა შენი ბრალისა, მკურნალი ყველა შენი სნეულებისა“ (ფსალმ. 102:2-3;).

გაიხსენე ყველაზე სანდო პიროვნება, რომელსაც იცნობ. იქნებ ეს შენი მეუღლეა, მშობელი, ბებია ან ბაბუა, ან შენი ექიმი? ამ პიროვნებას არასოდეს მოუტყუებინარ. იმედი მაქვს არსებობს ასეთი ადამიანი შენს ცხოვრებაში, ან შესაძლოა უნინ ყოფილა. წარმოიდგინე, რომ შენთვის ყველაზე სანდო ადამიანი გპირდება იმას, რაც ახლახანს წავიკითხეთ. ამ პიროვნებას შესწევს თავისი დაპირების შესრულების ძალა და უნარი.

ახლა კი დამეთანხმეთ, რომ ღმერთი გაცილებით სანდოა, ვიდრე პიროვნება, რომელზეც შენ გაიფიქრე. ღმერთი გვასწავლის არ დავივიწყოთ არცერთი მისი სიკეთე. *არცერთი!*

პირველი სიკეთე გახლავთ ის, რომ მან ცოდვები გვაპა-

ტია. საოცარია! რა სიკეთეა, რა ნყალობა, რა სიყვარულია! თუ ეს აქამდე არ იცოდით, მაშინ კარგად დაიმახსოვრეთ: „შენ მოგეტევა ცოდვები იესო ქრისტეში“. არ არსებობს შენს მიერ ჩადენილი ისეთი ცოდვა, რომელსაც ქრისტეს სისხლი ვერ წაშლის. ასე, რომ თუ შენს სულში ბრალი, სირცხვილი და მსჯავრდადება აღიძვრება წარსულში ჩადენილის ანდა ნათქვამის გამო, რაც უკვე ღმერთმა გაპატია, იცოდე, რომ ღმერთი არ დგას ამ საშინელი გრძნობების მიღმა. აი, რას ამბობს პავლე მოციქული ამ საკითხის შესახებ:

„ვინ გაამტყუნებს ღვთის რჩეულებს? ღმერთი გამამართლებელი? არა! მან თავად მოგვცა უფლება მასთან დგომისა. ვინ დაგვდებს მსჯავრს? ქრისტე იესო? არა, რადგან ის ჩვენი ცოდვების გამო მოკვდა და ღმერთის მარჯვნივ ზის და შუამდგომლობს ჩვენთვის (რომ. 8:33-34;)

ბრწყინვალედ არის ნათქვამი: „ვინ გაბედავს ბრალი დაგვდოს ...ღმერთი? არა! ...მაშ, ვინ დაგვდებს მსჯავრს? იესო ქრისტე? არა!“. აბა, დაფიქრდი: ღმერთმა იესო ქრისტე მაშინ წარმოგზავნა, როცა შენ ჯერ კიდევ მისი მტერი იყავი. იესო დათანხმდა ამის გაკეთებას, და სულიწმიდამ აღასრულა ეს საქმე. და ახლა რატომ დაგვდებს მსჯავრს მამა ღმერთი ან სულიწმიდა, რატომ ჩაგვაგდებს სირცხვილში, როცა შენ ღმერთის მტერი კი არა, უკვე მისი შვილი ხარ? რატომ დაგვდებს მსჯავრს, როდესაც ეს მან შენს მაგივრად იესოს შეამთხვია? განა იესოს მსხვერპლი საკმარისი არ არის? თუ საუკუნო არ არის?

„მით უმეტეს, სისხლი ქრისტესი, რომელმაც საუკუნო სულით შესწირა ღმერთს თავისი უბიწო თავი, განწმედს ჩვენს სინდისს მკვდარი საქმეებისგან ცოცხალი ღვთის სამსახურისათვის!“ (ებრ. 9:14;)

ქრისტეს მსხვერპლმა, არა მხოლოდ ჩვენი ცოდვები წაშალა ღმერთის წინაშე, არამედ ჩვენი სინდისიც განწმინდა ცოდვის ბრალის, სირცხვილისა და მსჯავრდადებისაგან. თუკი შენ მისთვის ცოცხლობ და ისწრაფვი დაემორჩილო მის სურვილებს, მაგრამ გტანჯავს წარსულის ცოდვებისგან გამოწვეული გრძნობები და აზრები, იცოდე, რომ ისინი მტრისგან მომდინარეობენ, რათა გაგანადგუროს. მთელი ძალით წინ აღუდექი მტერს. როგორ? იესოს მსგავსად, რომელსაც იგივე

მტერი სცდიდა უდაბნოში. იესოს იარაღს ღმერთის სიტყვა წარმოადგენდა(მომდევნო თავებში უფრო დანვრილებით ვის-აუბრებთ ამ საკითხზე)!

მიაქციეთ ყურადღება, თუ შენ ღმერთს არ ემორჩილები, მაშინ შენი გული გვებს მსჯავრს. იოანე წერს: „ვინაიდან თუკი ჩვენი გული გვებს მსჯავრს, ღმერთი ხომ ჩვენს გულზე დიდია და ყოველივე უწყის. საყვარელნო! თუ ჩვენი გული არ გვებს მსჯავრს, კადნიერება გვაქვს უფლის მიმართ“ (1იოან.3:20-21;). ამ მუხლში სიტყვა „*მსჯავრდადება*“ არ ნიშნავს „სასჯელს კონკრეტული დანაშაულისთვის“, თუმცა ხშირად ამ მნიშვნელობით გამოიყენება. ბერძნული სიტყვის „*kataginosko*“ (კატაგინოსკო) მნიშვნელობა, რომელიც მოცემულია ორიგინალის ტექსტში, – არის „ბრალის წაყენება“, „ბრალის პოვნა“, „შეპასუხება“.

ჩვენი სინდისი გვიცავს, რათა შევინარჩუნოთ და არ დავკარგოთ ღმერთთან მოზიარეობა. თუ ასეთ მდგომარეობაში ვიმყოფებით და არ ვაუმჯობესებთ მასთან ურთიერთობას და მეტად აღარ ვვითარდებით, მაშინ სულიწმიდა დაინყებს ჩვენს გამოსწორებას, როგორც მოსიყვარულე მამა: „შვილო უფლისაგან წვრთნას ნუ უგულებელყოფ და მის მხილებას ნუ წაუყრუებ“ (ებრ.12:5;). იგი გვსჯის ურთიერთობის აღდგენის მიზნით, რათა უფრო მეტად დავემსგავსოთ მის ხატებას და არა იმისათვის, რომ მოგვკლას, გაგვძარცვოს და გაგვანადგუროს.

გახსოვდეთ, რომ მსჯავრდადებას და გამოსწორებას უსიამოვნო შეგრძნება ახლავს, ეს არ გვანიჭებს კომფორტის შეგრძნებას, ეს პროცესი მტკივნეულიც კია! „ყოველგვარი წვრთნა ამყამად სიხარულად კი არ გვეჩვენება, არამედ მწუხარებად“ (ებრ. 12:11;). თუმცა ამ ორ გრძნობას შორის უდიდესი განსხვავება არსებობს. *მსჯავრდადება* სიტუაციიდან გამოსასვლელ გზას არ იძლევა; ის გვტოვებს სირცხვილში, ბრალდებაში და ცდილობს მუდმივად მსჯავრის ქვეშ გვამყოფოს. *გამოსწორება* კი ყოველთვის გამოსავალს გთავაზობს: ამ გზას მონანიება ჰქვია.

თუ შენმა სინდისმა იცის, რომ ურჩობაში ცხოვრობ, მაშინ ეს ღმერთისთვისაც ცნობილია, რადგან ის შენს სინდისზე, შენს გულზე უფრო დიდია. ნუ დააგვიანებთ ღმერთისთვის ანგარიშის ჩაბარებას; მყისვე მოინანიე, როცა არასწორად მოიქცევი. აღიარე ცოდვა და უფალი მოგიტევეს. ეს ძალიან ადვილია.

იოანე წერს: „შვილნო ჩემნო, ამას გნერთ იმისათვის, რომ არ შესცოდოთ. ხოლო თუ ვინმე შესცოდავს, გვყავს შუამდგომელი მამის წინაშე მართალი იესო ქრისტე“ (1იოან.2:1;).

ყურადღება მიაქციეთ, რომ იოანე არ ამბობს „როცა სცოდავთ“. არა, მიზანი მდგომარეობს შემდეგში: „არ შესცოდოთ“. ცოდვისგან დაბინძურებული სინდისი კვლავ ცოდვაში გითრევს, მაგრამ ღმერთის წინაშე სწორ მდგომარეობაში მყოფი სინდისი ძალას მოგანიჭებს ცოდვაზე გასამარჯვებლად. ამის ცოდნა გეხმარება მუდამ გახსოვდეს, რომ ცოდვა დამარცხებულია შენს ცხოვრებაში და მოცემული გაქვს მადლი, რათა ცოდვისგან სრულიად თავისუფალმა იარო, „ვინაიდან ცოდვა ველარ იბატონებს თქვენზე“, – წერს პავლე, – „რამეთუ...მადლის ქვეშ ხართ“ (რომ. 6:14;).

ამიტომ, ჩვენი მიზანია არ შევცოდოთ. ღმერთის მადლი ამ მიზნის მიღწევაში გვეხმარება. მაგრამ თუ (კვლავ ხაზს ვუსვამ თუ) შევცოდავთ, შეგვიძლია მაშინვე მივიდეთ ღმერთთან და ვირწმუნოთ მისი სიტყვა: „თუ ვალიარებთ ჩვენს ცოდვებს, მაშინ ის, სარწმუნო და მართალი, მოგვიტევენს და განგვწმედს ყოველგვარი უკეთურებისგან“ (1 იოან. 1:9;). „სარწმუნო“ ნიშნავს, რომ ის ყოველთვის მოგიტევენს, მიუხედავად იმისა, რამდენჯერ დაეცემი. „მართალი“ ნიშნავს იმას, რომ მოგიტევენს მიუხედავად იმისა, ვინ ხარ და რა გააკეთე. ამიტომ, როდესაც ის გწმენდს ყოველგვარი უკეთურებისგან, ნიშნავს, ყველა სახის უკეთურებისგან, ყველა ცოდვისგან და მის წინაშე სუფთა ხარ, თითქოს არასოდეს შეგიცოდავს. ქრისტეს სისხლი გვაშორებს ცოდვას ისე, როგორც აღმოსავლეთია დასავლეთს დაშორებული!

ერთ-ერთი დიდი დაბრკოლება, რომელიც მორწმუნეს ხელს უშლის იმეფოს ცხოვრებაში — ცოდვისგან დაბინძურებული სინდისია. როდესაც ღმერთის წინაშე უკვე აღიარებული და მონანიებული ცოდვის გამო სირცხვილს, ბრალსა და მსჯავრდადებას ვებრძვით, ეს გვასუსტებს. ბევრი ადამიანი მინახავს, რომლებიც სწორედ მტრის და არა ღმერთის მიერ პროვოცირებული ძლიერი ბრალის, სირცხვილისა და მსჯავრდადების გამო რწმენას ჩამოშორდნენ. ისინი ფიქრობდნენ, რომ ბევრჯერ შესცოდედნენ ერთი და იმავე ცოდვით, ან მიუტევებელი ცოდვა ჩაიდინეს. მიუხედავად იმისა, რომ ღმერთი არ სდებდა ბრალს, სატანამ მათი განუახლებელი გონება გამოიყენა და ისინი ბრალის, სირცხვილისა და მსჯავრდადების მორევში ჩაძირა. ამ ადამიანებმა ან საერთოდ მიატოვეს ღმერთი ან უნაყოფო რწ-

მენის დონემდე დაეშვნენ, რაც დანაშაულის გრძნობამ გამოიწვია. იმის ნაცვლად, რომ ცხოვრებაში ემეფათ, ცხოვრების მმართველობის ქვეშ აღმოჩნდნენ.

მაშ, ჩამოვყალიბდეთ: თუ შესცოდე, მაგრამ აღიარე და გულით მოინანიე, მაშინ ღმერთი ისე გიყურებს, თითქოს არასოდეს შეგეცოდოს. უფლის საკვირველი მადლის გამო ეს ასე ადვილად შესაძლებელი გახდა. ეს უნდა დაიჯერო!

მნიშვნელოვანია კიდევ ერთი რამ აღვნიშნოთ, თუ შენ ჭეშმარიტად ღმერთის შვილი ხარ, მაშინ ყველაზე მეტად ის გინდა, რომ ღმერთს აამო, რამეთუ მისი სიტყვა შენში იმყოფება. მაგრამ ადამიანი, რომელიც შეგნებულად განაგრძობს ცოდვაში ცხოვრებას არ არის ჭეშმარიტად ღმერთისაგან შობილი. თუ შენ ცოდვისთვის გამართლებას ეძებ, იცოდეთ, რომ სახიფათო გზას ადგახარ. პირდაპირ რომ ვთქვათ, გადარჩენილიც არ ხარ. ამის შესახებ ბიბლია გარკვევით ამბობს: „ვინც ცოდვას აგრძელებს ვერ შეუცვნია უფალი... ასეთი ადამიანი ეშმაკს ეკუთვნის“ (1იოან. 3:6-8;).

ავდემყოფობა, დაავადება, ფიზიკური უძლურება

რა ძალას გვაძლევს მადლი იმისათვის, რომ ავადმყოფობაზე, დაავადებასა და ფიზიკურ უძლურებაზე ვიმეფოთ? მოდით, ნავიკითხოთ რას წერს მეფსალმუნე ამის შესახებ:

„ადიდე სულო ჩემო უფალი, და ნუ დაივიწყებ რაც კეთილი გიყო! ის არის შემნდობი ყველა შენი ბრალისა, მკურნალი ყველა შენი სნეულებისა“ (ფსალმ. 102:2-3;)

მოდით, ისევ გაიხსენე ის პიროვნება, რომელსაც ყველაზე მეტად ენდობი და შემდეგ დაფიქრდი იმაზე, რომ ღმერთია ის, ვინც ნდობის ღირსია; უფალი თავისი აღთქმის ერთგულია. პირველი სიკეთე, რაც ზემოთ მოყვანილი ფსალმუნიდან ჩანს, არის ის, რომ ღმერთი ყველა ცოდვას გვპატიობს. და ეს ყველაფერი არ არის, იმავე ფსალმუნში ვკითხულობთ, რომ არ დავივიწყოთ მისი კიდევ ერთი კურთხევა: ღმერთი, რომელიც არასოდეს ცრუობს, გვეუბნება: „განკურნავ ყველა შენს სნეულებას“. ის არ ამბობს, რომ შენი დაავადებების მხოლოდ 98%-ს განკურნავს – არა, ყველა სნეულებას, ე.ი 100%-ს.

ღმერთისმიერი განკურნება იესოს გამომსყიდველი ღვანლის ნაწილია და ცოდვათა პატიებას უთანაბრდება. ესაიამ იწინასწარმეტყველა, რომ იესო დაიტანჯებოდა, რათა ჩვენთვის სუღიერი და ფიზიკური თავისუფლება მოეცა:

„მაგრამ იტვირთა მან ჩვენი სნეულებანი და ჩვენი ტკივილებით გაიტანჯა, ჩვენ კი ვფიქრობდით, რომ ნაგვემი იყო, ღმერთის მიერ ნაცემი და წამებული. მაგრამ ის დაჭრილი იყო ჩვენს დანაშაულთა გამო, დაღენილი — ჩვენი ურჯულოების გამო; ჩვენი სასჯელი მასზე იყო; და მისი ჭრილობებით ჩვენ განვიკურნეთ“ (ესაია 53:4-5);

უფალი თავისი აღთქმის ერთგულია.

ებრაული სიტყვა, რომელიც *სნეულების* გამოსახატავად გამოიყენება არის „choli“ (*ქოლი*). *სთრონგის სიმფონიის* მიხედვით მისი მნიშვნელობებია: „ავადმყოფობა, ნუხილი, დაავადება“. ბიბლიის ცნობილი მკვლევარი და მწერალი ჰენრი

ტაილერი ამ სიტყვას განმარტავს, როგორც „დაავადება, მწუხარება, ავადმყოფობა“. ეს ტერმინი ოცდაოთხჯერ გვხვდება ძველ აღთქმაში და აქედან ოცდაერთჯერ გამოყენებულია ავადმყოფობასთან მიმართებაში. ვფიქრობ, ზემოთ მოყვანილ მუხლში *ქოლი* სრულიად შესაძლებელია გადათარგმნილიყო, როგორც „ავადმყოფობა“ ან „დაავადება“.

ამ აზრს „ბიბლიის გაფართოებული“ თარგმანიც ამყარებს: „ნამდვილად ჩვენს გამო იტვირთა ჩვენი სნეულებანი (ავადმყოფობა, დაავადება და მწუხარება) ... და იარებით [რომლითაც დაჭრილი იყო] განვიკურნეთ და გამოვჯანმრთელდით“ (ესაია 53:4-5);). ბიბლიის მსოფლიო თარგმანში ვკითხულობთ: „ნამდვილად მან იტვირთა ჩვენი ავადმყოფობანი...და მისი ჭრილობებით განვიკურნეთ“. ბიბლიის ახალ ინგლისურ ვერსიაში ვკითხულობთ: „მან აიღო ჩვენი ავადმყოფობანი...და მისი ჭრილობებით განვიკურნეთ“.

შემთხვევით არ არის, რომ მეფსალმუნე და ესაია წინასწარმეტყველი ერთ წინადადებაში გადმოსცემენ ყველა ცოდვის მიტევებას და ყველა დაავადებისაგან განკურნებას. ერთიც და

მეორეც გოლოგოთაზე ქრისტესმიერი ღვანლის შემადგენელ ნაწილს წარმოადგენს“.

სახარებაში ვერსად ვერ ნახავ ქრისტესთან მისულ პიროვნებას, რომელსაც უარი უთხრეს განკურნებაზე. იესოს არასოდეს უთქვამს „უნდა აიტანო ავადმყოფობა, რადგან მამაჩემი მისი მეშვეობით გასწავლის“. თუმცა მორწმუნეები, მათ შორის მასწავლებლებიც ხშირად ამბობენ მსგავსს სიტყვებს. მოდი, ლოგიკურად მივუდგეთ ამ საკითხს: დღეს რატომ შეცვალა ქრისტემ ამ საკითხის მიმართ დამოკიდებულება? ჩვენ ვიცით, რომ ქრისტე გუშინ, დღეს და უკუნისამდე იგივეა (იხ. ებრ.13:8); ის დღესაც არ გვეტყვის უარს, ისევე როგორც დედამიწაზე მოღვაწეობის დროს არავის ეუბნებოდა უარს. მეტიც, თუ ფიქრობ, რომ ღმერთი ავადმყოფობის მეშვეობით რაიმეს გასწავლის, მაშინ რატომ მიდიხარ ექიმთან სამკურნალოდ? რატომ ებრძვი იმას, რასაც ღმერთი შენს სასიკეთოდ იყენებს? ხედავ რამდენად არალოგიკურია ასეთი აზროვნება?

მოციქულთა საქმეების წიგნშიც არცერთი ადამიანისთვის, რომელთაც განკურნება სურდათ, უარი არ უთქვამს ღმერთს. მოციქულებს არასდროს უპასუხიათ მათთვის: „არ ვიცით შენი განკურნება ღმერთის ნებაა თუ არა, იმედს ნუ დაკარგავ, იქნებ განიკურნო“. განკურნება ყოველთვის ხდებოდა, ვინც ეძებდა, იღებდა კიდევ, რადგან ესაიას 53 თავში და 102-ე ფსალმუნში ვხედავთ, რომ განკურნება იესოს ღვანლის შემადგენელი ნაწილია, ისევე როგორც ცოდვების პატიება. თუ ერთზე უარს ამბობ, მაშინ მეორეზეც უარი უნდა თქვა!

დღესაც ასეა. ავადმყოფობა, დაავადებები და ფიზიკური უძლურებები „მოიპაროს, მოკლას და მოსპოს“ კატეგორიაში შედიან. ეს განსაცდელია, რომელსაც შეგვიძლია წინ აღვუდგეთ, ვიცით რა რომ ქრისტეს გოლოგოთის მსხვერპლის წყალობით განვთავისუფლდით მათი ძალაუფლებისგან. ავადმყოფობა, დაავადებები და ფიზიკური უძლურებები არ წარმოადგენენ ღმერთის ნებას ჩვენს ცხოვრებაში. გამოსყიდვა დღესაც შეუწყველი და ხელუხლებელია! ამიტომაც წერს პავლე მოციქული: „თავად მშვიდობის ღმერთმა წმიდა გყოთ სრულად და მთლიანად: სული, სამშვინველი და სხეული დაცულ იქნეს უმნიკვლოდ ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მოსვლისთვის“ (1 თეს. 5:23); აქ საუბარია როგორც *სხეულზე*, ასევე სამშვინველსა და სულზე, რაც იმაზე მიუთითებს, რომ ღმერთს სურს როგორც სული და სამშვინველი, ასევე შენი სხეულიც ჯანსაღი და მთელი იყოს, და ისე ფუნქციონირებდეს, როგორც დასაწყისშივე განიზრახა ღმერთმა.

ვილაც ალბათ მეტყვის: „ერთ ადამიანს ვიცნობდი, რომელსაც სჯეროდა, რომ ღმერთი განკურნავდა, მაგრამ ის გარდაიცვალა“. მაშინ, მე გკითხავ: ჩვენი რწმენა რას უნდა ეფუძნებოდეს, იმას, ვის რა დაემართა, თუ ღმერთის სიტყვას? ეს აზრი შენს გონებაში და გულში უნდა იყოს გამჯდარი. პავლე ამბობს: „თორემ რაა? თუ ზოგიერთებს არ სწამდა, განა მათი ურწმუნობა გააბათილებს ღვთის რწმენას? არამც და არამც! ღმერთია ჭეშმარიტი“ (რომ. 3:3-4;).

პირდაპირ რომ ვთქვათ, შენ დარწმუნებით ვერ იტყვი თუ რა სწამდა იმ გარდაცვლილ ადამიანს თავის გულში. შესაძლოა გარეგნულად გამოხატავდა, რომ სჯეროდა განკურნების, მაგრამ სინამდვილეში, შიშობდა ვაითუ ვერ განკურნებულყო. ჭეშმარიტი რწმენა ადგილს არ აძლევს ეჭვს. შესაძლოა ადამიანი ერთ რამეს ამბობდეს და იცოდეს გონებით, რომ რასაც ამბობს სიმართლეა, მაგრამ გულში სხვანაირად სწამდეს.

მაშ, როგორ დავეყრდნოთ სხვა ადამიანების გამოცდილებას, რომელიც წმინდა წერილის საპირისპიროს ამტკიცებს – თანაც ისე, რომ არ გავსაამართლოთ? მაგალითად, თუ ჩვენი ახლობელი უდროოდ წავა ამ ცხოვრებიდან ავადმყოფობის გამო? აი, როგორი დამოკიდებულება გამოვიმუშავე ამ საკითხთან მიმართებაში: წმინდა წერილი გვეუბნება, რომ ჩვენ სარბიელს გავდივართ. დისტანციაზე სირბილისას, ყველა მონანილე თავის ხაზს მიუყვება. თუ რომელიმე ადამიანის გამოცდილება არ ეფუძნება წმინდა წერილის ფუნდამენტურ ჭეშმარიტებებს, მაშინ დატოვეთ ის თავის სარბენ ბილიკზე, მაგრამ თქვენს ხაზზე ნუ გადმოიყვანთ. ეს საკითხი მართალ, მონყალე ღმერთსა და იმ პიროვნებას შორის რჩება. ასეთი მოპყრობით, შენი რწმენა აღარ შესუსტდება. მაგრამ თუ რომელიმე პიროვნების მონმობა ღმერთის მარადიულ სიტყვასთან თანხვედრაშია, მაშინ გადმოიყვანე ის შენს ხაზზე, რათა უფრო ძლიერად ირბინო.

სანამ ღმერთის აღთქმას მიიღებდე შენს ცხოვრებაში, საჭიროა მთელი გულით ირწმუნო რას ამბობს წმინდა წერილი. და როცა ირწმუნებ, მაშინ გახდები შეუპოვარი სულში, ბარტემეოსის მსგავსად.

იესო თავის მონაფეებთან ერთად იერიხოდან უნდა წამოსულიყო. გარს უამრავი ადამიანი ეხვია. გზის პირზე ერთი ბრმა კაცი იჯდა, სახელად ბარტემეოსი. როდესაც შეიტყო, რომ იესო მოდიოდა, ყვირილი ატეხა. გარშემო მყოფები აჩუმებდნენ და უკრძალავდნენ მოძღვრის შეწუხებას. მაგრამ ის უფრო მეტად უწევდა ხმას! ამ ადამიანს რწმენის საფუძველი მხოლოდ გონ-

ებაში არ ჰქონდა ჩაბეჭდილი, არამედ გულშიც. ბარტემეოსს გულით რომ არ ერწმუნა, რომ ღმერთს მისი განკურნება სურდა, ის აღარ გააგრძელებდა ყვირილს – განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც ხალხი ცდილობდა მის გაჩუმებას. შესაძლოა ის დადუმებულიყო და ასეთი რამ ეფიქრა: „რადგანაც იესო აქეთ აღარ გამოივლის, ეს ნიშნავს, რომ ღმერთს სურს ბრმად დავრჩე. მაგრამ ბარტემეოსმა არ დაიჯერა ეს სიცრუე; ის კვლავაც ყვიროდა. აბა, ნაიკითხეთ რა მოხდა შემდეგ:

„და შედგა იესო“ (მარკ. 10:49;)

რა საოცარია! იესო იერუსალიმისაკენ გაემართა, რათა ის მისია აღესრულებინა, რისთვისაც მოვიდა დედამიწაზე. იესოს მთელი ყურადღება თავისი მისიის შესრულებაზე ჰქონდა გადატანილი. იგი უამრავი ადამიანით იყო გარემოცული და რა თქმა უნდა, ბევრ მათგანს ფიზიკური საჭიროება გააჩნდა, თუმცა ამ საჭიროებებმა ვერ აიძულეს იგი დროებით შეეჩერებინა დავალების შესრულება. ეს ბრმა კაცი კი ხმამაღლა ყვიროდა და ვერ აჩერებდნენ. იესომ გაიგონა რა მისი ხმა, თქვა: „დაუძახეთ“. მოწაფეებმა დაუძახეს ბრმა კაცს: „უთხრეს: „ნუ გეშინია, ადექი, გეძახის!“ (მარკ.10:49;).

შემდეგ მოძღვარმა ჰკითხა: „რა გინდა რომ გაგიკეთო?“.

სერიოზულად ამბობ? ეს რა კითხვაა? ბრმა კაცს, რომელიც სხვისი დახმარების გარეშე ვერ დადის, ეკითხებიან რა ჭირდება. ისედაც ხომ ნათელია მისი საჭიროება და რალატომ დაუსვა იესომ ეს კითხვა? განა არ იცოდა ამ მათხოვრის პრობლემა? დასცინა იესომ? რა თქმა უნდა, არა! უფალს სურდა ბარტემეოსის რწმენა დაენახა.

ბარტემეოსს, რომ ეთქვა „ვიცი, რომ მხედველობის დაბრუნება დიდი სათხოვარია, ამიტომ იქნებ მხოლოდ თავის ტკივილისგან გამათავისუფლო, რომელიც რამდენიმე დღეა მანუხებს“. მაშინ ის თავის ტკივილისგან განიკურნებოდა. ეს რომ სიმართლეა, ბერტემეოსთვის ნათქვამ იესოს სიტყვებში ვხედავთ: „ნადი, შენმა რწმენამ გადაგარჩინა“.

მარკოზი იქ მყოფი იმ ადამიანების შესახებ არ წერს, რომლებიც არ განიკურნენ; მან ყურადღება განკურნებულ კაცზე გაამახვილა. არავის მისცე ნება შენი რწმენა შეარყიოს. კიდევ ერთხელ, ყურადღებით მომისმინე: ნუ გააკრიტიკებ და განსჯი იმ ადამიანებს, რომლებიც ვერ იღებენ განკურნებას ღმერთის-

გან, მაგრამ მათ ისტორიას მტკიცებულებად ნუ ჩათვლი. პავლე წერს: „თორემ რაა? თუ ზოგიერთებს არ სწამდა, განა მათი ურწმუნობა გააბათილებს ღვთის რწმენას? არამც და არამც!“ (რომ. 3:3-4). გული მხოლოდ ისეთ მტკიცებულებებს გავუხსნათ, რომლებიც ღვთის სიტყვასთან თანხმობაში მოდიან.

უქონლობა და სიღარიბე

გვაძლევს თუ არა მადლი უქონლობასა და სიღარიბეზე მეფობის ძალას?

ზოგიერთ ადამიანს ღვთისმოსაობა ხელმოკლეობაში ცხოვრება ჰგონია. არის უკიდურესი შემთხვევებიც, როდესაც ადამიანები პირობას დებენ უფლის წინაშე, რომ სიღარიბეში ემსახურებიან მას. ასეთი აზროვნება წინააღმდეგობაში მოდის ფილიპელთა მიმართ წერილთან (4:19;), სადაც პავლე თავის ქრისტიან თანამსახურებს ეუბნება: „ხოლო ჩემი ღმერთი აღავსებს თქვენს ყოველ საჭიროებას, თავისი სიუხვისამებრ ქრისტე იესოში“.

თუ ამ მუხლს კონტექსტში წაიკითხავთ, დაინახავთ, რომ პავლე მორწმუნეებს კონკრეტულად ფინანსების შესახებ ელაპარაკება. ჩვენი საჭიროებები დაკმაყოფილდება – არა ეკონომიკური და საბაზრო მდგომარეობის მიხედვით, არამედ ღმერთის სიმდიდრის მიხედვით. ეს საოცარი რამაა, რადგან ღმერთს დიდი სიმდიდრე აქვს – უღვევი მარაგები! ამ დანაპირებიდან გამომდინარე, ღმერთს სურს არასოდეს განიცდიდე რაიმეს ნაკლებობას. მეფსალმუნე წერს: „მდიდარი გალატაკდებიან და დაიმშევიან, ხოლო უფლის მაძიებლებს (ვინც ითხოვენ) [საჭიროებიდან გამომდინარე და ღმერთის სიტყვის ავტორიტრტით] არავითარი სიკეთე არ მოაკლდებათ“ (ფსალმ. 33:11;). უქონლობა და სიღარიბე – ეს არ არის სიცოცხლე მთელი თავისი სისრულით; ამიტომაც ეს ორი, არ წარმოადგენს ღმერთის ნებას შენი ცხოვრებისათვის.

წმინდა წერილი ამბობს, რომ კარგი სახელი სჯობს სიმდიდრეს (იხ. იგ. 22:1; ეკლეს. 7:1). თუ გადასახადებს ვერ ვიხდით, სახელს ვიტყბთ. როგორი წარმოსადგენია, როდესაც იესოზე უმონებთ ადამიანს, რომელსაც ვალს ვერ უბრუნებ? როგორ მიიღებს ის შენს სიტყვას, როდესაც ხედავს, რომ შენი ცხოვრება წარუმატებლობისა და მარცხის მაგალითია? მაგრამ, თუ შენი მევალე ხედავს, რომ ღმერთი გაძლევს საშუალებას ვალი სრულად დაფარო და ნაქირავებ ბინაში კი არა, უკვე საკუთარ

სახლში ცხოვრობ, განა ეს მოწმობა არ იქნება ურწმუნო ადამიანისათვის? ღმერთის სიტყვა გვაუწყებს: „შენ ასესხებ მრავალ ერს, შენ კი არ ისესხებ“ (2 რჯ. 28:12;). რამხელა მოწმობაა, როცა ვალეები აღარ გვაქვს და ახლა შენგან სესხულობენ და შენი ცხოვრებიდან სახარების ნათელი ბრწყინავს.

ამ მუხლებიდან ვხედავთ, რომ ღმერთის სურვილი უფრო მეტია, ვიდრე მხოლოდ ჩვენი საჭიროებების დაკმაყოფილება. ღმერთს უნდა რომ წარმატებული ვიყოთ. აი, მისი ნება, რომელიც იოანეს ლოცვაშია გადმოცემული: „საყვარელო (ყველაზე მეტად), ვლოცულობ, რომ კეთილი გზით გველოს (წარმატებული იყო) და ჯანმრთელად იყო, როგორც შენი სული (არის წარმატებული) დადის კეთილად“ (3იოან; 2;) (ფრჩხილებში მოცემული სიტყვები არ არის ქართულ ბიბლიაში. მთარგმნელის შენიშვნა).

შეამჩნიეთ, რომ ფრაზა „ყველაზე მეტად“ დახრილი ასობით დავწერე? ღმერთს ყველაზე მეტად სურს, რომ შენ, მისი შვილი წარმატებული და ჯანმრთელი იყო. მოდით, ისევ ვიტყვი: *ყველაზე მეტად. მეტად ვიდრე სხვა რამე!* მოციქულის ლოცვაში ღმერთის ნებაა გადმოცემული და ამიტომაც ჩაინერა ბიბლიაში. ღმერთი არ აზვიადებს თავის სიტყვას, რადგან ეს ტყუილი იქნებოდა, ღმერთს კი მოტყუება არ შეუძლია. ასე, რომ ჩემო მეგობარო, შეგიძლია დაიჯერო: ღმერთის ნებაა, რომ აყვავდე და კარგი ჯანმრთელობა გქონდეს. საოცარია!

რა არის წარმატება, აყვავება? ეს არის გქონდეს იმდენი, რომ მხოლოდ შენი საკუთარი საჭიროებები კი არ დააკმაყოფილო, არამედ ის საჭიროებებიც, რომელიც შენი გავლენის სფეროში არსებობს. სხვა სიტყვებით, რომ ვთქვათ, ფული არასოდეს არ უნდა იყოს გადამწყვეტი ფაქტორი ადამიანებისათვის სახარების ქადაგებაში. იქნებ ამიტომაც ამბობს ღმერთის სიტყვა: „უნდა გახსოვდეს უფალი, შენი ღმერთი, რადგან იგი გაძლევს შენ ძალას ქონების შესაძენად, რათა შეასრულოს თავისი აღთქმა, რომელიც შეჰფიცა შენს მამებს, როგორც დღეს“ (2 რჯ. 8:18;)?

ღმერთი წინააღმდეგი არ არის იმისა, რომ ვფლობდეთ ფულს. მას არ მოსწონს, როცა ფული გვფლობს. ფული კი არ არის ყველა ბოროტების ფესვი, არამედ *მისი სიყვარული*. ღმერთის ნებაა ცხოვრების ყველა სფეროში წარმატებული იყო, მათ შორის ფინანსურადაც.

ბევრი ახალგაზრდა და უმწიფარი ქრისტიანი განიცდის სირთულეებს ცხოვრების იმ სფეროებში, რომელთაც ზემოთ

შევეხეთ. თუმცა, როდესაც ვიცით, რომ ღმერთი არ არის სირცხვილის, მსჯავრდადების, ავადმყოფობის, ფიზიკური უძლურების და სიღარიბის ავტორი, მაშინ უფრო ადვილი ხდება დავინახოთ სხვა სფეროებიც, რომელშიც მტერი გვეწინააღმდეგება. ჩვენ ნამდვილ ცხოვრებისეულ ომში ვართ ჩართულნი ღმერთის სასუფეველისათვის.

ერთი რამ იცოდე: თუ წინააღმდეგობა „მოიპაროს, მოკლას და მოსპოს“ კატეგორიას ეკუთვნის, მაშინ მას არაფერი აქვს საერთო ღმერთთან, არამედ მისი ავტორია სატანა და მისი ძალები, რომელთაც სურთ დაგამარცხონ და გაგანადგურონ. ჩვენ გვმართებს შეუპოვარი ბრძოლა, რათა ღვთის სუფევა მოვიდეს დედამიწაზე, ისე როგორც ზეცაშია.

აღიჭურვიე

„რაკილა ქრისტე ჩვენთვის იტანჯა ხორციელად, თქვენც აღიჭურვეთ იმავე აზრით, ვინაიდან, ვინც კი ხორციელად იტანჯა, შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა“

1პეტრე 4:1;

ნარმოიდგინეთ, რომელიმე ერი, რომელიც საკუთარ ჯარს ომში ტყვეების, ავტომატების, ყუმბარების, ტანკების, თვითმფრინავების და თუნდაც დანების გარეშე გზავნის. ასეთი ჯარი შეძლებს გამარჯვებას? საერთოდ გადარჩება კი ვინმე ცოცხალი? ჩემი ვარაუდით, ამ ჯარის მეომართა დიდი ნაწილი დაიღუპება, ხოლო დანარჩენს ტყვედ აიყვანენ.

მე მხოლოდ ვარაუდს გამოვთქვამ, რადგან ჯერ არ მსმენია მსგავსი რამ. მაგრამ რაც არ უნდა სასაცილოდ მოგეჩვენოს, ასეთი ჯარი ჰგავს ისეთ მორწმუნეს, რომელიც არ არის „ტანჯვისთვის შეიარაღებული“. სამწუხაროდ, ბევრი ჩვენგანი არაა აღჭურვილი. როდესაც მოულოდნელი თლიპსისი გვატყდება თავს, მის წინაშე შეუიარაღებლები აღმოვჩნდებით ხოლმე. ეს იმის გამო ხდება, რომ ჩვენ ვრეაგირებთ და არ ვმოქმედებთ.

სულიწმიდით შთაგონებული პეტრე თავის პირველ წერილში შეგვაგონებს აღვიჭურვით სატანჯველად, ისევე, როგორც იესო იყო აღჭურვილი. როგორ იტანჯებოდა იგი? ცოდვა სტანჯავდა? არა, მაგრამ ის ეწინააღმდეგებოდა მას. ავად იყო? არა, მაგრამ ალბათ მასაც ებრძოდა. ფული არ ჰქონდა გადასახადების გადასახდელად და ამის გამო თავისი მისიის აღსრულებაში ხელი ეშლებოდა? არა. მჯერა, რომ ის მთლიანად ღმერთზე იყო მიწოდებული. იესო ყველა საკითხში გამოიცადა, მაგრამ მტერმა ვერც ერთხელ ვერ შეძლო მისი დამარცხება. ჩვენ მოწოდებულნი ვართ იესოს მსგავსად ვიცხოვროთ და ბოროტის ყველა ხრიკი ავირიდოთ.

განვაგრძობთ რა პეტრეს წერილის კითხვას, ვხედავთ, რომ იესოს განსაკუთრებულ ტანჯვას მის მიმართ ხალხის უსამართლო მოპყრობა წარმოადგენდა, განსაკუთრებით კი იმ დროის პოლიტიკური და რელიგიური ლიდერების მხრიდან. პირადად მე მიმაჩნია, რომ ეს არის ტანჯვის უმაღლესი დონე, რომელიც მორწმუნემ მეფობაში შესვლის გამო უნდა დაითმინოს.

პავლე მოციქულისათვის უსამართლო მოპყრობა ყველაზე დიდ ტანჯვას წარმოადგენდა. ის ჩაქოლეს, ხუთჯერ გამ-

ოლტეს, სამჯერ ჯოხებით სცემეს. იგი გამუდმებით საფრთხეში იმყოფებოდა; რამდენჯერმე დაჭრეს, დასცინოდნენ, აბუჩად იგდებდნენ და ცილს სწამებდნენ. პავლე გვაფრთხილებს: „და ყველა ვისაც სურს ქრისტე იესოში იცხოვროს ღვთისმოსაობით, დევნილი იქნება“ (2 ტიმ. 3:12;).

თუ შენ ქვეყნიერების მსგავსად ცხოვრობ, დევნა არ შეგანუხებს; ეს კი ნიშნავს, რომ ვირტუალურად იქნები ომში ტყვედ აყვანილი.

თუ შენ ქვეყნიერების მსგავსად ცხოვრობ, დევნა არ შეგანუხებს... ვირტუალურად იქნები ომში ტყვედ აყვანილი.

შენ მტრის საკონცენტრაციო ბანაკში ხარ გამოკეტილი. აღარ იბრძვი ცათა სასუფეველისათვის და ველარ მოგაქვს დიდება ღმერთისთვის. მხოლოდ ჯარისკაცები იბრძვიან ტყვიების ქვეშ, რათა მტერს მიტაცებული ტერიტორიები წაართვან.

ჩვენ ვცხოვრობთ სამყაროში, რომელიც ღვთის სასუფეველის სრულიად სანინააღმდეგოა. ამ წუთისოფლის დინება სულიწმიდის დინების საპირიაპიროა. ამიტომაც, თუ შენ მართლაც უფლისათვის ცხოვრობ, მოგიწევს განსაცდელების, სირთულეებისა და წინააღმდეგობების გადატანა. ეს შენი გასაკეთებელი საქმის შემადგენელი ნაწილია.

ძვირფასო მეგობარო, მნიშვნელობა არ აქვს ეს წინა თავში ჩამოთვლილი განსაცდელები იქნება თუ ბუნებრივად მომდინარე გარემოებები, ადამიანების სისასტიკე თუ ამ წუთისოფლიდან წამოსული წინააღმდეგობა, ცხოვრებაში მაინც მოგიწევთ ქრისტეს გამო განსაცდელების გადატანა. ამიტომ, პეტრე ამბობს, რომ მზად უნდა ვიყოთ – „აღიჭურვეთ“.

აღჭურვილი აღუჭურველის წინააღმდეგ

მოდით, მოულოდნელი წინააღმდეგობის ორი მაგალითი განვიხილოთ, რომელშიც ერთი რესპოდენტი აღჭურვილია, ხოლო მეორე არა. ნელინადში ერთხელ კომერციული ავიალაინერის მფრინავს სტაჟირებაზე აგზავნიან. ამ სწავლების შემადგენელი ნაწილი მაღალტექნოლოგიური სიმულატორული კაბინაა. შიგნით ყველაფერი ისეა მოწყობილი, თითქოს ნამდვილ კაბინაში იმყოფები. ვიზუალური ეფექტები და შიგნით არსებული მოწყობილობები ისეთ შთაბეჭდილებას ქმნის, რომ

ძნელია გაარჩიო ნამდვილ თვითმფრინავში ზიხარ თუ სიმულატორში.

მასწავლებლები, რომლებიც სიმულატორს ამუშავებენ, კაბინაში მყოფ მფრინავს სხვადასხვა დაბრკოლებებს (თლიპსის) უქმნიან. ამ მონყობილობას შეუძლია საფრენი პირობების და სხვადასხვა სახის პრობლემების სრული იმიტირება მოახდინოს. სტაჟირებაზე მყოფი პილოტები გრძნობენ ინტენსიურ საჰაერო რყევებს, ეთიშებათ ძრავი, მინაზე დამშვები სიჩქარეში გადასართველი მწყობრიდან გამოდის და გარდა ამისა, კიდევ უამრავი პრობლემა. ასეთი წვრთნის მთავარი მიზანია, რომ თუ მფრინავი რეალურად მსგავს პირობებში მოხვდება, გამკლავება შეძლოს. ბევრი კატასტროფის აცილება მოხერხდა სწორედ ასეთი წვრთნების წყალობით.

მინდა გავიხსენო ერთი კატასტროფა, რომელიც 2001 წლის 9 სექტემბრამდე მოხდა. ეს იყო პატარა სამგზავრო თვითმფრინავი, რომელსაც მფრინავის სტანდარტული კაბინა არ ქონდა, რომელიც გამოყოფილი იქნებოდა მგზავრების სალონისგან. კატასტროფიდან მოკლე ხანში მამველებმა შავი ყუთი იპოვეს და მასში არსებული ჩანაწერი გამოიკვლიეს. გამომდინარე იქიდან, რომ ამ თვითმფრინავს მგზავრთა სალონი და მფრინავის კაბინა გაერთიანებული ჰქონდა, ექსპერტებმა ჩანაწერში მგზავრებთან ერთად მფრინავების ხმების და მათი რეაქციის გარკვევაც შეძლეს. მგზავრები ისტერიულად კიოდნენ, როდესაც თვითმფრინავი მინისკენ მიექანებოდა. მფრინავები კი მშვიდად იყვნენ და ცდილობდნენ პრობლემა დაედგინათ და კატასტროფა თავიდან აერიდებინათ. ისინი ისე მოქმედებდნენ, როგორც წვრთნის დროს ასწავლეს. მთავარი მფრინავი თანამშემნეებს მითითებებს აძლევდა, ხოლო ისინი თითოეულ დირექტივას მორჩილად ასრულებდნენ. ასე გრძელდებოდა მანამ, სანამ თვითმფრინავი მინას არ დაენარცხა. რადგანაც მფრინავებს მოულოდნელი გართულების საწინააღმდეგო სწავლება ჰქონდათ გავლილი, მგზავრებისაგან სრულიად განსხვავებულად მოქმედებდნენ. მფრინავები მიზანმიმართულად მოქმედებდნენ, მგზავრების რეაქცია კი იყო შიში.

ერთხელ კერძო თვითმფრინავით მივფრინავდი 11900 მეტრ სიმაღლეზე. ამ დროს კარების საკეტი გატყდა. თვითმფრინავში ძლიერი ჰაერის ნაკადი ხმაურით შემოიჭრა, გეგონებოდა ქარბორბალა ამოვარდაო. არ ვიცოდი რა გამეკეთებინა. გულწრფელად რომ გითხრათ, მთელი ყურადღება შიშის დაძლევაზე მქონდა გადატანილი, რომელიც გულში შემოჭ-

რას ცდილობდა. მხურვალე ლოცვა დავინყე. აღმოჩნდა, რომ მფრინავი საზღვაო ძალების ყოფილი გამომცდელი მფრინავი იყო, რომელსაც დიდი გამოცდილება ჰქონდა მიღებული. კარის საკეტის გატეხვისთანავე მან და მისმა თანაშემწემ მყისვე მოქმედება დაიწყეს. პრობლემაც მაშინვე დაადგინეს, თავზე ჟანგბადის ნიღბები გაიკეთეს და ერთი მეც მომცეს. ამ ჟანგბადის გარეშე ისინი დაწყებულ საქმეს ვერ დაასრულებდნენ.

შემდეგ მფრინავმა თვითმფრინავი დაბალ სიმაღლეზე დაუშვა და დამხმარე პილოტს კვლავ მითითებებს აძლევდა. მთელი ამ კრიზისის მანძილზე ის თავშეკავებული და განონასწორებული იყო. ეს მან იმ გაკვეთილების მეშვეობით გამოიმუშავა, რომელიც თვითმფრინავის მართვის სწავლის დროს გაიარა. ვიცოდი, რომ დიდ განსაცდელში ვიყავით, მაგრამ მფრინავის შემხედვარეს ისეთი შთაბეჭდილება მექმნებოდა, თითქოს დიდი არაფერი ხდებოდა. მის ქცევებში შიშის ნატამალიც კი არ შეიმჩნეოდა. ის განონასწორებულად და სწრაფად მოქმედებდა. იგი აკონტროლებდა მდგომარეობას.

მფრინავმა თვითმფრინავი ხუთ წუთზე ნაკლებ დროში 3650 მეტრამდე ჩაიყვანა. ჩვენ წუთში 1800 – 2400 მეტრით ქვემოთ ვეშვებოდით. მალე მინაზე დავჯექით უსაფრთხოდ. როდესაც სიტუაცია დაწყნარდა, მივხვდი, რომ ჩემი მფრინავი „აღჭურვილი იყო“, მე კი არა! გავლილმა მოსამზადებელმა კურსებმა მას კრიზისული სიტუაციების მართვის უნარი შესძინა.

სწორე ამის შესახებ წერია 1 პეტ. 4:1-ში. ჩვენ ყოფილი საზღვაო მფრინავის მსგავსად, სულიერი ბრძოლისთვის უნდა ვიყოთ აღჭურვილები, რათა მოულოდნელ გართულებებს შევეწინააღმდეგოთ. ჩემი სურვილია, რომ წიგნი „შეუპოვარი“, ის *სიმულატორი* გახდეს, რომელიც ქრისტეს მეფობისკენ მიმავალ გზაზე წამოჭრილი წინააღმდეგობებისათვის შეგამზადებს.

განსაცდელები იძნება

აღჭურვის პროცესში პირველი ნაბიჯი არის ცოდნა იმისა, რომ განსაცდელები გარდაუვალია. „წუთისოფელში გასაჭირი გექნებათ,“ – ამბობს იესო იოან. 16:33-ში. მას არ უთქვამს „შეიძლება გქონდეთ“, არამედ – „გექნებათ“. პავლე შეგვაგონებს: „ვინაიდან მრავალი ჭირით გვმართებს ღვთის სასუფეველში შესვლა“ (საქმ. 14:22;). და კვლავ ამბობს: „რათა არავინ შემდრკალიყო ამ გასაჭირში, ვინაიდან, თვითონ იცით, რომ ჩვენ საამისოდ ვართ დადგენილი“ (1 თეს. 3:3;).

ჩვენ აუცილებლად შეგვხვდება სირთულეები ომში მიმავალი ჯარისკაცის მსგავსად. არცერთი მეომარი არ მიდის ბრძოლაში იმისათვის, რომ დამარცხდეს. კარგ მეომარს წინასწან აქვს გადაწყვეტილი, რომ სირთულეებს (ტანჯვას) უნდა გაუძლოს და გაიმარჯვოს. ასეთი მეომარი ალჭურვილი და მომზადებულია საომრად. შენ და მე ომში ვართ ჩართულნი. როგორ ფიქრობ, რომ შენი ცხოვრება მანამდე უფრო დაწყნარებული იყო სანამ ქრისტეს მიიღებდი?

მე ვბრაზდები, როდესაც ახალმოქცეულ ქრისტიანებს ეუბნებიან, რომ ქრისტიანული ცხოვრება – ეს არის იდეალური, პრობლემებისაგან თავისუფალი. ეს უტოპიაა. ვფიქრობ, ახალმოქცეული ქრისტიანებისათვის ასეთი სწავლების გადამცემ მორწმუნეებს ჯერ არ მიუღიათ ჭეშმარიტი გადარჩენა, ან ახალბედა მორწმუნის კარგ განწყობას უფრო წინ აყენებენ, ვიდრე მის სულიერ სიჯანსაღეს. მაინტერესებს ამ „მქადაგებლებს“ ყურადღება თუ მიუქცევიათ იესოს სიტყვებისთვის „მთესველზე იგავი“-ს კითხვის დროს. მაცხოვარი ამბობს, როდესაც დათესილი სიტყვა ადამიანის გულში მოხვდება „დგება გასაჭირი ან დევნა სიტყვის გამო“ (მარკ. 4:17;). ბიბლიის New Living Translation ასე ამბობს: „მათ პრობლემები აქვთ ან ღმერთის სიტყვის მიღების გამო იდევნებიან“. პირდაპირ რომ ვთქვათ, ისე როგორც იესო ამბობდა ხოლმე, ირწმუნებ რა ღმერთის სიტყვას, ეს ნიშნავს, რომ ხელს აწერ და თანხმობას აცხადებ პრობლემებზე, სირთულეებზე და დევნებზე. ამიტომ ეს უნდა გაითვალისწინო.

თუ ახალმოქცეული მორწმუნე ხარ და საკუთარი გამოცდილება არ გყოფნის ამ საკითხებში, მაშინ ნება მიბოძე პირველმა გითხრა: შენ ისეთ ბრძოლაში აღმოჩნდი, რომელშიც უნინ არასდროს ყოფილხარ. მაგრამ კარგი ამბავი ის არის, რომ ეს ბრძოლები იმისთვის არ არის, რომ წააგო! შენ უკვე ბევრი ბრძოლა წააგე ქრისტესთან მოსვლამდე, მაგრამ ახლა შენში მყოფი სულიწმიდის და ღმერთის უსაზღვრო მადლის გამო, შენ გაქვს ძალაუფლება შენს წინააღმდეგ წამოსული ნებისმიერი სირთულე დაამარცხო.

წინ არაფერია ახალი

მეორე, რაც გვმართებს ბრძოლისათვის ალჭურვის შესახებ ვიცოდეთ ისაა, რომ მზისქვეშეთში არაფერია ახალი. ისეთ

სირთულეს არასოდეს შეხვდები, რომელიც სხვას არ შემთხვევია. ეს განსაკუთრებით იესოს ეხება, რომელიც ყველაფერში გამოიკადა.

პავლე წერს:

„არ შეგმთხვევიათ განსაცდელი, გარდა ადამიანურისა; და სარწმუნო ღმერთი, რომელიც არ დაუშვებს, რომ თქვენს შესაძლებლობაზე მეტად გამოიკადოთ, არამედ განსაცდელში გამოსავალსაც მოგცემთ, რომ შესძლოთ ატანა“ (1 კორ. 10:13;)

ნებისმიერი განსაცდელი, რომელიც შენზე ეშვება, უნინ სხვასაც გადაუტანია და დაუმარცხებია კიდეც. შეგიძლია დარწმუნებული იყო ამასში! ეს მუხლი იმასაც გვეუბნება, რომ, ისეთი განსაცდელი და დევნა არ შეგვხვდება, რომლის გადატანასაც ვერ შევძლებთ. ღმერთი ასეთ რამეს არ დაუშვებს. მოიშორეთ შიში იმისა, რომ ვერ დასძლევთ შემხვედრ სირთულეებსა და განსაცდელებს. ასეთ რამეს არ შეგამთხვევთ თქვენი ზეციერი მამა.

ბიბლიის Today's English ვერსია ამბობს: „ღმერთი თავისი აღთქმის ერთგულია და ის არ დაუშვებს იმაზე მეტად გამოიკადოთ, რისი ძალაც შეგწევთ“.

ბრწყინვალე, სარწმუნო ჭეშმარიტება კი იმაში მდგომარეობს, რომ ეშვას თქვენს მიმართ თავისუფალი მისადგომელი არ გააჩნია. მისი შეტევები უზენაესის ნების გარეშე ვერ მოხდება. შენი ზეციერი მამა არ არის განსაცდელების ინიციატორი, მაგრამ ზოგჯერ იგი უშვებს მათ, რათა დაამარცხო მტერი, დაიპყრო მისი ტერიტორია და უფალს დიდება მოუტანო.

ნებისმიერი განსაცდელი, რომელიც შენზე ეშვება, უნინ სხვასაც გადაუტანია და დაუმარცხებია კიდეც.

ერთმა დიდად პატივდებულმა ეკლესიის მამამ, სახელად ტერტულიანემ, რომელიც ჩვ.წ.აღ.-ით 160 – 230 წლებში ცხოვრობდა, ამ საკითხზე ასეთი კომენტარი გააკეთა:

„როდესაც ღმერთი სატანას ნებას რთავს იმოქმედოს თავისი ჩანაფიქრით, მაშინ მისი [ღმერთის] მიზანია ეს განზრახვები თავის სასიკეთოდ აქციოს. ბოროტის საბოლოო განადგურება მან იმავე მიზეზით გადადო, რა მიზეზითაც ადამიანის აღორძინება და აღდგენა. შემოქმედმა დაუშვა კონფლიქტი, რომელშიც

ადამიანს შეუძლია მტერს იმავე თავისუფალი ნებით შეებრძოლოს, რომლითაც სატანას დაექვემდებარა. ... [უფალი უნარს აძლევს ადამიანს] ღირსეულად მოიპოვოს გადარჩენა გამარჯვების მეშვეობით. ამგვარად ეშმაკი უფრო მკაცრ სასჯელს მიიღებს, რადგან მას ის დაამარცხებს, ვინც თვითონ აცდუნა. საკითხთან ასეთი დამოკიდებულებით, ღმერთი უფრო მეტად კეთილია ჩვენს მიმართ.¹

ღმერთმა პატივი დაგვდო თავად გადაწყვიტოთ მტერთან შეებრძოლება და ერთგვარად „ანგარიში გავასწოროთ“ რწმენის მიღებამდე ჩადენილი ცოდვების გამო. მთელი დიდება კი ღმერთს ეკუთვნის. მტერი მეტად ველარ მოატყუებს და დასცინებს კაცთა მოდგმას, რადგან ახლა ღმერთი აკონტროლებს სიტუაციას. ადამის დაცემის შემდეგ სწორედ ამას აკეთებდა ეშმაკი, მაგრამ ქრისტე მოვიდა და მისსავე ტერიტორიაზე დაამარცხა. ღმერთმა პატივი დაგვდო, რომ ჩვენ დავასრულოთ ბნელეთის მეუფის საბოლოო განადგურება.

პავლე წერს: „ახლა კი ვხარობ ჩემი ტანჯვებით თქვენს გამო და ჭირს, რაც ქრისტეს დააკლდა, ვავსებ საკუთარი ხორციით მისი სხეულისათვის, რომელიც ეკლესიაა“ (კოლ. 1:24;). თუ ამ სიტყვებს გაუაზრებლად წაიკითხავს ვინმე, იფიქრებს, რომ ქრისტეს მსხვერპლი საკმარისი არ ყოფილა ჩვენი გამოსყიდვისთვის. ამის გამო ბევრი ქრისტიანი არ უკვირდება რას ამბობს ღმერთის სიტყვა და თავს არიდებს მის შესწავლას (გაგიკვირდებათ, რომ იცოდეთ რამდენი განსწავლული ღვთისმსახურია, რომელმაც ამ მუხლების არსებობა არც კი იცის).

მაგრამ პავლე უფრო მეტს ამბობს. ის იმ პრივილეგიის შესახებ საუბრობს, რომელიც დედამიწის ყველა კუთხეში ღვთის სასუფეველის გავრცელებისათვის არის მოცემული. იესომ პატივი დაგვდო, რომ მის მიერ აღსრულებული საქმის შესახებ დედამიწის ყველა ერს ვაცნობოთ. მტერი ეწინააღმდეგება ამას და ცდილობს უფლის შვილებს ტანჯვა მოუტანოს, მაგრამ ეს გამარჯვებული ტანჯვაა. როგორც იესო ამბობს: „ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ დასძლევენ მას“. ის თავის ეკლესიაზე საუბრობს (იხ. მათ. 16:18;). ეს არის ომი. ჩვენ ვიბრძვით, რათა ღვთის ძალით დავიპყროთ მტრის ტერიტორია და თვით ჯოჯოხეთიც კი ვერ შეგვაჩერებს. ჩვენ ღმერთის სიტყვას ვფლობთ!

გახსოვდეს: ნებისმიერი სირთულე და განსაცდელი, რომლის გადატანაც გინევს, სხვა მორწმუნეებსაც და თავად ქრისტე-

¹ დევიდ ვ. ბერკოტი, *რედაქტორი, ადრეული ქრისტიანული რწმენის ლექსიკონი* (Peabody, MA: Hendrickson, 1998).

საც გადაუტანია, და დაუმარცხებია. პეტრე მოგვიწოდებს: „წინაღუდექით მას მტკიცე რწმენით და იცოდეთ, რომ მსგავსი სატანჯველი თქვენს საძმოსაც ხვდება წუთისოფელში“ (1 პეტ. 5:9); ტანჯვა, რომელზეც პეტრე საუბრობს, გარდაუვალია იმ ადამიანების ცხოვრებაში, რომელთაც ღვთისათვის მოსაწონად ცხოვრება სურთ. და როდესაც ჩვენ მყარად ვდგავართ მისი მაღლის ძალაში, აუცილებლად გავიმარჯვებთ.

არასოდეს დამარცხდე

ჩვენ „აღჭურვის“ მესამე მნიშვნელოვან საკითხს მივადექით: უნდა იცოდეთ, რომ არასოდეს არ უნდა დამარცხდე. ზერელედ ნუ წაიკითხავ იესოს ამ სიტყვებს. გააცნობიერე და შეითვისე:

„მისმინეთ! გაძლევთ თქვენ ძალაუფლებას, რათა... დათრგუნოთ მტრის ყოველი ძალა. თქვენ კი არაფერი გევენებათ“ (ლუკ. 10:19;)

ეს მუხლი ძალიან დიდი აზრის მატარებელია! უპირველეს ყოვლისა, ყურადღების მობილიზებას ითხოვს – *მისმინეთ!* დაუკვირდით, ეს ბრძანებაა. ამიტომაც გვმართებს ყურადღებით ყოფნა. ამ სიტყვებს განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვთ.

შემდეგ იგი ამბობს: „გაძლევთ თქვენ ძალაუფლებას, არა მტრის რომელიმე კონკრეტულ გამოვლინებაზე, არამედ მის ყოველ ძალაზე“. ეს ნიშნავს 100%-ს. შენ არამარტო ასპროცენტიანი ძალაუფლება გაქვს ბოროტის მზაკვრობების დასათრგუნად, არამედ *გაცილებით მეტი*, ვიდრე სატანის მიერ შენს წინააღმდეგ მომართული ყველა ძალა. მეფე იაკობის ბიბლიის თარგმანი ამბობს: „გაძლევთ ძალას...მტრის ყოველ ძალაზე“. ეს სიტყვები თანხვედრაში მოდის პავლეს სიტყვებთან, როცა ლოცულობს: „და რა განუზომელია მისი ძალის სიდიადე ჩვენში ვისაც გვწამს მისი ძალის ძლიერება“ და ეს ძალა არის „ყველა მთავრობაზე, ხელმწიფებაზე, ძალაზე, უფლობაზე და ყოველივე სახელზე მაღლა“ (ეფეს. 1:19-21). არა უბრალოდ მაღლა, არამედ ყოველივეზე მაღლა!

ჩვენ არა მხოლოდ ძალაუფლება გვაქვს მოცემული მტრის ყველა ძალის დასათრგუნად, არამედ როგორც ითქვა: „თქვენ ღვთისგან ხართ, შვილნო, და სძლიეთ მათ [ანტიქრისტეს სულებს], რადგან, ის ვინც თქვენშია, მეტია იმაზე, ვინც წუთისოფელშია“ (1 იოან. 4:4;). ყველა ბოროტი სული ანტიქრისტეს

სულია, და სწორედ მათგან მომდინარეობს ყოველი განსაცდელი. ჩვენ უკვე დავამარცხეთ ისინი, რადგან ის, რომელმაც გაიმარჯვა ეშმაკზე, ჩვენში ცხოვრობს და გვაძლიერებს.

ლუკას სახარება(10:19;) იესოს დაპირებას გადმოგვცემს: „თქვენ არაფერი გევენებათ“. არარსებობს არცერთი ბოროტი ძალა – არცერთი – რომელსაც შეუძლია ზიანი მოგაყენოს. არცერთი ბრძოლაა ისეთი, რომელშიც დამარცხდები. თუკი შეუპოვრად იბრძოლებ ღმერთის მიერ ბოძებული იარაღით მუდამ გამარჯვებული გამოხვალ ბრძოლის ველიდან. ამის შესახებ ღმერთის სიტყვა ლაპარაკობს: „მადლობა ღმერთს, რომელიც ყოველთვის ძლევას გვანიჭებს ქრისტეში“ (2 კორ. 2:14;).

თუ მოვუსმენთ მას, მაშინ უფალი წაგვიძღვება და ყოველი სიტუაციიდან გამარჯვებულს გამოგვიყვანს. იოანე გვიდასტურებს ამ ჭეშმარიტებას:

„ვინაიდან ყოველი ღვთისაგან შობილი სძლევს წუთისოფელს. და ეს არის ძლევა, წუთისოფლის მძლეველი ჩვენი რწმენა“ (1 იოან. 5:4;).

სწორედ ჩვენი რწმენაა, რომელიც სძლევს წუთისოფლის ყველა წინააღმდეგობას. გახსოვდეს, სატანა „ამ წუთისოფლის ბატონია“. ჩვენ მის მიერ განხორციელებულ ყოველ დარტყმას ვიგერიებთ, რადგან ღმერთში უკვე გამარჯვებულები ვართ.

იოანეს სახარების მიხედვით, სწორედ ჩვენი რწმენაა ის, რაც მიუხედავად აჩოქებს წუთისოფელს. რატომ რწმენა? იმიტომ, რომ რწმენის მეშვეობით გვაქვს იმ მადლთან (ძალასთან) მისადგომელი, რომელიც გამარჯვებისთვის არის საჭირო. ჩვენ ვისაუბრეთ თუ როგორ უნდა ვიმეფოთ ცხოვრებაში ღმერთის მადლით. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ მადლი უსასყიდლოდ გვეძლევა, ვერასოდეს გვექნება მასთან მისადგომელი, თუკი არ გვექნება რწმენა, რამეთუ სწორედ რწმენაა ის სადინარი, საიდანაც მოედინება ღვთის მადლი (ძალა) იმისათვის, რომ ამა თუ იმ რთულ სიტუაციაში გავიმარჯვოთ. პავლე ამბობს: „რომლის მეშვეობითაც რწმენით მოვიპოვეთ მისადგომი ამ მადლთან, რომელშიც ვდგავართ“ (რომ. 5:2;).

ღვთის მადლი უსასყიდლოა ყველა ღვთის შვილისთვის, მაგრამ თუ არ გვწამს (არ გვაქვს რწმენა) „მისი მადლის სიტყვა“, ეს იგივეა, რომ საერთოდ არ ვფლობდეთ მადლს. გავიხსენოთ, როგორ ელაპარაკებოდა პავლე იმ ლიდერებსა და მორწმუნე-

ბს, რომლებიც შეიძლება მეტად ველარ ენახა: „ახლა კი, ძმებო, მიგანდობთ უფალს და მისი მადლის სიტყვას, რომელსაც შეუძლია აგამენოთ და მოგცეთ სამკვიდრებლად ყველა განწმედითან ერთად“ (საქმ. 20:32;). პავლე მიუთითებდა იმაზე, რაც მათ საშუალებას მისცემდა ემეფათ ცხოვრებაში ღვთის სადიდებლად: იმეფებენ მადლის სიტყვით.

მადლი საკმარისია ყველა ბრძოლაში გამარჯვების მოსაპოვებლად

ახლა კი აღჭურვის მეოთხე მნიშვნელოვან საკითხს შევხვებით: ღმერთის მადლი საკმარისზე მეტია იმისათვის, რომ ჩვენს წინაშე არსებული ნებისმიერი დაბრკოლების და განსაცდელის დაძლევა შევძლოთ.

ეს კარგად ჩანს პავლეს ცხოვრებაში წამოჭრილ განსაცდელებში. პავლე მიღებული გამოცხადებებით დიდ ზიანს აყენებდა სიბნელის სამეფოს. სულიწმიდისგან მომდინარე ეს ქვამარიტებები დიდ ძალას მატებდა მისი თაობის მორწმუნეებს. აი, რას წერდა პავლე:

„რათა არ გავმედიდურდე მეტისმეტი გამოცხადებებით, ეკალი მომეცა სხეულში, სატანის ანგელოზი, რომ დამქეჯნოს, რათა არ გავმედიდურდე“ (2 კორ. 12:7;)

ეს კონკრეტული სიტუაცია, რომელშიც პავლე იმყოფებოდა, აზრთა სხვადასხვაობას იწვევს ბიბლიის მკვლევარებში. მაგრამ ასე არ უნდა იყოს. მოდით, ნათელი მოვფინოთ ამ გაუგებრობას.

პირველ რიგში, ვინ მისცა პავლეს „ეკალი სხეულში“? ვიცით, რომ ეს ღმერთი არ იქნებოდა, რამეთუ დაწერილია: „ნუ შეცდებით, ჩემო საყვარელო ძმებო. ყველა კეთილი საბოძვარი და ყველა სრულყოფილი ნიჭი მალლიდან მოდის, ნათელთა მამისაგან, რომელთანაც არ არის ცვლილება და არც ჩრდილი ცვალებადობისა“ (იაკ. 1:16-17;). ჩვენ ვცდებით, თუ გვგონია, რომ ის, რაც კარგი არ არის, ღმერთისგან მომდინარეობს. სატანის ანგელოზი ვერანაირად ვერ ჩაითვლება კარგ რამედ, და ვერც სრულყოფილად. ვილაც, ალბათ, იტყვის: „ერთი მხრივ, ეს კარგიც იყო, რადგან პავლეს გაამაყებისგან იცავდა“. იაკობ მოციქული აცამტკერებს ასეთ შეხედულებას: „ღმერთი არ იცდება ბოროტით და არც არავის ცდის“ (იაკ. 1:13;).

დაუკვირდი იაკობის სიტყვებს: „ღმერთი...ბოროტით არავის არ ცდის“. ღმერთი არასოდეს გაუგზავნიდა პავლეს გამოსაცდელად სატანის ანგელოზს და არც ბოროტით გამოსცდიდა მას, რადგან ეს სიცრუე იქნებოდა. ღმერთი კი არ ცრუობს. ასე, რომ შეგვიძლია ვივარაუდოთ, რომ ეს „ეკალი“ არ იყო ღმერთისგან.

შემდეგი კითხვა – რა იყო ეს ეკალი პავლეს სხეულში? ზოგიერთი მკვლევარი ამბობს, რომ ეს იყო ავადმყოფობა, მხედველობასთან დაკავშირებული პრობლემები, ან სხეულის რაიმე სახის უძლურება. ბევრი მკვლევარი ნაკლებ ყურადღებას აქცევს პავლეს მიერ შემდგომ ნათქვამ სიტყვებს:

„სამჯერ შევევედრე უფალს, რომ განმავიწყდებოდა იგი. და მითხრა: „გეყოფა ჩემი მადლი, ვინაიდან *სისუსტეში* ხდება სრულყოფილი ჩემი ძალა“. ამიტომ უფრო ხალისით დავიკვებინი ჩემი *უძლურებებით*, რათა ქრისტეს ძალა დამკვიდრდეს ჩემში“ (2 კორ. 12:8-9;)

ზემოთ მოყვანილ მუხლში სიტყვა *სისუსტე* და *უძლურება* გამოყვავი. პირველ რიგში, მეორე სიტყვის შესახებ ვისაუბრებ. ბიბლიის მასწავლებლები პავლეს სიტყვებზე დაყრდნობით („*დავიკვებინი ჩემი უძლურებებით*“) ასწავლიან, რომ ეკალი ეს პავლეს ფიზიკური უძლურებაა. ბერძნულად „*უძლურება*“ გამოითქმის, როგორც „*ასთენეია*“. ეს სიტყვა თორმეტჯერ არის გამოყენებული ახალ აღთქმაში. უნდა ვალიარო, რომ სახარებებში ეს ტერმინი ძირითადად ფიზიკური უძლურების აღსაწერად გამოიყენება. თუმცა წერილებში იხმარება, როგორც ადამიანური სისუსტის გამოსახატავად – როდესაც ძალა არ გვყოფნის რაიმე საქმის გასაკეთებლად. ასეთ სიტუაციებში ეს სიტყვა ფიზიკურ უძლურებებს არ აღწერს.

ერთ ასეთ მაგალითს რომაელთა მიმართ წერილი (8:26;) წარმოადგენს: „ასევე სულიც ეხმარება ჩვენს უძლურებას. ვინაიდან არ ვიცით, როგორ უნდა ვილოცოთ, არამედ თვით სული შუამდგომლობს ჩვენთვის გამოუთქმელი ოხვრით“. ბერძნული ტექსტის ამ მუხლში სიტყვა „*ასთენეია*“ არის გამოყენებული. ვფიქრობ, გაბედულად შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ყველა ქრისტიანი არ არის ფიზიკურად დაუძლურებული (ავადმყოფობა ან დაავადება). მაშინ რას ნიშნავს სიტყვა „*ასთენეია*“, რომელიც ყველა მორწმუნეს გააჩნია და შუამდგომლობით ლოცვებს საჭიროებენ? პასუხი შემდეგია: ხშირად არ ვიცით, როგორ ვილოცოთ, რადგან ჩვენი ადამიანური ბუნება შემოსაზღვრულია.

მაგალითად, თუ დედაჩემი ფლორიდაში ცხოვრობს, ხოლო მე კოლორადოში, და უეცრად რაღაც გაუთვალისწინებელი რამ მოხდა, და დედაჩემი ლოცვას საჭიროებს, მაგრამ მან ვერ შეძლო ჩემთან დაკავშირება, ჩემი შესაძლებლობები ამ დროს შეზღუდულია და არ ვიცი რა მოხდა. მაგრამ სულიწმიდა დამეხმარება ამის დაძლევაში (სისუსტეში) და მიკარნახებს, თუ როგორ ვილოცო დედაჩემისთვის. კვლავაც, ბერძნულ სიტყვას „ასთენია“ კავშირი აქვს არა ფიზიკურ უძლურებასთან, არამედ ბუნებრივ ადამიანურ უუნარობასთან.

კიდევ ერთი მაგალითი ებრაელთა მიმართ წერილიდან (4:15;), სადაც ვკითხულობთ: „ვინაიდან ისეთი მღვდელმთავარი როდი გვყავს, რომ ვერ შეძლოს გვითანაგრძნოს ჩვენს სისუსტეებში, არამედ ჩვენსავით გამოცდილი ყველაფერში, გარდა ცოდვისა“. სიტყვა „სისუსტე“ აქაც გამოხატულია სიტყვით „ასთენია“. კვლავ ვიტყვი, ეს ბერძნული სიტყვა გამოიყენება არა ფიზიკური უძლურების გამოსახატავად, არამედ ადამიანური უუნარობის ღვთის უნარიანობასთან შესადარებლად. იესომ ნებაყოფლობით მიიღო ადამიანური უუნარობანი, რათა უკეთესად გაეგო ჩვენი ტანჯვები და ეფექტურად დაგვხმარებოდა მადლის მეშვეობით. ნათელია, რომ სიტყვები „ჩვენსავით გამოცდილი ყველაფერში, გარდა ცოდვისა“ დაკავშირებულია არა ავადმყოფობასთან, არამედ ადამიანურ უუნარობასთან, რომელიც ქრისტემ ნებაყოფლობით მიიღო დედამიწაზე ყოფნისას.

კარგად გავიაზროთ, რაც ზემოთ აღვნიშნე და დავუბრუნდეთ პავლეს სიტყვებს, რომელსაც კიდევ ერთხელ გავიმეორებ:

„სამჯერ შევევედრე უფალს, რომ განმამოროს იგი. და მითხრა: „გეყოფა ჩემი მადლი, ვინაიდან სისუსტეში ხდება სრულყოფილი ჩემი ძალა“. ამიტომ უფრო ხალისით დავიკვებნი ჩემი უძლურებებით, რათა ქრისტეს ძალა დამკვიდრდეს ჩემში“. (2 კორ. 12:8-9)

ისევ გამოვყავი სიტყვები „სისუსტე“ და „უძლურება“. და აი რატომ: ბერძნულ ენაზე ორივე ერთი სიტყვით გამოითქმის – ესაა „ასთენია“. ამიტომ პავლეს სიტყვები ასეც შეიძლება გადაითარგმნოს:

„ჩემი მადლი საკმარისია შენთვის, რადგან ჩემი ძალა ადამიანურ უუნარობაში ხდება სრულყოფილი“. ამიტომ მე უფრო დავიკვებნი ჩემი ადამიანური უუნარობით, რათა მისი მეშვეობით გამოვლინდეს უფლის ძალა ჩემში“.

სხვა თარგმანებში ეს მუხლი სწორედ ასეთი ინტერპრეტაციით გვხვდება. ბიბლიის თანამედროვე ინგლისურ ვერსიაში ვკითხულობთ: „შენ მხოლოდ ჩემი სიკეთე გჭირდება. ჩემი ძალა უფრო ძლიერია მაშინ, როდესაც შენ სუსტი ხარ. ამიტომ, თუ ქრისტე კვლავაც მომცემს თავის ძალას, მოხარული ვიქნები ჩემი სისუსტით დავიკვებნო“.

უგუნურება იქნებოდა მეფიქრა, რომ სულიწმიდა მხოლოდ ავადმყოფობაზე საუბრობს. ეს ასე რომ ყოფილიყო, მაშინ ამ ადგილს ასე წავიკითხავდით: „ჩემი ძალა მაშინ არის ყველაზე ძლიერი, როდესაც ფიზიკურად ცუდად ვარ. ასე, რომ თუ ქრისტე კვლავ მომცემს თავის ძალას, მოხარული ვიქნები ჩემი ავადმყოფობით დავიკვებნო“. განა ეს სისულელე არ იქნებოდა?

როდესაც პავლეს სიტყვებს მთლიან კონტექსტში წავიკითხავთ, ნათლად დავინახავთ, რომ იგი ფიზიკური უძლურების შესახებ არ საუბრობს. იგი გვაუწყებს, თუ რა მეთოდებით ებრძოდა მას „სატანის ანგელოზი“:

„ხუთჯერ მივიღე იუდეველთაგან ორმოცზე ერთით ნაკლები დარტყმა; სამჯერ კვერთხით მცემეს, ერთხელ ჩამქოლეს და სამჯერ გემის მსხვერვეა განვიცადე, ღამე და დღე შუა ზღვაში დავყავი, მრავალჯერ მოგზაურობებში, განსაცდელში ყაჩაღებისგან, განსაცდელში თანატომელთაგან, განსაცდელში წარმართთაგან, განსაცდელში ქალაქად, განსაცდელში უდაბნოდ, განსაცდელში ზღვაზე, განსაცდელში ცრუ ძმათა შორის, შრომასა და გაჭირვებაში, გამუდმებულ სიფხიზლეში, შიმშილსა და წყურვილში, გამუდმებულ მარხულობაში, ყინვასა და სიშიშველეში...თუ დასაკვებნია, ჩემი უძლურებით დავიკვებნო“
(2 კორ. 11:24-27,30;)

პავლე იმ წინააღმდეგობების ჩამონათვალს აკეთებს, რომლითაც სატანა გამუდმებით ებრძოდა მას. პავლესთვის შეუძლებელი იყო საკუთარი უნარით ამ სირთულეებს გამკლავებოდა. ამიტომ იგი ამბობს: „მე დავიკვებნო იმით, რაც ჩემს სისუსტეს წარმოაჩენს“. აქ ნათლად ჩანს: სისუსტეს, იგივე „ეკალს სხეულში“ არაფერი აქვს საერთო მხედველობის პრობლემასთან, ავადმყოფობასთან ან რაიმე სახის ფიზიკურ სისუსტესთან.

მოდით, წმინდა წერილის სხვა ადგილსაც გადავხედოთ და დავრწმუნდეთ, რომ „ეკალს სხეულში“ არაფერი აქვს საერთო ავადმყოფობასთან. ეს ფრაზა სამჯერ გვხვდება ბიბლიაში, კერძოდ ძველ აღთქმაში. სამივე ფრაზა ქანაანელებთან მიმართებაშია გამოყენებული, რომლებიც გამუდმებით ებრ-

ძოდნენ ისრაელიანებს. ღმერთმა უთხრა თავის ხალხს: „და თუ არ განდევნით იმ ქვეყნის მცხოვრებთ თქვენგან, მაშინ, რომელთაც მათგან დატოვებთ, ეკლად გექცევიან თქვენს თვალებში და ნარად თქვენს ფერდებში, და შეგავინროვებენ თქვენ იმ ქვეყანაში, სადაც იცხოვრებთ“ (რიცხ. 33:55). თითოეულ შემთხვევაში, მეტაფორა „ეკალი სხეულში“ წარმოადგენს ადამიანებს, რომელნიც ართულებენ და ხელს უშლიან ნორმალურ ცხოვრებას. ძველ აღთქმაში ეს ფრაზა არასოდეს გამოიყენება ავადმყოფობის ან დაავადების აღსაწერად. წმინდა წერილის მკვლევარი პავლე იგივე მნიშვნელობით იყენებდა ამ ფრაზას იმ სირთულეებზე საუბრისას, რომელიც მას მსახურების დროს ხვდებოდა.

პარადიგმის დიდი ცვლილება

მჯერა, რომ პავლე მოციქული იმდენად იყო წინააღმდეგობებით და სირთულეებით შენუხებული, რომ ღმერთს შესთხოვა, და არა ერთხელ, არამედ სამჯერ, მოეშორებინა ამ სირთულეების მიზეზი, სატანის ანგელოზი. მჯერა, რომ თავდაპირველად ღმერთმა იმიტომ არ უპასუხა პავლეს, რომ მისი ლოცვა არასწორი იყო; პავლე არასწორ კარში შედიოდა. მესამე თხოვნის შემდეგ უფალმა გამოსავალი დაანახვა:

„ნუთუ კიდევ ვერ გაიგე? მაღლი მოგანიჭე (უსაზღვრო ძალა), რომელიც სძლევს მტრის ყოველ ძალას. ერთადერთი, რაც გჭირდება ეს ჩემი მაღლია (ძალა), რომელიც იქ ვლინდება, სადაც შენი ადამიანური შესაძლებლობებით ვერაფერს ხდები. სხვა სიტყვებით რომ გითხრა, რაც მეტია წინააღმდეგობა, მით მეტად ვლინდება ჩემი მაღლი (ძალა) შენს ცხოვრებაში, თუკი უბრალოდ ირწმუნებ ამას“ (2 კორ. 12:9; ავტორის პარაფრაზირება)

როდესაც პავლე ამ სიტყვების მნიშვნელობას ჩასწვდა, ბრწყინვალე რამ მოხდა. მან პარადიგმის ცვლილება განიცადა – რადიკალური ცვლილება აზროვნებაში. მან სრულიად შეცვალა დამოკიდებულება იმ წინააღმდეგობის მიმართ, რომელსაც გამუდმებით ეჯახებოდა. ამის შემდეგ პავლე ამბობს:

„ამიტომ კმაყოფილი ვარ უძღურებაში, შეურაცხოვაში, გაჭირვებაში, დევნაში და შევიწროებაში ქრისტეს გულისათვის. ვინაიდან როცა უძღური ვარ, მაშინ ვარ ძლიერი“ (2 კორ. 12:10;)

ახლა იგი იკვეხნის: „კმაყოფილი ვარ ამ ადამიანური უძღურებებით!“.

ერთი ნუთით: *კმაყოფილი?* ეს როგორ? ერთ-ერთ თარგმანში ვკითხულობთ: „კმაყოფილი ვარ და სიამოვნებას განვიცდი...“, სხვა თარგმანში წერია: „სიამოვნებას ვიღებ...“. პავლე ხომ არ შეიშალა? მგონი აზვიადებს? ხომ არ იტყუება? რა თქმა უნდა, არა! ის, ვინც წმინდა წერილს სულიწმიდის მიერ შთაგონებული წერს, ასეთ რამეს არ იტყვის, რადგან შეუძლებელია ღმერთმა იცრუოს. აბა, როგორ შეიძლება ვინმემ ტანჯვებში სიამოვნება მიიღოს? პასუხი მარტივია:

„დიდ წინააღმდეგობას დიდი ძალა სჭირდება დასამარცხებლად; შედეგად გამარჯვებაც დიდი იქნება“.

ბევრი ქრისტიანი წუხს, როდესაც მძიმე განსაცდელის წინაშე დგება, კარგავს მტრისთვის წინააღმდეგობის განწევის უნარს. მათ ურჩევნიათ მშვიდი, უპრობლემო ცხოვრება ჰქონდეთ. პავლეს სიტყვები მათთვის უცხოა. ისინი ვერ ხვდებიან, რომ ყოველი ახალი წინააღმდეგობა უფრო დიდი მადლის (ძალის) გამოვლენის საშუალებაა, რათა ქრისტეში სიმწიფის ახალ, უფრო მაღალ საფეხურზე ავიდნენ. პავლესაც არასწორი დამოკიდებულება ჰქონდა თავიდან, მაგრამ ღმერთის ერთმა სიტყვამ მისი პარადიგმა სრულიად შეცვალა. კორინთელთა მიმართ მეორე წერილი ჩვ.წ.ალ-ით დაახლოებით 56 წელს დაიწერა. რამდენიმე წლის შემდეგ რომაელთა მიმართ წერილიც დაიწერა. ყურადღებით წაიკითხე ეს წერილები და დაინახავ როგორი განსხვავებული დამოკიდებულება აქვს პავლეს „თლიპსის“-ის მიმართ მოგვიანებით დაწერილ ეპისტოლეში:

„ვინ ჩამოგვაშორებს ქრისტეს სიყვარულს: ჭირი თუ შევიწროება, დევნა თუ შიმშილი, სიშიშველე თუ საფრთხე, ანდა მახვილი? ...მაგრამ ყოველივე ამას ვძლევეთ ჩვენი მოყვარულის მეშვეობით“ (რომ. 8:35,37;)

შეითვისეთ ეს სიტყვები, განსაკუთრებით კი წარმოდგენილი მუხლის მეორე ნაწილი: „მაგრამ ყოველივე ამას ვძლევეთ ჩვენი

მოყვარულის მეშვეობით“. აქ პავლეს დამოკიდებულება სრულიად შეცვლილია: ღმერთის მადლი არა მხოლოდ სირთულეების გადასატანად არის საკმარისი, არამედ დიდი გამარჯვების მოსაპოვებლადაც. ახლა პავლე ამბობს: „გამოუშვი! გამოუშვი წინააღმდეგობა, რათა ქრისტეში უფრო დიდი გამარჯვება მოვიპოვო“. პავლე აღჭურვილია სატანჯველად“. იგი მზადაა იბრძოლოს გამარჯვებისთვის და ომის დასასრულს უფრო ძლიერი გახდეს, ვიდრე დასაწყისში იყო.

განსაცდელი, რომორც მოცემული საშუალება

და ბოლოს, ჩვენ „აღჭურვილნი“ ვართ მაშინ, როდესაც მყარად ვდგავართ და ოპტიმისტური განწყობა გვაქვს განსაცდელის მიმართ გულსა და გონებაში – განსაცდელის დასაწყისშიც, შუა ნაწილში და ბოლოშიც. ჩვენ ახლა შეგვიძლია დადებითი დამოკიდებულება გვექონდეს, რადგან გამოცდას განსაცდელად კი აღარ აღვიქვამთ, არამედ ჩვენთვის მოცემულ საშუალებად!

იაკობ მოციქული წერს: „ყოველივე სიხარულად ჩათვალეთ, ჩემო ძმებო, როდესაც მრავალნაირ განსაცდელში ცვივდებით“ (იაკ. 1:2;). ჩვენ ვიცით, რომ ომი უკვე მოგებულია ქრისტეში და მოცემული გვაქვს ზეციური ძალა და ავტორიტეტი. თუ არ დავნებდებით და შეუპოვრად ვიბრძოლებთ, ყოველთვის გავიმარჯვებთ. ეს ღმერთის ნებაა ჩვენს ცხოვრებაში.

და პავლე მოციქულიც გაბედულად ამბობს რომაელთა მიმართ წერილში (8:31;): „თუ ღმერთი ჩვენსკენ არის, ვინ გამოვა ჩვენს წინააღმდეგ?“.

ქლიერი მაღლუი

**„რადგან ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის
წინააღმდეგ, არამედ მთავრობათა წინააღმდეგ, ხელმწიფებათა
წინააღმდეგ, ამ წუთისოფლის სიბნელის მპყრობელთა
წინააღმდეგ, ცისქვეშეთის ბოროტების სულთა წინააღმდეგ“**

ეფესელთა 6:12;

ლმერთის თითოეული შვილი ომშია ჩართული. თუ არ ვი-
ბრძვით, მაშინ ამ წუთისოფელს ვეკუთვნივთ და თავს
ვიტყუებთ, თუ გვგონია რომ ღვთის შვილებს წარ-
მოვადგენთ. წარმოიდგინეთ, გერმანიაში ცხოვრება ადოლფ
ჰიტლერის მმართველობის დროს. ამ ტიტან ლიდერს, საბ-
ოლოო ჯამში, განზრახული ჰქონდა მთელ ევროპაში ნაცისტუ-
რი გერმანიის აბსოლუტური ჰეგემონიური ახალი წყობილება
დაემყარებინა. მას სძულდა სხვა ერები, ამ სიტყვის პირდაპირი
მნიშვნელობით, ყველაზე მეტად კი ებრაელებს ვერ იტანდა.
თუ გერმანული წარმომავლობის იქნებოდი და ამავე დროს
ჭკვიანი და ჯანმრთელიც, თანაც ჰიტლერის მხარდამჭერი,
თავისუფლად იცხოვრებდი – არ გექნებოდა შიში იმისა, რომ
თავს დაგესხმებოდნენ ან სხვა რაიმე ზიანს მოგაყენებდნენ.

ებრაული წარმომავლობის შემთხვევაში შენი ცხოვრება
გაცილებით სხვანაირად წარიმართებოდა. გამუდმებით შიშში
იქნებოდი ვილაცას არ გაექურდე, ცილიარდაენამა, შეურა-
ცხყოფა არ მოეყენებინა ან არ მოეკალი. მუდმივად ფხიზლად
უნდა ყოფილიყავი, რომ ტყვეობისთვის, დაპატიმრებისთვის და
დახვრეტისთვის აგერიდებინა თავი. გინდოდა თუ არა, ომის
რეჟიმში მოგინევდა ცხოვრება. უფრო გამჭრიახი ებრაელები
შეიარაღებულები დადიოდნენ და ყველაფერს აკეთებდნენ იმ-
ისათვის, რომ ჰიტლერის ტირანიას გაქცეოდნენ. ვინც იარა-
ლით ხელში ვერ ახერხებდა თავის დაცვას ციხეში ან საკონ-
ცენტრაციო ბანაკში ხვდებოდა.

სატანა და მისი დამქაშები ჰიტლერზე და ნაცისტურ რე-
ჟიმზე გაცილებით უარესები არიან. თუ ეშმაკის ბანაკის წარ-
მომადგენელი ხარ, მაშინ მისი სამიზნეც არ იქნები და არც
თავის მოკატუნებაა საჭირო, თითქოს ბრძოლობ. იესო თა-

ვისი დროის თვალთმაქც სულიერ წინამძღოლებს ეუბნებოდა: „თქვენ ამ წუთისოფლისანი ხართ“ (იოან.8:23); მან პირდაპირ უთხრა: „თქვენი მამა ეშმაკია“ (იოან.8:44); მართალია, ამ წინამძღოლებს სჯეროდათ, რომ ყოვლადღლიერ ღმერთს ემსახურებოდნენ, სინამდვილეში კი ამ წუთისოფლის ტირანის სამსახურში იდგნენ.

თუ შენ წამდვილად ღმერთს ეკუთვნი, მაშინ ფხიზლად ყოფნა გმართებს, რადგან სამყარო, რომელშიც ცხოვრობ, მტრულადაა განწყობილი ყველაფრის მიმართ, რაც ღვთის სასუფეველს ეკუთვნის. იესომ თქვა:

„თქვენ რომ ამ სოფლისანი ყოფილიყავით, სოფელს ეყვარებოდა თავისიანები. და რაკი არ ხართ სოფლისანი, არამედ მე გამოგარჩიეთ სოფლიდან, ამიტომ სძულხართ სოფელს“ (იოან. 15:19;)

ყურადღება მიაქციეთ შემდეგ სიტყვებს: „ამიტომ სძულხართ სოფელს“. ამ ადგილის გაგება სხვაგვარად არ შეიძლება: თუ ამ წუთისოფელს ეკუთვნი, იგი მიგიღებს თავისიანად; თუ ღმერთის ხარ – შეგიძლებს.

მადლის იარაღი

მაშ ასე, საკუთარი თავის სათანადოდ აღჭურვის კიდევ ერთ მნიშვნელოვან ასპექტს მივაღწეით, რაც იმ იარაღის გამოყენების ცოდნას გულისხმობს, რომელსაც იესო ქრისტეში ვფლობთ. როგორც პავლე ამბობს, ეს არის ძლიერი სულიერი იარაღი: „ვინაიდან ჩვენი საბრძოლო იარაღი ხორციელი არ არის, არამედ არის ღვთიური ძლიერება სიმაგრეთა დასანგრევად“ (2 კორ. 10:4;).

რა არის „ღვთიური ძლიერება“, რომელიც სიმაგრეებს ანგრევს? ესაა ღმერთის საკვირველი მადლი – შეუფასებელი საჩუქარი ყოველი მორწმუნისათვის მიცემული. ვიცით რა ეს, მოდით, პეტრეს პირველ წერილს გადავხედოთ, სადაც გარკვევითაა ეს საკითხი განმარტებული. ამ მუხლების წაკითხვისას, გახსოვდეთ, რომ სიტყვა „ძალა“ ან „ძლიერება“ შეგვიძლია ჩავანაცვლოთ სიტყვით „მადლი“, რადგან ეს სიტყვები სინონიმებს წარმოადგენენ.

წინაღუდეგით მას მტკიცე რწმენით და იცოდეთ, რომ მსგავსი სატანჯველი თქვენს საძმოსაც ხვდება სოფელში. ხოლო ღმერთი ყოველგვარი მადლისა [ძალისა], რომელმაც მოგვინოდა თავისი სამუდამო დიდებისაკენ ქრისტეში, თქვენი მცირეოდენი ტანჯვის შემდეგ სრულგყოფთ, გაგაძლიერებთ, განგამტკიცებთ და გაგამყარებთ... მოგწერეთ მცირე რამ თქვენს შესაგონებლად და დასამონებლად, რომ ღვთის ეს მადლი [ძალა], რომელშიც დგახართ, ჭეშმარიტია“ (1 პეტ. 5:5-12;)

თქვენი ნებართვით, ჯერ მოკლედ შევაჯამებ პეტრეს ნათქვამს, შემდეგ კი ნაბიჯ-ნაბიჯ განვიხილავ. ამ ტექსტის მთავარი თემა *ღმერთის მადლია*. პეტრე დასაწყისში შეგვაგონებს დავემორჩილოთ ერთმანეთს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, „უნდა გავერთიანდეთ ერთი მისიის ირგვლივ“. შემდეგ აცხადებს, რომ ღმერთი თავმდაბლებს მადლს ანიჭებს. საჭიროა თავმდაბლობა, რათა ღმერთმა თავისი მადლით(ძალით) უპასუხოს შენს საზრუნავს და არ დარჩე საკუთარი ძალის იმედად.

რა საზრუნავზე საუბრობს პეტრე? ეს საზრუნავი თავისში მოიცავს ცხოვრებისეულ საკითხებს, როგორცაა ვალდებულებები, განცდები, სხვადასხვა საჭიროებები და სურვილები. ჩვენი საზრუნავი შეიძლება იყოს დროებითი, ან რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, საუკუნო: ჩვენ უნდა განვიცდიდეთ ღვთის სასუფევლის უხვ სიცოცხლეს და ამის შედეგად ვეხმარებოდეთ ჩვენი გავლენის სფეროში მყოფ ადამიანებს თავიანთი საჭიროებების დაკმაყოფილებაში. ამ მადლის მისიის აღსრულების გზაზე ჩვენი მთავარი მტერი და მისი დამქაშები შეეცდებიან წინააღმდეგობები და პრობლემები შეგვიქმნან. ბოროტს შეუძლია მოგვსპოს, მაგრამ ეს არ წარმოადგენს ღმერთის გეგმას. ჩვენ უნდა შევინარჩუნოთ ფხიზელი გონება, კარგად უნდა ვიცოდეთ ღმერთის მიერ მოცემული აღთქმები და განუწყვეტლივ უნდა ვილოცოთ. თუ ასე მოვიქცევით, შევძლებთ მუდამ სათანადოდ ვიყოთ აღჭურვილნი ღვთის მადლით, რათა განვავრცოთ მისი სასუფეველი და ღირსეული წინააღმდეგობა გავუწიოთ ჩვენს დაუძინებელ მტერს.

ამ საქმეში მარტონი არ ვართ; მთელს მსოფლიოში ჩვენი დამძმებიც მადლის მისიაში არიან ჩართულნი და მსგავსს სირთულეებს და განსაცდელებს გადიან. ეს ბრძოლები სასარგებლოა იმით, რომ სულიერად ვიზრდებით და ვძლიერდებით. ყოველი გამარჯვება უფრო მეტად და მეტად გვზრდის ქრისტეს ძალაუფლებაში.

მოცემულ ნაწყვეტში პეტრე ახდენს შეჯამებას და გვანვდის საღ აზრს, რომ „ეს ღმერთის ჭეშმარიტი მადლია“. განა საინტერესო არ არის, რომ სულიწმიდამ ორი ათასი წლის წინ აღძრა პეტრე, რომ დაენერა შემდეგი სიტყვები: „ღმერთის ჭეშმარიტი მადლი“? ეს შემთხვევით არ მომხდარა; სულიწმიდამ წინასწარ განჭვრიტა, რომ ბოლო დღეებში ღმერთის მადლის არსს დააკნინებდნენ (ყოველ შემთხვევაში დასავლურ ქრისტიანულ აზროვნებაში) და მხოლოდ ცოდვების მიტევების და ზეცაში მოსახვედრი ბილეთის მნიშვნელობამდე დაიყვანდნენ. რა თქმა უნდა, ღმერთის მადლი მოიცავს ამ ორ საკითხს, მაგრამ ის გაცილებით მეტია – მადლი გვაძლევს ძალას და ძალაუფლებას მისიის შესასრულებლად, რომლის უმთავრეს ასპექტს ქვეყნიერებისგან გამოყოფა, ღმერთის განდიდება და სასუფეველის გავრცელება წარმოადგენს.

ამ ცოდნით აღჭურვილები ადვილად ვხვდებით, თუ რატომ არ ბრწყინავს ბევრი მორწმუნე ღვთის სინათლით. ქვეყნიერებისგან გამოყოფა რთული ბრძოლების შედეგად მოდის, ბევრი ჩვენგანი კი ბრძოლებს თავს არიდებს. მტერი მშვიდად ვერ იქნება და საშუალებას არ მოგვცემს მსოფლიოს იესო ქრისტეს შესახებ ვუქადაგოთ. ის მთელი ძალით ცდილობს ჩაშალოს ჩვენი მისია. ამიტომ ჩვენ წინ უნდა აღვუდგეთ მას, რათა ღმერთის მიერ დასახულ მიზნებს მივაღწიოთ. ბიბლიის ახალი საერთაშორისო ვერსიის თარგმანი ამბობს: „ეს ღმერთის ჭეშმარიტი მადლია. მტკიცედ იდექით მასში“. ამის წაკითხვის შემდეგ, პავლეს სიტყვები ტიმოთეს მიმართ მიწერილი უფრო გასაგები ხდება:

„ამიტომ, შენ, ჩემო შვილო, იყავ ძლიერი მადლში, რომელიც ქრისტე იესოშია... იტანჯე ჩემთან ერთად, როგორც იესო ქრისტეს კეთილმა მეომარმა“ (2 ტიმ. 2:1,3;)

ტიმოთეს ეუბნებიან ძლიერი იყოს მადლში და არა ფიზიკურად, სოციალურად, ემოციურად ან ინტელექტუალურად. მადლი ეს არის იარაღი, რომელიც საშუალებას გვაძლევს წარმატებით დავასრულოთ ბრძოლა. 25 წელზე მეტია, რაც უფალს ვემსახურები და ამ ხნის მანძილზე დავინახე, რომ ბევრი ჩვენგანი არ იყენებს მადლის იარაღს. მეტიც, ამერიკელი ქრისტიანების 98%-ს გაცნობიერებული არც კი აქვს, თუ რაში მდგომარეობს ამ უსასყიდლო და ძლიერი საჩუქრის არსი. ჩვენ უბრალოდ ვერ ვხვდებით რას ვფლობთ.

პავლე მოციქული ახალგაზრდა ტიმოთეს თავის მეორე წერილში მოძღვრავს, რომ აიტანოს და წინააღმდეგობა გაუწიოს იმ განსაცდელებსა და წინააღმდეგობებს, რომლებიც მას ხვდებოდა. როგორც ჩანს, ახალგაზრდა ტიმოთეს ეშინოდა განსაცდელების და ისე არ ეწინააღმდეგებოდა, როგორც ბევრი ჩვენგანი არ იყენებს პავლე მოელოდა მისგან. მოციქული შეაგონებს ტიმოთეს, რომ ღმერთმა მას არა შიშის, არამედ ძალის, სიყვარულის და თავშეკავების სული მისცა. როგორც ყველა მორწმუნე, ტიმოთეც ფლობდა იმ იარაღს, რომლითაც სირთულეებზე გაიმარჯვებდა, ამიტომაც პავლე შეაგონებს მას, რომ გააღვივოს ღვთის ნიჭი და გაძლიერდეს იმ მადლში, რომელიც ქრისტეშია (იხ. 2 ტიმ. 1:6-7; 2:1;).

ჩვენი უზენაესი მონოდებისკენ სწრაფვა, სკვერში სეირნობას არ გულისხმობს. პავლე საზგასმით აღნიშნავს: „ვილტვი მიზნისკენ, ღვთის უზენაესი მონოდების პატივისკენ ქრისტე იესოში“ (ფილ. 3:14;). თუ პავლე „ილტვის“, ეს ნიშნავს, რომ მის ცხოვრებაში არის წინააღმდეგობები და დაპირისპირებები, რომელთა გადალახვაც უწევს.

გავიხსენოთ პირველ თავში მოცემული ხილვა. ჩვენი გმირი, რომელიც ნავში ზის, ცდილობს დინების საწინააღმდეგოდ გაცუროს. მაგრამ მას ძალა გამოეღია. რატომ? წარმომიდგენია, როგორ აღიზიანებდა მას დიდ გემებზე მყოფი ადამიანები, რომლებიც მხიარულობდნენ და ცხოვრებით ტკბებოდნენ და ნაკლებად განიცდიდნენ წინააღმდეგობას. ბოლოს მან აღმოაჩინა, რომ ეს იყო ილუზია, რომელიც ძალიან გავდა რეალობას. მას შეეძლო „იოლი ქრისტიანობით“ ეცხოვრა და ნაკლები წინააღმდეგობა შეხვდებოდა. მართლაც დიდი ცდუნებაა.

აი, კიდევ ერთი ილუზია. ჯარისკაცს შეუძლია გამოეთიშოს ბრძოლას და იმ თანამებრძოლებზე მშვიდად იცხოვროს, რომელნიც ფრონტის წინა ხაზზე იბრძვიან. ომი ჯერ არ დამთავრებულა. უბრალოდ ეს ჯარისკაცი აღარ არის ბრძოლაში ჩართული. ნავში მჯდომი ჩვენი გმირის მსგავსად ეს ჯარისკაცი თითქოს მზად არის ბრძოლისათვის: ფორმა აცვია, იარაღიც აქვს და საბრძოლო მასალაც. მაგრამ არანაირ წინააღმდეგობას არ განიცდის.

ჩვენი მიზანი ის კი არ არის, რომ ვჩანდეთ ქრისტეს მსგავსს ქრისტიანებად, არამედ რეალურად დავემსგავსოთ ქრისტეს, გავავრცელოთ ცათა სასუფეველი და ეშმაკის საქმეები დავანგრიოთ (იხ.1იოან.3:8;). თუ ასე მოვიქცევით აუცილებლად შევეჯახებით წინააღმდეგობებს და დაპირისპირებებს.

გვახსოვდეს, რომ ღმერთის მადლი(ძალა) ერთადერთი საშუალებაა, რომელიც განსაცდელებზე გამარჯვებისთვის გვჭირდება. ამიტომ ურყევები უნდა ვიყოთ რწმენაში და ამის მტკიცებულებას შესაბამისი ქმედებები უნდა წარმოადგენდეს. პეტრემ წყალზე გავლით შეუძლებელი და ექსტრაორდინალური ნაბიჯი გადადგა. იესომ უთხრა: „მოდი“, და ეს ერთი სიტყვა შეიცავდა პეტრესთვის საჭირო მთელ მადლს(ძალას) იმისათვის, რომ მას წყალზე გაევიღო. მაგრამ იმ მომენტში, როცა მას რწმენა შეერყა, მადლმაც(ძალა) იკლო და მან ჩაძირვა დაიწყო. იესოს სიტყვა „მოდი“ პეტრესთვის საკმარის მადლს შეიცავდა იმისათვის, რომ იესომდე მისასვლელი მანძილი სრულად გაევიღო და გალილეის ზღვასაც გადაკვეთდა, თუკი ამას მოინდომებდა. მაგრამ მადლმა იკლო, რადგან რწმენა შესუსტდა. ქრისტეში უსაზღვრო მადლს ვფლობთ, მაგრამ მასთან მისადგომელი მხოლოდ რწმენით გვეძლევა: „რომლის მეშვეობითაც რწმენით მოვიპოვეთ მისადგომი ამ მადლთან, რომელშიც ვდგავართ“ (რომ. 5:2;).

პრობლემა მადლის შემცირებაში კი არა, ჩვენი რწმენის შესუსტებაში მდგომარეობს. სწორედ ამის შედეგია, რომ მადლი(ძალა) გვტოვებს და მაშინ მხოლოდ საკუთარ ძალაზე დაიმედებული ვიბრძვით. ილუსტრაციისთვის გთავაზობთ წარმოდგინოთ წყლის მილი, რომლითაც წყალი ჩვენს ბინას მიენოდება. თუ მილი გასკდა, წყლის დინება შეწყდება. მიუხედავად იმისა, რომ სათავეში უსაზღვრო რაოდენობის წყალია, მილის დაზიანების გამო ის ჩვენს ბინამდე ვეღარ მოაღწევს. რწმენა – მილია, წყალი კი – მადლი.

თუ გვინდა თავიდან ავიცილოთ მარცხი, უნდა გავიზარდოთ რწმენაში. როგორ? ჩავუღრმავდეთ ღვთის სიტყვას, ვადიდოთ ღმერთი, თაყვანივცეთ მას და მადლიერნი ვიყოთ მადლისთვის და იმისთვის, რომ იგი ჩვენი მამაა; თუ ამას არ გვაკეთებთ ჩვენი რწმენის აღსაშენებლად, მაშინ ღმერთის ძალის მაგივრად, საკუთარ ძალებზე დაიმედებულები გავაგრძელებთ ცხოვრებას. ამის შემდეგ, ეს უკვე დროის საკითხია, ჩვენ კი აღარ ვიმეფებთ ქვეყნიერებაზე, არამედ ქვეყნიერება იმეფებს ჩვენზე.

ამიტომაც მოგვიწოდებს პეტრე: „ალიზარდეთ ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის მადლში“ (2 პეტ.3:18;). ჩვენ გვეკისრება ღმერთის ძალაში ზრდის პასუხისმგებლობა. ასე მოქცევით ვაშენებთ საკუთარ თავს და ვიზრდებით რწმენაში. პავლე ამბობს: „მასში ცხადდება ღვთის სიმართლურ რწმენიდან რწმენაში, როგორც წერია: „მართალი იცოცხლებს რწმენით“ (რომ.1:17;). ამ საკითხს ასე შეხედეთ: რაც უფრო იზრდება რწმენა, მით უფრო მეტად ფართოვდება „მილი“, შედეგად გაცილებით დიდი რაოდენობის წყალი(მადლი) აღწევს ჩვენამდე. ამიტომ ღმერთი უფრო დიდ პასუხისმგებლობას გვაკისრებს: ნავიდეთ იქ, სადაც სიცოცხლისათვის ბრძოლაა საჭირო.

ებრაელთა მიმართ წერილის ავტორთან ერთად, გულით მოგვიწოდებთ:

„გამართეთ დაშვებული ხელები და მოკვეთილი მუხლები!
 მოასწორეთ გზები თქვენს ფეხთათვის...გაფრთხილდით,
 რომ რომელიმე თქვენგანს არ მოაკლდეს ღვთის მადლი“
 (ებრ. 12:12-13,15;)

მადლზე უარის თქმა დანებებას და ნეიტრალურ მდგომარეობაში გადასვლას ნიშნავს. რატომ ვაქციოთ ზურგი ღმერთის ზებუნებრივ ძალას? რატომ არ ვიმოქმედოთ მისი საკვირველი მადლით და ძალით?

ჩვენ ომში ვიმყოფებით და მის მოსაგებათ საჭიროა რწმენაში შეუპოვრობა. ჩვენი შეუპოვრობა ახარებს უფალს და აშინებს სიბნელის ბატონს. ჩვენთვის უფალ იესო ქრისტეს მსახურება მონოდება და დიდი პატივია.

teach reach rescue

Messenger International®

განსაცემი და გაცემის მიზანდასახული მისიონერობა

სახელი

საქმი

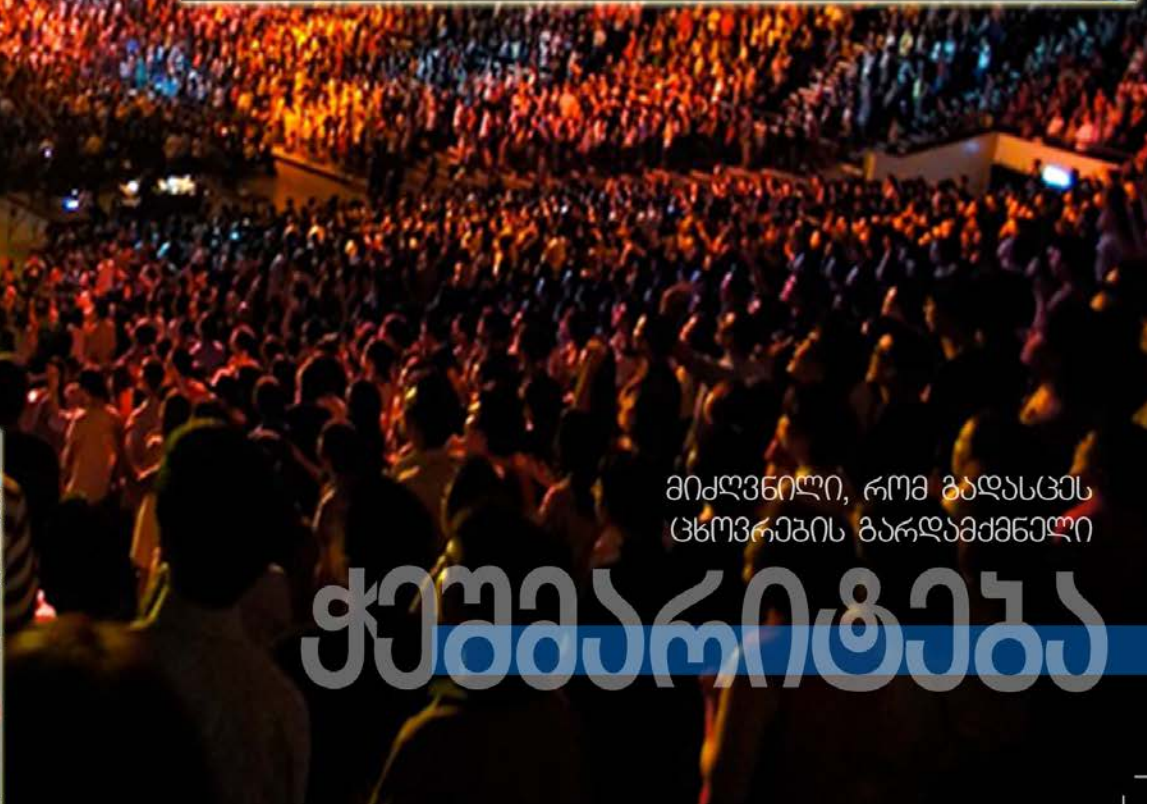
ჩვენი ფოკუსი, ჩვენი მოშურნეობა, ჩვენი მიზანი - სახარება

სამხილებლად, გამოსასწორებლად,
დასარიგებლად სიხართლეუმი.

სასწავლებელი

მიკვნილი, რომ გადასცეს
ცხოვრების ბარდამქმნელი

ჭეშმარიტება

რესურსები

სტრატეგიული სეღვით გაცემული ყველა ლიდერისათვის
მთელს მსოფლიოში

შეუპყროვარნი

შეუპყროვარნი, დაუკავშირდით, მისწვდით, მიუტანეთ სიტყვა

დაუკავშირდით

ძალა

დაბანდება, აღჭურვა და უზრუნველყოფა.
შეცვლილი ცხოვრება გავლენის მოსახდენად.

ჩვენთვის

„წადით და მოიგონავეთ ყველა სალსი,
მონათლეთ ისინი მაგისა და ძისა და სუღიწმინდის სახელით.
ასწავლეთ მათ ყოველივეს დაცვა, რაც მე გამცნეთ.
აჰ, მე თქვენთან ვარ დღენიადავ საუკუნის აღსასრულამდე
მათა 28:19,20

ბაიზი გეტი

WWW.CLOUDLIBRARY.ORG

თავმდაბლობის იარაღი

„დაემორჩილეთ ერთმანეთს, შეიმოსეთ თავმდაბლობა, რადგან ღმერთი ამპარტავნებს ეწინააღმდეგება, თავმდაბლებს კი მაღლს ანიჭებს. მაშ, დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ, რათა აგამაღლოთ მან თავის დროზე. თქვენი ყველა საზრუნავი მას მიანდეთ, რადგან ის ზრუნავს თქვენზე“

1 პეტრე 5:5-7;

ღაემორჩილეთ ერთმანეთს... შეიმოსეთ თავმდაბლობა... თავი დაიმდაბლეთ. ზემოთ მოყვანილი მუხლები ძალიან მნიშვნელოვანია, რათა ცხოვრების ყველა ასპექტში ეფექტურად ვიცხოვროთ. მოციქული ასე იწყებს: „დაემორჩილეთ ერთმანეთს“. მოცემულ კონტექსტში სიტყვა *მორჩილება* ნიშნავს „ერთი მისიის ირგვლივ გაერთიანებას“. როგორ მოხდება ეს, როცა განსხვავებული პიროვნული თვისებები, ძალა და სურვილები გაგვარჩნია? ეს შესაძლებელია თავის დამდაბლებით. ღმერთი ამპარტავანს ეწინააღმდეგება. ჩვენ ნამდვილად არ გვინდა, რომ იგი ჩვენს წინააღმდეგ იყოს! მეორე მხრივ, იგი მაღლს (ძალას) ანიჭებს თავმდაბალ ადამიანს. მაშ, ვინ არის ამაყი და ვინ თავმდაბალი?

თავმდაბალს ღმერთი მაღლს ანიჭებს

თავმდაბალი ქრისტიანები ისე ფიქრობენ, გრძნობენ და აზროვნებენ, როგორც ამას ღვთის სიტყვა ასწავლის. ამიტომაც ისინი მთლიანად ღმერთის ძალაზე არიან დამოკიდებულნი და არა საკუთარ შესაძლებლობებზე. ისინი მის ნებას ეძებენ და არა თავისას, ან სხვა ადამიანისას. ისინი ღმერთის მიერ დაკისრებულ მისიას ასრულებენ. ღმერთის სიტყვა გვეუბნება: „აჰა გაიბერა, ვერ გასწორდა მასში მისი სული. მართალი კი თავისი რწმენით იცოცხლებს“ (აბაკ. 2:4;).

აბაკუმის წიგნი(2:4;) სიამაყეს და თავმდაბლობას ორ საწინააღმდეგო მხარედ წარმოგვიდგენს. ეს მუხლი, შესაძლოა, ასეც დაწერილიყო: „ვინც არ არის თავმდაბალი, მასში

ვერ გაიმართა მისი სული; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს“. აქ თავმდაბლობა და რწმენა ერთად არიან, ისევე როგორც სიამაყე და ურწმუნობა. არ გწამდეს ღმერთის ნიშნავს, რომ ჩვენ მასზე კარგად ვიცით და ჩვენი აზრი უფრო სწორია ვიდრე მისი. ურწმუნობა სხვა არაფერია თუ არა შეფუთული სიამაყე.

ნება მიბოძეთ კიდევ ერთი შედარება წარმოგიდგინოთ. ეგვიპტიდან ისრაელის გამოსვლის ერთი წლის თავზე, უფალმა მოსეს უბრძანა: „გაგზავნე კაცები და დაზვერონ ქანაანის ქვეყანა, რომელსაც მე ვაძლევ ისრაელის ძეთ“ (რიცხ. 13:2;). როგორც ყოველთვის, ღმერთის მითითება ამ შემთხვევაშიც ნათელია – არანაირი კითხვის ნიშანი, არანაირი ორაზროვნება.

ამიტომაც მოსემ თორმეტი ლიდერი გაგზავნა – ყოველი ტომიდან ერთი. ამათგან ათი კაცი ძალიან „თავმდაბალი“ იყო, ხოლო ორი ძალიან „ამაყი“ (თუ ეს ისტორია შენთვის ნაცნობია, ყურადღებით მომისმინე, მე კონკრეტულად მოცემულ საკითხზე ვლაპარაკობ).

აღტქმულ მინაზე ორმოცდღიანი ყოფნის შემდეგ, მზვერავები უკან დაბრუნდნენ. თავდაპირველად ათმა „თავმდაბალმა“ კაცმა დაიწყო ლაპარაკი: „ჩვენ დავზვერეთ ის ქვეყანა, ნამდვილად ბრწყინვალე მიწაა, რძე და თაფლი მოედინება. აბა, შეხედეთ ამ ნაყოფებს, რომლებიც თან წამოვიღეთ. მაგრამ იმ ქვეყანას დიდი ჯარი ჰყავს, რომელთა მეომრები გოლიათები არიან! ისინი ჩვენზე გამოცდილები არიან ბრძოლებში; ჩვენ მხოლოდ ახლახანს გათავისუფლებული მონები ვართ. უმჯობესია საკუთარ ცოლ-შვილზე ვიფიქროთ! როგორ გავიმეტოთ ჩვენი ახლობლები ასეთი სისასტიკისათვის, წამების, გაუპატიურებისა და სიკვდილისათვის, რაც მათ გაღმა ნაპირზე ელით? ჩვენ, როგორც პასუხისმგებლიანი მამები და ქმრები გაცნობებთ რეალურ სიტუაციას. შეუძლებელია იმ მიწის დაპყრობა“.

მართალია ხალხს სურდა ამ მიწის დაპყრობა, მაგრამ უსაფრთხოებას წინა პლანზე აყენებდნენ. ამიტომაც მათ შეაქვეს წარგზავნილთა სიბრძნე და თავმდაბლობა. დარწმუნებული ვარ ისრაელიანთა უმეტესობა მადლიერი იყო ასეთი გონიერი მზვერავები რომ ჰყავდა. ისრაელიანებმა ასე ანუგეშეს ერთმანეთი: „ძალიან გვიხარია ეს კაცები დასაზვერად რომ წავიდნენ. კარგი ლიდერები არიან – ცდილობენ საფრთხე აგვარიდონ. რა გვეშველებოდა მათ გარეშე?“.

მაგრამ ორი „ამაყი“ ლიდერი გამოვიდა წინ, რომლებმაც თქვეს: „მოიცადეთ! რას აკეთებთ? ახლავე უნდა წავიდეთ და დავიპყროთ ის მიწა! ჩვენ შეგვიძლია ამის გაკეთება! ის ღმერთმა ჩვენ აღგვითქვა! ჩვენ გავანადგურებთ ამ ხალხს. ახლავე მობილიზება მოვახდინოთ!“.

ყველა გაოცდა. ერთმანეთს ეჭვის თვალთ გადახედეს. წარმოგიდგენიათ რა რეაქცია ექნებოდა იმ ათ მზვერავს ქალების და იესო ნავეს ძის სიტყვებზე? პირველი შოკის შემდეგ, იკითხეს: „ეი, თქვენ ორნი, რას ლაპარაკობთ? ხომ არ შეიშალეთ? ჩვენც ის ვნახეთ, რაც თქვენ – მათი ძალა, იარაღი და გამაგრებული ქალაქები. ისინი გამოცდილი მეომრები არიან, მათ ვერ შევედრებით! თქვენ საერთოდ არ გადარდებთ ჩვენი ოჯახების და ერის ბედი. ამპარტავნები, უგუნურები და მეოცნებენი ხართ! ხმა ჩაინყვიტეთ თქვე ეგოისტებო!“.

ამ სიტყვების გაგონებაზე ხალხმა, ალბათ, შვებით ამოისუნთქა: „რა კარგია, ჩვენი ბრძენი მზვერავები ამ ორს თავისას არ გაატანინებენ. რა კარგია, რომ ჩვენს მიერ გაგზავნილ მზვერავთა უმრავლესობა თავმდაბალია. წარმოგიდგენიათ რა დაგვემართებოდა ესენიც ქალების და იესო ნავეს ძის მსგავსად ამაყები და ამპარტავნები რომ იყვნენ?“.

მაგრამ, როგორც ყოველთვის, ბოლო სიტყვა ღმერთს ეკუთვნის. „როდემდე უნდა ვუძლოდე ამ ხალხს? როდემდე არ უნდა მერწმუნოს ყველა იმ სასწაულის შემდეგ, რომლებიც მათ შორის მოვახდინე?“ (რიცხ. 14:11;) – ეუბნება მოსეს. ღმერთს არ მოსწონდა ისრაელიანების აზროვნება. ის, რაც მათ თავმდაბლობად მიაჩნდათ, სულაც არ იყო თავმდაბლობა. სინამდვილეში, ეს იყო ურწმუნოება და სიამაყე. მათი გათვლები საკუთარ სიბრძნეზე, უნარსა და ძალაზე იყო დაფუძნებული.

მოგვიანებით, ძველ აღთქმაში ღმერთმა ბრძანა: „წყეულია კაცი, რომელიც ადამიანზეა დანდობილი და ხორცისაგან მოიცემს ძალას, უფალს კი შორდება მისი გული... კურთხეულია კაცი, რომელიც უფალზეა დანდობილი“ (იერ. 17:5,7;). ათმა მზვერავმა იმ ქვეყანაში მცხოვრები გოლიათი მეომრების ხილვის შემდეგ საკუთარი ძალებით განსაზღვრა მათთან გამკლავების შესაძლებლობა. მაგრამ ქალები და იესო ნავეს ძე ხედავდა რამდენად დიდი იყო ღმერთი მათ მტერზე და მთლიანად ღმერთს მიენდნენ. ამიტომ ქალები და იესო

ნავეს ძე იკურთხნენ, ხოლო დანარჩენები, რომლებმაც არ ირწმუნეს, დაინყევლნენ.

სინამდვილეში ამ მზვერავებიდან რომელი იყო ამაყი და რომელი თავმდაბალი? ღმერთის თვალში ის ათი კაცი იყო ამაყი, ხოლო ორი თავმდაბალი.

რწმენას ნამდვილი თავმდაბლობა სჭირდება, რადგან როდესაც თავს იმდაბლებ, მაშინ ღმერთის ძალის (მადლის) იმედი გაქვს და არა საკუთარი შესაძლებლობის. იმ ათ მზვერავს თავი რომ დაემდაბლებინა და ღმერთის სიტყვას დამორჩილებოდა, ნამდვილად დაიპყრობდნენ აღთქმულ მიწას. მათ უნდა ერწმუნათ უფლის სიტყვა, ვიდრე საკუთარ ლიმიტირებულ ძალას და ადამიანურ აზროვნებას დაყრდნობდნენ და აქედან გამომდინარე ისინი შეძლებდნენ ერთმანეთის მორჩილებას – გაერთიანდებოდნენ *ერთი მისიის ირგვლივ*.

ბრძოლაში მყოფი ისრაელიანებისთვის ვინმეს რომ შეეხედა, იტყოდა, რომ აბრაამის შთამომავლები საკუთარი ძალებით იბრძოდნენ, მაგრამ სინამდვილეში ეს იყო მათში მოქმედი ღმერთის მადლი – ზებუნებრივი ძალა. როდესაც ღმერთის

რწმენას ნამდვილი
თავმდაბლობა სჭირდება.

მადლით ვართ ამოძრავებულნი, ზოგჯერ გვგონია, რომ საკუთარი ძალით შევძელით ამა თუ იმ საქმის შესრულება. სხვა შემთხვევებში ღმერთის მოქმედება პირდაპირ თვალშისაცემია. მაგრამ მნიშვნელობა არ აქვს გარედან როგორ აღიქვავს სხვა

ადამიანი, ჩვენ შეგვიძლია მთლიანად მივენდოთ მის ძალას და წინ ვიაროთ მის სიტყვაზე დაფუძნებულებმა.

ამას ჩემო ძვირფასო მკითხველო, შეუპოვარი რწმენა ჰქვია. მაგრამ ეს ყველაფერი ღვთის და ერთმანეთის წინაშე თავმდაბლობის სულის წარმოჩენით იწყება.

თავმდაბლობით შემოსვა არა ჩვენი, არამედ მისი საჭურველით აღჭურვას გულისხმობს. 1 პეტ. 5:5-6 მოგვიწოდებს: „შეიმოსეთ თავმდაბლობით... ამიტომ დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ“. ნმიდა წერილში ღვთის ხელი ყოველთვის ღმერთის ძალასა და უნარზე მიუთითებს; ეს მისი საჭურველია.

როგორ განვმარტოდ ეს უფრო პრაქტიკულად? ჩვენ ღვთის ძლიერების ქვეშ უნდა დავმდაბლდეთ. უარი უნდა ვთქვათ ადამიანურ შეხედულებებზე და გამოცდილებაზე, რათა არ

ვუგულებელყოთ მისი სიტყვა. მიუხედავად ბუნებრივი და ლოგიკური მდგომარეობისა, მისმა სიტყვამ უნდა გვიკარნახოს მიმართულება.

ეგვიპტეში ოთხასწლიანმა მონობამ ისრაელის შვილებს ასწავლა, რომ მათ არ შეეძლოთ ბრძოლა მათზე დიდი მტრის წინააღმდეგ. ისინი მათი გავლენის ქვეშ იმყოფებოდნენ. ვერაფერს აკეთებდნენ საკუთარი თავის გასათავისუფლებლად; ამ თავისუფლებას ღმერთის ჩარევა სჭირდებოდა. სწორედ ღმერთმა გაათავისუფლა ისინი თავისი ძლიერი ხელით. და მოსე იხსენებს: „რადგან ძლიერი ხელით გამოგიყვანა უფალმა ეგვიპტიდან“ (გამ. 13:9). თუმცა ისიც ვიცით, რომ „მათ მალევე დაივიწყეს მისი საქმენი“ (ფსალ. 105:13). ისინი მაინც ძველი მონური მდგომარეობისკენ იყვნენ მიდრეკილნი, ნაცვლად იმისა, რომ ღმერთის ძლიერ ხელს მინდობოდნენ, რომელმაც გაათავისუფლა. ის ძლიერი ხელი, რომელმაც ეგვიპტელები დაამარცხა, ასევე დაამარცხებდა ქანაანელთა ჯარს, რომელიც გაცილებით მცირე და სუსტი იყო ეგვიპტელებთან შედარებით.

მაგრამ სანამ ძალიან დავაკნინებდეთ რწმენაში სუსტ ისრაელიანებს, მოდით, ჯერ სარკეში ჩავიხედოთ. რამდენჯერ მოქცეულვართ ჩვენც ამგვარად? სანამ ღმერთის ოჯახის წევრი გავხდებოდით, სატანის ტირანიული მმართველობის ქვეშ ვიმყოფებოდით. მის ბუნებას ვფლობდით და არანაირი იმედი არ გვქონდა, რომ ოდესმე განვთავისუფლდებოდით. მაგრამ ღმერთმა „გვიხსნა სიბნელის ძალაუფლებისგან და შეგვიყვანა თავისი საყვარელი ძის სასუფეველში“ (კოლ. 1:13). თუკი უფალმა ასეთი შეუძლებელი რამ მოიმოქმედა თავისი ძალით, განა უფრო მეტს არ გააკეთებს ჩვენს ცხოვრებაში, სადაც ისრაელიანებთან შედარებით უფრო ნაკლებად რთული და კომპლექსური სიტუაციები გვხვდება? ისეთები როგორიცაა ავადმყოფობისგან განკურნება, რაიმე საჭიროების მოგვარება, სიბრძნის მოცემა და ძალა, რომელიც „შეუძლებელი“ საკითხების გადასაჭრელად გვჭირდება. მოდით, ნულარ გავიმეორებთ ისრაელის შეცდომას და „ნუ დავივიწყებთ მის საქმეებს“. მოდით, ჩვენც, ქალებისა და იესო ნავეს ძის მსგავსად, თავმდაბლობის საჭურვლით შევიმოსოთ.

არასწორად გაბეჭული თავმდაბლობა

სამწუხაროა, რომ ხშირად თავმდაბლობას უსუსურ, სა-

ბრალთა მდგომარეობასთან აიგივებენ. არადა სინამდვილეში თავმდაბლობა სრულიად საპირისპირო რამაა. ბიბლიაში ჩანს, რომ ჭეშმარიტად თავმდაბალი ადამიანები ხშირად სიამაყეში და ამპარტავნებაში ვარდებიან. გავეცნოთ დავითის მაგალითს.

მამის თხოვნით იგი მიდის თავის ძმებთან, რომლებიც ფილისტიმელთა ჯარს ებრძვიან. ბრძოლის ველზე თავის ძმებს და სხვა ჯარისკაცებსაც უცნაურ საბრძოლო მდგომარეობაში დაინახავს: ისინი კლდეებს ეფარებიან და შიშისგან კანკალებენ. ფილისტიმელი გოლიათის სიდიდემ და ძალამ ისინი ძალიან შეაშინა. დავითმა გაიგო, რომ ეს მდგომარეობა უკვე ორმოცი დღეა გრძელდება და იკითხა: „ვინ არის ეგ წინდაუცვეთელი ფილისტიმელი, ასეთ სირცხვილში რომ აგდებს დღეს ცოცხალ ღვთის რაზმებს?“ (1 მეფ. 17:26;).

დავითის ასეთმა საქციელმა მისი ძმა ელიაბი გააღიზიანა. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ რას ფიქრობდა ელიაბი? ჩემი პატარა ძმა არა მხოლოდ აუტანელია, არამედ საკუთარ თავში ზედმეტად დარწმუნებულიც. იგი ეუბნება დავითს: „ვიცი შენი ამპარტავნებისა და შენი ავგულობის ამბავი“ (მუხლ. 28). ეს საყვედურია! ბიბლიის თარგმნის „თანამედროვე ინგლისური ვერსია“ ელიაბის სიტყვებს ასე გადმოგვცემს: „ვიცი რა პატივმოყვარეც ხარ“. ელიაბი თავის ძმას ამაყ და ამპარტავან ადამიანად მიიჩნევს.

მაგრამ, სინამდვილეში რომელი ძმა უფრო ამაყი იყო? მომდევნო თავში წინასწარმეტყველი სამუელი იესეს სახლში მიდის, რათა ისრაელის მომავალი მეფე აკურთხოს. იესე და სამუელი ფიქრობდნენ, რომ სწორედ ელიაბი იქნებოდა მეფე, რადგან ის ყველაზე უფროსი, მაღალი და ძლიერი იყო. მაგრამ უფლმა თქვა: „მე განვაყენე იგი“ (1 მეფ. 16:7;).

რატომ დაინუნა ღმერთმა ელიაბი? იქნებ სიამაყე, რომელსაც დავითს მიაწერდა, სწორედ მის გულში იყო დაბუდებული? მოგვიანებით ღმერთმა დავითის თავმდაბლობის გამო თქვა, რომ ის მისი გულის სანდომი კაცი იყო (იხ. საქ. 13:22;). თავმდაბლობა დავითის ცხოვრების უმთავრეს ნაწილს წარმოადგენდა, მაგრამ ყველამ ვიცით, რომ ეს მას მშიშარა და სუსტ პიროვნებად არ წარმოაჩენდა. დავითს ეკუთვნის სიტყვები: „უფალი ჩემთან არის – არ მეშინია რას მიზამს კაცი?“ (ფსალმ. 117:6;).

დავუბრუნდეთ ბრძოლის ველს. დავითი არაფრად აგდებს ელიაბის სიტყვებს და გაბედულად ეუბნება გოლიათს, რომ თავს წააცლის. შემდეგ იგი მიემართება მტრის ბანაკისკენ,

შურდულიდან ერთი გასროლით კლავს გოლიათს და ზუსტად უსრულებს დანაპირებს: თავს აჭრის გოლიათს.

დავითის ძმები საკუთარი გათვლებისა და ძალის მიხედვით მოქმედებდნენ, მსგავსად იმ ათი მზვერავისა. მაგრამ, მათგან განსხვავებით დავითს ღმერთის *ძლიერი ხელის* იმედი ჰქონდა. იგი თავმდაბლობით შეიმოსა. მეფე საულმა თავისი საჭურველი შესთავაზა, მაგრამ ყმანვილმა უარი თქვა; ის ღმერთის საჭურველს ენდობოდა. მაგრამ, კიდევ ერთხელ ვიტყვი, ქალების და იესო ნავეს ძის მსგავსაც, ის ამაყ და ამპარტავან პიროვნებად შერაცხეს იმ ადამიანებმა, რომლებიც საკუთარი ძალის იმედად იყვნენ.

მე მჯერა, რომ ჩვენმა მტერმა ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ თავმდაბლობის გაგება და განსაზღვრება დაემახინჯებინა. ბევრმა ქრისტიანმა დაიჯერა, რომ თავმდაბლობა ნიშნავს საუბრობდე მშვიდად და აუღელვებლად და გქონდეს დამთმობი ბუნება. მაგრამ ეს არ შეესაბამება ამ სიტყვის ჭეშმარიტ მნიშვნელობას. გავეცნოთ კიდევ ორ ბიბლიურ მაგალითს, მოსეს და იესოს.

რიცხვთა წიგნში ვკითხულობთ: „და მოსე იყო კაცი ძალზე თავმდაბალი, დედამიწის ზურგზე მცხოვრებ ყველა ადამიანთაგან“ (რიცხვ. 12:3;).

ძლიერი ნათქვამია! განა არ გაგვიხარებოდა ჩვენზეც ასეთი რამ რომ ეთქვათ? რა თქმა უნდა, ჩვენ ვერ გავბედავთ საკუთარ თავზე ასეთი რამ ვთქვათ, რადგან ამას ხომ მხოლოდ ამაყი, ამპარტავანი ადამიანი იტყვის? მაგრამ აბა გამოიცანით ვინ დანერა რიცხვთა წიგნი – მოსემ! ამ ღმერთის საოცარმა კაცმა საკუთარი თავი დედამიწაზე მცხოვრებთაგან ყველაზე თავმდაბალ ადამიანად მოიხსენია.

განა ეს შეიძლება? წარმოიდგინეთ ქრისტიანულ კონფერენციაზე, მსმენელთა წინაშე მდგარი მქადაგებელი, რომელიც ამბობს: „მისმინეთ, მე ძალიან თავმდაბალი ვარ და მინდა ეს ყველამ იცოდეთ“. რასაკვირველია, მსმენელები გაიცინებდნენ ამაზე.

ახლა მოვისმინოთ რას ამბობს იესო: „მოდით ჩემთან, ყოველნიო მაშურალნიო და ტვირთმძიმენო, და მე მოგასვენებთ თქვენ... ისწავლეთ ჩემგან, ვინაიდან მე მშვიდი და თავმდაბალი ვარ“ (მათ. 11:28-29;).

ამით იესო გვეუბნება: „მოდით ჩემთან. მე თავმდაბალი ვარ და მინდა თქვენც გასწავლოთ თავმდაბლობა“. მოსეს მსგავსად, იესოც თავად საუბრობს საკუთარ თავმდაბლობა-

ზე, რაც დღევანდელი სამყაროსათვის მიუღებელია. მაგრამ პრობლემა მოსეს და იესოს ნათქვამში არ მდგომარეობდა; პრობლემა იმაშია, რომ ჩვენ სათანადოდ არ გვესმის თავმდაბლობის არსი. ჩვენ უუგულებელყავით ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობა. არადა თავმდაბლობა ღმერთის გაგებით ეს არის ადამიანის დადებითი, ძლიერი თვისება. ჭეშმარიტი თავმდაბლობა ღმერთზე აბსოლუტურ მინდობასა და მისადმი მორჩილებას ნიშნავს. თავმდაბლობიდან გამომდინარე ყველა საკითხში ღმერთი არის პირველ ადგილზე, სხვები მეორეზე, ხოლო ჩვენ მესამეზე. თავმდაბლობას არაფერი აქვს საერთო წყნარად ლაპარაკთან და საკუთარი თავის დაკნინებასთან. იგი დაკავშირებულია გაბედულ, შეუპოვარ ცხოვრებასთან ღმერთის უსასყიდლო საჩუქრის, მადლის ძალაში.

თავმდაბლობა მოშურნეობისკენ უბიძგებს

გახსოვთ, როგორ საზღაურს მიიღებენ ისინი, რომლებიც განსაცდელებს შეუპოვრად შეებრძობებიან და კეთილად დაასრულებენ? პავლე გვაფრთხილებს ყალბი თავმდაბლობის წინააღმდეგ, რომელსაც შესაძლოა გარეგნულად თავმდაბლობის ფორმა ჰქონდეს: „ნურავინ შეგაცდენთ სიმდაბლით“ (კოლ. 2:18;). სწორედ იმ ათმა მზვერავმა და მორცხვმა ისრაელის ერმა წარმოაჩინა, თუ როგორ შეიძლება დააკარგვინოს ყალბმა თავმდაბლობამ ადამიანებს ღვთის ჯილდო.

ათი მზვერავი აღთქმულ მინაზე შესვლის წინააღმდეგი იყო. თუმცა, მათი მსჯელობა და საუბარი ლოგიკურად და ბრძნულად ჟღერდა, მაგრამ ეს ყველაფერი ბოროტისა და კეთილის შემეცნების ხიდან მომდინარეობდა და არა ღმერთის აღთქმისა და სიბრძნისაგან. ამ ადამიანებმა არა მხოლოდ საკუთარი თავი მოატყუეს, არამედ თავიანთი ოჯახებიც და მილიონობით სხვა ადამიანი: მათ ვერ შეძლეს აღთქმულ მინაზე შესვლა. ამ ყველაფრის მიზეზი კი ცრუ თავმდაბლობა იყო. იმ თაობიდან მხოლოდ ქალებსა და იესო ნავეს ძეს, რომლებიც თავმდაბლობის სულით იყვნენ შემოსილნი, ერგოთ ღმერთისგან პატივი აღქმულ მინაზე შესულიყვნენ. იესო ნავეს ძის ხელმძღვანელობით ღმერთის ხელის ქვეშ დამდაბლებულმა ახალმა თაობამ, გაბედულად შეაბიჯა აღთქმულ მინაზე.

ერთხელ ერთმა კაცმა მკითხა: „რა გირჩევნია, სხვადასხვა წარმომავლობის მილიონობით ადამიანს უქადაგო, თუ თორმეტამდე ლიდერს?“

„მილიონს,“ – ვუპასუხე მე.

მან მითხრა – „არასწორი არჩევანია, რადგან დასაზვერად წასული ათი კაცი იყო დამნაშავე, რომ მილიონობით ადამიანმა მიზანს ვერ მიაღწია“.

ჩვენ ყველანი ლიდერებად ვართ მოწოდებულნი. აბა როგორ ასრულებ ამ მოვალეობას? იმდაბლებ თავს ღმერთის ძლიერი ხელის ქვეშ? თუ გარეგნულად თავმდაბალი ადამიანის შთაბეჭდილებას ტოვებ, სინამდვილეში კი საკუთარი ძალებით ცდილობ საქმის კეთებას?

პავლე წერს, რომ ჩვენ „უფრო მეტი ვართ ვიდრე დამპყრობელი“ (რომ. 8:37;), მაგრამ ჩვენი საკუთარი აზრები, გეგმები და არჩეული გზები, რომელიც არ მოდის ღვთის სიტყვასთან თანხმობაში, შესაძლოა „გონივრული მოგვეჩვენოს, რადგანაც ეს ყველაფერი ძალას, ერთგულებას, თავმდაბლობას და დისციპლინას მოითხოვს. მაგრამ ამ ყველაფერს არანაირი შედეგი არ მოსდევს, როცა საქმე გამარჯვებას ეხება“ (კოლ. 2:23;).

ქალების და იესო ნავეს ძის თაობას, ყველას ჰქონდა მიცემული გამარჯვების შანსი. ელიაბს და მის ძმებს ჯერ კიდევ მანამ შეეძლოთ გამარჯვება, სანამ დავითი პატარა იყო. მაგრამ ცრუ თავმდაბლობამ გაძარცვა ისინი – მოპარა ძალა, აღთქმა და უნარი, რომელიც საუკუნო საზღაურისათვის იყო საჭირო. ამის გამო პავლე შეგვაგონებს:

„ერთსულოვანი იყავით ერთმანეთში. ქედმაღლური ფიქრები ნუ გექნებათ, არამედ *მორჩილებას* მისდიეთ, ბრძენი ნუ გეგონებათ საკუთარი თავი“ (რომ. 12:16;)

თავმდაბალი გონების ადამიანი არ ფიქრობს რომ თვითონ არის ბრძენი. ერთმა ცნობილმა ჟურნალმა სტატია გამოაქვეყნა, რომელშიც ერთ საჭირბოროტო თემაზე იყო საუბარი. გამოცემის რედაქტორი ჩემს ოფისს დაუკავშირდა და გვთხოვა ამ თემის შესახებ ჩემი აზრი გამომეთქვა. ჩემმა თანაშემწემ მკითხა მზად ვიყავი თუ არა ამისთვის. მე ვუთხარი, რომ კარგად დაფიქრდებოდი.

მეორე დღეს სულში აფორიაქება ვიგრძენი, მაგრამ მიზეზს ვერ ვხვდებოდი. საკუთარ თავს ვეკითხებოდი, რა ხდება? მაგრამ წარმოდგენაც არ მქონდა რა შეიძლება ყოფილიყო ამის მიზეზი. ამიტომ ეს საჭიროება უფლის წინაშე ლოცვაში მივიტანე და ორი დღის შემდეგ გონება გამინათდა. ლიზას ველაპარაკებოდი და ასეთი რამ ვუთხარი: „ვიცი, რატომ აფორიაქდი ამ ჟურნალთან დაკავშირებით. მიზეზი ძალიან მარ-

ტივია: ვინ ვარ მე, რომ ჩემი აზრი გამოვხატო ამ საკითხთან დაკავშირებით? ელჩები გამოხატავენ საკუთარ აზრს?“.

ბიბლია ამბობს: „ამგვარად ჩვენ ელჩები ვართ ქრისტესთვის, და ვითომ თავად ღმერთი შეგაგონებდეთ ჩვენი მეშვეობით“ (2 კორ. 5:20;). თუ ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტი რომელიმე ქვეყანაში წარგზავნილ ელჩს დაავალებს *მისი გზავნილი* გადასცეს იმ ქვეყნის მთავრობას, მაგრამ ელჩი პრეზიდენტის სიტყვის მაგივრად თავის სიტყვას მოახსენებს, მაშინ მას პრობლემები შეექმნება. როდესაც მე იესო ქრისტეს საკუთარ უფლად ვაღიარებ, მაშინ ვალდებული ვარ სიტყვა ვილაპარაკო და არა ჩემი. ვის უნდა მოვახსენო ჩემი აზრი? სწორედ ეს იყო იმ ათი მზვერავის შეცდომაც. ჟურნალი დამიკავშირდა, როგორც სახარების მსახურს, იმისათვის რომ ჩემი შეხედულება გაეგო, რაც შეურაცხყოფა იქნებოდა იმ მაღლისა, რომელიც ღმერთმა მომანდო.

ამ შემთხვევამ ღმერთის სიტყვა გამახსენა, რომლითაც რამდენიმე წლის წინ ლოცვაში დამელაპარაკა. ჩვენი მსახურების პირველი ოთხი წელიწადი ცოტა რთულად დაიწყო, შეიძლება ითქვას უდაბნოში სიარული მოგვიწია. მე და ლიზა ჩვენი პატარა მანქანით, ჰონდა სივიკით დავდიოდით შტატების აღმოსავლეთ ნაწილის ხან ერთ, ხან მეორე ადგილას. თან გვახლდნენ ხოლმე ჩვენი პატარა შვილები და მანქანა ყოველთვის ბარგით იყო გატენილი. ბევრს ელოცულობდით, რომ უფალს მსახურების კარი გაეხსნა ჩვენთვის. ჩვენი შეხვედრების დიდი ნაწილის ჩატარება ისეთ ეკლესიებში გვიხდებოდა, რომლის წევრთა რაოდენობა ასს არ აღემატებოდა. საქმე იმაშია, რომ ეს ეკლესიები არ იზრდებოდნენ და ჩვენი მცდელობა თითქოს ფუჭი იყო.

ამ ქანცგამწყვეტი, ოთხწლიანი შრომის შემდეგ, ერთ დილას ღმერთი დამელაპარაკა ლოცვაში: *ჯონ, მე შენ ისეთ ეკლესიებში და კონფერენციებზე გავზავნიდი, რომელმაც ნაკლები გავლენა განიცადა გასული ოთხი წლის განმავლობაში, მაგრამ შენ ერთგულად მემორჩილებოდი. მე კვლავაც გავაგრძელებ იმ საქმეზე ზრუნვას, რომელსაც შენ აკეთებდი, მაგრამ ამის შემდეგ დიდი ცვლილება უნდა მოვახდინო. მე გავზრდი და გავამრავლე იმას, რაზეც შენ ამდენი ხანი ოცნებობდი. მრავალგზის გავამრავლე შენი საქმის ნაყოფს, და შენი მსახურება დიდ გავლენას მოახდენს ქალაქებზე და ერებზე. ძლიერად იკურთხები ფინანსურად, სოციალურად და სულიერად. შენ იმაზე დაგაყენე მნედ, რაც მე მეკუთვნის და დადგა დრო ჩემმა სიტყვამ, რომელიც შენ მოგანდე, მრავალ ადამიანს მიაღწიოს.*

გამაოცა ასე გარკვევით მოსმენილმა ღმერთის სიტყვამ. მოგვიანებით ეს ლიზასაც გავუზიარე და ისიც აღფრთოვანებული დარჩა. რამდენიმე წუთის შემდეგ უფალმა კვლავ განაგრძო ჩემთან საუბარი: *ეს შენთვის ტესტი იქნება. როდესაც პატარა ეკლესიებში დადიოდი მსახურებისათვის, იქ შენ ყოველი ცენტრისთვის და ყოველი სიტყვისთვის ჩემზე იყავი მონდობილი, რადგან იცოდი, რომ თუ ჩემი ნებიდან გადაუხვევდი განსაცდელები შეგემთხვეოდა.*

როდესაც ფინანსურად გაკურთხებ, ფულის ხარჯვას უფრო თავისუფლად დაიწყებ? თუ ისევე გააგრძელებ ჩემი ნების ძიებას ამ საქმეში, როგორც ფინანსური სიდუხჭირის პერიოდში? ახლა იქით ნახვალ სადაც მოგესურვება, თუ კვლავ ჩემს მოცემულ მიმართულებებს გაჰყვები? კათედრიდან საკუთარი აზრების ფრქვევას დაიწყებ თუ ყოველ სიტყვას შენთვის ჩემგან მოცემულ სასწაულად მიიჩნევ? შვილო ჩემო, ქრისტიანები ძირითადად ორ მთავარ საკითხში იცდებიან: უდაბნოში და მატერიალურად უზრუნველყოფილ ადგილას. უმეტესობა ცდუნებას უდაბნოში კი არ აჰყვას, არამედ მატერიალურ უზრუნველყოფაში.

ვცახცახებდი. დავასრულე თუ არა ლოცვა, მაშინვე ლიზას გავუზიარე ღვთისგან მოსმენილი სიტყვა. მან მითხრა: „ჯონ, როდესაც მაგ სიტყვების პირველი ნაწილი მომიყევი, ისე გამიხარდა ლამის სამზარეულოში ცეკვა დავიწყე. მაგრამ ახლა როდესაც მთლიანი სიტყვა მოვისმინე, შემეშინდა!“

„კარგია,“ – ვუპასუხე მე – „რადგან უფლის შიში სწორი რეაქციაა“.

ბევრი ვერ აცნობიერებს, რომ ღმერთის შიში მასთან ყოფნით გამოწვეულ შიშის გრძნობას კი არ ნიშნავს, არამედ მასთან არ ყოფნით გამოწვეულს! ღმერთის შიში უსაფრთხო, ჯანსაღი და ბრძნული ცხოვრების საწინდარია.

რაც შეეხება მატერიალურ კეთილდღეობას – ეს ცუდი არ არის, თუ სათანადოდ იქნება განკარგული, თუმცა სიმდიდრეს ცდუნება ნამდვილად ახლავს. იესო გვაფრთხილებს „სიმდიდრის საცდურის“ შესახებ მათ.

13:22-ში, მაგრამ ეს ვერ დაგვე-
მუქრება ჩვენ, თუ ღვთის სიბრძნეში მის მითითებებში და მის მოშიშებაში დავრჩებით.

ღმერთის შიში
უსაფრთხო, ჯანსაღი და
ბრძნული ცხოვრების
საწინდარია.

ჩემი აზრით, სიამაყე შეიძლება იყოს ის მიზეზი, რომელიც ქრისტეს ელჩში ღვთის შიშის ნაკლებობას გამოიწვევდა. ამიტომაც ამბობს პავლე: „ქედმაღლური ფიქრები ნუ გექნებათ, არამედ მორჩილებას მისდიეთ, ბრძენი ნუ გეგონებათ საკუთარი თავი“ (რომ. 12:16;). ქალები და იესო ნავეს ძე არ დაექვემდებარნენ თავიანთი ხალხის ნებას, რადგან მათთვის უკვე ნათელი იყო ღმერთის ნება. მათ ეშინოდათ უფლისა, ამიტომაც დაასრულეს ღირსეულად თავიანთი სარბიელი. როგორც იგავთა წიგნი ამბობს: „თუ მასხარებს ამასხარავებს [ღმერთი], თავმდაბლებს აძლევს იგი მადლს“ (3:34).

არა მგონია, ვინმეს სურდეს ღმერთისგან გამასხარავება. მაგრამ სწორედ ეს ემართებათ საკუთარ თავში დარწმუნებულ ადამიანებს. დიდების უფალი არ შეეგუება სიამაყეს. მას სძულს ის. ლუციფერი ღმერთთან ყველა ანგელოზზე ახლოს იყო, მაგრამ რადგანაც მოშიშება არ გააჩნდა, ვერ შეძლო სარბიელის კარგად დასრულება. წმინდა წერილში ვკითხულობთ: „შიში უფლისა წმინდა არის, მარადიული“ (ფსალმ. 18:10;). უფლის მოშიშება გვაძლევს ძალას, რაც გვაძლევს საშუალებას კარგად დავასრულოთ ჩვენი სარბიელი. ადამი და ევა ღმერთის დიდების თანდასწრებაში დადიოდნენ, მაგრამ მათი მოშიშება ისეთი არ იყო, რომ ღმერთისგან განშორების შიში ჰქონოდათ. ამიტომაც მათ ვერ შეძლეს ბოლომდე ედემის ბაღში დარჩენა.

ღვთის შიში, რწმენა და სიბრძნე – ეს ის სამი საკითხია, რომელიც ერთ კვანძს ქმნის, რომლის გახსნაც ადვილი არ არის (იხ, ეკლე. 4:12;). თუ უფლის მოშიშება გაგაჩნია, მაშინ ურთულეს მდგომარეობებს გაუძლებ. თუ უფლის მოშიშება გექნება, თავმდაბალიც იქნები. ამიტომ სიამაყე, ურჩობა და ურწმუნოება ერთად ქმნის სიბნელის კვანძს, რომლის გახსნა ძნელია. მაჩვენე ადამიანი, რომელიც ღვთის სიტყვას უგულვებლყოფს და საკუთარი შეხედულებებით ცხოვრობს და მე გაჩვენებ ადამიანს, რომელიც დიდხანს ვერ გაძლებს. ასეთი ადამიანის ერთადერთი იმედი მონანიება და თავის დამდაბლებაა.

საჭურველი ზურბისთვის

სიამაყე ძალიან დიდი საცდურია. ვფიქრობ, ეს ჩვენი მტრის ერთ-ერთი ყველაზე ეფექტური იარაღია, რომლითაც ის გვებრძვის, რათა სარბიელის კეთილად დასრულება ვერ შევძლოთ. ამაყი ადამიანები ვერ ხედავენ მტრის შეტევას, რად-

გან იგი ზურგიდან ესხმის, იმ მხრიდან საიდანაც ვერ ხედავენ. რამდენჯერ გაგვიგია ასეთი სიტყვები იმ ადამიანებისგან, რომლებმაც ყველაფერი დაკარგეს: „ვერც მივხვდი, როგორ მოხდა ეს ყველაფერი!“.

ამას თავისი მიზეზი გააჩნია. თუ ბიბლიაში ღვთის საჭურვლის აღწერას გადავხედავთ, იქ ყველაფერია მოცემული, რაც გვიცავს, მაშინაც კი, როდესაც *ნინ ვიყურებით*. ჭეშმარიტების სარტყელი, სიმართლის ჯავშანი, ფეხშესამოსელი სიმართლის სახარებლად, რწმენა, როგორც ფარი, ხსნა, როგორც ჩაჩქანი, და ღმერთის სიტყვა, როგორც ჩვენი მახვილი... ეს ყველაფერი რაც ჩამოვთვალეთ, მეომარს წინა მხარეს, გულ-მკერდს უფარავს ბრძოლის დროს. მაშ, რა იცავს ჩვენს ზურგს? პასუხს წინასწარმეტყველი ესაია იძლევა: „უფლის დიდება გარემოგიცავს“ (ესაია 58:8;).

ბიბლიის ახალი სიცოცხლის თარგმანი ამბობს: „დაგიცავს ზურგიდან“. მისი დიდება იცავს ჩვენს ზურგს. მაგრამ ამავე დროს უნდა გვახსოვდეს, რომ ღმერთი თავის დიდებას სხვას არ გაუზიარებს (იხ. ესაია 42:8;). როდესაც ჩვენს აზრებს მის აზრებზე მალლა ვაყენებთ, ეს ჩვენს სიამაყეზე მიუთითებს, რის გამოც დიდების დაცვას ვკარგავთ – და ჩვენი ზურგი არ არის დაცული!

თრთოლა მიპყრობს, როდესაც ვიაზრებ, თუ რაოდენ არასწორი შეხედულება გვაქვს ნამდვილ თავმდაბლობაზე. ღმერთი ამბობს: „მოისპობა ჩემი ერი უმეცრების გამო“ (ოსია. 4:6;). რამდენი ჩვენგანი მოისპობა უცოდინრობის გამო?! თუ ათმა მზვერავმა და დანარჩენმა ისრაელიანებმა, იესო ნავეს ძეს და ქალებს თავმდაბლობა სიამაყედ ჩაუთვალეს, თუ ელიაბმა დავითის თავმდაბლობა სიამაყედ მიიჩნია, დღეს შეიცვალა სიტუაცია?

ეს შეიძლება ხანგრძლივ მოგზაურობას შევადაროთ, როცა არ ვიცით, სად მივდივართ, ირგვლივ კი უამრავი მტაცებელი და საშიში ცხოველია. თუ მანქანიდან გადმოხვალ, შეიძლება სიცოცხლე ცუდად დაამთავრო.

ერთხელ მე და ლიზას აფრიკაში, საფარის უდაბნოში მოგვინია წასვლა. ეს იყო შესანიშნავი ადგილი, ხუთვარსკვლავიანი საცხოვრებელი, სადაც წყვილებისთვის ცალკე ბუნგალოებიც კი იყო გამოყოფილი. ყოველ საღამოს, როდესაც ვახშამზე მივდიოდით, ბუნგალოდან სამზარეულომდე მისასვლელ გზაზე, შეიარაღებული დაცვა მიგვაცილებდა ხოლმე. გასაველი საკმაო მანძილი იყო. პირველ ღამეს მე და ლიზა დაცვამ გაგ-

ვაფრთხილა: „არც ერთ შემთხვევაში არ გამოხვიდეთ ღამით გარეთ, რადგან შეიძლება ნებისმიერ დროს ცხოველი დაგესხათ თავს. აქ ღობე არ არსებობს, რომ მათგან დაგიცვათ“.

რა მოხდებოდა, თუ ამ ინფორმაციას არ მოგვანვდიდნენ და საღამოს მარტოები წავიდოდით სავახშმოდ? სავარაუდოდ, თავად გავხდებოდი ვახშამი. არცოდნის გამო დავილუპებოდი. ზემოთქმულიდან გამომდინარე, ოსიას სიტყვები შეგვიძლია ასეც განვმარტოთ: „ჩემი ხალხი ილუპება, რადგან ვერ არკვევს რა განსხვავებაა ნამდვილ თავმდაბლობასა და სიამაყეს შორის“.

მიხარია, რომ დრო გამონახე იმის გასაგებად, თუ რას ნიშნავს საკუთარი თავის თავმდაბლობით აღჭურვა. მაგრამ ამაზე ნუ შეჩერდები. ჩაულრმავდი წმინდა წერილს და სულიწმიდას სთხოვე გაგინათლოს გონება. ნება არ დართო უცოდინრობას შეგაფერხოს და უკან დაგნიოს ცხოვრებაში. შენ დადგენილი ხარ იმისთვის, რომ კეთილად დაასრულო შენი სარბიელი. აი, რას გვპირდება ღმერთი:

„ნამებულნი (ინგლ. თარგმანი – თავმდაბალნი) უფრო მეტ სიხარულს ჰპოვებენ უფალში“ (ეს. 29:19;)

რა დიდებული აღთქმაა! ჩვენ ყველას გვიყვარს, როცა გვიხარია. მაგრამ რატომ არის ეს დაპირება ესოდენ მნიშვნელოვანი? იმიტომ, რომ „უფლის სიხარული შენი ძალაა“ (ნემ. 8:10;), ძალა კეთილად დასრულებისათვის. ამ ძალის გარეშე ვერ შევძლებთ შეუპოვრად ბრძოლას და ვერც ფინიშამდე მივალთ. ღვთის სიტყვის თანახმად, თუ მისი თავმდაბლობით შემოსილები ვიქნებით, მაშინ მისი სიხარული და ძალა გამრავლდება ჩვენში. ის ასევე გვპირდება:

„რადგან ამაღლებული და განდიდებული ამბობს ასე, მარადმყოფი და რომლის სახელი წმინდაა: „მაღალ და წმინდა ადგილზე ვდგავარ მე, მაგრამ შემუსვრილთან და სულით თვინიერთან, რათა გამოაცოცხლოს თვინიერთა სული, და გამოაცოცხლოს შემუსვრილთა გული“ (ეს. 57:15;)

როდესაც ღმერთი ჩვენში მკვიდრობს, ყოველგვარი ეჭვის გარეშე შევძლებთ ღირსეულად გავირობინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი. მთავარია ღმერთი დამკვიდრდეს ჩვენში. სწორედ ეს წარმოშობს ჩვენში ბრძოლისათვის საჭირო ძალას.

ასე რომ, ჩემო ძვირფასო ადამიანო, „შეიმოსე თავმდაბლობით, რამეთუ ღმერთი ამპარტავანს ეწინააღმდეგება,

ხოლო თავმდაბალს მაღლს ანიჭებს. ამიტომ დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ, რათა მან აღგამაღლოთ თავის დროზე“.

ჩამოვიცილოთ ყოველგვარი ტვირთი

„დაემორჩილეთ ერთმანეთს, შეიმოსეთ თავმდაბლობით, რადგან ღმერთი ამპარტავნებს ენინალმდეგება, თავმდაბლებს კი მაღლს ანიჭებს. მამ დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ, რათა აგამაღლოთ მან თავის დროზე. თქვენი ყველა საზრუნავი მას მიანდეთ, რადგან ის ზრუნავს თქვენზე“

1 პეტრე 5:5:7;

თავმდაბლობით შემოსვის მთავარი ასპექტი ღმერთისადმი მორჩილებას გულისხმობს, როგორც ეს ქალებმა და იესო ნავეს ძემ გააკეთეს. როცა ასე ვმოქმედებთ, ჩვენს ცხოვრებაში წამოჭრილი ნებისმიერი სირთულე დაძლევადი ხდება. თავმდაბლობით შემოსილები ღვთის ძლიერი ხელის იმედად ვრჩებით, ადამიანურ დასკვნებზე და ლოგიკაზე წინ ღმერთის სიტყვას ვაყენებთ, დავედვართ რწმენით და არა საკუთარი გრძნობების და ბუნებრივი ცოდნის კარნახით.

იმისათვის, რომ რეალურად შევძლოთ ასეთი ცხოვრება, საჭიროა ჩვენი ყველა საზრუნავი მას მივანდოთ. არა ზოგიერთი საზრუნავი, არამედ ყველა საზრუნავი. ასე მოიქცნენ ქალები და იესო ნავეს ძე – ღმერთს მიანდეს თავიანთი ცოლ-შვილი. რა თქმა უნდა, ისინი, როგორც ქმრები და მამები, ფიქრობდნენ საკუთარი ოჯახების კეთილდღეობაზე. მათ გააცნობიერეს, რომ თუ ღმერთის ნებას პირველ ადგილზე დააყენებდნენ, მათი ოჯახები დაცულები და უზრუნველყოფილნი იქნებოდნენ. რადგანაც ქალები და იესო ნავეს ძე ჭეშმარიტად თავმდაბლობით იყვნენ ღმერთის წინაშე შემოსილნი, მათ ოჯახებს ყველაზე სანდო ხელი იცავდა.

ყველა საზრუნავი მას მივანდოთ

ყველა საზრუნავის ღმერთზე მინდობა გვაძლევს უნარს ვიყოთ შეუპოვარნი ჩვენი მისიის შესასრულებლად. წინსვლისათვის ზედმეტი ტვირთის ჩამოხსნაა საჭირო. ბიბლია მიგვითითებს: „ჩამოვიცილოთ ყოველგვარი ტვირთი და დამ-

აბრკოლებელი ცოდვა და მოთმინებით გავირბინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი“ (ებრ. 12:1;).

ტვირთი ხელს გვიშლის ჩვენი სარბიელის ღირსეულად დასრულებაში. შეგიძლია წარმოიდგინო მორბენალი, რომელსაც 20 კილოგრამიანი ტვირთი ჰკიდია მხრებზე და გარბის ფინიშის ხაზისკენ? ასეთი ტვირთით შეუძლებელია სირბილი, გამარჯვებაზე რომ აღარაფერი ვთქვათ!

ჩვენი საზრუნავი – ესაა ერთ-ერთი მძიმე ტვირთი, რომელიც ჩვენს წინსვლას აფერხებს. უშლის ხელს. სწორედ ეს იყო ათ მზვერავს ხელი რომ შეუშალა სარბიელის კეთილად დასრულებაში. საკუთარ ოჯახებზე ზრუნვამ, მათ ხელი შეუშალა ღმერთის ნების აღსრულებაში.

მნიშვნელოვანია აღვნიშნოთ, რომ ჩვენი ოჯახები ტვირთი არ არის. ეს ჩვენს ოჯახებზე ზრუნვა იქცევა ხოლმე ტვირთად. თუ ჩვენ ეჭვი გვეპარება ღმერთის მზრუნველობაში და დაცვაში, ამით შევურაცხყოფთ მის ძალას და აღთქმას. საინტერესოა გავიხსენოთ, რომ ქალებმა და იესო ნავეს ძემ დაამტკიცეს, რომ თავიანთი თანამემამულეები ცდებოდნენ, როდესაც ორმოცი წლის შემდეგ იმავე ქანაანელებთან მოუწიათ ბრძოლა და მათ ოჯახებს არაფერი დაუშავდათ. მეტიც, ამ ბრძოლამ კურთხევა მოუტანა მათ ცოლ-შვილს, რადგან ნაყოფიერი მიწა მიიღეს მემკვიდრეობად.

მოდით, ამ ამბის რამდენიმე სავარაუდო დასასრული განვიხილოთ. მზვერავებმა გადანყვიტეს დაეცვათ თავიანთი

თითოეული ჩვენგანი
„უსაფრთხოებასა და ბედს“
შორის არჩევანის გა-
კეთების წინაშე დგება.

ცოლ-შვილი და არ მინდობოდ-
ნენ ღვთიურ მმართველობას და
შედეგად მემკვიდრეობად უდაბ-
ნო მიიღეს. დარწმუნებული ვარ,
მათ არ უნდოდათ მოვლენების
ამგვარად განვითარება: უდაბ-
ნოში ორმოცწლიანი ტანჯვა.
მაგრამ ორმა ლიდერმა, რომ-

ლებმაც თავიანთი ცოლ-შვილის უსაფრთხოება ღმერთს მიანდო, სამკვიდროდ აღთქმული მიწა მიიღო; მიწა, სადაც „რძე და თაფლი მოედინებოდა“. ეს იყო მათი ბედისწერა.

ჩვენი ცხოვრების სხვადასხვა ეტაპზე თითოეული ჩვენგანი „უსაფრთხოებასა და ბედს“ შორის არჩევანის გაკეთების წინაშე დგება. როგორ მოვიქცევით, აღმატებულისაკენ მიმავალ გზას ავირჩევთ თუ უსაფრთხოებას და კომფორტს დავაყენებთ პირველ ადგილზე? თუ საკუთარ თავს გავუფრთხილ-

დები, ბოლო ნამდვილად არ იქნება ღვთიური. შეიძლება უსაფრთხოების განცდა შეინარჩუნო, მაგრამ, ბოლოს, ქრისტეს სამსჯავროს ტახტთან, აღმოაჩენ ცხოვრების იმ სისავსეს, რომელზეც დროებითი კომფორტული ზონის გამო თქვე უარი.

ეს ფაქტი მრავალგზის არის დადასტურებული ღმერთის სიტყვაში: თუ ღმერთის ნების აღსრულებას აპირებ, მაშინ ყოველი შენი საზრუნავი უფალს უნდა მიანდო. მისი გზა რწმენისა და თავგადასავლების გზაა, და საზღაურიც გაცილებით მეტია, ვიდრე დროებითი კომფორტის ზონა. ჩამოვიცილე ყველა ის ტვირთი, რომელიც ხელს გიშლის ყოველი საზრუნავი ღმერთს მიანდო.

ჩვენი პირადი გამოწვევები

ნება მიბოძეთ იმ რამდენიმე ტვირთის შესახებ გიამბოთ, რომელიც ხელს მიშლიდა სულიერ ზრდაში. ასაკის ზრდასთან ერთად, ვხედავდი, თუ რამხელა პასუხისმგებლობა აკისრია კაცს, როგორც მამასა და ქმარს თავისი ოჯახის წინაშე. მამაჩემი მისაბაძი მაგალითი იყო ჩემთვის, ის გვასწავლიდა, რომ ყოველი დაზოგილი ცენტრი, ოჯახისთვის მოგება იყო. ასე რომ პატარაობიდანვე კარგად მესმოდა რამხელა როლი ეკისრა მამას და ქმარს ოჯახის უსაფრთხოების საკითხში. ჩემი სურვილი იყო მფრინავი გავმხდარიყავი, მაგრამ მამაჩემი მენიანალმდეგებოდა, რადგან იმ დროს მფრინავი ხიფათიან პროფესიად იყო მიჩნეული. მამამ უფრო სტაბლური საქმიანობისკენ მიბიძგა. ვსწავლობდი საინჟინრო ფაკულტეტზე და 1981 წელს როკველ ინთერნეიშენალში დავიწყე მუშაობა.

როგორც დამწყები ინჟინერი, საკმაო თანხას გამოვიმუშავებდი. კარგი შეგრძნებაა, როდესაც სათანადოდ უზრუნველყოფ ცოლს. მე იმ მაგალითის მიხედვით ვმოქმედებდი, რომელიც ყმანვილობაში მომცეს. თუმცა ჩემში კონფლიქტი არსებობდა: ვგრძნობდი, რომ მსახურებისთვის ვიყავი მონოდებული. ეს შეგრძნება უკვე რამდენიმე წელიწადი თან დამყვებოდა, მაგრამ ცოლის და შემდგომში შვილების უზრუნველსაყოფად მსახურის ხელფასი არ მეყოფოდა. ამიტომ მე და ლიზამ გეგმა შევიმუშავეთ.

ერთი თანამშრომლისგან შევიტყვე, რომ კომპანია ძალიან დიდ ხელფასს უხდიდა იმ თანამშრომლებს, რომლებიც ოკეანის გადაღმა ქვეყნებში, განსაკუთრებით კი შუა აღმოსავლეთში

წავიდოდნენ სამუშაოდ. ასე, რომ მივედი დირექტორთან და საუდის არაბეთში გაგზავნაზე დაველაპარაკე. მე და ლიზამ გავთვალეთ, რომ თუკი არაბეთში რამდენიმე წელი დავრჩებოდით, საკმაო თანხას დავაგროვებდით იმისთვის, რომ კარგი სახლი შეგვეძინა და ამის შემდეგ დავვეწყო მსახურება.

მაგრამ იყო ერთი პრობლემა: ჩვენი გეგმა საკუთარ უნარზე იყო დაფუძნებული.

ერთ საღამოს, ერთი ახალგაზრდა მსახური გვესტუმრა, რომელიც კარგად გვიცნობდა მე და ლიზას. ის ორი საათის განმავლობაში მსაყვედურობდა. მან ასეთი რამ მითხრა: „ჯონ, ღმერთი მსახურებისათვის მოგიწოდებს, შენ კი არაფერს აკეთებ. თუ კვლავაც ასე გააგრძელებ, საბოლოოდ იქნები ერთი ბებერი ინჟინერი, რომელიც თავის მიზანსა და ბედს ასცდა“.

ამ სიტყვებმა ძალიან შემადრწუნა, მაგრამ ვიცოდი, რომ ჩემი მეგობარი სიმართლეს ამბობდა. საღამოს სახლში რომ მივედი, ლიზას ვუთხარი: „თავი ეკლესიაში რომელიმე მსახურებისათვის უნდა გამოვიტავისუფლო. პირველი, რომელი მსახურების კარებიც გაიღება, იმ მსახურებას დავინწყებ. რას იტყვი?“.

„მეც შენთან ვარ,“ – მომიგო მან, ბოლო თვეებია სულ იმაზე ვლოცულობ, რომ რომელიმე მსახურებაში ჩავერთო. იმ დროისათვის, მე, როგორც მოხალისე, ყველაფერს ვაკეთებდი ჩვენს ეკლესიაში რისი გაკეთებაც შემეძლო. თავიდან წესრიგის დამცველთა რიგებში ვიყავი, შემდეგ ჩვენი ეკლესიის ადგილობრივი ციხის მსახურებას შევუერთდი, ჩვენი ხუცესის შვილებს ჩოგბურთის თამაშსაც კი ვასწავლიდი. (კოლეჯში ყოფნისას, სამი წლის მანძილზე ერთ-ერთ სპორტულ კლუბში ჩოგბურთს ვასწავლიდი.)

რამდენიმე თვის შემდეგ, 1983 წელს საშუალება მომეცა სრული დროით მსახურება დამეწყო. როკველიდან წამოვედი და ჩემს ადგილობრივ ეკლესიაში დავინწყე მსახურება. ამ ნაბიჯის გამო, საკმაოდ შემცირდა ჩვენი შემოსავლები. მამაჩემს ეგონა რომ გავგიჟდი (ისევე როგორც ჩემს უფროსს როკველში). ჩემი მეგობრები ეჭქვეშ აყენებდნენ ამ გადაწყვეტილებას. და მე ბევრს ვფიქრობდი როგორ დამეკმაყოფილებინა ჩემი ოჯახის საჭიროებები. გადასახადებიდან გამომდინარე, ჩვენი ყოველთვიური შემოსავალი უფრო ცოტა იყო, ვიდრე ჩვენი ოჯახის ხარჯები.

მაგრამ, ვიცოდი, რომ ეს ნაბიჯი ღმერთის ნება იყო. ამიტომაც მე და ლიზა მთლიანად ღმერთს მივენდეთ. არასოდეს

მოგვშიებია, ყოველთვის საკმარისი საკვები გვქონდა. დრო-დადრო ვხედავდით, როგორ სასწაულებრივად აკმაყოფილებდა ღმერთი ჩვენს საჭიროებებს, თუმცა ამაზე არავის არაფერს არ ვეუბნებოდით. მე და ლიზა ლოცვაში, დაფარულში ვაუწყებდით ღმერთს ჩვენს საჭიროებებს, მტრისგან წამოსულ ცუდ აზრებს ღვთის სიტყვით ვენიანაღმდეგებოდით და ერთმანეთს ვუმონმებდით ღმერთისმიერ სასწაულებრივ უზრუნველყოფას.

მახსოვს, ერთხელ მეათედის მიცემასა და ოჯახისთვის პროდუქტების ყიდვას შორის არჩევანი უნდა გაგვეკეთებინა. ამას ბევრი ტანჯვა არ დაჭირვებია, რადგან თავიდანვე გადაწყვეტილი გვქონდა, რომ ღმერთი დაგვეყენებინა ყველა საკითხში პირველ ადგილზე. ასე, რომ ხელფასის მეათედი ეკლესიას შევნირეთ, რაც იმას ნიშნავდა, რომ დარჩენილი 90 პროცენტიდან პროდუქტებს ველარ ვიყიდვდით, რადგან გადასახადები და გაუთვალისწინებელი ხარჯები გვქონდა დასაფარი – მათ შორის მანქანისაც.

იმ დროისათვის მხოლოდ ერთი მანქანა გვყავდა, რომელსაც ძრავი ჰქონდა გაფუჭებული. არადა იმ კვირაში საკმაოდ დატვირთული ვიყავი ეკლესიის საქმეებით, და ამიტომ მის შესაკეთებლად დრო არ მრჩებოდა. გარდა ამისა, ეკლესიის პატარა სამგზავრო მანქანა დამყავდა და მას ვიყენებდი საქმეების მოსაგვარებლად. ასე რომ საკუთარი ავტომობილისთვის ვერ მოვიცალე. ამას ისიც დაემატა, რომ საბურავი გაფუჭდა. სათადარიგო საბურავიც ვერ დამხვდა მწყობრში. ჩვენ მაშინ დალასში, ტექსასის შტატში ვცხოვრობდით და იმ წლის ზაფხულში საშინლად ცხელოდა. ერთ საღამოს, როდესაც სამსახურიდან დავბრუნდი ჩვენი მანქანის მინები ჩამსხვრეული დამხვდა. როგორც ჩანს მანქანის სალონში სიცხისაგან ჰაერი ისე გაფართოვდა, რომ შუშებმა ველარ გაუძლო.

საკმაოდ რთულ მდგომარეობაში აღმოვჩნდი. ძრავი რომ გამეკეთებინა სიარულს მაინც ვერ შევძლებდი, რადგან საბურავიც არ მქონდა. ფანჯრებზე ცელოფანი ავაკარით სკოჩით, მაგრამ ვიცოდი, თუ ინვიმებდა ცელოფანი ვერ დაიჭერდა წყალს. ნესტი კი დროთა განმავლობაში მანქანის სალონს გააფუჭებდა. ამ საქმეს მეორე დღისთვის ნამდვილად ვერ გადავდებდი. რამდენიმე სახელოსნოში დავრეკე, მაგრამ შეკეთება იმდენი დაგვიფასეს, რომ გადახდას ვერ შევძლებდით. ფული უბრალოდ არ გაგვაჩნდა. ინჟინრობის დროინდელი ხელფასი უპრობლემოდ დაფარავდა. საკუთარი თავი შემებრალა და წარმოვიდგინე როგორ ყანგდება ჩვენი მანქანა ავტოსადგომზე.

ბოლოს, ყველაფერი ყელში ამომივიდა. გამოვნახე ღმერთთან შესახვედრად წინასწარგანსაზღვრული ადგილი და შევეყვირე: „უფალო შენ მითხარი, რომ ყველა ჩემი საზრუნავი შენთვის მომენდო. აი ახლა, მანქანასთან დაკავშირებულ მთელ სადარდებელს შენ მოგანდობ მთლიანად. ეს ახლა ჩემი საზრუნავი აღარ არის, არამედ შენი! მე იმას გავაკეთებ რასაც შენ მეუბნები. ახლა კი მადლობას გიხდი, რომ მომცემ გამოსავალს ამ მდგომარეობიდან თავი რომ დავაღწიო“.

ამ ყველაფერს ხმამაღლა ვამბობდი და მართლა მჯეროდა ჩემი ბაგიდან გამოსული სიტყვების. და მას შემდეგ რაც ძრავი გაფუჭდა, პირველად ვიგრძენი სიმშვიდე სულში. ეს ზუსტად ისე იყო, როგორც ამას ღმერთის სიტყვა ამბობს:

„არაფერზე იზრუნოთ, მხოლოდ ლოცვასა და ვედრებაში მადლიერებით აუნყეთ თქვენი სურვილი ღმერთს და ღვთის მშვიდობა, რომელიც ყოველგვარ გონებას აღემატება, დაიფარავს თქვენს გულებს და თქვენს ფიქრებს ქრისტე იესოში“ (ფილ. 4:6-7);).

შემდეგ კი მტრისთვისაც გამოვნახე დრო. სასტიკი ვიყავი მის მიმართ: „სატანა, მომისმინე! ჩემი ზეციერი მამა დააკმაყოფილებს ჩემს ყველა საჭიროებას თავისი ზეციური მარაგების მეშვეობით. მე არაფერი მომაკლდება, რადგან უწინარესად მის სასუფეველს ვეძებ, ამიტომ ყველაფერი რაც მჭირდება შემემატება. ამიტომ გენინაალმდეგები იესოს სახელით და გიბრძანებ შენი ბინძური ხელები მოაშორო ჩემს ფინანსებს და მანქანას“.

თითქოს რალაცა განათდა ჩემში. სიცილი დავინყე. ვიფიქრე ხომ არ გავგიჟდი მეთქი? ჩემი მთელი არსება სიხარულით იყო მოცული. ვიცოდი, ეს უფლის სიხარული იყო, რომელიც საჭირო ძალას მომცემდა; რომ სწორედ ეს ძალა შემადლებინებდა ჩემი სარბიელის ღირსეულად დასრულებას. ყველა საზრუნავი მისი ძლიერი ხელისთვის მქონდა მინდობილი და მტერი შებორკილი იყო. მე კი ვხარობდი ღმერთით.

მეორე დღეს ლიზას მეგობარი გვესტუმრა. მან ჩვენი სახლის ავტოსადგომზე მდგარი გაფუჭებული მანქანა დაინახა. იგი მართლაც ცუდად ხვდებოდა მოსულ სტუმრებს თვალში. – „ლიზა, ერთი მეგობარი მყავს, რომელიც მექანიკოსია“ – თქვა მან, – „მოდით შევეხმიანები და იქნებ რამით დაგეხმაროთ შენ და ჯონს“. ამ მექანიკოსმა მიზერულ ფასად შეაკეთა ყველა დაზიანება, რომელიც ჩვენს მანქანას გააჩნდა. ასე მოავკარა

ღმერთმა ეს პრობლემა და ამ ფაქტმა დიდი ძალით შეგვმოსა.

მაგრამ, რადგანაც მებათედი გავიღეთ, ფული აღარ გვექონდა პროდუქტის შესაძენად, არადა მომდევნო თორმეტი დღე ხელფასს ვერ ავიღებდი. ერთ საღამოს მე და ლიზა მანქანაში ვისხედით და ვტიროდით, თუმცა ეს ცრემლები უიმედობითა და ურწმუნოებით არ იყო გამოწვეული. უბრალოდ ვერ ვხვდებოდით, რატომ გვიხდებოდა ყველა წვრილმანისთვის ბრძოლა, როდესაც სხვა ადამიანები ასე ადვილად და უზრუნველად ცხოვრობდნენ. პავლე მოციქულის მსგავსად ვერც ჩვენ ვაცნობიერებდით, რა ხდებოდა სულიერ სამყაროში ამ განსაცდელების მეშვეობით. ეს სირთულეები ძალიან გამაღიზიანებელი იყო და დროის ფლანგვად მიგვაჩნდა. ვერ ვხვდებოდით, რომ ეს ყველაფერი ძალას გვაძლევდა იმისთვის, რომ მომავალში ღვთის სახელის მეტად განდიდებისათვის უფრო დიდი განსაცდელებისთვის გაგვეძლო. ლიზამ და მე ტირილი მალევე შევწყვიტეთ და კვლავ უფალს მივანდეთ ჩვენზე დაკისრებული ღვთიური მისიის აღსრულება.

ორი დღე იყო გასული და სტუმრად ცოლ-ქმარი გვეწვია, რომლებიც სანტიაგოდან იყვნენ. ისინი, მე და ლიზას, მხოლოდ ერთხელ გვყავდა ნანახი რამდენიმე დღის უკან. მათ გვითხრეს: „ჯონ, არ ვიცით რატომ, მაგრამ ღმერთი გვეუბნება, რომ ეს გადმოგცეთ“. მათ ორასი დოლარის ჩეკი გადმოგვცეს. მე და ლიზა გაკვირვებულები ვიყავით. არ გვეგონა, რომ ვინმეს ეცოდინებოდა ჩვენი მდგომარეობის შესახებ. და აი, ღმერთმა კიდევ ერთხელ მოაგვარა ჩვენი საჭიროება.

საზრუნავის გამოთავისუფლების ახალი დონე

რამდენიმე წლიანი სულიერი ზრდისა და მომნიჭების შემდეგ, ფლორიდის ერთ-ერთ დიდ ეკლესიაში ახალგაზრდული მსახურების მწყემსად განმანესეს. აქაც უწინდელის მსგავსი ფინანსური სიძნელეები შეგვხვდა – ამ მსახურების გამო კიდევ შემცირდა ჩვენი შემოსავალი.

ამ დროისათვის უკვე თვრამეტი თვის შვილი გვყავდა და უფრო მეტი წინააღმდეგობების გადატანა გვიხდებოდა. კვლავაც ღმერთს მივანდეთ ჩვენი საზრუნავი, მტერს შევეწინააღმდეგეთ და ღვთის სასწაულები ვიხილეთ. მთელი ყურადღება მისიაზე მქონდა გადატანილი, ამიტომაც ჩვენს საჭიროებებს ღმერთი სასწაულებრივად უზრუნველყოფდა.

1988 წლის სექტემბერში ღმერთმა მიჩვენა, რომ მსახურების ახალ საფეხურზე ასვლის დრო დადგა, რაც სრული დროით მოგზაურობასა და ქადაგებას გულისხმობდა. მე ვემორჩილებოდი ჩემს ხუცესს, ამიტომ გადავწყვიტე არაფერი მეთქვა, უბრალოდ ველოდებოდი ღმერთს მისთვის ეჩვენებინა თუ რა უნდა ყოფილიყო შემდგომი ნაბიჯი ჩემთვის. ლიზას და სხვა შტატში მცხოვრები მეგობრის გარდა, არავინ იცოდა რა მაჩვენა ღმერთმა.

1989 წლის თებერვალში ჩემი მწყემსი მსახურთა შეხვედრაზე მოვიდა და მიაბო იმ ხილვის შესახებ, რომელიც წინა ღამეს იხილა. ამ ჩვენებაში მან დაინახა, თუ როგორ ვტოვებდით მე და ლიზა ჩვენს ეკლესიას და მივდიოდით სრული დროით მსახურების დასაწყებად. მოსმენის დროს ავტირდი. სულიწმიდამ თავისი ნება დამიდგა, ისევე როგორც პავლეს და ბარნაბას საქ. 13:1-5-ში მოცემული მასალით.

ექვსი თვის შემდეგ, 1989 წლის აგვისტოში, სამი კვირის განმავლობაში შვიდ ეკლესიაში მიმინვიეს საქადაგებლად. როცა ეს ჩემს ხუცესს ვუთხარი, მან გაიცინა და მითხრა: „აი ეს გვაჩვენა უფალმა. როგორც ჩანს, უკვე გზას ადგახარ“. შემდეგ განაგრძო, „რამდენსაც შესძლებ იმდენი იარე და იქადაგე ამ შემოდგომის განმავლობაში. ჩვენი ეკლესია წლის ბოლომდე გადაიხდის შენს ხელფასს. პირველი იანვრიდან კი თავად მოგიწევს საკუთარი თავის დაფინანსება“.

მომდევნო რამდენიმე თვის მანძილზე იმ შვიდ ეკლესიას ვესტუმრე, რომლებმაც მიმინვიეს. მშვენიერი შეხვედრები გამოვიდა, მაგრამ ამის შემდეგ მონვევები აღარ მიმიღია. მზად ვიყავი წავსულიყავი, მექადაგა, მაგრამ არ ვიცოდი სად. ჩემმა ხუცესმა ეს შეამჩნია და ორი თვით ადრე სანამ ხელფასს შემინყვეტდა, შესანიშნავი სარეკომენდაციო წერილი და ამერიკაში არსებული ექვსასი ეკლესიის მისამართი გადმომცა, სადაც თავად ყოფილა და უქადაგია (ეს ხუცესი კარგად იყო ცნობილი როგორც ამერიკაში, ასევე ამერიკის გარეთაც).

გადავწყვიტე ხუცესის სარეკომენდაციო წერილთან ერთად საკუთარი წერილიც დამეწერა და იმ ექვსასი ეკლესიისათვის გამეგზავნა. ორმოცი კონვერტი უკვე მზად მქონდა, როდესაც სულიწმიდის ხმა გავიგონე: „შვილო, რას აკეთებ?“.

– „ამ ხუცესებს უნდა გავაგებინო, რომ შემიძლია მათ ეკლესიებს ვესტუმრო“, – მივუგე მე.

– ჩემი ნებიდან გახვალ.

– „მაგრამ ღმერთო,“ – ამოვილულულე მე, – „არავინ იცის მე ვინ ვარ“.

– მე ვიცი, მომენდე.

იმ მომენტში გადაწყვეტილება უნდა მიმეღო. ან თავი დამემდაბლებინა და დავმორჩილებოდი იმ სიტყვებს, რომლითაც ღმერთი ჩემს გულს დაელაპარაკა, ან საკუთარი ძალებით მომეპოვებინა საკუთარი საშუალებები საჭიროებების უზრუნველსაყოფად. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვა, ღმერთის ხელებს მივანდობდი საზრუნავს, თუ საკუთარს? გადაწყვეტილება მაშინვე მივიღე. სანამ ჩემი ინტელექტი და ემოციები საქმეში ჩაერთვებოდა, ორმოცივე გამზადებული კონვერტი დავხიე. „ან მართლა ღმერთის ხმა მესმის, ან გავგიჟდი“, – ვფიქრობდი ჩემთვის.

დრო გავიდა. შუა დეკემბერი იდგა და მხოლოდ ორი მსახურება მქონდა ჩანიშნული ჩემს კალენდარში. ერთი იანვრის პირველ კვირაში – სამხრეთ კაროლინას პატარა ქალაქის მცირე ზომის ეკლესიაში, რომლის შეკრებები სარიტუალო სახლში იმართებოდა, ხოლო მეორე კი თებერვლის ბოლოს – ტენესის გორაკებზე არსებულ პატარა ეკლესიაში.

იმ პერიოდში ჩვენი ხუცესი ძალიან განიცდიდა ჩვენს მდგომარეობას. მას ძალიან მალე ყოველდღიური სატელევიზიო პროგრამა უნდა დაენყო, რომელიც საბოლოო ჯამში, მთელს მსოფლიოში გადაიცემოდა. ლიზას ტელევიზიაში მუშაობის გამოცდილება ქონდა, ამიტომ ჩვენმა ხუცესმა მას სამსახური შესთავაზა, რომელშიც საათში 45 დოლარს გადაუხდიდნენ. გულზე მომეშვა და ძალიან გამიხარდა! უხაროდა ლიზასაც. ეს საშუალება ჩვენთვის საჭირო თანხას გამოაჩენდა, ამასობაში კი მისიონერული მსახურებაც ძალას მოიკრებდა.

მაგრამ, რამდენიმე დღის შემდეგ, ლოცვის დროს სულიწმიდა კვლავ დაელაპარაკა ჩემს გულს: „შვილო, თუკი ლიზა ტელევიზიაში პროდიუსერობისათვის გასამრჯელოს მიიღებს, მაშინ მე იმ შესანიშნავებს შევამცირობ, რომელიც მომავალში შენი მსახურებისათვის შეგროვდება. მე არ მინდა რომ მან შენს ხუცესთან იმუშაოს. მინდა რომ ის შენს გვერდით იყოს“.

შოკირებული ვიყავი. როცა ეს ამბავი ლიზას ვუთხარი, ჩემდა გასაოცრად ისიც დამთანხმდა. მასაც იგივე სიტყვა მიუღია ლოცვის დროს უფლისგან! ჩვენს ხუცესს ზრდილობიანად მოვუბოდიშეთ ამ გადაწყვეტილების გამო, თუმცა მას კვლავაც აღელვებდა ჩვენი ბედი.

დეკემბრის ბოლო იყო. სადაცაა ეკლესია ხელფასის გადახდას შეგვინწყვეტდა, მე კი მხოლოდ ორ ეკლესიაში ვიყავი ნამყოფი. ხუცესი კიდევ ერთხელ მოვიდა ჩემთან. „ჯონ, კვირა

დილას ჩვენი სატელევიზიო მსახურების დროს, მინდა, რომ წინ გამოსვიდე და შენი მისიონერული მსახურების შესახებ გამოაცხადო, და მათ თუ სურვილი ექნებათ, ეკლესიაში ესტუმრო. ჩვენი ეკლესია კი კვლავ გააგრძელებს თქვენს ყოველთვიურ ფინანსურ მხარდაჭერას“.

ამ ამბავმა ძალიან გამახარა. შეიძლება ითქვას, ეს ღმერთის კაცი მთელი ამერიკის მასშტაბით ერთ-ერთი ცნობილი მქადაგებელი იყო და მის სატელევიზიო გადაცემას მილიონობით ადამიანი უყურებდა. დარწმუნებული ვიყავი, რომ ღმერთის ნებაც ასეთი იყო ჩემი მსახურებისათვის.

მაგრამ რამდენიმე დღის შემდეგ, ლოცვის დროს სულიწმიდა კვლავ დამელაპარაკა: „შვილო, შენი ხუცესი არ გამოაცხადებს თავის გადაცემაში შენს შესახებ, და არც ეკლესია გააგრძელებს შენთვის ყოველთვიურ ფინანსურ მხარდაჭერას“.

სასონარკვეთილ მდგომარეობაში აღმოვჩნდი. „რატომ არა?“ – გავაპროტესტე მე – ხუცესი შეგვპირდა!“.

მაშინვე გულში ჩამესმა: *რადგან მე ამის ნებას არ მივცემ. ის არის კაცი, რომელიც მე მისმენს.*

„რატომ არ დართავ იმის გაკეთების ნებას, რასაც შეგვპირდა?“.

და შემდეგ ღმერთმა ისეთი რამ მითხრა, რაც არასოდეს დამავინყდება: „*იმითომ, რომ, როდესაც რთული დრო დაგიდგება, საშველად იმასთან მიხვალ და არა ჩემთან*“.

მერწმუნეთ, ჩემმა ხუცესმა აღარ გამომიყვანა გადაცემაში განცხადების გასაკეთებლად. მეტიც, მას ჩემი ახალი მსახურება აღარც კი უხსენებია, და ყოველთვიური ფინანსური მხარდაჭერაც შეწყვიტა. მიხარია ასე რომ მოიქცა. ამან მიბიძგა მთელი ჩემი საზრუნავი უფალზე დამედო, მელოცა შეუპოვრად და მებრძოლა, ნაცვლად იმისა, რომ ფულიანი და გავლენიანი ადამიანები დამერწმუნებინა ჩემი დახმარების აუცილებლობაში.

დადგა იანვარი და ეკლესიამ ხელფასი შეგვიწყვიტა. მე და ლიზას სამასი დოლარიღა გვექონდა დარჩენილი. ამჯერად უკვე ორი პატარა შვილი გვყავდა – ედისონი სამწლიანხევრის და ცხრა თვის ოსტინი. სახლის ყოველთვიური გადასახადები ათას დოლარამდე აღიოდა, ხოლო მანქანას დამატებით ორასი დოლარი სჭირდებოდა. წარმოდგენა არ მქონდა სად უნდა მეშოვა ოჯახის რჩენისათვის საჭირო თანხა. ისე ვლოცულობდი, თითქოს ამ თანხებზე იყო დამოკიდებული ჩემი ცხოვრება, რამაც მიბიძგა უფრო დავახლოებოდი სულიწმიდას.

საოცარი სახით გვეხსნებოდა კარები მსახურებისათვის. ჩემი პირველი გამოსვლა იმ ეკლესიაში, რომელიც სარიტუალო სახლში იკრიბებოდა შეხვედრების უსასრულო ჯაჭვს დაემსგავსა. მათ სურვილი გამოთქვეს მომავალ კვირაშიც გამეგრძელებინა ქადაგება. ამ ეკლესიიდან ჩემი ქადაგებების შესახებ ხმა გავრცელდა და მსახურებებს ერთი ხუცესიც დაესწრო კოლუმბიიდან, სამხრეთ კაროლინადან. ბოლო ქადაგებისას მკითხა მათ ეკლესიაში თუ მივიდოდი. მე და ლიზა დავთანხმდით. იქიდან სხვა ეკლესიაში მიგვიწვიეს და ასე გაგრძელდა.

ორიოდე თვე გავიდა და მოწვევები ისევ შემცირდა, რამაც კვლავ ფინანსური სირთულეები შეგვიქმნა, თუმცა გადასახადებს მაინც დროულად ვიხდიდით. ერთ დილას გარეთ გავედი სალოცავად. „ღმერთო, ჩემო მამიკო, იმას ვაკეთებ, რისი გაკეთებაც დამავალე, თუკი შენ არ გამომიჩინ ახალ მსახურებებს და ფინანსებს ჩემი ოჯახისათვის, მაშინ ავდგები და პროდუქტების მტვირთავად მუშაობას დავინწყებ, და ვეცყვი ხალხს, რომ შენ ვერ შეძელი ჩვენი უზრუნველყოფა. მამა, არ მინდა საკუთარი თავი გასაყიდად გამოვიტანო. თუკი შენ მომიწოდებ, მაშინ გამიხსნი კარს მსახურებისათვის. მთელ ამ საზრუნავს მთლიანად შენ მოგანდობ“.

შემდეგ ჩრდილოეთით შევტრიალდი და ვუბრძანე გახსნილიყო მსახურების კარი. შემდეგ სამხრეთით შევტრიალდი, შემდეგ აღმოსავლეთით და ბოლოს დასავლეთით, ყოველ მხარეს ვუბრძანე მსახურების კარი გახსნილიყო. შემდეგ მტერი შევრისხე, რათა უკან დაეხია და ვუთხარი, რომ ხელს ვერ შეგვიშლიდა იმ გზის გავლაში, რომელიც უფალმა ჩვენთვის განსაზღვრა.

ამ ლოცვიდან მოკლე ხანში მიჩიგანის ერთ-ერთმა ეკლესიამ ოთხი დღით მიმინვია მსახურების ჩასატარებლად. და დაიწყო ღმერთის ძლიერი მოქმედება. ოთხდღიანი შეხვედრა რამდენიმე კვირიან მსახურებად გადაიზარდა. ადამიანები ძალიან შორი მანძილიდან მოდიოდნენ ამ მსახურებებზე დასასწრებად. ეკლესია მრევლით იყო სავსე ყოველ საღამოს. ლიზას დაუფრეკე, რომელიც ჩვენს შვილებთან ერთად ფლორიდაში, ჩემი მშობლების სახლთან ისვენებდა სახალხო აუზზე. ვუამბე შეხვედრებზე, ვუთხარი, რომ აქ ყოფნას ბოლო არ უჩანს, და რომ თვითმფრინავის ბილეთებს ვუგზავნი, რათა ჩემთან ჩამოფრინდნენ მიჩიგანში.

როდესაც ლიზა ტელეფონით მელაპარაკებოდა, მის სიახლოვეს თურმე ერთი ხუცესი ყოფილა, რომელსაც ეს საუბარი

მოუსმენია. ის მიუახლოვდა მას და უთხრა: „მაპატიეთ, თქვენს მეუღლესთან ტელეფონით საუბარს მოვკარი ყური. ათასხუთას კაციანი ეკლესიის ხუცესი გახლავართ ნიუ-იორკში. მწყურია ღმერთის მოძრაობა ვიხილო ჩვენს ეკლესიაში. ვგრძნობ, უფალი მეუბნება, რომ თქვენი მეუღლე მივინვიო ჩვენთან“.

მიჩიგანის მსახურებების შემდეგ ნიუ-იორკში წავედით. ეს შეხვედრებიც ძლიერ მსახურებებად გადაიქცა. ამ ეკლესიაში შემდგომშიც ხშირად ჩავდიოდით. ასე გრძელდებოდა ყოველკვირა. შეიძლება ითქვას, რომ ჩვენი მსახურების პირველი ოთხი წლის განმავლობაში არცერთი ეკლესიისთვის წერილი არ გაგვიგზავნია და არ დაგვირეკავს რომ მივინვიეთ. ყოველი ახალი შეხვედრა თავისთავად ჩნდებოდა.

უწყვეტი მარაბი

გავიმეორებ, მე იმ აზროვნებით გავიზარდე, რომ კაცისთვის მნიშვნელოვანია თავის ოჯახზე ზრუნავდეს. ამ აზრს ავითარებს 1 ტიმ. 5:8-ში, სადაც ვკითხულობთ, რომ თუ ასე არ ვიქცევით, ურწმუნოზე უარესი ვართ. ღმერთს სურს, რომ ჩვენს ოჯახზე ვზრუნავდეთ. მაგრამ თუ ეს საკითხი ჩემი უმთავრესი პრიორიტეტი გახდება, მაშინ ვერასოდეს შევძლებ ღმერთის მორჩილებაში შესვლას. ასეთ შემთხვევაში ოჯახზე ზრუნვა ტვირთი გახდება, რომელიც ხელს შემომლის მსახურებაში.

ამ პერიოდში, მე შევხვდი მსახურებს, რომლებმაც განსხვავებული არჩევანი გააკეთეს – მათ თავიანთი საზრუნავი ღმერთს არ მიანდეს მთლიანად. მსგავსად ათი მზვერავისა, ისინიც საკუთარ გათვლებს და უნარს მიენდნენ. ვხედავდი როგორ ყიდიდნენ საკუთარ თავს და თამაშობდნენ პოლიტიკურ თამაშებს. გული მტკიოდა, რადგან ვიცოდი მათ მართლაც ღმერთისგან ქონდათ მონოდება, მაგრამ საკუთარ თავს ყიდიდნენ. ეს მსახურები დღესაც კი არ არიან შესულები ღვთის სასუფეველის მეფობაში. გული მეტკინა, როცა ერთი ხუცესის სიტყვები მოვისმინე: „მარტო რწმენა არ კმარა, ლამაზი სიტყვებიც უნდა გამოიყენო“.

ჩვენი მსახურების პირველ წელს ღმერთი საკვირველი გზით ზრუნავდა ჩემზე და ლიზაზე. ერთხელ სახლის გადასახადზე შვიდასი დოლარი გვჭირდებოდა. ბოლო ვადა მეორე დღე იყო. ჩვენს საფოსტო ყუთში წერილი დამხვდა, რომელიც ალაბამაში

მცხოვრები ჰიპი ცოლ-ქმრის მიერ იყო გამოგზავნილი. მათ რვა შვილი ჰყავდათ და იატაკზე გაშლილ ლეიბებზე ეძინათ. წერილში ეწერა: „ჯონ და ლიზა, არ ვიცით რატომ, მაგრამ ღმერთმა ძალიან დიდი სურვილი ჩადო ჩვენში რომ სამასი დოლარის ჩეკი გამოგიგზავნოთ“.

იმ საღამოს ერთ ეკლესიაში ვიქადაგე, სადაც მხოლოდ 40 ადამიანი ესწრებოდა მსახურებას. მსახურების შემდეგ ეკლესიის ხუცესმა აკრეფილი შესანიშნავი გადმომცა ქალაქის პატარა ტომრით. სახლში მივედი, დასაძინებლად დავექე და მაშინღა გამახსენდა, რომ შესანიშნავი არ მქონდა დათვლილი. რადგან მე და ლიზას მთელი ჩვენი საზრუნავი უფლისთვის გვექონდა მინდობილი, არ ვდარდობდით მომავალ დღეზე, როდესაც გადასახადი უნდა გადაგვეხადა. ავდექი და შესანიშნავის დათვლა დავიწყე. 397.26 დოლარი აღმოჩნდა. როდესაც ამას ჰიპი ცოლქმრისაგან გამოგზავნილი ფულიც დაემატა, საკმარისი თანხა აღმოჩნდა ბინის გადასახადისათვის. ღმერთმა კიდევ ერთხელ უზრუნველყო ჩვენი საჭიროება.

დროთა განმავლობაში ეს კარგად დავინახე პროცესში, რომელშიც ღმერთი მე და ლიზას გვრწმუნებდა. თავდაპირველად მოგვინია პატარა საკითხებში მინდობა გვესწავლა, მაგალითად ისეთში, როგორიც მანქანის ძრავია. ძალიან მნიშვნელოვანი იყო იმის სწავლა, როგორ გვებრძოლა და როგორ დავრჩენილიყავით რწმენაში შეუპოვრები, როდესაც ჩვენი ხელფასი ძალიან მცირე იყო. რატომ? იმიტომ, რომ როდესაც სრული დროით მსახურებას შევუდექით მცირე ხელფასით დავინწყეთ და ბოლოს საერთოდ უხელფასოდ დავრჩით. ამ ყველაფერმა რწმენაში გაგვაძლიერა და უფრო რთული მისიისთვის მოგვამზადა. პირველ წელს ჩვენს წინაშე არსებულმა გამონვევებმა ჩვენთვის საჭირო, რწმენის უფრო მაღალ დონეზე ასვლას შეუწყო ხელი.

ახლა, როდესაც ამ წიგნს ვწერ, ჩვენი ორგანიზაციის, მესენჯერ ინთერნეიშენალის ყოველკვირეული ბიუჯეტი 100 000 დოლარზე მეტია. თუკი არ ვისწავლიდი საკუთარი საზრუნავების ღმერთზე მინდობას და ყოველ ნაბიჯზე მას არ ვერწმუნებოდი, ახლა სასონარკვეთილ მდგომარეობაში ვიქნებოდი. მაგრამ კარგი ამბავი ის არის, რომ მე ჩემს საკუთარ საჭიროებებზე დარდში ერთი წუთი ძილიც კი არ დამიკარგავს. მშვიდობა ღმერთისა, რომელიც ნამდვილად აღემატება ადამიანის გონებას, ინახავდა და იცავდა ჩვენს გულსა და გონებას ქრისტე იესოში ღმერთის ალთქმისამებრ.

რწმენიდან რწმენაში

პროცესი, რომელსაც ღმერთი ჩვენი რწმენის გასაძლიერებლად იყენებს, სიმძიმეებზე ვარჯიშს მაგონებს. ოცდათხუთმეტი წლის ასაკში იმდენად ვიყავი მოგზაურობით და ქადაგებებით დატვირთული, რომ სპორტულ დარბაზში ვარჯიში დროის ფლანგვად მეჩვენებოდა. ამის გამო, ერთხელ ატლანტაში, კვირის მსახურებაზე ქადაგებისას, ლამის გონება დავკარგე.

ჩვენი კარის მეზობელი პროფესიონალი მოჭიდავე და ჭიდაობის მსოფლიო ფედერაციის წევრი იყო. ის, მისი ცოლი და მისი შვილები ჩვენი ოჯახის კარგი მეგობრები გახდნენ. ადრე მან სპორტულ დარბაზში წასვლა შემომთავაზა, მაგრამ მე უარი ვუთხარი. მაგრამ ატლანტაში ეკლესიაში მომხდარი შემთხვევის გამო ფიზიკური ვარჯიშის მიმართ ჩემი დამოკიდებულება მთლიანად შეიცვალა. ამიტომ ჩემს მეზობელს ვთხოვე დამხმარებოდა უკეთეს ფიზიკურ ფორმაში ჩავმდგარიყავი.

ჩემი მეგობარი ძლიერი აღნაგობის იყო, 118 კილომდე იწონიდა და ამ წონიდან მხოლოდ 4 პროცენტი იყო სიმსუქნე. მისი ხელის კუნთები, ჩემი ფეხის კუნთებზე უფრო დიდი იყო. სპორტულ დარბაზში რეგულარული სიარული დავინწყეთ. მოგვიანებით ჩემი მეზობლის მეგობრებიც გავიცანი და მათ სავარჯიშო ტექნიკას ვაკვირდებოდი. აღმოვაჩინე, რომ პატარა წონის სიმძიმეების ხშირი აწევა არ ზრდიდა კუნთებს. ეს ადამიანები მძიმე წონას ირჩევდნენ და მაქსიმუმ სამ ოთხჯერ აიზიდავდნენ. თავდაპირველად სამჯერ აწევდნენ და მთავარი რამ ამის შემდეგ ხდებოდა. როდესაც რომელიმე მათგანი მეოთხეჯერ დააპირებდა აწევას, ძალა აღარ ჰყოფნიდა, სახე დაეჭიმებოდა, ვენები ამოებურცებოდა და მთელი სხეული უცახცახებდა. ამ დროს კი მეგობრები ამხნევებდნენ: „მიდი! მიანექი!“ და ისიც მთელს ძალას მოიკრებდა, რათა მეოთხე აწევაც განეხორციელებინა. აი ამ დროს ხდება სხეულში კუნთების დაჭიმვა და ზრდა.

დარბაზში პირველად მისვლისას 43 კილოს აწევა შევძელი, და პირველი თვის მანძილზე ამ წონას ვერც ავცდი. შემდეგ კი თანდათანობით 60 კილომდე ავედი; ექვსი თვის შემდეგ 85-ზე და ბოლოს 95 კილოგრამის აწევაც მოვახერხე. თუმცა წლების მანძილზე 95 კილოზე მეტის აწევა ვეღარ შევძელი.

შემდეგ კი ყოფილი მძლეოსანი შემოუერთდა ჩვენს მსახურებას. საუბარში გამახსენდა თუ რა იყო საჭირო ძალისა და

კუნთების ზომების მოსამატებლად. დავიწყებული მქონდა, რომ კუნთების ზრდას მძიმე წონა და ნაკლები სისძირის მიზიდვა სჭირდებოდა. ასე, რომ ვარჯიში ისევ განვაახლე. შემდგომში ჩვენ ერთად მოგვინია ფრესნოში, კალიფორნიის შტატში კონფერენციაზე ყოფნა. კონფერენციის შუალედში, თავისუფალ დროს რამდენიმე ჩვენგანი სპორტულ დარბაზში წავედით სავარჯიშოდ. ჩემთან ერთად მყოფნი რომ იტყვიან გადამეკიდნენ – „ჯონ დღეს 102 კილოგრამი უნდა აწიო!“

– „არავითარ შემთხვევაში,“ – ვუთხარი მე.

– „არა უნდა აწიო! დანეჭი სკამზე და ჩვენ მოგეხმარებით შტანგის დაჭერაში.“

მართლაც შევძელი 102 კილოს აწევა. ძალიან მიხაროდა. გავაგრძელე ვარჯიში და 111 კილომდეც ავედი. და ისევ გავჩერდი. ჩემი მიზანი, რომელიც სიმართლე რომ ვთქვა მიუღწევლად მიმაჩნდა, ეს იყო 142 კილოგრამის აწევა.

დეტროიტში, მიჩიგანში ერთ-ერთ ეკლესიაში მოვხვდი. ხუცესმა მითხრა რომ მათი ერთი წევრი ქვეყნის მასშტაბით ცნობილი მწვრთნელი იყო სიმძიმის აწევაში (ბოდიბილდინგში). როგორც გავიგე თვითონ ამ ხუცესს სავარძელზე 247 კილოგრამი აუწევია ახლახანს. კვირის მსახურების შემდეგ ხუცესთან ერთად ამ მწვრთნელს შევხვდი და იმ დღეს 120 კილოგრამის აწევა მოვახერხე. აღფრთოვანებული ვიყავი! ამ ადამიანმა ინტენსიურ სავარჯიშო პროგრამაში ჩაგვართო და რამდენიმე თვის განმავლობაში მე და ჩვენი ძმა, რომელიც ჩვენი მსახურების წევრი იყო, ერთად ვვარჯიშობდით.

შემდეგ, როდესაც ისევ მომიწია დეტროიტის ეკლესიაში ჩასვლა, დილის და საღამოს მსახურებებზეც სულიწმიდის შესახებ ვიქადაგე. ორშაბათ დილას დარბაზში წავედით და იმავე მწვრთნელმა მითხრა, „ჯონ, წუხელის მესიზმრა, რომ შენ სავარძელზე 136 კილოს აწევა შეძელი“.

– „არავითარ შემთხვევაში,“ – შევიცხადე მე.

მან შემომხედა და მითხრა: „ძმაო, გუშინ მთელი დღე იმაზე ქადაგებდი, თუ როგორ გვესაუბრება სულიწმიდა. ხოდა წუხელის მე დამელაპარაკა. ასე რომ გაჩუმდი და დანეჭი, შენ დღეს 136 კილოს აწევ“.

მე ხმა გავკმინდე და სავარძელზე ავედი. მცირეოდენი მოთელვის შემდეგ, ჩემმა მეგობარმა შტანგაზე 136 კილოგრამი სიმძიმე მიამაგრა. „როცა შტანგა ქვემოთ ნამოვა, უბრალოდ მიანეჭი“, – მითხრა მან. „გონებაში ზედმეტ ფიქრს შეეშვი. უბრალოდ მიანეჭი!“.

ის და ჩემს გარშემო მყოფი სხვა ადამიანებიც მიყვიროდნენ: „მიდი! მიანეცი! მიდი!“, როდესაც შტანგამ ყველაზე დაბალ ნიშნულს მიაღწია, მთელი ძალით მივანეცი. სიმძიმე ზევით წავიდა! ბოლომდე აინია!

მათ შტანგა აიღეს და მე გადმოვედი სავარძლიდან თან სიხარულით ვყიჟინებდი. გაკვირვებული ვიყავი.

ჩემი მეგობარი მწვრთნელი ხუთი წუთის მანძილზე მაცლიდა მეზეიმა ეს წარმატება, შემდეგ სახეში შემომხედა. მას ისეთივე დაჟინებული მზერა ჰქონდა, როგორიც დასაწყისში. „ახლა 142 კილოგრამი უნდა ანო“.

„არავითარ შემთხვევაში – რა, ეგეც სიზმარში ნახე?“ – ვკითხე მე.

მან გაიღიმა და ზრდილობიანად მითხრა, „გაჩუმდი და სავარძელს დაუბრუნდი“.

წარმოდგინეთ ორმოცდაათხი წლის ასაკში 142 კილოგრამი ავნიე. სიხარულით დავხტოდი. არ დამავინწყდება როგორ დავურეკე ლიზას დეტროიტის აეროპორტიდან, რათა ეს ამბავი მისთვის მეცნობებინა“.

მოგვიანებით, ღმერთმა მაჩვენა, რომ ყველა ის მწვრთნელი – ჩემი თანამშრომელი, კალიფორნიელი ხუცეცები და დეტროიტელი ქვეყნის მასშტაბით ცნობილი მწვრთნელი – სულიწმინდის გამოვლინებანი იყვნენ.

გავიხსენოთ პავლეს სიტყვები.

„და სარწმუნო ღმერთია, რომელიც არ დაუშვებს, რომ თქვენს შესაძლებლობებზე მეტად გამოიცადოთ, არამედ განსაცდელშიც გამოსავალს მოგცემთ, რომ შესძლოთ ატანა“ (1 კორ. 10:13;)

იმ მწვრთნელებმა იცოდნენ რისი აწევა შემეძლო და რისი არა. იცოდნენ რომ შტანგაზე 183 კილოგრამი ტვირთი არ უნდა დაედოთ, მაშინ, როდესაც მე მხოლოდ 142 კილოგრამის აწევა შემეძლო. ისინი გამოცდილი ადამიანები იყვნენ და შეეძლოთ დაენახათ რა პოტენციალი გამაჩნდა. გაკვირვებული ვიყავი იმით, რომ მათ შეეძლოთ ჩემს შესახებ უფრო მეტი დაენახათ, ვიდრე თავად შემეძლო. ყოველთვის, როცა მეგონა რომ ვერ შევძლებდი, ისინი ამბობდნენ, რომ გამომივიდოდა. ისინი ჩემში იმ ძალას ხედავდნენ, რომელზეც მე წარმოდგენაც კი არ მქონდა.

სულიწმიდაც მსგავსად მოქმედებს. მან იცის რა შეგიძლია და რა არა. თუ ჩემი პროფესიონალი მწვრთნელის მეგობარი

თავიდანვე, სპორტულ დარბაზში პირველივე მისვლისთანავე 142 კილოს მიამაგრებდა შტანგას, წარმოგიდგენიათ რა შეიძლება მომხდარიყო? შტანგა მთელი მიზიდულობის ძალით დაბლა დაეშვებოდა და მკერდის ძვალს დაეცემოდა, რაც სავარაუდოდ ჩემს სიკვდილს გამოიწვევდა. დასაწყისში მე 95 კილოგრამი უნდა ამენია.

ამის მსგავსად, სულიწმიდამ იცოდა რა იყო ლიზასთვის და ჩემთვის უფრო უკეთესი.

„რადგან მე ვიცი ის ზრახვები, რაც მე განვიზრახე თქვენზე,“ – ამბობს ღმერთი (იერ.29:11;).

ღმერთს ჩვენი რწმენა უნდა აეშენებინა და ამ პროცესში

ჩვენ უნდა გვესწავლა ყველა საზრუნავის მასზე მინდობა. ეს არ იყო სასიამოვნო, მაგრამ იყო სასარგებლო. ხშირად ვფიქრობდი ფარ-ხმალი დამეყარა და დავენებებოდი, მაგრამ ვერ ვაკეთებდი ამას, რადგან იესო არ მიშვებდა. ჩვენ ერთგულად

სულიწმიდამ იცის რა შეგიძლია და რა არა.

ვაგრძელებდით ჩვენი ღვთიური მისიის შესრულებას და გზაზე არსებული ყველა წინააღმდეგობის გადალახვას.

ახლა როცა უკან ვიყურები, ვხვდები, რომ დაბალი ხელფასი, ძრავის პრობლემა და სხვა განსაცდელეები უფრო დიდი ბრძოლისათვის გვამზადებდა. თუკი ჩვენი ბიუჯეტი დასაწყისშივე 100 000 დოლარს შეადგენდა. ეს იგივე იქნებოდა, რაც სპორტულ დარბაზში პირველ მისვლისთანავე 142 კილოგრამის აწევა მეცადა. არა, სულიწმიდამ ნელ-ნელა, თანდათანობით გვაშენებს და მიგვიძღვის უფრო დიდი საქმეების გასაკეთებლად.

ნუ უბუღებელყოფ ნვრთნას

ის სირთულეები, რომელიც ჩვენი მსახურების პირველ ეტაპზე შეგვხვდა ძირითადად პირად საჭიროებებს ეხებოდა: მანქანის შეკეთება, პროდუქტის ყიდვა, გადასახადების გადახდა. მაგრამ წინააღმდეგობები, რომლის წინაშეც ახლა გვინევს დგომა ნაკლებად ეხება პირად პრობლემებს. ახლა ჩვენი სირთულეები იმ ადამიანებთან არის დაკავშირებული, რომელთაც ვემსახურებით. თუ ჩვენ ამ ნვრთნის პროცესს თავიდანვე

შევწყვეტდით, მაშინ ახლა აღარ გვექნებოდა ის ძალა, რომელიც იმ ადამიანებთან მსახურებაში გვჭირდება, რომლებთანაც ღმერთი გვგზავნის. თუკი ჩვენ დავნებდებოდით, მაშინ ღმერთი სხვას გააგზავნიდა.

რამდენმა მსახურმა ვერ შეძლო ადამიანებთან უფლის სიტყვა მიეტანა, იმის გამო, რომ წვრთნის პროცესი შეწყვიტეს? თუ მათ მაშინ 65 კილოგრამის ანევა ვერ შეძლეს, მაშინ ვერც 183 კილოგრამს ანევენ მოცემულ მომენტში. სამწუხაროდ, ღმერთს სხვა ადამიანების მოძებნა უნევს მათთვის მიცემული დავალების შესასრულებლად.

რამდენი ბიზნესმენია ერთ ადგილას გაჩერებული იმ მიზეზით, რომ ვერ გაუმკლავდნენ მათზე მოვლენილ განსაცდელებს? ნაცვლად ღმერთისა ისინი რჩევებისთვის ადამიანებთან მივიდნენ და ამის გამო მოსწყდნენ ძალას, რომელიც უფალს მათთვის ჰქონდა განსაზღვრული.

დარწმუნებული ვარ, რომ იმ ათმა მზვერავმა არ გაიარა სწავლების ის პროცესი, რომელში ყოფნაც ქალებსა და იესო ნავეს ძეს მოუხდათ. ისინი საკუთარი ძალებით ცდილობდნენ გამოსავლის პოვნას. მათ ვერ აღაშენეს საკუთარი რწმენა. და როდესაც მათი ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი მომენტი დადგა ისინი ძალის გარეშე აღმოჩნდნენ.

ჩვენმა ზეციერმა მამამ თავად იცის, რომელი სასწავლო კურსი გამოდგება ჩვენთვის. მიუხედავად იმისა, რომ უფალი არ არის სირთულეების შემოქმედი, ის უშვებს მათ, რათა გავძლიერდეთ და მისმიერ ჩვენთვის დასახულ მიზანს მივაღწიოთ.

ნუ უგულებელყოფ წვრთნის პროცესს. *განსაცდელი, რომელიც დღეს გხვდება, ძალას მოგცემს უფრო დიდი საქმეები აღასრულო ხვალ.* ჩემო მეგობარო, ყოველთვის გახსოვდეს, ღმერთი არასოდეს დაუშვებს ისეთ რამეს, რომლის წარმატებით გასამკლავებლად წვრთნა არ გექნება გავლილი.

ისწავლე ყველა საზრუნავი თავმდაბლობით მიანდო უფალს, რათა დიდებიდან დიდებაში, რწმენიდან რწმენაში და ძალიდან ძალაში სიარული შეძლო.

იფხიზლეთ და იყავით მღვთისმსახური

„დაემორჩილეთ ერთმანეთს, შეიმოსეთ თავმდაბლობა, რადგან ღმერთი ამპარტავნებს ეწინააღმდეგება, თავმდაბლებს კი მადლს ანიჭებს. მაშ დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ, რათა აგამაღლოთ მან თავის დროზე. თქვენი ყველა საზრუნავი მას მიანდეთ, რადგან ის ზრუნავს თქვენზე. მღვთისმსახური იყავით და იფხიზლეთ, რადგან თქვენი მონინააღმდეგე ეშმაკი დაძრნის, როგორც მზრდღვინავი ლომი და, ეძებს ვინ ჩაყლაპოს. წინ აღუდექით მას მტკიცე რწმენით“

1 პეტრე 5:5-9;

სანამ პეტრეს ამ დიდებული შეგონების კვლევას გავაგრძელებდეთ, მოდით ერთგვარი მოკლე შეჯამება გავაკეთოთ: მოციქული ღმერთის ქვეშეშე მადლზე საუბრობს. მადლი მხოლოდ გადარჩენას და ცოდვების პატიებას კი არ გვაძლევს, არამედ გვმოსავს ძალით, რათა ამ ჩაბნელებულ ნუთისოფელში ვიბრწყინოთ. მაგრამ გამორჩეულობა, წინააღმდეგობების გარეშე არ მოდის; ბრძოლა გარდაუვალია. ამიტომ საჭიროა მადლის იარაღით აღვიჭურვოთ.

აღჭურვა კი თავმდაბლობით იწყება, რადგან მადლი თავმდაბალ ადამიანებს ეძლევათ. პავლე შეგვაგონებს თავმდაბლობით აღვიჭურვოთ, ხოლო ქვეშეშე თავმდაბლობა კი გვეხმარება ჩვენი ყველა საზრუნავი ღმერთს მივანდოთ, ნაცვლად იმისა რომ საკუთარი ძალით ვეცადოთ მათ მოგვარებას. ჩვენ ვერ შევძლებთ სარბიელის გარბენას, ეფექტურ ბრძოლას და გამძლეობას, თუკი პირადი ტვირთით ვიქნებით დამძიმებულნი. ნუხილი, ფორიაქი და შიში არიან ჩვენი მტერი, რომელიც მიზნის მიღწევაში გვიშლიან ხელს. როდესაც ჩვენს ბარგს უფალს გადავცემთ, მაშინ შეგვიძლია უფრო სწრაფად ვიბრინოთ და ჩვენს ხელთ არსებული მახვილი უფრო მეტი ძალით გამოვიყენოთ.

მთავარი საკითხი შემდეგია: ნამდვილი თავმდაბლობა გვათავისუფლებს, რათა უფრო პროგრესულად შევძლოთ ამ სამყაროს სისტემის დინებათა წინააღმდეგ სვლა. სხვა ალტერნატივა კი ის არის, რომ ნუხილისა და დარდის სიბინძურეში

ლუზა ჩაფუშვით – რაც თავის მხრივ შეუსრულებელი დავალებათაა, რომელსაც თან მდინარის დინებასთან შეინააღმდეგებაც ემატება.

ამიტომაც პეტრე შეგვაგონებს ვიფხიზლოთ და მღვიძარენი ვიყოთ.

იფხიზლით

სიტყვა „ფხიზელი“, შეიძლება განიმარტოს როგორც „სერიოზული, მგრძნობიარე და კეთილგონიერი“. ბერძნულად ის გამოითქმის როგორც, „ნეპო“, რომელიც ღვინით მთვრალის ანტონიმი. ეს საღ აზრზე ყოფნას ნიშნავს“.

ალკოჰოლის მიღება მაღალ კლასებში დავიწყე, ხოლო სკოლის დასრულების პერიოდში ყოველ შაბათ-კვირას ვსვამდი. უნივერსიტეტში, პირველ კურსზე ყოფნისას კი დათრობას მოვუხშირე, რადგან ამ დროს მშობლები უკვე ნაკლებად მაკონტროლებდნენ. სტუდენტური ცხოვრებაც ვერ დამეხმარა ამაში, რადგან უნივერსიტეტის ცხოვრება ერთ დიდ წვეულებად გვეჩვენებოდა, რომელშიც აქა-იქ ლექციებსაც გვიტარებდნენ. მალე ალკოჰოლის რეგულარული მომხმარებელი გავხდი. მადლობა უფალს, რომ ბოლო კურსზე მან დამისხნა ამ მიჯაჭულობისგან – მხოლოდ ღმერთმა იცოდა, ალბათ, რა საშინელი ბოლო მელოდა თუ სმას თავს არ დავანებებდი.

რამდენჯერმე ისე დავთვერი, რომ აღარაფერი მახსოვდა და მეორე დღეს მეგობრები მეუბნებოდნენ რა სასაცილო რამეებს ვაკეთებდი და ვამბობდი. მარტივად, რომ ვთქვით, მთვრალი პიროვნება მწყობრიდან გამოდის. ჩვენი უნივერსიტეტი სავსე იყო ხუმარა სტუდენტებით, და კარგად ჩანდა თუ რა ადვილად შეიძლებოდა მთვრალი კურსელის გამაიმუნება და დაცინვა. ჩვენ მთვრალ მეგობარს ისეთ რამეებს ვუკეთებდით, რასაც ფხიზელს ვერასოდეს გავუბედავდით.

გამასხარავების ერთ-ერთი ხრიკი მოპარვა იყო. მთვრალი ამხანაგი ვერც კი ხვდებოდა რა მნიშვნელოვან საკუთრებას პარავდნენ. აი მეორე დილას კი მთელი ორომტრიალი იწყებოდა – გაძარცვული მსხვერპლი დაკარგული ნივთის ძებნაში მთელ თავის ოთახს და უნივერსიტეტს აწრიალებდა. წარმოდგენაც კი არ ქონდა სად შეიძლება დაეკარგა თავისი ნივთი. ის დარბოდა აქეთ-იქით, ხან ამთქნარებდა, ხან ყვიროდა და ასე ეძებდა დაკარგულ საფულეს, შეყვარებული გოგონას სურათს

თუ დაწერილ დავალებას. ხოლო ვინც იცოდნენ რაშიც იყო საქმე, ჩუმად იცინოდნენ და აკვირდებოდნენ მის საქციელს. ბოლოს როცა დავინახავდით ჩვენს უკვე საკმაოდ ტანჯულ ძმას უკან ვუბრუნებდით მოპარულ ნივთს და თან გულიანად ვიცინოდით.

რა თქმა უნდა, ეს ხუმრობა იყო, მაგრამ იმ გაძარცვულ სტუდენტს რა ექნა, თუკი ის ძალიან განიცდიდა მისთვის ძვირფასი დაკარგული ნივთის გამო? არაფხიზელ მდგომარეობაში ის ადვილად ხდებოდა მსხვერპლი და დიდი იყო მნიშვნელოვანი ნივთის დაკარგვის ალბათობა.

მონამვლაც ჩხუბის დროს ერთ-ერთი ხელისშემშლელი ფაქტორია. მახსენდება ერთი წვეულება, რომელზეც ჩემმა ორმა მეგობარმა მუშტიკრივი გაუმართა ერთმანეთს – ერთი მთვრალი იყო, მეორე კი ფხიზელი. სხვა დროს ჩემ მთვრალ მეგობარს ადვილად შეეძლო მეორე, ფხიზელი მეგობრის ცემა, მაგრამ რადგანაც ძალიან დათვრა, კარგა გვარიანადაც მოხვდა. მხოლოდ სხვისი ჩარევის შემდეგ მოხერხდა სერიოზული ფიზიკური ზიანის თავიდან არიდება.

მინდა დასაწყისში რომ ფილმი ვახსენე, „მოჩვენება და სიბნელე“ ისიც გავიხსენო – პეტერსონი, რკინიგზის ინჟინერი და რემინგტონი, ცნობილი ამერიკელი მონადირე, რომლებმაც 130 ადამიანის სიცოცხლის მომსპობი ორი ლომი მოაშორეს. მე დასაწყისში არ მიხსენებია ის, რომ ფილმის ბოლოს ერთი ლომი კლავს რემინგტონს. რამდენიმე დღიანი ნადირობის შემდეგ ამ ორმა კაცმა პირველი ლომი მოკლა. საღამოს ამ ფაქტის აღსანიშნავად რემინგტონმა დაღია და მოინამლა, სწორედ ეს არის მიზეზი, რომ მეორე ლომმა მისი სიცოცხლე შეინირა. მოკლე ხანში პეტერსონმა სიცოცხლეს გამოასალმა თავისი მეგობრის მკვლელი ლომი.

რემინგტონი მსოფლიომ თავისი მონადირის ოსტატობით დაიმახსოვრა, მაგრამ ამ ყველაფერმა ფასი დაკარგა იმის გამო, რომ მონამვლამ მისი სიცოცხლე შეინირა. მას ისეთი იარაღი ჰქონდა, რომ ლომს თავისუფლად მოერეოდა, მაგრამ რადგანაც სიფხიზლე არ გამოიჩინა მტაცებლის თავდასხმის სამიზნე გახდა.

სულიერი სიმთვრალე

ასე ხდება სულიერ სამყაროშიც. მტერს ადვილად შეუძლია გაძარცვოს ისინი, რომელნიც ფხიზლად არ არიან გონებით.

იგი ჩვენთვის მოცემული მადლის იარაღით უნდა დავამარცხოთ, მაგრამ თუ დავთვრებით, ის დაგვჯავბნის.

პეტრე გვაფრთხილებს, რომ ეშმაკი დადის და ეძებს ვინ ჩაყლაპოს (იხ. 1 პეტ. 5:8;). ის ადვილად ამარცხებს ამპარტავან და ზრუნვით დამძიმებულ ადამიანებს, თუმცა ყველაზე ადვილად მოსაპოვებელი საკბილო მაინც მთვრალი მორწმუნეა. აქ

მტერს ადვილად შეუძლია გაძარცვოს ისინი, რომელნიც ფხიზლად არ არიან გონებით.

პეტრე ალკოჰოლზე საუბრობს? შესაძლებელია, მაგრამ ის უფრო მეტსაც გულისხმობს. ის ყურადღებას ამახვილებს მორწმუნეზე, რომელიც ამ წუთისოფლის ღვინით არის მთვრალი.

გამოცხადების წიგნის ბოლოში იოანე მეძავი ბაბილონის სამსჯავროს დღეს აღწერს. ანგელოზი მას ეუბნება,

„მოდი და გიჩვენებ სამსჯავროს ბევრ წყალზე მჯდომ დიდ მეძავზე, რომელთანაც მეძაობდნენ მიწის მეფეები და მისი სიძვის ღვინით თვრებოდნენ მიწის მკვიდრნი“ (გამოცხ. 17:1-2;)

ბევრი აზრი არსებობს იმასთან დაკავშირებით, თუ რა იგულისხმება მეძავში. ზოგი ამბობს, რომ ეს კათოლიკური ეკლესიაა. ზოგი ამბობს, რომ ეს ძველი ქალაქი ბაბილონია, ზოგიც კი მას რომად ან რომის იმპერიად მიიჩნევს.

პირადად მიმაჩნია, რომ დიდ მეძავში მსოფლიოს ფინანსური სისტემა იგულისხმება. ჩემი შეხედულების ერთ-ერთი მიზეზი მის შუბლზე დანერილი საიდუმლო სახელია: „დიდი ბაბილონი, ... მიწის სიბილწეთა დედა“ (გამოცხ. 17:5;). სხვა თარგმანები იყენებენ სიტყვას „სისაძაგლე“, მაგრამ მე არ მიმაჩნია, რომ ძველი ბაბილონი, რომი, რომის იმპერია ან კათოლიკური ეკლესია არის მიწაზე ყოველგვარ სიბილწეთა დედა. თუმცა წმინდა წერილი ნათლად ამბობს, რომ ფულის სიყვარულია ყოველგვარი უკეთურების ფესვი (1 ტიმ. 6:10;). ჩვენ თავისუფლად შეგვიძლია სიტყვა სისაძაგლე ბოროტებით ჩავანაცვლოთ და მნიშვნელობა იგივე დარჩება. არ ღირს ამ საკითხზე ბევრი დროის დახარჯვა, მაგრამ ეს არის საკითხი, რომელიც დაფიქრებას იმსახურებს.

გფიქრობ, რომ მსოფლიოს სისტემა იზიდავს მგრძნობელობას, რაც მონამვლას იწვევს. დავუკვირდეთ ზემოთ მოყვანილი იოანეს სიტყვებს: „მისი სიძვის ღვინით თვრებოდნენ მიწის

მკვიდრნი“. ადამიანი, რომელიც ქვეყნიერების სიმდიდრის, საზრუნავის და სიამოვნებების ღვინით მოინამლება, ის ადვილად დაკარგავს სულიწმიდასთან სიახლოვეს. ზოგ მორწმუნეს ეს შესაძლოა ღვთისმოსაობის სახედ მოეჩვენოს, არადა სინამდვილეში ქვეყნიერების სურვილებით იყოს მთვრალი. როდესაც ადამიანი სულიერი სიფხიზლის მდგომარეობას კარგავს, ის ადვილად ხდება მტრის ძარცვის, დანგრევისა და განადგურების სამიზნე.

სიმთვრალე კარგად აღწერს იმ მდგომარეობას, რომელშიც სოლომონი აღმოჩნდა. არადა დასაწყისში ის ღვთის სიბრძნის მაძიებელი კაცი იყო. ღმერთმა მას სიბრძნე უბოძა, რისი მეშვეობითაც დიდი წარმატება და სიმდიდრე მოიხვეჭა (იხ. იგავ. 8:11-21;). თუმცა რალაცა დროის გასვლის შემდეგ სოლომონი თავისივე სიბრძნისმიერი სიკეთით მოინამლა და დაივიწყა ღმერთი, რომელმაც მას ეს ყველაფერი უბოძა. ის ითრობოდა ამ წუთისოფლის ვნებებითა და სიმდიდრეებით. მთვრალ მდგომარეობაში ისეთი რამეების კეთება დაიწყო, რომელსაც ფხიზელი, გონებაშიც კი არ გაივლებდა: უცხო ღმერთებს დაუწყო თაყვანისცემა.

ძალიან მანუხებს ის ფაქტი, რომ სოლომონი, რომელმაც ორჯერ იხილა ღმერთი, ასეთ სამარცხვინო დონემდე მივიდა. მაგრამ მის მოქმედებას თუკი ზემოთ ნათქვამის ფონზე შეხედავ, უფრო ნათლად დაინახავ მიზეზს. როდესაც უნივერსიტეტში მე, ან ჩემი ჯგუფელები ვთვრებოდით, ისეთ რამეებს ვაკეთებდით, რასაც ფხიზელ გონზე ნამდვილად არ ჩავიდნდით.

როგორ დავიცვათ თავი ასეთი უგუნურებისგან? პასუხი შემდეგია: გამუდმებით დავპურდეთ და დავრწყულდეთ უფალში, რომელიც სათანადოდ გვაკმაყოფილებს. „ნუ დაითვრებით ღვინით, რომელშიც აღვირახსნილობაა, არამედ აღივსენით სულით,“ (ეფეს. 5:18;) წერს პავლე მოციქული. არ მგონია, რომ აქ პავლე მოციქული მხოლოდ ფიზიკურ ღვინოს გულისხმობს, არამედ ნებისმიერ რამეს, რაც მოგვნამლავს, დაგვათრობს, დაგვასუსტებს და ღმერთის გზიდან გადაგვახვევინებს. ეს შესაძლოა სამსახურით ნამეტანი დაკავებულობა იყოს, ან საპირისპირო სქესის წარმომადგენელი, სპორტი, ჰობი, სოციალური ქსელი – ჩამონათვალი შორს წაგვიყვანს.

თავისთავად ეს საკითხები სულაც არ არის საზიანო, რადგანაც ვიცით, რომ ღმერთი „ყველაფერს უხვად გვაძლევს მოსახმარად“ (1 ტიმ. 6:17;). ძალიან კარგია დასვენებით, სუფთა

გარემოთი, სპორტული შეჯიბრებით, საკვებით, ბუნების სილამაზით და ტექნოლოგიური მიღწევების გამოყენებით მიღებული სიამოვნება. მაგრამ თუ ეს ჭარბად ხდება და ღმერთის ნაცვლად კმაყოფილებას ზემოთ ჩამოთვლილთაგან ვიღებთ, მაშინ სანამღავზე ვხდებით დამოკიდებულნი.

იესო უნდა იყოს ჩვენი უპირველესი სიყვარული; მხოლოდ მისი სულით უნდა მოვიწამლოთ.

დროდადრო შეამოწმე საკუთარი თავი

იმისათვის, რომ ფხიზელი იყოს – მოერიდოს ქვეყნიურ სასმელს – ღმერთის ყოველი შვილი დროდადრო საკუთარ თავს უნდა ამოწმებდეს. წრფელად უნდა ვკითხოთ საკუთარ თავს: „რისი წყურვილი მაქვს?“. ნუ იქნები ზედაპირული, არამედ მაქსიმალურად გულახდილი იყავი. რას უთმობ შენს თავისუფალ დროს? რისკენ არის შენი აზრები და მოქმედებები გამუდმებით მიმართული? თუკი ეს ფეხბურთია, მაშინ მისით გადაჭარბებულად ირწყულებ თავს სპორტის ამ სახეობით; წესით ფეხბურთით ნორმის ფარგლებში სიამოვნებას უნდა იღებდე, ახლა კი ნამეტანად ხარ მისით გატაცებული. იქნებ საპირისპირო სქესია შენი საყვარელი სასმელი? ან მთელი შენი აზრები იმაზეა მიმართული თუ როგორ იშოვო ბევრი ფული? აი ამ კითხვებზე გულახდილი პასუხის გაცემა დაგეხმარება გაარკვიო რითი ინამლები. სწორედ ეს არის მიზეზი იმისა, რის გამოც გვეთქვა ნავიკითხოთ და ჩავუღრმავდეთ ღმერთის სიტყვას. რასაც ხშირად სვამ, მეტწილად სწორედ ის მოგწყურდება. რასაც ხშირად ჭამ, ის საჭმელი მოგინდება.

მახსოვს როგორ იყო ჩემი სკოლის ტენისის მასწავლებელი კოკა-კოლაზე დამოკიდებული. ეს დაიწყო ერთ დღეს, და გაგრძელდა მეორე დღეს, შემდეგ მესამე დღეს და ასე შემდეგ. იმ დონემდე მივიდა, რომ ყოველდღე ერთ მთელ შეკვრას შთანთქავდა. მის მაცივარში ყოველთვის ორი-სამი შეკვრა კოკა-კოლა იყო, ხოლო მაცივრის გვერდზე გარეთ, კიდევ რამდენიმე შეკვრა იდო, რათა ცივი კოკა კოლის დაღვევის შემდეგ ის, გარეთ დალაგებული ბოთლები გაეცივებინა.

ასევე მინახავს ადამიანები, რომლებსაც გაზიანი სასმელების მიღების გამო ჭარბწონიანობის პრობლემები შეექმნათ. ახალგაზრდობაში ვიცოდი, რომ ჩემი სხეული ღმერთის ტაძარი იყო და მას უნდა გავფრთხილებოდი. ამიტომ გადავწყვიტე გაზიანი

სასმელებით არ დამებინძურებინა იგი. თუმცა ეს ადვილი არ იყო! მენატრებოდა ცივი გაზიანი სასმელი დამელია. მაგრამ უარს ვამბობდი მიზეზის გამო.

იესო გვეუბნება: „ვისაც უნდა, რომ გამოჰყვეს, უარყოს თავისი თავი, აილოს თავისი ჯვარი და მომდიოს მე“ (მათე 16:24;). იმისათვის, რომ მონამვლისგან განვიკურნოთ, საჭიროა უარი უთხრათ საკუთარ თავს და იმას, რაზეც დამოკიდებულნი ვართ. გაზიანი წყალი უფრო უკეთესი რამით ჩავანაცვლე – ჭიქა ლიმონის წვეთებით გარეული წყლით. მე წყალი არ მენატრებოდა – გაზიანი სასმელი მინდოდა – მაგრამ საკუთარ თავს ვაძალებდი, რომ დღის განმავლობაში ორ ლიტრამდე წყალი მაინც დამელია. გავიდა რამდენიმე თვე და გაზიანი სასმელი აღარ მინდებოდა. დღეს კი საერთოდ არანაირი სურვილი არა მაქვს ასეთი სასმელი დავლიო. დღეს წყალი მინდა!

ასეა ღმერთის სიტყვასთან მიმართებაშიც. ქრისტეს სიტყვები არის სული, სიცოცხლე და ჭეშმარიტება. იმისათვის, რომ ღვთის სიტყვის ძლიერი სურვილი აღიძრას ჩვენში, საჭიროა უარი ვთქვათ იმ მიმართულებებზე, რომლისკენაც ჩვენი წყურვილი და მადა იყო მიმართული. მაგალითად თუ მასმედია იტაცებს და შთანთქმავს ჩემს აზრებსა და დროს, მაშინ მარხვა უნდა გამოვუცხადო მას. მოვწყდები მას უკეთესი მიზეზის გამო და ღმერთით და მისი სიტყვით ჩავანაცვლებ. საუკეთესო, აზრიანი მარხვა, რომელიც ოდესმე მქონია, საკვებთან არ ყოფილა დაკავშირებული, არამედ მასმედიასთან.

როდესაც საკუთარ თავს ღმერთის სიტყვით ვავსებთ და ვემორჩილებით მას, ჩვენი დროის ინვესტირებას ლოცვაში ვახდენთ, მივყვებით უფლის მიმართულებებს და სულიწმიდით ვართ მოცულნი. ბაბილონის შხამი და დამოკიდებულებები ვერ ახერხებს საკუთარ კლანჭებში ჩვენს მოქცევას. შეიძლება ხალხმა იფიქროს, რომ უცნაური ადამიანები ვართ, მაგრამ ჩვენ უბრალოდ სმასთან დაკავშირებული ქცევები შევიცვალეთ. ახლა ჩვენ ისეთი სახის ღვინო გვინდება, რომელიც ჭეშმარიტად გვაკმაყოფილებს და გვაძლიერებს.

ამის შემდეგ ჩვენ შეგვიძლია უფრო უკეთესად ვიფიქროთ, სწორი გადაწყვეტილებები მივიღოთ და ადვილად შევამჩნიოთ მტერი, რომელიც ჩვენს განადგურებას ცდილობს. სატანა ვერ დაამარცხებს კეთილგონიერ მორწმუნეს, რადგან ვიცით და ვაუწყებთ ღმერთის აღთქმებს. ჩვენ ვართ ფხიზელნი, გონიერნი, შეიარაღებულნი და ბრძოლისთვის მზადყოფნი.

იყავით მღვიძარანი

„იფხიზლეთ, იყავით მღვიძარანი,“ მოგვიწოდებს პეტრე 1 პეტრე 5:5-9-ში. ვერ იქნები მღვიძარე თუკი ჯერ არ გამოფხიზლდი, მაგრამ სიფხიზლე აუცილებლად მღვიძარებას არ გულისხმობს. მღვიძარება კეთილგონიერი მორწმუნის მხრიდან ნებაყოფლობითი შეგნებული ნაბიჯია.

ჩვენს მსჯელობაში *მღვიძარებას* განვიხილავთ, როგორც „შესაძლო სირთულეებისა და განსაცდელეების“ მიმართ ყურადღებით ყოფნას, და როგორც ერთ-ერთი წყარო განმარტავს „გამუდმებით მღვიძარედ ყოფნას; უძილოდ, ფხიზლად დარჩენას.“ ასეთი სახის მდგომარეობა ქრისტეს ყოველ მორწმუნეს უნდა გააჩნდეს. მღვიძარება აღჭურვის პროცესში კიდევ ერთი უმნიშვნელოვანესი ფაქტორია.

ერთ-ერთ წინამდებარე თავში ჩვენ განვიხილეთ, თუ როგორი ცხოვრება იყო ნაცისტურ გერმანიაში ჰიტლერის მმართველობის პერიოდში. ისევე როგორც იმ საშინელ წლებში ბრძენ ებრაელს მართებდა ფხიზლად ყოფნა, ასევე მართებს ქრისტიანს ყოველდღე ყურადღებით ყოფნა. საფრთხე ყველგან არის, რადგან ეშმაკი დაძრწის და ეძებს ვინ ჩაყლაპოს. მაგრამ ნაცისტური გერმანიის და დღევანდელი მსოფლიოს შორის ძალიან დიდი განსხვავება არსებობს: ებრაელ ხალხს არანაირი ძალაუფლება არ გააჩნდა ჰიტლერზე, მაგრამ ჩვენ ძალაუფლება გვაქვს მოცემული ჩვენი მტრის წინააღმდეგ საბრძოლველად. იგი მართავს ამ ნუთისოფელს, მაგრამ ჩვენზე ვერ ბატონობს. თუ მოვდუნდებით, ის სასტიკ ბრძოლას გაგვიმართავს და გაგვანადგურებს. სწორედ ამიტომ პავლე მოციქული შეგვაგონებს „იბეჯითეთ ლოცვაში და ფხიზლად იყავით მასში მადლიერებით“ (კოლ.4:2;).

ფხიზლად ყოფნაში ლოცვა თამაშობს მთავარ როლს. ის გვიხელს სულიერ თვალებს, გვაძლევს უნარს დავინახოთ საშიშროებანი, რომელიც ჯერ სულიერ სამყაროშია და ფიზიკურად არ გამოვლენილა. ეს ჭეშმარიტება სრულყოფილად არის გადმოცემული ქრისტეს ჯვარცმის წინა საღამოს.

უკანასკნელი სერობისას იესომ იცოდა სულში თუ რამხელა განსაცდელის წინაშე მოუწევდა წარსდგომა სულ მოკლე ხანში. ირგვლივ არაფერი განსაკუთრებული არ ხდებოდა, იდგა სიმშვიდე, მაგრამ მან იცოდა, რაც მოხდებოდა. პურობის შემდეგ მან თავისი მოწაფეები ცალკე გაიყვანა იმ ადგილას, რომელიც ძალიან უყვარდა – გეთსემანიის ბაღში. სწორედ

აქ აუწყა პეტრეს, იაკობს და იოანეს „დამწუხრებულია ჩემი სული სასიკვდილოდ. იყავით აქ და იფხიზლეთ ჩემთან ერთად“ (მათ. 26:38); დაუკვირდით მოძღვრის სიტყვებს: „იფხიზლეთ ჩემთან ერთად“. მღვიძარება ასევე განიმარტება როგორც „საფრთხის მიმართ ყურადღებით ყოფნა“. იესო უკვე ფხიზლად და მღვიძარედ იყო, მაგრამ ამავდროულად იცოდა ფხიზლად ყოფნაში ლოცვა ისიც, რომ მისი მოწაფეები ვერ თამაშობს მთავარ როლს. გრძნობდნენ და არ იცოდნენ თუ რა განსაცდელი ახლოვდებოდა.

იესომ თქვა რომ მისი სული „სასიკვდილოდ იყო დამწუხრებული“ და აქ ის წარმოგვიჩენს მღვიძარებისათვის საჭირო მთავარ საიდუმლოს: ლოცვა. გამუდმებული ლოცვითი ცხოვრება უნარს აძლევს შენს სულს მუდამ სათანადო ფორმაში იყოს და გრძნობდეს თუ რა ხდება სულიერ სამყაროში. თუკი ასე ვიცხოვრებთ, მაშინ შევძლებთ უფრო გარკვევით აღვიქვათ გაფრთხილებები, განვმარტოთ ისინი და სათანადოდ ვიმოქმედოთ კიდევ. ძალიან მნიშვნელოვანია, რომ ჩვენ მტერზე უკეთ ინფორმირებულები ვიყოთ.

ბამაფრთხილებელი ნიშნები

როდესაც მე და ლიზა დავქორწინდით, თავდაპირველად ძალიან რთული დროის გადატანა მოგვინია. ჩვენ ორივენი ახალი ქრისტიანები ვიყავით. ჩვენს ოჯახებს წლების მანძილზე მრავალი სირთულის გადატა უხდებოდათ. ლიზას ოჯახში ხშირი იყო დაძაბულობა, განქორწინება, ხელმეორედ დაოჯახება. სატანას სურდა რომ კვლავ უწინდებური სიმაგრეები აეშენებინა ლიზას წინააღმდეგ. ამიტომ მე და ჩემმა მეუღლემ ჩვენს ქორწინებაზე მიმართული რამდენიმე ძლიერი შეტევა გადავიტანეთ.

ყოველ დღე ერთიდან ორ საათამდე ლოცვაში ვატარებდით რის შედეგადაც ძალიან მგრძნობიარე გავხდით სულიერი სამყაროს მიმართ. დროდადრო ჩემში საშინელი მწუხარება დაისადგურებდა ხოლმე – და ეს იყო ნიშანი იმისა, რომ რაღაცა რიგზე ვერ არის. რასაც მაშინ განვიცდიდი აღსაწერად ადვილი არ არის. ეს იყო რაღაც გულის სიღრმეში ღრღნა,

მახვილის ჩასობა, გალიზიანება. ამას შეიძლება შინაგანი დამ-
ნუხრება ეწოდოს.

თავიდან ვერ ვხვდებოდი ეს რა იყო. ჩვეულებისამებრ ყველაფერი მწყობრში იყო და გარეგნულად ხიფათის არანაირი ნიშანი არ ჩანდა. სამნუხაროდ სანყის ეტაპზე ასეთი მნუხ-
არება მძლევდა ხოლმე და მე ვცდილობდი მისი იგნორირება მომეხდინა. მაგრამ ყოველ ასეთ დროს, ისეთი მდგომარეო-
ბა იქმნებოდა რომ, თითქოს მთელი ჯოჯოხეთი ჩვენი ქორ-
ნინების დანგრევას ცდილობდა. ვჩხუბობდით, ვკამათობდით
და ამ არეული მდგომარეობიდან გამოსვლას დღეები, კვირები
და ხან თვეებიც კი სჭირდებოდა.

გავიდა დრო და ვისწავლე, რაც უნდა გამეკეთებინა. ყოვ-
ელთვის როდესაც შინაგანად დავმნუხრდებოდი – მნიშვნ-
ელობა არ ქონდა გარეგნულად რამდენად ყველაფერი მოწეს-
რიგებულად ჩანდა – განვმარტოვდებოდი და გულმხურვალედ
ვლოცულობდი ჩვენი ქორნინებისათვის. ეშმაკი განაგრძობდა
შენინაალმდეგებას, მაგრამ შეუპოვარი ლოცვით მისი მცდე-
ლობები მცირდებოდა ან საერთოდ ქრებოდა.

დღეს მტერი ისე ადვილად და ისე ხშირად ველარ გვიტევს
როგორც ამას უნინ ახერხებდა. ვფიქრობ, რომ დაიღალა იმ
დარტყმებით, რომელსაც ის ყოველი შემოტევის დროს „სულის
მახვილით“ იღებდა. არასწორად ნუ გამიგებთ: მე და ლიზას
გვმართებს ისევ მღვიძარედ ვიყოთ. ჩვენ ვერ ვიქნებით თვით-
კმაყოფილნი და მოდუნებულნი. ჩვენ კვლავაც მთელი ძალით
და ლოცვით ვენინაალმდეგებით მტერს, თუმცა ამ ნინაალმდე-
გობების სიხშირე გაცილებით ნაკლებია იმასთან, რაც ჩვენი
ქორნინების დასაწყისში იყო.

ამ განსაცდელებიდან კარგი გაკვეთილი ვისწავლეთ –
შეგვიძლია აღვიქვათ ის სიგნალები, რომლებიც მტრის მოახ-
ლოებულ შეტევას გვამცნობენ. ახლა ვიცი, რომ ცხოვრების
ყველა სფეროში მღვიძარება გვმართებს, რათა ჩვენში აღძ-
რული მნუხარების მეშვეობით ის შეტევები აღმოვაჩინოთ,
რომელიც ჩვენს ფინანსებს, ჯანმრთელობას, ურთიერთობასა
და მსახურებას ემუქრება. მე ვისწავლე სულიწმიდას ვთხოვო
დახმარება, რადგან ხშირად არ ვიცი კონკრეტულად როგორ
ვილოცო, როდესაც გაფრთხილება მაქვს მიღებული. ის მეხ-
მარება მე და შენც დაგეხმარება. ის შენს დასახმარებლად
არის! მას შეუძლია ლოცვაშიც შეგენიოს, როგორც ღმერთის
სიტყვა ამბობს:

„ასევე სულიც ეხმარება ჩვენს უძღურებას. ვინაიდან არ ვიცით როგორ უნდა ვილოცოთ, არამედ თვით სული შუამდგომლობს ჩვენთვის გამოუთქმელი *ოხვრით*. ხოლო გულთამხილავმა იცის, რა არის სულის ზრახვა, იმიტომ, რომ იგი ღვთის ნებით შუამდგომლობს წმიდათათვის“ (რომ. 8:26-27;)

ეს ოხვრა ის მნუხარებაა, რომელსაც ჩვენ სულის სიღრმეში განვიცდით, ისევე როგორც იესო განიცდიდა გეთსემანიის ბაღში ჯვარცმის წინა ღამეს. როდესაც საფრთხეს ვიგრძნობთ, სათანადო რეაქცია უნდა მოვახდინოთ. ჩვენ შეგვიძლია მღვიძარების ნაცვლად მცონარება გამოვიჩინოთ და არსებული მნუხარება მივაყუჩოთ მისი უგულუბელყოფით. ან შეგვიძლია მღვიძარება გამოვიჩინოთ და დახმარებისათვის უფალს შევთხოვოთ.

სულიწმიდის მიზანია ნუხილი დაგვაძლევინოს და მოგვაწოდოს ის სიტყვა და მითითება, რომელიც არსებული მდგომარეობიდან გამოგვიყვანს. პავლე მოციქული წერს: „ვილოცებ სულით [სულიწმიდით, რომელიც ჩემშია] და გონებითაც [შეგნებით] ვილოცებ. ვიგალობებ სულით და გონებითაც ვიგალობებ“ (1 კორ. 14:15;).

იფხიზლეთ და ილოცეთ

გეთსემანიის ბაღში, მას შემდეგ, რაც იესომ მოწაფეებს ამცნო მის სულში არსებული მნუხარების შესახებ, მან უთხრა მათ: „იყავით აქ და *იფხიზლეთ* ჩემთან ერთად“ (მათ. 26:38;). შემდეგ მაცხოვარი გამოეყო სამ მოწაფეს და ბაღის სიღრმეში ერთი საათი ლოცულობდა.

როდესაც უკან გამობრუნდა ისინი *მძინარენი* ნახა. მძინარენი! რატომ ეძინათ? იქნებ უკვე გვიანი იყო? იქნებ მთელი დღე ბევრი იმუშავეს და დაიღალნენ? ბევრი ხომ არ ჭამეს? ლუკას სახარება ზუსტად ამბობს მათი ძილის მიზეზს: „ლოცვის შემდეგ წამოდგა, მივიდა მოწაფეებთან და ნახა ისინი *მნუხარებისაგან ჩაძინებულები*“ (ლუკ. 22:45;).

თავდასხმა მათზეც მზადდებოდა, ამიტომ ისინიც იესოს მსგავსად დამნუხრებულები იყვნენ. უკანასკნელი პურობისას პეტრემ გაბედულად განაცხადა, რომ უმჯობესი იყო მომკვდარიყო, ვიდრე უფალი გაეცა. პეტრეს ეგონა რომ თავისი ძალებით შეძლებდა ბოლომდე შეუპოვარი ყოფილიყო. სხვა მოწაფეებიც ამბობდნენ, რომ ბოლომდე უერთგულებდნენ უფალს. თუმცა

იესომ იცოდა, რომ მას მამის მიმართ, ხოლო მოწაფეებს მის მიმართ ერთგულების რთული გამოცდა ელოდათ წინ.

იესომ თავის მძინარე მოწაფეებს მიმართა:

„მივიდა მოწაფეებთან და ჰპოვა ისინი მძინარენი და უთხრა პეტრეს: „ნუთუ ვერ შესძელით, ერთ საათს გეფხიზლათ ჩემთან ერთად? იფხიზლეთ და ილოცეთ, რომ არ ჩავარდეთ განსაცდელში. სული მხნეა, ხორცი კი უძლური“ (მათ. 26:40-41;)

აქ კიდევ ერთხელ ვხედავთ გასაღებს, ჩვენი მოქმედებებით დავრჩებით ღმერთის ერთგული, თუ მხოლოდ სურვილს და სიტყვებს დავჯერდებით. საჭიროა რომ სიფხიზლით და ლოცვით გავძლიერდეთ. იუდა წერს: „ხოლო თქვენ, საყვარელო, აღაშენეთ თქვენი თავი უწმინდეს რწმენაზე, ილოცეთ სულიწმიდით“ (მუხ. 20). ლოცვა აკავებს ჩვენს სხეულს და შინაგან ადამიანს აშენებს.

ხორცი უძლურია; ის მუდამ შეეცდება ისეთი გზა აირჩიოს, რომელზეც ნაკლები წინააღმდეგობა შეხვდება. ასეთ გზას კი ყველა შემთხვევაში არასწორი მიმართულებით მივყავართ. ჩვენს ხორცს არ უნდა ნუთისოფლის ძლიერ დინებასთან შეწინააღმდეგება. მეორე მხრივ, ლოცვა გვაძლევს შინაგან ძალას, რომელიც ხორცის სურვილებს თრგუნავს. ლოცვა ნათვლემისგან გვიცავს. იესო აცხადებს: „ყოველთვის ილოცეთ და არ მოგბეზრდეთ“ (ლუკ. 18:1;). სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, თუ არ ვილოცებთ, განსაკუთრებით მწუხარების დროს – ჩაგვეძინება.

იმ ღამეს გეთსემანიის ბაღში მოწაფეებს ჩაეძინათ. ისინი წესით ლოცვაში უნდა ყოფილიყვნენ; ვერ გრძნობდნენ მოსალოდნელ საფრთხეს. ისინი არ იყვნენ ფხიზლად, მათ დაიძინეს.

მე და თქვენ დღეს სხვადასხვა საშუალებებით ვაყურებთ სულის გაფრთხილებას: ტელევიზორის ყურებით, ინტერნეტში დროის გაყვანით, მეგობრებისთვის მოკლე ტექსტური შეტყობინებების გაგზავნით, ფეისბუკით ან საკუთარი თავის გემრიელი საკვების შეთავაზებით. რაც დრო გადის, მით უფრო მეტად ნაკლებად მგრძნობიარენი ვხდებით სულიწმიდის გაფრთხილებებისადმი. ამის შედეგია ის, რომ განსაცდელის ჟამს ბრძოლის უნარი აღარ შეგვწევს. ვკარგავთ იმ შეუპოვარ ძალას, რომლის მიღებაც უსასყიდლოდ შეიძლება ღმერთის მადლის მეშვეობით.

იესომ თავისი უახლოესი მეგობრები ამხილა და მათ უთხრა: „იფხიზლეთ და ილოცეთ, რათა არ ცდუნდეთ“ (მათ. 26:41;). იგი ისევ გავიდა სალოცავად, უკან დაბრუნებულს კი მონაფეები ისევ მძინარენი დახვდა. ამჯერად იესოს აღარ გაუღვიძებია და აღარ გაუფრთხილებია ისინი. მათ თავად გააკეთეს არჩევანი.

ღმერთი ერთხელ გაგვაფრთხილებს, შესაძლოა ორჯერაც, მაგრამ თუ ამ გაფრთხილებას უგულვებელვყოფთ, იგი დადუმდება მანამ, სანამ არ მოვინანიებთ. როდესაც განსაცდელი თავს გვატყდება, შენუხებულები ვკითხულობთ: „სად იყავი ღმერთო?“. იგი გვაფრთხილებდა, მაგრამ ჩვენ არ მოვუსმინეთ.

იესო მესამედაც გაშორდა მონაფეებს, რათა კვლავ ელოცა. როცა ლოცვა დაასრულა, მონაფეებს ისევ ეძინათ. და აი, მაშინ მოლაღატე იუდა მცველებთან ერთად მოვიდა ბაღში იესოს შესაპყრობად.

წარმატებასა და მარცხს შორის არსებული ბანსხვეპება

იესომ სიფხიზლისა და მღვიძარების, ლოცვისა და შეუპოვრობის მეშვეობით წარმატებით აღასრულა თავისი მისია. მონაფეებს სურდათ გაბედულები ყოფილიყვნენ; ისინი ფიქრობდნენ, ყოველგვარ განსაცდელს გაუმკლავდებოდნენ, მაგრამ ამისთვის საჭირო ძალა არ გააჩნდათ. აუხდათ იესოს წინასწარმეტყველება, თითოეულმა მათგანმა მარცხი იწვნია: „მაშინ ყველა მონაფემ მიატოვა იგი და გაიქცა“ (მათ. 26:56;). პეტრე თავისი სიტყვის სანინაღმდეგოდ მოიქცა: მან უარყო იესო. პეტრეზე ერთი დადებითი რამ შეიძლება ითქვას – ის იესოს ჩუმიად მიჰყვებოდა. იოანეს გარდა, საკუთარი უსაფრთხოების გამო, ყველამ მაშინვე დატოვა გეთსემანიის ბაღი.

რამდენჯერ გვესმის ჩვენი ქრისტიანი და-ძმების კარგი სურვილები, მაგრამ მათი საქმეები სულ სხვა რამეზე მეტყველებენ. რატომ არის ასე? იმიტომ, რომ ჩვენი და-ძმები იესოს მონაფეების მსგავსად არ ფხიზლობენ და არ არიან მღვიძარენი ლოცვაში! მათი სული მოშურნეა, მაგრამ ხორციით სუსტები არიან. ისინი სათანადოდ არ არიან აღჭურვილები და სასურველ შედეგს ვერ აღწევენ.

პეტრე მოციქულზე უკეთესად ვინ დანერდა „საკუთარი თავის აღჭურვის“ შესახებ? იმ უმნიშვნელოვანეს ღამეს, იგი

გაბედული იყო სიტყვაში, მაგრამ მისი ქმედება სრულიად განსხვავდებოდა. იესომ განსაკუთრებულად გააფრთხილა იგი წინასწარ: „სიმონ, სიმონ! აჰა, სატანამ გამოგიტხოვათ თქვენ, რომ ხორბალივით გაგცხრილოთ“ (ლუკ. 22:31); მაგრამ პეტრეს და დანარჩენებს აკლდათ ის ძალა, რომლის მეშვეობითაც იმ ღამეს მტკიცედ დგომას შეძლებდნენ. ამიტომაც, თავისი ცხოვრების ბოლო წლებში იგი გვაფრთხილებს აღვიჭურვოთ საკუთარი თავი, რომ დასასრული – იქნება ეს ერთი ღამით, ერთი წლით, თუ მთელი ცხოვრების მანძილზე – ძლიერი იყოს.

საკუთარი თავის აღჭურვა ფხიზლად ყოფნას გულისხმობს. ჩვენ ნება არ უნდა მივცეთ ნუთისოფელს ჩაკლას ჩვენში სურვილი ყველაფერში დავემსგავსოთ ქრისტეს. ჩვენ ყოველთვის ფხიზლად უნდა ვიყოთ, რათა არ გამოგვეპაროს ეშმაკის მზაკვრობანი, რომელთაც ჩვენი განადგურება შეუძლია.

წინ აღუდექით ეშმაკს

„მღვიძარენი იყავით და იფხიზლეთ, რადგან თქვენი მოწინააღმდეგე ეშმაკი დაძრწის, როგორც მბრძღვინავი ლომი და, ეძებს ვინ ჩაყლაპოს. წინ აღუდექით მას მტკიცე რწმენით“

1 პეტრე 5:8-9;

წიგნის ამ ნაწილში ჩვენ შევეხებით საკითხს, რომელიც უშუალოდ ეხება ბრძოლას. პეტრე გვაუწყებს, რომ ეშმაკი (თავისი დამქაშებით) დაძრწის, როგორც მბრძღვინავი ლომი და ეძებს ვინ ჩაყლაპოს.

უნდა ითქვას, რომ ლომი ეშმაკის იდენტიურობას არ წარმოადგენს; წმინდა წერილში იგი მოხსენიებულია, როგორც გველი, გველეშაპი, ქურდი და სხვა, მაგრამ არა როგორც ლომი. ლომი არის იესო – „ლომი იუდას ტომიდან“ (გამოცხ. 5:5;). პეტრეს მხედველობაში აქვს ის, რომ ეშმაკი, როგორც მშვიერი ლომი, ეძებს ნადავლს. ის ნამდვილად გადაყლაპავს მსხვერპლს თუ ამის საშუალება მიეცემა. კარგად გააცნობიერეთ, იგი დამარცხებული მტერია, თუმცა ამავედროულად სასტიკი მოწინააღმდეგე, და ჩვენი მხრიდან სერიოზულ მიდგომას საჭიროებს. მას ჩვენს მიმართ არანაირი სიბრაღული არ გააჩნია და მხოლოდ ერთი რამ ამოძრავებს: მოკლას, მოიპაროს და გაანადგუროს.

თუ ტანზანიაში კაციჭამია ლომების ტერიტორიაზე მოხვდები, ნამდვილად არ ისურვებ იმ მიდამოებში იარაღის გარეშე ფეხით სიარულს. უიარალოდ დიდი შანსია, რომ ცოცხალი ველარ დაბრუნდე. გონიერი კაცი თან შაშხანას იქონიებდა და მისი გამოყენების წესებიც ეცოდინებოდა. თუ შეიარაღებული, ფხიზელი და მღვიძარე ხარ, მაშინ მზადყოფნაში იმყოფები, რათა იბრძოლო და გაიმარჯვო. ასეთ შემთხვევაში ბრძოლიდან უვნებელი გამოხვალ. სწორედ ამაზე ამახვილებს პეტრე ყურადღებას.

წინ აღუდექით ეშმაკს

მე-9 მუხლში პეტრე ხაზგასმით მიგვითითებს წინ აღუდგეთ (შევეწინააღმდეგოთ) ეშმაკს. ბერძნულად სიტყვა „შენინააღმდეგება“ გამოითქმის, როგორც „აუთისტემი“ (authistemi). თაიერი ამ სიტყვის შემდეგ განსაზღვრებას იძლევა: „საწინააღმდეგოდ სვლა, შეწინააღმდეგება“. სთრონგი კი მას განმარტავს, როგორც „პირისპირ დგომა, წინააღმდეგ გამოსვლა“. ჩემს ლექსიკონში კი „წინ აღუდექი“ განიმარტება, როგორც „შეჩერება მოქმედებით ან არგუმენტით“. უდაოდ, ეს სიტყვა სასტიკ ბრძოლას, აგრესიულ კონფლიქტს გამოხატავს.

ვემზადებით რა შეიარაღებული კონფლიქტისთვის, წავიკითხოთ იესოს სიტყვები: „აჰა გაძლევთ თქვენ ხელმწიფებას ... დასათრგუნავად მტრის ყოველი ძალისა; თქვენ კი არაფერი გვენებათ“ (ლუკ. 10:19;). ეს სიტყვები გვამხნევენ! ღმერთის აღთქმა გვარწმუნებს, რომ თუ შევიმოსებით მისი ძლიერი მადლით, ვერავინ და ვერაფერი მოგვაყენებს ზიანს – თვით ეშმაკიც კი! ეს ფრიად მნიშვნელოვანია!

მაგრამ, ამისათვის საჭიროა ჩვენთვის მოცემული ძალა გამოვიყენოთ. თუ ასე არ მოვიქცევით აღთქმა ვერ იმოქმედებს და მტერი ზიანს მოგვაყენებს. სწორედ ამიტომ გვეუბნება პეტრე წინ აღუდგეთ ეშმაკს. იგი არ ამბობს: „ილოცეთ და ღმერთს სთხოვეთ მოგაშოროთ იგი“. ჩვენ გაბედულად, მიზანდასახულად და მთელი ძალით უნდა შევეწინააღმდეგოთ მას.

წმინდა წერილში ვერსად ვერ შეხვდებით მუხლს, რომელიც გვასწავლის, რომ ღმერთს უნდა ვთხოვდეთ ჩვენი ცხოვრებიდან ეშმაკი განდევნოს. საქმე იმაშია, რომ მას ამის გაკეთება არ შეუძლია! თქვენ, ალბათ, ფიქრობთ, რომ გავგიჟდი, როცა სიტყვას „არ შეუძლია“ ღმერთთან მიმართებაში ვიყენებ. მაგრამ ეს სიმართლეა. ღმერთმა მთელი ძალაუფლება ადამიანს მისცა დედამიწაზე და ის საკუთარ სიტყვას ვერ შეცვლის. სწორედ ეს იყო მიზეზი იმისა, რომ უფალმა ხელი არ შეუშალა გველისა და ადამის საუბარს ედემის ბაღში. აი, რატომ გახდა

თავისი გადანყვეტილებით, ღმერთმა მთელი ძალაუფლება ქრისტეს გადასცა, ქრისტემ კი — ჩვენ.

საჭირო იესოს მოსვლა მიწაზე, მას უნდა დაემარცხებინა ეშმაკი. აი, რატომ უნდა შეწინააღმდეგოს ქრისტეს სხეული (ეკლესია) სატანას და მის დამქაშებს.

თავისი გადანყვეტილებით, ღმერთმა მთელი ძალაუფლება

ქრისტეს გადასცა, ქრისტემ კი – ჩვენ. ჩვენ, როგორც მის სხეულს, გვმართებს ბრძოლა. წმინდა წერილის თანახმად ეს არის „კეთილი ბრძოლა“ (იხ. 1 ტიმ. 6:12;).

ჩვენი საშუალებით მაგალითი

თუ ჩვენ გვინდა ვისწავლოთ ეშმაკისთვის წინააღმდეგობის განევა, ვინ არის ამის საუკეთესო მაგალითი თუ არა თავად უფალი? განსაკუთრებით ბევრს შევიტყობთ იმ პერიოდის შესწავლით, როდესაც იესო უდაბნოში იცდებოდა:

„იესო სულიწმიდით აღვსილი დაბრუნდა იორდანედან და სულით გაყვანილ იქნა უდაბნოში და ორმოც დღეს სცდიდა მას ეშმაკი“ (ლუკ. 4:1-2;)

მტრისაგან მოვლენილი გამოცდა ორმოცი დღის მანძილზე გრძელდებოდა. ეს ნიშნავს, რომ იესო წინააღმდეგობას უწევდა. ბიბლიაში ჩანერილი პირველი კონფრონტაცია მოხდა ორმოცი დღის მიწურულს. ეს იყო ბოროტის მცდელობა იესო ეცდუნებინა გამოეყენებინა თავისი ღვთიური ძალაუფლება და დაემტკიცებინა, რომ ის ჭეშმარიტად ღმერთის ძეა. იესოს შიოდა, ამიტომაც მტერმა შესთავაზა ქვეები პურებად ექცია. იესომ კი მიუგო: „არა მხოლოდ პურით ცოცხლობს კაცი, არამედ ღვთის პირიდან გამომავალი ყოველი სიტყვით“ (მათ. 4:4;).

ამ სიტუაციიდან სულ ცოტა სამი გაკვეთილი შეგვიძლია მივიღოთ. პირველი, იესო მიხვდა, რომ ეს იყო ცდუნება და მამინვე გაერკვა საქმის არსში. ის არც კი დაფიქრებულა სატანის შემოთავაზებაზე. ჩვენ უნდა მივბაძოდ ქრისტეს.

მეორე (და ძალიან მნიშვნელოვანი), იესო პირდაპირ ელაპარაკებოდა ეშმაკს. ის მამას არ სთხოვდა მისთვის საცდური აერიდებინა. არც ირიბად ურთიერთობდა ეშმაკთან. ის არ ეუბნებოდა მას ასეთ სიტყვებს: „ღმერთის ნება არ არის სატანამ ჩემზე გაიმარჯვოს, ამიტომ მე არ ავყვები ამ ცდუნებას“. არა, იესო პირდაპირი იყო სატანასთან მიმართებაში. ჩვენ, შენც და მეც, ასე უნდა მოვიქცეთ. დაწერილია: „არ მისცეთ ეშმაკს შანსი“ (ეფეს. 4:27; ინგ. თარგ).

და ბოლოს, იესო ღვთის დაწერილ სიტყვას ციტირებდა. ყურადღება მიაქციეთ მის ნათქვამს: „დაწერილია“. რატომ

არის ეს ასე მნიშვნელოვანი? იმიტომ, რომ ღმერთის სიტყვა – ჩვენი მახვილია. პავლე ამბობს: „და აიღეთ ... სულის მახვილი, რომელიც არის ღვთის სიტყვა“ (ეფეს. 6:17;). ღმერთის სიტყვა არა ფიზიკური, არამედ სულიერი იარაღია და ამავედროულად, არაორდინალური. იესომ თავისი სულიერი მახვილით განგმირა მტერი და რასაკვირველია, დაამარცხა კიდეც. მტერი არ ნებდებოდა, მან მიიღო მტკივნეული დარტყმა და განაგრძო იესოზე თავდასხმები.

შემდეგი მცდელობის დროს სატანა მოკლე და იოლ გზას სთავაზობს იესოს იმის დასაბრუნებლად, რაც ადამმა შეცოდების შედეგად დაკარგა, კერძოდ, „მსოფლიოს ყველა სამეფო“ (მათ.4:5;). იესოს მხოლოდ თაყვანი უნდა ეცა მისთვის. მაგრამ ქრისტემ მიუგო: „გამშორდი სატანავ! დაწერილია: „უფალს, შენს ღმერთს, ეცი თაყვანი და მხოლოდ მას ემსახურე“ (ლუკ. 4:8;).

იესომ მტერს უთხრა გაშორებოდა მას. ეს ჩვენთვის გაკვეთილი უნდა იყოს – გაბედულად უნდა ვუბრძანოთ ბოროტს: „გამშორდი!“. შემდეგ იესომ კვლავ გამოიყენა ღვთის სიტყვა, რათა კიდეც ერთხელ მიეყენებინა დარტყმა თავისი მტრისათვის.

ეს გამოცდა გაგრძელდა მანამ, სანამ ეშმაკმა ყველა თავისი ხრიკი არ გამოიყენა, რომელთა მოძიება ამ ერთი შეხვედრისთვის შეძლო. ლუკა წერს: „ეშმაკი გაშორდა მას სხვა ჟამის მოლოდინში“ (4:13;).

დაბრკოლება ხუცისისთვის

რამდენიმე წლის წინ ერთი ხუცესი, რომელსაც პირობითად კენს დავარქმევ, ოფისში მესტუმრა. კენი ახალგაზრდა, ძლიერი და წარმოსადეგი პიროვნება გახლდათ, რომელსაც ბრწყინვალე ცოლ-შვილი ჰყავდა. წარსულში იგი წარკოტიკებით უკანონო ვაჭრობას ეწეოდა. კენი იმდენად მადლობელი იყო ღმერთის იმისათვის, რომ მან შეაძლებინა ამ საქმიანობისათვის თავი დაენებებინა და იხსნა ამ ჯოჯოხეთიდან, ქება-დიდების მსახურების დროს მას ხშირად ატირებულს ნახავდით. ქრისტესადმი მისი დიდი სიყვარულის გამო, ამ ადამიანის მიმართ კარგი დამოკიდებულება ჩამომიყალიბდა. კენი კარგი მეუღლე და მზრუნველი მამა იყო. მან იცოდა, რომ ბევრი ეპატია და ამიტომაც ძალიან უყვარდა.

ბოლო თვეების მანძილზე იგი რთულ ბრძოლაში აღმოჩნდა და ამის შესახებ არავის არაფერს არ ეუბნებოდა. თუმცა, ბოლოს ველარ გაუძლო და გადანწყვიტა თავისი მდგომარეობა ჩემთვის გაეზიარებინა. როცა ის ჩემს ოფისში შემოვიდა, დატანჯული კაცის შესახედაობა ჰქონდა.

„რაშია საქმე?“ – ვკითხე მას.

კენმა თავისი ოჯახის ისტორია მიაშობო. მის ოჯახში ბევრი მამრობითი სქესის პიროვნება ადრეულ ასაკში გულის დაავადებით გარდაიცვალა. „ჯონ, გამუდმებით იმის შიშში ვარ, რომ გულის შეტევით მოვკვდები“ – მითხრა მან. „ექიმთან ვიყავი, გამოკვლევები ჩავიტარე და ყველაფერი რიგზეა. მაგრამ მაინც ვერ ვიშორებ უეცარი სიკვდილის მოლოდინით გამონვეულ შიშს. მიჭირს მასთან გამკლავება, ოფლი მასხამს და ტანსაცმელი სულ მთლად მისველდება. ეს უფრო ღამე ხდება ან მაშინ, როდესაც მარტო ვრჩები, ზოგჯერ ეკლესიაში ყოფნის დროსაც კი მემართება. ვერ ვაკონტროლებ ამ შიშს, ის უეცრად მოდის, გაფრთხილების გარეშე და მთლიანად მიპყრობს.“

მთელი გულით ვლოცულობ. ვთხოვ უფალს გამანთავისუფლოს ამ შიშისგან და მისგან გამონვეული საშინელი შეგრძნებებისგან“.

და აი, აქ მე დავიწყე.

„კენ, სწორედ ამის გამო ვერ იღებ შედეგს. ღმერთის წინაშე კი ლოცულობ, მაგრამ პირდაპირ ეშმაკს არ მიმართავ, როგორც ამას იესო აკეთებდა უდაბნოში გამოცდის დროს. ღმერთის სიტყვა გვასწავლის: „წინაღუდექით ეშმაკს და ის გაიქცევა თქვენგან“ (იაკ. 4:7;). აი, ასე უნდა მოიქცე! იესომ დაამარცხა სატანა, მაგრამ შემდეგ ის ზეცად ამაღლდა და მამის მარჯვნივ დაჯდა. ზეცად ამაღლებამდე მოგვცა ძალა და ძალაუფლება, რათა მისი ნება გამოვიყენოთ დამარცხებული მტრის მიმართ. იესო გარკვევით ამბობს: „სულები გემორჩილებიან“ (ლუკ. 10:20;). ისინი უნდა გვემორჩილებოდნენ. ჩვენ დაგვავალებს გამოვიყენოთ ღვთის სიტყვა, მივმართოთ მტერს და ვუბრძანოთ დაემორჩილოს ღმერთის აღთქმას.“

ჩემი მეგობარი ყურადღებით მისმენდა: „კენ, ჩემს ცხოვრებაშიც დგება ხოლმე ისეთი პერიოდი როდესაც მტერი მიტევს და სიტუაცია იწყებს კონტროლიდან გამოსვლას. ამ დროს მივდივარ განმარტოებულ ადგილას, სადაც უფლის გარდა ვერავინ მომისმენს. შემდეგ ხმამაღლა შევძახებ ხოლმე უფალს მთელი ჩემი არსებით – სულით, სამშვიინველით და სხეულით.“

სხეული მოცემულ შემთხვევაში ნიშნავს ჩემს ხმას და ამიტომ ვამბობ: „კარგი ეშმაკო, რადგან ომი გინდა, მიიღებ! მაგრამ ნინასნარ იცოდე, რომ დამარცხდები, რადგან მე მაქვს მახვილი, შენ კი არა. ამიტომ ავიღებ ამ მახვილს და დაგანაკუნებ და თუ მაშინაც არ გამშორდები, იმ ნაკუნებს უფრო დავანანევრებ მანამ, სანამ ძრწოლვით არ მომშორდები. ახლა კი იცოდე, ღმერთის სიტყვა ამბობს...“.

კენი გულმოდგინედ მისმენდა. მე მას ვუზიარებდი მუხლებს განკურნების, შიშისგან გათავისუფლების, უზრუნველყოფის და თავისუფლების შესახებ. ვუჩვენე, თუ როგორ შეიძლება დანერილი სიტყვა საბრძოლო მახვილად აქციო. კენს ვუთხარი, რომ მან პირდაპირ შიშის სულს უნდა მიმართოს. ცოტა კიდევ ვისაუბრეთ, მერე ვილოცე მისთვის და ის წავიდა.

ექვსი თვის შემდეგ სერიოზული გამომეტყველებით მოვიდა. შევატყვე ისევ დამძიმებული იყო. მივხვდი რა მდგომარეობაშიც იმყოფებოდა.

„ჯონ, ახლა ყველაფერი უარესადაა“ – მითხრა მან. „შიშთან ბრძოლა ახლა უფრო ხშირად მიწევს, ვიდრე ექვსი თვის უკან. თითქმის ყოველდღე: სულ ვოფლიანობ, ტანსაცმელი გასანური ხდება, გაბედულება დავკარგე. ძალიან მიჭირს სხვა ადამიანებს მოვემსახურო პირადი ბრძოლების გამო“.

კენი გადმოიხარა ჩემკენ და უნუგემო მდგომარეობაში მყოფმა აღიარა: „ჯონ ვიმარხულე, ვილოცე კიდევ, ღმერთს შევთხოვდი დამხმარებოდა, მაგრამ პასუხი ვერ მივიღე. ნამდვილად შევიშლები“.

მაშინ მე მას ვკითხე: „კენ თუ გააკეთე ის, რაც გთხოვე ამ რამდენიმე თვის უკან? განმარტოვებულ ადგილას თუ გადიოდი და იქ თუ ებრძოდი ეშმაკს პირისპირ? ღმერთის სიტყვით ელაპარაკებოდი მას?“.

– „იცი ... სიმართლე რომ ვთქვა, არა“.

მე გავბრაზდი: „კენ, არაფერი მოხდება, არაფერი შეიცვლება მანამ, სანამ პირდაპირ არ შეებრძოლები მტერს სულის მახვილით, ღმერთის სიტყვით“.

მან თავი ჩაღუნა, ჩანდა რომ წასვლას აპირებდა. კენმა ჩემი რჩევები არ გაითვალისწინა, არ დაიჯერა, მაგრამ მაინც მოვიდა, რადგან იცოდა სხვა ადამიანებს დახმარება მიუღიათ ჩემგან. ის რწმენის კაცი გახლდათ და ნამდვილად სჯეროდა, რომ ღმერთი თავისი ძალით უპასუხებდა მის თხოვნას. მაგრამ რადგანაც შედეგს ვერ ხედავდა, შენუხებული იყო.

ვფიქრობდი, რომელი მაგალითი მომეყვანა მისთვის და უეცრად სულიწმიდამ კარგი ილუსტრაცია გამახსენა: „კენ, ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტი შტატების შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალია. მარტივად რომ ვთქვათ, ის მთელი სამხედრო პერსონალის მეთაური, ლიდერი და უფროსია.“

წარმოიდგინე ჩვენი რომელიმე ჯარისკაცი ერაყში, ბრძოლის ველზე. მტერი ყველა მხრიდან უტევეს, მაგრამ ეს ჯარისკაცი არ ისვრის საპასუხოდ. შეშინებული რადიო გადამცემთან მიდის და თეთრ სახლში რეკავს. ჯარისკაცი პრეზიდენტს ეუბნება: „ბატონო პრეზიდენტო, ძლიერი ცეცხლი გამიხსნეს. მტერი მესვრის და ჩემი განადგურება უნდა. ბატონო პრეზიდენტო, გთხოვთ მოდით და გაანადგურეთ მტერი, რომელიც ჩემს სიცოცხლეს მოსპობით ემუქრება. ძალიან მეშინია, გემუდარებით დამეხმარეთ“.

კენის ვკითხე: „მართალია ეს ჯარისკაცი განსაცდელშია, მაგრამ, როგორ ფიქრობ, რა პასუხს გასცემს პრეზიდენტი?“.

ჩემს მიერ დასმულ კითხვას თავად ვუპასუხე: „პრეზიდენტი დაუყვირებს ამ ჯარისკაცს: „მე რას მირეკავ? საუკეთესო სამხედრო წვრთნები გაიარე, რაც კი შეიძლება არსებობდეს. საუკეთესო იარაღით აღჭურვე. ამერიკის შეერთებული შტატების სახელით ძალაუფლება მოგანიჭე მტრის გასანადგურებლად. ჯარისკაცო, გვერდზე გადადე ეგ ყურმილი და შეებრძოლე მტერს!“. ამის შემდეგ პრეზიდენტი დაკიდებს ყურმილს და იმედიანად იქნება, რომ ჯარისკაცი მასზე დაკისრებულ დავალებას შეასრულებს“.

კენს თვალეები გაუბრწყინდა.

„კენ“ – ვაგრძელებდი მე – „შენ მახვილს ფლობ, შენი მტერი კი – არა. ის მთლად იარაღაყრილია, რადგან „უფალმა განაიარაღა მთავრობანი და ხელმწიფებანი და სააშკარაოდ შეარცხვინა“ (კოლ. 2:15);. შენ კანონიერი იარაღის მფლობელი ხარ; მტერს კი მხოლოდ შეშინებით შეუძლია შენთან ბრძოლა. და მხოლოდ ეს როდია – შენ გაქვს ძალაუფლება იესოს სახელით. დაწერილია, რომ „ყოველი მუხლი მოიდრიკება მის წინაშე და ყველა ენა აღიარებს მის უფლობას“ (ფილ. 2:10-11);.

– „შენ მოგეცა ღმერთის საჭურველი: სიმართლის ჯავშანი, რწმენის ფარი, ხსნის ჩაჩქანი და სხვა. შენი რწმენის ფარი მტრის მიერ ნასროლ არა ზოგიერთ, არამედ ყველა ისარს მოიგერიებს. ღმერთმა თავის სიტყვაში გითხრა: „შენსკენ მომართული ყოველი იარაღი გაცუდდება, და ყოველი

ენა სასამართლოზე შენს წინააღმდეგ მეტყველი, შენს მიერ დადანაშაულებდა. ეს აღთქმა უფლის მსახურებს ეკუთვნით“ (ეს. 54:17;). კენ, ღმერთი კონკრეტულად გეუბნება, რომ თავად უნდა იბრძოლო. ის არ იბრძოლებს შენს მაგივრად; შენ უნდა მიმართო ეშმაკს. ღმერთს ურეკავ, მაგრამ ღმერთი გეუბნება – პრეზიდენტის მსგავსად – „ესროლე მტერს!“ ან „განგმირე იგი მახვილით!“.

კენი მიყურებდა. მან სიბრძნე დაინახა იმ მაგალითში, რომელიც უფალმა მომანოდა მისთვის გასაზიარებლად. კენი ოფისიდან იმედით და რწმენით აღვსილი წავიდა. სამი კვირის შემდეგ ისევ მესტუმრა. მის სახეს ღიმილი ამშვენებდა, თვალები უბრწყინავდა და ხმაში სიმხნევე ეტყობოდა.

– „ჯონ უნდა მოგიყვე რაც მოხდა!“

– მოუთმენლად ველოდი ამბის გაგებას.

– „კვირა დილას ეკლესიაში მივდიოდი და კვლავ დამეწყო“, – თქვა კენმა.

– „გულის შეტევით სიკვდილის შიშმა მომიცვა. ოფლმა დამასხა და ტანსაცმელი სულ მთლად დამისველდა. მაგრამ უწინდებურად ღმერთისთვის თხოვნა-მუდარა აღარ დავიწყე. უკვე ყელში მქონდა ამოსული. ეშმაკზე გავბრაზდი საშინლად. მრისხანებამ დუღილი დაიწყო ჩემში. ისე, რომ გვერდზე მჯდომი ჩემი ცოლისთვის ყურადღებაც არ მიმიქცევია, მუშტი დავარტყი მანქანის წინა მხარეს. ჩემი მეუღლე შიშისგან შეხტა. მე დავიყვირე: „ეშმაკო, მორჩა, დავიღალე შენით და ამ შიშებით!“ – და შემდეგ ხმამაღლა, მთელი ძალით დავიწყე იმის ციტირება, თუ რას ამბობდა ღმერთი ჩემი სიცოცხლის შესახებ“.

– „ჯონ, როცა მანქანას მუშტი დავცხე და დავიყვირე – „ეშმაკო, გეყო“ – უეცრად ხილვა მომეცა. ვიხილე ზეცა და ტახტზე მჯდომი იესო, და რა წამსაც სატანას შევუტყი, დავინახე იესო, რომელიც სიხარულისგან წამოდგა, ხელები მაღლა ასწია და შესძახა: „დიახ!“.

კენმა სიცილი დაიწყო და თქვა: „ჯონ, თითქოს იესო ამბობდა: „შენგან დიდი ხანია ამას ველოდი. მიხარია, რომ ბოლოს მაინც ასე მოიქეცი“.

ამის შემდეგ კენი აღარასოდეს დანებებია შიშს. აღარ განუცდია ამ შიშებით გამოწვეული დეპრესია. მას შემდეგ ოც წელზე მეტი გავიდა. ის ღმერთის ძვირფასი კაცი ისევ ცოცხალია, ჯანმრთელია და ამერიკის შეერთებულ შტატებში ეკლესიას მწყემსავს. იგი ძალიან კარგად არის – ფიზიკურადაც და სულიერადაც.

შენინაალმდებე შეუპოვრად

მოდით, უფრო დაკვირვებით წავიკითხოთ პეტრეს სიტყვები:

„მღვიძარენი იყავით და იფხიზლეთ, რადგან თქვენი მონინაალმდებე ეშმაკი დაძრნის, როგორც მბრძღვინავი ლომი და, ეძებს ვინ ჩაყლაპოს. წინ აღუდექით მას მტკიცე რწმენით“ (1 პეტრ. 5:8-9);

თუ პირველ თავს გავიხსენებთ, სიტყვა *შენინაალმდებე*ბა, შეუპოვრობის სინონიმია. ბიბლია არ გვასწავლის იმას, რომ თუ მტერს ერთხელ შევეწინააღმდეგებით, ის მეორედ აღარ მოვა და აღარ შეგვებრძოლება. არა, პირიქით: ის კიდევ და კიდევ შეეცდება ამის გაკეთებას. წლების განმავლობაში დავინახე, რომ სწორედ ამ საკითხში კარგავენ ქრისტიანები მოშურნეობას და მარცხს განიცდიან. ისინი ფიქრობენ: „აღბათ, მე ეს არ გამომდის“ ან „ის არ გამაჩნია, რაც ამ ბრძოლას სჭირდება“. ეს დიდი ტყუილია, რომელსაც არასოდეს არ უნდა ავყვეთ.

კიდევ ერთ ისტორიას გაგიზიარებთ, რომელიც უკეთ დაგეხმარებათ ამ საკითხის გაგებაში. ლიზას პატარაობაში ჭვალა აწუხებდა. ეს გართულება ჩვილ ბავშვებს ემართებათ. რა თქმა უნდა, ყველა პატარა ბავშვი ტირის, მაგრამ ბავშვი, რომელსაც ჭვალა ადგება, ზოგჯერ რამდენიმე საათი გაუთავებლად ტირის, რადგან ტკივილს ვერაფერი ვერ უყუჩებს. ასეთი მდგომარეობა შეიძლება თვეობით გაგრძელდეს. ექიმებმა ზუსტად არ იციან, რა არის ამ დაავადების გამომწვევი მიზეზი, მაგრამ ბევრს მიაჩნია, რომ ის ჩამოუყალიბებელი საჭმლის მომნელებელი სისტემის შედეგად ვითარდება.

ჩვენს პირველ შვილს, ედისონსაც ჰქონდა ეს დაავადება. მახსოვს, როგორ ტიროდა იგი უმიზეზოდ. თავიდან ეს მდგომარეობა უსასრულოდ მეჩვენებოდა. ვარწევდით, ბეჭებზე ხელს ვუთათუნებდით და ვუმღეროდით, თუმცა ის მაინც აგრძელებდა ჩხავილს. უმწეო მდგომარეობაში ვიყავით, რადგან საკუთარ შვილს ვერაფერს ვშველოდით. ხანდახან მკლავებზე დავინვენდი და ტკივილს ვუბრძანებდი დაეტოვებინა იგი. პირდაპირ მის საჭმლის მომნელებელ სისტემას ველაპარაკებოდი. შემდეგ ხმამაღლა ვლოცულობდი სულით და ედისონს, ამასობაში, ჩაეძინებოდა ხოლმე.

ერთ საღამოს ლიზა სააბაზანოში იყო შესული, მე კი უკვე ლოგინში ვინექი, დაძინებას ვაპირებდი. უეცრად ბავშვის ოთახიდან შემადრწუნებელი ტირილის ხმა შემომესმა.

– „ჯონ ისევ ჭვალის ამბავია!“ – გამომძახა ლიზამ.

წამოვდექი და საათს შევხედე. უკვე პირველის თერთმეტი წუთი იყო. ბავშვის ოთახისკენ გავიქეცი, ედისონი ხელში ავიტაცე და ტკივილს იესოს სახელით ბავშვის სხეულის დატოვება ვუბრძანე. შემდეგ სულით ლოცვა დავინწყე მანამ, სანამ ედისონმა არ ჩაიძინა. ამას დაახლოებით თხუთმეტი წუთი დასჭირდა.

მეორე ღამეს უკვე ორივენი ვინექით და ისევ საშინელი ტირილის ხმამ აგვაფორიაქა. ვალიარებ, თავიდან ვიფიქრე: „ეს არ ჭრის! ამდენს ვლოცულობ მისთვის და უკეთესობა არ არის. შედეგს ვერ აღწევ, რწმენა არ გაქვს“. თავს ძალა დავატანე, რომ ეს ფიქრები უკუმეგდო და იმაზე მეფიქრა, თუ რას ამბობდა ღმერთის სიტყვა პასუხგაცემული ლოცვის შესახებ. ლიზას ვუთხარი: „მე მივხედავ ამ საქმეს“.

ავდექი და საათს შევხედე. ისევ პირველის თერთმეტი წუთი იყო. „დამთხვევა“, – გავიფიქრე მე. ედისონის ოთახში შევედი, გულში მაგრად ჩავიხუტე, ტკივილს ვუბრძანე იესოს სახელით, რომ გამორებოდა ჩემს შვილს და სულით ვლოცულობდი მანამ, სანამ ედისონს არ ჩაეძინა. ამას ისევ 10-15 წუთი დასჭირდა.

მეორე საღამოს ლიზა ისევ სააბაზანოში იყო შესული მაკიაჟის მოსაშორებლად, მე კი უკვე სანოლში ვინექი. ამჯერადაც საძინებლიდან საშინელი ტირილის ხმა მოგვესმა. ფიქრები რომელიც მომეძალა წინანდელზე უფრო ძლიერი იყო: „ჯონ, თითქმის ორი კვირაა, რაც ედისონისთვის ლოცულობ. გუშინაც ილოცე, იმის წინაც. შეეგუე სინამდვილეს; შენი მცდელობით ვერაფერს შევლი ამ მდგომარეობას! შენს ლოცვას შედეგი არ მოაქვს!“ – ისევ ღმერთის სიტყვით შევეწინააღმდეგე ამ აზრებს და სანოლიდან წამოვდექი.

საათს შევხედე. ვიფიქრე თვალი ხომ არ მატყუებს მეთქი. მესამე საღამოს კვლავ ზუსტად პირველის თერთმეტ წუთზე გაისმა ბავშვის ტირილის ხმა. საძინებელში შევიჭერი, ხელში ავიტაცე ჩემი ტანჯული შვილი და ხელი მკერდზე დავადე. დავხედე ჩემს პატარა ბიჭს, და ვიგრძენი, რომ მხოლოდ მე არ დავყურებდი მას; ჩემი თვალებიდან უფალი უყურებდა.

განრისხებული გავყვიროდი: „ჭვალის და უძღურების სულო, ყელში ამოვიდა ჩემი შვილის ტანჯვა! ვამსხვრევ იმ წყევლას, რომელიც ლიზას ოჯახიდან გადმოვიდა, და იესოს სახელით გიბრძანებ შენი ბინძური ხელები მოაშორე ედისონს! ახლავე გამორდი აქაურობას და აღარასოდეს დაბრუნდე!“. შეიძლება იფიქრო, რომ ასეთი სიტყვები უფრო ცუდ მდგომარეობაში ჩააგდებდა ჩემს შვილს, მაგრამ სრულიად საპირისპირო რამ

მოხდა. პატარა ედისონმა მყისვე შეწყვიტა ტირილი, საყვარლად შემომხედა, თვალები დახუჭა და დაიძინა. ეს იყო ბოლო შემთხვევა, როდესაც მან ჭვალის გამო იტირა. იმ ღამის შემდეგ ედისონი ნორმალური, ბედნიერი ბავშვი იყო. მტერი ბევრს ეცადა; დაიღალა მახვილისგან მიყენებული ჭრილობებით. განეშორა ედისონს და აღარ დაბრუნებულა.

დაახლოებით სამი წლის შემდეგ მეორე შვილი, ოსტინი შეგვეძინა. დაბადებიდან რამდენიმე თვეში მასაც მსგავსი სიმპტომები აღმოაჩნდა. მე უკვე ვიცოდი რაშიც იყო საქმე და ამიტომ მზად ვიყავი კიდევ ერთი ბრძოლისათვის. ერთი-ორჯერ ძალაუფლების სიტყვები ვახსენე და საშინელი ტკივილი შეწყდა. ჭვალი რამდენიმე დღეში სრულიად გაქრა და მას ოსტინი აღარასოდეს შეუწუხებია. როდესაც ჩვენი მესამე შვილი დაიბადა რამდენიმე წლის შემდეგ, მას ამ მხრივ არანაირი პრობლემა არ ქონია. ეს ჯადოსნური წრე დაირღვა. წარმომიდგენია, მტერი რას ფიქრობდა: „შეტევა კიდევ რომ მოვინდომო, მახვილით – ღმერთის სიტყვით – ჭრილობებს მომაყენებენ“.

ძვირფასო მეგობარო, ეშმაკს შეენინაალმდეგე შეუპოვრად. შერისხე იგი ქრისტეს მიერ მოცემული ძალაუფლებით.

ჩვენი მცდელობა გავთავისუფლდეთ ბორკილებისგან უფრო დიდი უნდა იყოს, ვიდრე სირთულეების მცდელობა - დაგვიმონოს.

არ დამავინყდება ის დამონმება, რომელსაც ერთი არაჩვეულებრივი მისიონერი მექსიკაში ინდიელებს უზიარებდა. ის ძირითადად მთებზე შეფენილ პატარა სოფლებში შრომობდა და მისი გუნდის მსახურების შედეგად ამ სოფლების თითქმის ყოველი მოსახლე ქრისტიანი გახდა. ერთ ღამეს იგი ამ სოფლის მაცხოვრებლებმა გააღვიძეს. ისინი შეშინებულები იყვნენ. უთხრეს, რომ ერთ ცოლ-ქმარს, რომლებიც მათ ეკლესიაში დადიოდნენ, ეს-ეს არის შვილი გარდაეცვალა. ოჯახის წევრები ითხოვდნენ მისიონერი მათთან მისულიყო და ელოცა. ის მაშინვე ადგა, მათ სახლში მივიდა და სიკვდილის სულს უბრძანა ბავშვის სხეული დაეტოვებინა. რამდენიმე წუთში პატარამ ხველება, ცემინება და სუნთქვა დაიწყო. ბავშვი სიცოცხლეს დაუბრუნდა! ყველა ზეიმობდა. მისიონერი დაბრუნდა და სახლში და დაიძინა.

ცოტა ხანში მის კარებზე ისევ კაკუნი გაისმა. ბავშვი ისევ გარდაცვლილიყო. მისიონერი კვლავ წამოდგა, შერისხა სიკვდილის სული და ბავშვი გაცოცხლდა. მისიონერი ამბობდა, რომ იმ ღამეს იგი რამდენჯერმე შეენინაალმდეგა სიკვდილს მანამ, სანამ არ გამოვრდა ბავშვს.

ბავშვმა განაგრძო სიცოცხლე და იმ დროისთვის, როცა მის-
იონერი ამ ისტორიას ამონმებდა, ის ბავშვი იმ სოფელში ერთ-
ერთი ჯანმრთელი ადამიანი იყო.

იდეით მტკიცედ

ხშირად ვხედავ, როგორ იტანჯებიან მორწმუნეები ახლო-
ბლების დაკარგვით გამოწვეული ტკივილით. კეთილგონიერი
ადამიანები ნამდვილად იღებენ ღმერთისგან კურთხევებს,
განკურნებას და სასნაულებს, მაგრამ რამდენიმე დღეში,
თვეში ან წელში ისინი ისევ კარგავენ იმას, რაც ღმერთის-
გან მიიღეს. ამიტომ გვასწავლის ბიბლია: „კეთილს ჩაეჭიდეთ“
(1 თეს. 5:21;). ყოველ მორწმუნეს უნდა ახსოვდეს ეს სიტყვები
და მტკიცედ უნდა იდგეს. ეს მე ჩემი ქრისტიანული ცხოვრების
ადრეულ ეტაპზე ვისწავლე.

თინეიჯერობის პერიოდში წელის ტკივილები მტანჯავდა.
ერთი წლის მორწმუნე ვიყავი და მეგობართან ერთად ეკლესი-
აში წავედი. ქალმა, რომელიც მსახურებას უძღვებოდა, თქვა:
„აქ არის პიროვნება, რომელსაც წელის ტკივილი აწუხებს. გან-
საკუთრებით კი წელის ქვედა ნაწილში გრძნობს ტკივილს“.

მივხვდი ჩემზე ლაპარაკობდა, მაგრამ მრცხვენოდა ჩემი
პრობლემის შესახებ სახალხოდ ლაპარაკი. წლების მანძილზე
კათოლიკურ ეკლესიაში დავდიოდი და არ მიყვარდა, როდესაც
რომელიმე კონკრეტული ადამიანის პრობლემებზე სახალხოდ
ლაპარაკობდნენ. მე სკამიდან არ ავმდგარვარ. როდესაც ამ
ქალმა საუბარი განაგრძო, ცოტა ამოვისუნთქე.

ათი წუთის შემდეგ მან თქვა: „მაპატიეთ, მაგრამ უფალი
თავს არ მანებებს, ვიღაცა ამ მსახურებაზე წელის ტკივილის-
გან უნდა განიკურნოს“.

კვლავ გავიფიქრე: „არ გავალ, ხალხის წინ არ დავდგები“. თუმცა ამჯერად, სულიწმიდამ მოსვენება არ მომცა, და გა-
დავწყვიტე ამ მოწოდებას გამოვხმაურებოდი. მსახურმა ქალმა
და მისმა მეუღლემ ჩემთვის ილოცეს და მყისვე განვიკურნე.
გაკვირვებული ვიყავი! წლების მანძილზე მანუხებდა წელის
ტკივილები. განცვიფრებული ვიყავი იმით, თუ რა მოიმოქმედა
ღმერთმა ჩემს სხეულში ამ მსახურებაზე.

მომდევნო რამდენიმე კვირის განმავლობაში ვტკბებოდი წე-
ლის ტკივილის გარეშე ცხოვრებით. დიდებული რამ იყო. ახლა
უკვე შემედლო დავხრილიყავი კბილების გახეხვის ან პირის
გაპარსვის დროს. მაღლობელი ვიყავი ღმერთის.

ერთი თვის შემდეგ, სანოლში ვინეჩი და დაძინებას ვაპირებდი. უეცრად ჩემს ოთახში რაღაც შემოვიდა. ვერ ვხედავდი, მაგრამ აშკარად ვგრძნობდი. ოთახში მთვარის სინათლე შემოდრიოდა, მაგრამ საკვირველი ის იყო რომ ნელ-ნელა უფრო და უფრო ბნელდებოდა. ამავდროულად შიშიც დამეუფლა. უეცრად ისეთი წელის ტკივილი ვიგრძენი, რომელიც წლების მანძილზე მტანჯავდა. უეცრად თავში ასეთმა აზრმა გამიელვა: *„განკურნება დაკარგე! დამთავრდა ტკივილის გარეშე ცხოვრება. ახლა მთელი ცხოვრება ეს ტკივილი გაგტანჯავს“*.

მართალია ახალი მორწმუნე ვიყავი, მაგრამ საკმაოდ კარგად ვიცოდი ღვთის სიტყვა და მივხვდი, რომ ეს ჩემზე განხორციელებული შეტევა იყო. მტერს სურდა, რომ დამეჯერებინა მისი ტყუილი, რომ ტკივილი მთელი ცხოვრება გამყვებოდა. მაშინვე სანოლიდან წამოვხტი და ვიყვირე: *„სატანა, ორი კვირის წინ განვიკურნე მსახურებაზე. ბიბლია ამბობს, რომ ქრისტეს ჭრილობებში მე განკურნებული ვარ. შენ ველარ გამტანჯავ ამ ტკივილებით. ამიტომ გიბრძანებ დატოვო ჩემი სხეული, ჩემი ოთახი და ჩემი ბინა ახლავე, იესოს სახელით!“*.

ოთახი განათდა. შიში და თანდასწრება, რომელიც მას ახლდა მაშინვე გაქრა და ტკივილიც მათ გაჰყვა. მას შემდეგ წელის ტკივილს აღარ შევუნუხებივარ.

იესო ამბობს: *„გეპყრას რაც გაქვს, რათა არავინ წაგართვას შენი გვირგვინი“* (გამოცხ. 3:11;). ვიყოთ შეუპოვარნი, შევინარჩუნოთ და დავიცვათ ის, რაც ღმერთმა მოგვცა.

ვიყოთ შეუპოვარნი,
შევინარჩუნოთ და
დავიცვათ ის,
რაც ღმერთმა მოგვცა.

ყველაზე სევდიანი ისტორია, რომელიც მახსენდება, ერთ კაცს უკავშირდება, რომელიც ერთ საღამოს მსახურებაზე სასწაულებრივად განიკურნა. ამ მსახურებაზე მე ვქადაგებდი. ეკლესიაში ბევრი ხალხი იყო და ამიტომ საერთო ლოცვით ვილოცე. ჩემს წინ დავინახე ერთი კაცი, რომელიც მუხლებზე იყო დამხობილი და ტიროდა. მივედი მასთან, რათა გამერკვია რა აწუხებდა. აღმოჩნდა, რომ მას ზურგის რამდენიმე ოპერაცია ქონდა გადატანილი და მთელი ცხოვრება ინვალიდად დარჩენა ემუქრებოდა. მას ქრონიკულ ტკივილებში უწევდა ცხოვრება, მაგრამ ახლა უკვე სრულიად განკურნებული იყო. ის სიხარულისგან ტიროდა. არასოდეს მენახა ზრდასრული მამაკაცი, რომელსაც თავისუფლების მიღების გამო ასე გულამომჯდარს ეტირა.

რამდენიმე კვირის შემდეგ ეს კაცი რესტორანში ვნახე. სახე უღიმოდა, სიცოცხლით იყო აღვსილი და ამოწმებდა იმ განკურნების და თავისუფლების შესახებ, რომელიც უფლისგან მიიღო. მიხაროდა მისი სიკეთე.

ერთი წლის შემდეგ ისევ შემხვდა ის კაცი. მაგრამ მის სახეს უწინდელი ღიმილი აღარ ამშვენებდა. მეტიც, ჩემთან ახლოს არც კი მოვიდა. მე მივუახლოვდი მას და ვკითხე, თუ როგორ იყო. მითხრა, რომ ტკივილები დაუბრუნდა. იგი ეჭვქვეშ აყენებდა მიღებული განკურნების სინამდვილეს. ის ცდილობდა დავერწმუნებინე, რომ ღმერთი ამ ტკივილების მეშვეობით წვრთნიდა მას. შევეცადე მისთვის ამეხსნა რას ნიშნავდა ქრისტეს სიტყვები: „გეპყრას, რაც გაქვს“, მაგრამ იგი არ მისმენდა.

დღეს ეს კაცი ძალიან კარგი ადამიანი, ბრწყინვალე მამა და მეუღლეა, მაგრამ სამწუხაროდ, კვლავ ის ტვირთი დააქვს, რომლისგანაც ქრისტემ დიდი საფასურის გადახდით გაათავისუფლა.

შეუძლებელია არ მიიღო

ახლა რის თქმასაც ვაპირებ, ძალიან მნიშვნელოვანია. თუ გნამს და შეუპოვრად ეწინააღმდეგები ეშმაკს, მაშინ ყოველთვის გაიმარჯვებ. იდექი მტკიცედ, გაბედულად იმოქმედე: „წინ აღუდექით ეშმაკს და გაიქცევა თქვენგან“ (იაკ. 4:7;).

სიტყვა „გაიქცევა“ ბერძნულ ენაზე უდერს ასე „ფეუგო“, რაც ნიშნავს „აორთქლებას, გაუჩინარებას, გაქცევის მეშვეობით უსაფრთხო ადგილის მოძებნას“. ზოგი ლექსიკონი ამ სიტყვის შემდეგ განსაზღვრებას იძლევა: „დიდი შიშით გაიქცევა“. ეს მშვენიერია! ღმერთის სიტყვა არ ამბობს, რომ შესაძლოა ეშმაკი გაიქცეს. არა, თუ მას წინაღუდგები, ის გაიქცევა. ის ვერ იტანს ბიბლიურ გაბედულ წინააღმდეგობას!

უნდა იცოდე, რომ მტერს შენი ეშინია! როდესაც ის გიყურებს, იმას არ ხედავს, რასაც შენი მეგობრები; ის ხედავს ქრისტეს. შენ ქრისტეს სხეული ხარ; ღმერთის ცხებული შვილი. შენ შექმნილი ხარ იმის ხატად და მსგავსად, ვინც სატანა გაანადგურა და განაიარაღა. შენ მისთვის დიდ საშიშროებას წარმოადგენ. ბევრი ჩვენგანი შეცდა სატანის მიერ შემოგდებული ხრიკებით. მაგრამ ის შენს ფეხქვეშ არის – ქრისტეს სხე-

ულის ფეხქვეშ. შენ ქრისტეს სხეულში ნეკა თითის ადგილიც რომ გეკავოს, მტრის ძალა მაინც ვერაფერს ვერ დაგაკლებს. წმინდა წერილი ამბობს:

„როგორ ჩამოვარდი ციდან, მთიებო, განთიადის ძვე, მინას დაენარცხე! ხალხთა მძლეველო. შენ კი ამბობდი შენს გულში: „ცაში ავალ, ღმერთის ვარსკვლავებს, ზემოთ, მალლა ავწევ ჩემს ტახტს, და დავჯდები საკრებულოს მთაზე, ჩრდილოეთის კიდეებზე ავალ ღრუბლის გორაკებზე, დავემსგავსები უზენაესს!“ მაგრამ შავეთში იქნები ჩაგდებული, უფსკრულის კიდეებზე. შენი დამნახველნი შემოგაცქერდებიან, დაგაკვირდებიან: „ეს კაცია ქვეყნის შემადრწუნებელი, სამეფოთა შემძვრელი?“ (ეს. 14:12-16;)

ისტორიულად, ესაია ბაბილონის მეფეზე წერს. თუმცაღა, წინასწარმეტყველურ წერილს ორი განსხვავებული განმარტება გააჩნია – ბუნებრივი და სულიერი. როცა ესაია ამბობს იმის შესახებ, რომლის ძალებმაც დაანგრიეს პიროვნებები, ოჯახები და ერები, რა თქმა უნდა, სულიერი კუთხით მას მხედველობაში ჰყავს სატანა. ესაიას წიგნის თანახმად მისი ბოლო არის ცეცხლის ტბის სიღრმეები, სადაც ის და მისი დამქაშები „დაიტანჯებიან დღე და ღამე, უკუნითი უკუნისამდე“ (გამოცხ. 20:10;).

შეუძლებელია არ მიიღო კურთხევა და გათავისუფლება ღმერთისგან, თუ გნამს და ეწინააღმდეგები ბნელეთის ძალებს. ეს შესაძლოა იყოს ფინანსების, სიბრძნის, ჯანმრთელობის, ბიზნესის, მსახურების სფერო, ან უფრო მნიშვნელოვანი რამ – სხვების დახმარების უნარი. თუ სულის მახვილით იბრძობებ, იესოს მსგავსად, ყველა მტერზე გაიმარჯვებ.

გამაფრთხილებელი სიტყვა

სანამ წიგნის მოცემულ თავს დავასრულებდე, მინდა იმ ორი უკედურესობის შესახებ გავამახვილო ყურადღება, რომელიც ქრისტეს სხეულში დავინახე. პირველი უკიდურესობა, ყოველი ბუჩქის უკან ეშმაკის დანახვაში მდგომარეობს. ამ უკიდურესობაში ჩავარდნილი ქრისტიანები, იმდენად ბევრს ფიქრობენ ეშმაკზე, რომ მზერა მონყვიტეს უფალს. ეს ძალიან არაჯანსაღი მდგომარეობაა.

მეორე უკიდურესობაა გიყვარდეს ღმერთი, მაგრამ მტრის სრულ იგნორირებას ახდენდე, კენის მსგავსად. ამ კატეგორიის მიდგომა შემდეგია: *თუ ეშმაკს არანაირ ყურადღებას არ დავუთმობ, ის, ბოლოს და ბოლოს, გამეცლება*. ეს ძალიან ფატალური და ჭეშმარიტებას მოწყვეტილი აზრია. ჩვენ მანამ უნდა შევეწინააღმდეგოთ ეშმაკს, სანამ ღმერთის ნება არ აღსრულდება. კარგად უნდა გვახსოვდეს, რომ თუ ამა თუ იმ საკითხს ქრისტეს სახელით არ შევეწინააღმდეგებით, ის არ შეიცვლება. ნუ მოდუნდები ბრძოლაში! ეს შენი, როგორც ცათა სასუფევლის მოქალაქის, მოვალეობაა. ესაა შენი ღმერთისადმი მორჩილება, ესაა უდიდესი ძალა, რომელიც ღმერთმა თავისი მადლით მოგანიჭა.

ბიბლია გვასწავლის, თუ როგორ ვიცხოვროთ ჯანსაღი სულიერი ცხოვრებით: „მოთმინებით გავირბინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი. შევხედოთ რწმენის მიზეზსა და სრულმყოფელს – იესოს“ (ებრ. 12:1-2;). ჯანსაღი და სრულყოფილი ქრისტიანული ცხოვრების სტილი დამოკიდებულია იმაზე, ჩვენი მზერა იქნება თუ არა იესოსკენ მიპყრობილი. თუ ეშმაკი, ან მისი რომელიმე დამქაში შეეცდება გზაზე გადაგელობოს, შევეწინააღმდეგე! წინაღუდექი და ისიც გაიქცევა! შემდეგ შენი მზერა კვლავ უფალს მიაპყარი. იესო არის ის, ვინც მოგვცა რწმენა და ვინც სრულგვყოფს ამ რწმენაში.

წინააღმდეგობის ყველაზე ალმატიკური ფორმა

„წინ აღუდექით მას მტკიცე რწმენით და იცოდეთ, რომ მსგავსი
სატანჯველი თქვენს სამოსაც ხვდება სოფელში“

1 პეტრე 5:9;

წარმოიდგინეთ, რომ თქვენი ქვეყანა ბოროტმა მტერმა დაიპყრო და წლების მანძილზე ტყვეობაშია. გასანთავისუფლებლად საჭიროა არა მხოლოდ ბრძოლა, არამედ ამ მტრის ყოველი სიმაგრის დანგრევაც. ეს შეიძლება იყოს ნაღმები, სანგრები, ბაზები და სხვა.

მაგრამ ყველაზე ძნელი დასანგრევი სიმაგრე ის აზროვნებაა, რომელიც მტერმა შენი ქვეყნის დატყვევებულ მოსახლეობას შთაუწერა. ასეთი სახის წინააღმდეგობას, მხოლოდ ომი ვერ უშველის, რადგან ეს არის არა ფიზიკური, არამედ ფსიქოლოგიური საკითხი. მაგრამ თუ ომის უმთავრეს ასპექტებში ვერ მოიპოვებ გამარჯვებას, ხელჩართული ომის ნებისმიერი წარმატება შედეგს ვერ მოიტანს.

მოცემულ თავში შევიტყობთ, როგორ აღვიჭურვოთ სწორედ ასეთი ტიპის წინააღმდეგობით. როგორც პირდაპირ ბრძოლაში, აქაც შეუპოვრობაა საჭირო. წინააღმდეგ შემთხვევაში ყველაფერი უშედეგო იქნება. სწორედ ამ ასპექტზე საუბრობს მოციქული იაკობი, როდესაც წერს: „დაემორჩილეთ ღმერთს, წინ აღუდექით ეშმაკს და ის გაიქცევა თქვენგან“ (იაკ. 4:7;).

ამ მუხლში პეტრე გვეუბნება, რომ მტრის მთავარი დასამარცხებელი იარაღი ღმერთის მორჩილებაა. ეს მისადმი სრულ მორჩილებას და მასზე სრულ დაიმედებას გულისხმობს. თუ ასე მოვიქცევით, შევძლებთ მისი გზებით სიარულს, მისი აზრების და პრინციპების გავრცელებას ამ გამრუდებულ და გაუკუღმართებულ სამყაროში. აბსოლუტური მორჩილება არის მთავარი მეთოდი ეშმაკის სიმაგრეთა დასანგრევად და მმართველობის და ძალაუფლების ახალ დონეზე გადასასვლელად. მოუსმინეთ პავლეს სიტყვებს:

„ვინაიდან, თუმცა ხორცში დავდივართ, ხორციელად არ ვიბრძვით. ვინაიდან ჩვენი საბრძოლო იარაღი ხორციელი არ არის, არამედ არის ღვთიური ძლიერება სიმაგრეთა დასანგრევად. ამით ვამხოვთ ზრახვებს და ყოველ სიმაღლეს. ვატყვევებთ ყოველგვარ აზრს ქრისტესთვის დასამორჩილებლად. და მზად ვართ შური ვიძიოთ ყოველგვარ ურჩობაზე, როცა თქვენი მორჩილება არ სრულდება“ (2 კორ. 10:3-6;)

ეშმაკის სიმაგრეს აზრთა პროცესი, აზროვნება, ინტელექტუალური ხედვა, შეხედულებები ან სხვა ისეთი ფსიქოლოგიური საკითხი წარმოადგენს, რომელიც ღმერთის ნების საწინააღმდეგოა. ამ ჩამონათვალს ასევე მიეკუთვნება შური, სიხარბე, ეგოიზმი, მანიპულაციები, ვნება, სიძულვილი. გული და გონება ხშირად ღმერთის ჭეშმარიტების წინააღმდეგ გამოდიან, და ისინი ნამდვილ სულიერ წინააღმდეგობებს ქმნიან. თუმცა პავლე წერდა, რომ ჩვენი მორჩილება ნებისმიერი სახის ურჩობის დატყვევების ძალას და ძალაუფლებას გვანიჭებს.

ქრისტეში ზრდა

როგორც წინა თავებში აღვნიშნეთ, სირთულეებთან წარმატებით გამკლავების შედეგად ჩვენი ძალაუფლების და ძლიერების დონე იზრდება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ჩვენ მმართველობაში ვიზრდებით. დავუბრუნდეთ პეტრეს თხოვნას „აღჭურვის“ შესახებ:

„რაკი ქრისტე ჩვენთვის იტანჯა ხორციელად, თქვენც აღიჭურვეთ იმავე აზრით, ვინაიდან, ვინც კი ხორციელად იტანჯა, შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა, რათა ხორცში დარჩენილი დრო განვლოთ არა ადამიანური გულისთქმებით, არამედ ღვთის ნებით“ (1 პეტ. 4:1-2;)

ვინც ხორციელად იტანჯა შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა. რას გულისხმობს პეტრე? იგი ლაპარაკობს იმის შესახებ, თუ როგორ მივალწიოთ სულიერ სიმწიფეს, როგორ გავხდეთ სრულყოფილი კაცი ან სრულყოფილი ქალი ქრისტეში. „სულიერად ზრდასრული ქრისტიანი“ ადამიანური სურვილებით აღარ ცხოვრობს, არამედ მთლიანად ღმერთის ნებას ემორჩილება.

ის აღარ ექცევა ნუთისოფლის სისტემის წნეხის ქვეშ, არამედ მის სიმაგრეებს ანგრევს. პავლე ამ ძალას 2 კორინთელ-

თა მიმართ წერილში (10:6;) აღწერს: „მზად იყავით, რათა შური იძიოთ ყოველ ურჩობაზე, როცა თქვენი მორჩილება აღსრულდება“.

უნდა გვახსოვდეს, რომ ჩვენი ფიზიკური ასაკის მიუხედავად, ღმერთის ოჯახში ჩვილებად დავიბადეთ და ამიტომ ის ჩვენგან ზრდას მოელის. იგი გვეუბნება: „როგორც ჩვილებმა, ინატრეთ სუფთა სულიერი რძე, რათა მისით იზარდოთ“ (1პეტ. 2:2;). ადამიანი ფიზიკური ასაკის ზრდის მსგავსად (ჩვილობა, ბავშვობა და მოზარდობა), სულიერი ასაკის ეტაპებსაც გადის. პავლე ამბობს: „ხოლო მე ძმანო, არ შემეძლო თქვენთან ლაპარაკი, როგორც სულიერებთან, არამედ როგორც ხორციელებთან, როგორც ჩვილებთან ქრისტეში“ (1კორ.3:1;). ეს კორინთელი ქრისტიანები, შესაძლოა ფიზიკურად ზრდასრულ ადამიანებს წარმოადგენდნენ, მაგრამ სულიერად ჯერ კიდევ ჩვილები იყვნენ. სამწუხაროა, თუ მორწმუნეები დიდხანს რჩებიან ჩვილობის ასაკში.

სხვა წერილში პავლე სულიერი ზრდის საფეხურებს წარმოგვიდგენს: „რათა აღარ იყოთ ბავშვები, რომელთაც არყვეს და იტაცებს მოძღვრების ყოველგვარი ქარი“ (ეფეს. 4:14;). სხვაგან იგი წერს: „ძმანო! ნუ იქნებით ბავშვები გონებით; მხოლოდ ბოროტებისთვის გახდით ბავშვები, გონებისთვის კი სრულწლოვანი იყავით“ (1კორ.14:20;). ე.ი ბავშვები ბოროტებასთან მიმართებაში უნდა ვიყოთ; ხოლო გონებით – ზრდასრული მორწმუნეები.

ბავშვი იმის მიხედვით მოქმედებს, რასაც ასწავლიან, მნიშვნელობა არა აქვს კარგი ასწავლეს, თუ ცუდი. ისინი ადვილად ექცევიან გავლენის ქვეშ. ზრდასრულმა ადამიანმა კი ხშირად გონებით იცის რა არის ცუდი და ადვილად როდი ექცევა ბოროტი ძალის გავლენის ქვეშ. ჩვენ ქრისტეში უნდა ვიზრდებოდეთ, რათა შური ვიძიოთ ყოველგვარ ურჩობაზე. პავლეს სიტყვების თანახმად ჩვენ გვჭირდება შემეცნება, თუ რას ნიშნავს ქრისტეში მონიჭულობა. მაგრამ ეს ყველაფერი არ არის, ამის შესახებ პეტრეც ბევრს საუბრობს.

როგორ გავიზარდოთ სულიერად? დასაწყისისთვის კარგი იქნება თუ ჯერ ფიზიკური და გონებრივი ზრდის შესახებ დავფიქრდებით. რაზეა დამოკიდებული სულიერი ზრდა და რა განაპირობებს მას? დრო. გინახავთ ექვსი თვის ჩვილი, რომლის სიმაღლეს მეტრა ნახევარია? არა, როგორც წესი, ამ სიმაღლის მიღწევას თხუთმეტიდან თვრამეტ წლამდე დრო სჭირდება. ფიზიკური ზრდა დროსთან არის დაკავშირებული.

გონებრივი ზრდა კი, ფიზიკურისაგან განსხვავებით, დროით არ არის შეზღუდული. შევხვედრილვარ თოთხმეტი წლის სკოლადამთავრებულ მოზარდებს, რომელთაც „ვუნდერკინდებს“ ეძახდნენ. მინახავს ასევე ორმოცდაათი წლის ადამიანები, რომელთაც სკოლაც კი არ ქონდათ დამთავრებული. ასე რომ გონებრივი, ინტელექტუალური ზრდა დროით კი არ არის განპირობებული, არამედ *სწავლით*, ცოდნის შეძენით. ადამიანი ჯერ პირველ კლასში სწავლობს, შემდეგ მეორეში, ამას მოჰყვება მესამე, მეოთხე, მეხუთე კლასები და ა.შ. მაგრამ ეს პროცესი შესაძლებელია დაჩქარდეს და შენელებს კიდეც.

რაზეა დამოკიდებული სულიერი ზრდა ანუ სიმწიფე? არის თუ არა ის დროით შეზღუდული? მინახავს ადამიანები, რომლებიც ერთი წლის წინ ზეციდან იშვნენ და უკვე სულიერად ზრდასრულ ქრისტიანებს წარმოადგენდნენ. ამავდროულად შევხვედრილვარ ოცი წლის წინ ზეციდან შობილ მორწმუნეებს, რომლებიც ისევ „სულიერ პამპერსებს“ ატარებდნენ და თავიანთ სულიერ ლიდერებს და სხვა მორწმუნეებს ბევრ პრობლემებს უქმნიდნენ. ასე რომ სულიერი მონიფულობა დროზე არ არის დამოკიდებული.

არის თუ არა სულიერი ზრდა სწავლაზე ანდა სწავლებაზე დამოკიდებული? ფარისევლებმა ზეპირად იცოდნენ ძველი აღთქმის წიგნები, თუმცა მათ, ვერ შეიცნეს ღმერთის ძე, რომელიც მათ თვალწინ კურნავდა ავადმყოფებს და დევნიდა ეშმაკებს. ისინი სულიერად ბრმები იყვნენ. ამიტომაც ვერ შეიცნეს მესიის მსახურება.

რა განაპირობებს სულიერ ზრდას? რა შეიძლება აღმოჩნდეს დამაბრკოლებელი ფაქტორი? პასუხი არის ტანჯვა. დავუბრუნდეთ პეტრეს სიტყვებს: „ვინც კი ხორციელად იტანჯა, შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა“ (1პეტ. 4:1;). ვინც ცოდვის ჩადენა შეწყვიტა – სრულყოფილ სულიერ სიმწიფეს მიაღწია.

შესაძლოა ასეთი არგუმენტი დამიპირისპიროთ: „მინახავს ტანჯვა გამოვლილი ადამიანები, რომლებიც გაბოროტდნენ“. დიახ, ასეთი შემთხვევებიც არის. ამიტომ კიდეც ერთი მნიშვნელოვანი ელემენტი არსებობს სულიერ სიმწიფესთან დაკავშირებით. ებრაელთა წერილის ავტორი წერს: „და თუმცა ძე იყო, მან ტანჯვის მეოხებით ისწავლა მორჩილება“ (ებრ. 5:8;).

ეს მუხლი გვეუბნება, რომ იესოს ავტომატურად არ მოჰყვა მორჩილება, როცა ის დედამიწაზე იშვა; მას ეს უნდა ესწავლა, რაც სრულყოფილად შეძლო კიდეც: მან არცერთხელ არ შესცოდა, არცერთხელ არ დაუშვა შეცდომა. ფრიად მნიშ-

ვნელოვანია აღვნიშნოთ, რომ იესომ ტანჯვით ისწავლა მორჩილება. თუ ამ მუხლს პეტრეს სიტყვებთან ერთად გადავხედავთ, დავინახავთ, რომ სულიერი ზრდა მაშინ არ მოდის, როცა ჩვენს ცხოვრებაში მზე ანათებს, როდესაც ყველა კარგს

სულიერი ზრდა მაშინ არ მოდის, როცა ჩვენს ცხოვრებაში მზე ანათებს.

ლაპარაკობს ჩვენზე და როცა ყველაფერი მშვენივრად მიდის.

არა, ჩვენ სულიერად მაშინ ვიზრდებით, როდესაც განსაცდელშიც კი ღმერთის მორჩილებაში ვრჩებით; ვძლიერდებით, როდესაც ღმერთს ვემორჩილებით მიუხედავად იმისა, რომ ადამიანები დაგვცინიან, გვჭორავენ ან ცდილობენ ტკივილი მოგვაცენონ... როდესაც სამსახურს ვკარგავთ, ადვოკატისგან ან ექიმისგან ცუდ ამბავს ვიგებთ, ან როდესაც არ ვიცით სად ვიპოვოთ საჭირო ფინანსები.

განსაცდელში ჩვენ ვარჩევთ ღმერთს დავემორჩილოთ, თუნდაც ამის შედეგი ჩვენთვის სარგებლობის მომტანი არ იყოს. ჩვენ ვიღებთ გადაწყვეტილებას წინ აღვუდგეთ ბოროტს ღმერთის სიტყვის მორჩილებით. ეშმაკის შეტევების მოგერიებას ღვთის სიტყვისადმი მორჩილებით ვახერხებთ. აი, სწორედ ამ დროს ხდება სულიერი ზრდა. ეს კარგად ჩანს იაკობის ძის, იოსების ცხოვრებაში.

იოსების სიზმარი

ღმერთმა აბრაამს აღთქმა დაუდო. ეს დანაპირები აბრაამის ძეს, ისაკს და მის შვილიშვილს, იაკობს გადაეცა. იაკობს თორმეტი ვაჟი ჰყავდა; იოსები მეთერთმეტე იყო. მას უფროსი ძმები ვერ იტანდნენ და წმინდა წერილი ამის მიზეზსაც გვამცნობს. ახალგაზრდა იოსები ენატარტარა (დაბ. 37:2;) და ცოტა ტრაბახა (მუხ. 5;) იყო. იაკობს, ყველა ძეზე მეტად უყვარდა იოსები და ამიტომაც მას ძვირფასი, ქრელი მოსასხამი აჩუქა. აქედან გამომდინარე, უფროსი ძმები ცუდად იყვნენ უმცროსი ძმის მიმართ განწყობილნი.

ამ ისედაც გართულებული ურთიერთობების ფონზე, ღმერთმა იოსებს ორი სიზმარი აჩვენა. პირველ სიზმარში იოსებმა იხილა შეკრული ძნები მინდორში. მისი ძმების მიერ შეკრულმა ძნებმა იოსების ძნას თაყვანი სცეს. მეორე სიზმარში კი იოსებ-

მა იხილა მზე, მთვარე და თერთმეტი ვარსკვლავი, რომლებიც მას თაყვანს სცემდნენ. იოსებმა დიდი მონდომებით გაუზიარა ეს სიზმრები თავის ძმებს და თან განუმარტა მათი მნიშვნელობა – რომ ერთ დღეს ის იმეფებდა მათზე. გასაკვირი არ არის, რომ ძმებმა არ გაიზიარეს იოსების სიხარული და უფრო მეტად შეიძულეს იგი.

მოგვიანებით, ათი უფროსი ძმა შორ მანძილზე მიდის, რათა მამის ცხვარი დამწყემსოს. გავიდა დრო და მამამ იოსები მათი ამბის გასაგებად გაგზავნა. როდესაც ძმებმა მათკენ მომავალი იოსები დაინახეს, მოითათბირეს: „აი, მოდის ჩვენი პატარა ძმა, სიზმარა, მეფე ბატონი. მოდი, მოვკლათ! აი, მერე ვნახოთ როგორ აუხდება სიზმრები“ (ავტორის პარაფრაზი).

ასე, რომ ძმებმა იოსები ორმოში ჩააგდეს და იქ დატოვეს, რათა მომკვდარიყო. მაგრამ იმ ადგილას ეგვიპტისკენ მიმავალმა ისმაილიანებმა ჩამოიარეს. მეოთხე ძმას, იუდას, აზრი მოუვიდა: „ბიჭებო მოიცადეთ. ამ ქაში რომ ჩავტოვოთ ჩვენ ეს რას გვარგებს. მოდით, მონად გავყიდოთ, ფულს მაინც ვიშოვით. ამის შემდეგ ჩვენთვის ის მკვდარი იქნება და აღარასოდეს შეგვანუხებს. და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, პასუხისმგებელნი აღარ ვიქნებით მის სიკვდილზე“ (ავტორის პარაფრაზი).

ძმებს მოეწონათ ეს აზრი და იოსები ოც ვერცხლად გაყიდეს. ძმებში აღძრულმა შურმა და სიძულვილმა იოსებს მემკვიდრეობა და ოჯახი დააკარგვინა. არ დაგავინყდეთ, რომ იოსებს საკუთარი ძმები მოექცნენ ასე სასტიკად!

დღეს ძნელი გასაგებია ხოლმე ის უსამართლობა, რაც იოსებს შეემთხვა. მისი მონად გაყიდვა იგივე იყო რაც სიკვდილი. იმ დროში ვაჟების ყოლას ძალიან დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდნენ, რადგან ვაჟი მამის სახელსა და მემკვიდრეობას აგრძელებდა. ძმებმა იოსებს ეს პატივი წაართვეს. ძველ დროში, როდესაც ადამიანს მონად გაყიდდნენ სხვა ქვეყანაში, ის სიცოცხლის ბოლომდე მონობისთვის იყო განწირული. მისი ცოლიც და შვილებიც მონები იქნებოდნენ. იოსები მოსწყდა ყველაფერს, რაც მისთვის ძვირფასი და ახლობელი იყო. რა თქმა უნდა, ძნელი იყო მთელი ცხოვრება მონობაში ყოფნა, მაგრამ ის უფრო ძნელი იყო, რომ მდიდარი კაცის მემკვიდრედ დაბადებული, საკუთარმა სისხლმა და ხორცმა გაძარცვა! იოსები „ცოცხალ მკვდრად“ იქცა. დარწმუნებული ვარ იოსებს სიკვდილი ერჩივნა, ვიდრე მონობა. ძმების მოქმედება ძალიან დიდი სისასტიკის და სიბოროტის გამოვლინება იყო.

როდესაც ქარავანი ეგვიპტეში ჩავიდა, იოსები ერთ კაცს, სახელად ფოტიფარს მიჰყიდეს, რომელიც ფარაონის კარისკაცი გახლდათ. იგი უკვე ფოტიფარის საკუთრებას წარმოადგენდა. მრავალი წლის შემდეგ ჩვენ ვკითხულობთ ბიბლიაში ამ ისტორიას და ვიცით მისი დასასრული. მაგრამ იოსებს არ ქონდა დაბადების ნიგნი და ვერ წაიკითხავდა საკუთარი ისტორიის შესახებ. მას წარმოდგენაც კი არ ქონდა უცხო მინაზე მონობის გარდა რა ელოდა. იგი ფიქრობდა, რომ ველარასოდეს იხილავდა თავის მამას, მეგობრებს, სამშობლოს და ველარც ნანახი სიზმრები აუხდებოდა. ის ხომ ეგვიპტეში იყო მონად გაყიდული, საიდანაც ვერსად ვერ წავიდოდა, რადგან ცხოვრების ბოლომდე სხვა კაცის საკუთრება უნდა ყოფილიყო. მაგრამ ჩვენ რწმენით დავდივართ და არა ხილვით.

იოსები ათი წელი ემსახურებოდა ფოტიფარს. მან არაფერი იცოდა რა ხდებოდა მის ქვეყანაში. ყოველი გასული წელიწადი უფრო ამყარებდა არსებულ რეალობას, რომ მისმა ძმებმა ახლობლებს აუწყეს, რომ იოსები მოკვდა. ის დარწმუნებული იყო, რომ მამამ, იაკობმა უკვე გამოიტირა იგი. არანაირი იმედი აღარ არსებობდა იმისა, რომ ოდესმე ისევ იხილავდა მამას.

გავიდა დრო და იოსებმა მადლი ჰპოვა ფოტიფარის თვალში. იგი მთელი მისი ქონების გამგებლად განაწესეს. მაგრამ ამასობაში მის წინააღმდეგ მზაკვრული ინტრიგა იხლართებოდა. ფოტიფარის ცოლმა თვალი დაადგა იოსებს. ეს ქალი იმდენად მოურიდებელი იყო, რომ ცდილობდა ყოველდღე იოსების სიახლოვეს ყოფილიყო. ის იყო მდიდარი ქალი, რომელიც შეჩვეული იყო თავისი სიტყვის გატანას – იქცეოდა ისე, როგორც მოისურვებდა. მას საუკეთესო სამოსი ეცვა და საუკეთესო სუნამოს ხმარობდა და ალბათ, ძალიან მაცდუნებლადაც გამოიყურებოდა.

იოსები კი გონივრულად ცდილობდა ქალის ყოველი მცდელობა თავიდან აერიდებინა: „რადგან ცოლი ხარ მისი, და როგორ ვქნა ეს დიდი ბოროტება და ღმერთს შევცოდო?“ (დაბ. 39:9;). მიუხედავად იმისა, რომ იოსებმა ლალატი და იმედგაცრუება გადაიტანა, იგი ბოლომდე პატიოსანი და ღმერთის მორჩილი დარჩა.

ერთ დღეს იოსები და ფოტიფარის ცოლი სახლში მარტონი იყვნენ. ქალს კვლავაც იოსების შეცდენა სურდა. მან ხელი ჩასჭიდა იოსების სამოსელს და უთხრა: „ჩემი ქმარი წასულია, მოდი ერთად დავნვეთ სარეცელზე. ვერავინ გაიგებს ამას. შეგვიძლია მთელი დღე გავილამაზოთ და დავტკბეთ სიყვარულით“ (ავტორის პარაფრაზი).

იოსები კვლავ შეენინა აღმდეგა სექსუალურ აღვირახსნილობას და სახლიდან გაიქცა. ეს ისე სწრაფად მოხდა, რომ ფოტიფარის ცოლს ხელში მისი ტანსაცმელი შერჩა. იმედგაცრუებული ქალის უხერხულობა მალე მრისხანებაში გადაიზარდა და მან იკივლა: „მაუპატიურებდა!“.

ფოტიფარმა იოსები საპყრობილეში ჩააგდებინა. როგორც მაშინ, როცა ძმებმა მონად გაყიდეს, ახლაც იოსებმა ყველა სიკეთე ერთ დღეში დაკარგა.

ბრძოლა საპყრობილეში

დღეს ამერიკაში არსებული ციხეები ფოტიფარის საპყრობილესგან სრულიად განსხვავდებიან. რამდენიმე ციხეში მსახურებას ვენეოდი და მიუხედავად იმისა, რომ იქ ყოფნა სასიამოვნო არ არის, შუა საუკუნეების საპყრობილეებს თუ შევადარებთ, დღევანდელი ციხე სასტუმროდ მოგვეჩვენება. მე ძველი ისტორიული საპყრობილეების ნახვაც მომიწია. ისინი ბნელი, ნესტიანი და ცივია, რომლის საკნებში მზის სინათლე არ აღწევს. ამერიკის ციხეებისაგან განსხვავებით მათ არც ტელევიზორები აქვთ, არც სასაუზმე, არც საპირფარეოები და საშხაპეები და არც ქვეშაგები. იმ დროინდელი საპყრობილე იყო კლდეში ამოჭრილი ყრუ ორმოები, რომელთა დიდი ნაწილის სიმაღლე ერთ მეტრს ან მეტრა ნახევარს შეადგენდა, სადაც ადამიანის იქ გაჩერება ძალიან აუტანელი იყო.

იმ დროს პატიმარს იმდენ წყალს და პურს აძლევდნენ, რამდენიც საჭირო იყო იმისათვის, რომ არ მომკვდარიყო, რადგან თვლიდნენ, რომ სიკვდილი მათთვის იოლ გამოსავალს წარმოადგენდა (იხ.3 მეფ. 22:27;). ფსალმუნში (104:18;) ვკითხულობთ: „გატანჯეს ბორკილებით ფერხნი მისნი, რკინა მისწვდა მის სულს“. ფოტიფარმა ის საპყრობილეში იმიტომ გამოამწყვდია, რომ მომკვდარიყო. იოსები ეგვიპტელი რომ ყოფილიყო, შესაძლოა, გადარჩენის რაიმე შანსი ჰქონოდა, მაგრამ იგი უცხო ქვეყნის წარმომადგენელი იყო და ამავდროულად ფოტიფარის ცოლის გაუპატიურების მცდელობაში ედებოდა ბრალი, ამიტომ იგი განწირული იყო, გადარჩენის არანაირი იმედი არ არსებობდა.

შეგიძლია წარმოიდგინო რაზე ფიქრობდა იგი იმ ბნელ და ნესტიან საკანში? დარწმუნებული ვარ მტერი ყველა შესაძლო საშუალებით უმოწყალოდ ახორციელებდა შეტევას მის გონ-

ებაზე. ალბათ, იოსები ფიქრობდა: „ფოტიფარს და მის ოჯახს ათ წელზე მეტია ერთგულად ვემსახურებოდი. მე უფრო ერთგული ვიყავი, ვიდრე საკუთარი ცოლი. ერთგული ვიყავი უფლისა და სექსუალურ გარყვნილებას თავს ვარიდებდი. და რა მივიღე ამ ერთგულების საზღაურად? საპყრობილე! რატომ არ მოვიქეცი ისე, როგორც ნებისმიერი ცხელსისხლიანი მამრი მოიქცეოდა და დატკებოდა იმ ქალთან ყოფნით? როცა მარტონი ვიყავით, მაშინ რომ მასთან სექსი მქონოდა, ვერც ვერავინ გაიგებდა და არც ამ წყეულ ადგილას აღმოვჩნდებოდი“.

იოსებს ეს სიცრუე რომ დაეჯერებინა, მაშინ მისი ისედაც დამცირებული მდგომარეობა, კიდევ უფრო აუტანელი გახდებოდა და მტანჯველ ფიქრებს მისცემდა ადგილს: „ასე ზრუნავს მოსიყვარულე ღმერთი თავის მორჩილებზე? რატომ? საერთოდ არ ყოფილა ერთგული – პირიქით, სასტიკად ეპყრობა თავის მსახურებს. ბოროტები წარმატებულები არიან, მე კი აქ ჩემი მორჩილების გამო ვიტანჯები. რა სარგებელი მომიტანა ღმერთისადმი მორჩილებამ? სიზმარი მიჩვენა, რომ ლიდერი გავხდებოდი, ჩემი სიზმარი ძმებს გავუზიარე და რა მივიღე? ეს მონობის ჯურღმული! გარყვნილებას გავექეცი და რა არის ამის საზღაური? ეს საპყრობილე! მეჩვენება, რომ მეტ მორჩილებას, ცხოვრების მეტად გაუარესება მოჰყვება. უფლის მსახურება მხოლოდ სასტიკი ხუმრობა ყოფილა!“.

მართალია იოსებს ძალიან შეზღუდული თავისუფლება გააჩნდა საპყრობილეში, მაგრამ მას შეეძლო აერჩია, როგორი რეაგირება მოეხდინა იმ ყველაფერზე, რაც მის თავს ხდებოდა. გამწარდებოდა და განრისხდებოდა? ცინიზმს მისცემდა ადგილს? შეიძულებდა ღმერთის სიტყვას და შურისძიების სურვილით განიმსჭვალებოდა? ჩაეჭიდებოდა სიძულვილს, რომელიც მისი გულის კართან იყო მომდგარი? თუ შეუპოვრად შეენინააღმდეგებოდა ამ ნეგატიურ ფიქრებსა და ემოციებს, რითაც შესაძლოა მისი სული აღვსილიყო?

ექვი მეპარება, რომ იოსებს ასეთი აზრები გაეცლო თავში, მაშინ როდესაც უფალი ამ განსაცდელეებით მმართველობისათვის ამზადებდა. იგი ტანჯვით სწავლობდა მორჩილებას. მისი მორჩილების კუნთები მაქსიმალურად იყო დაჭიმული. ეს ჰგავდა 150 კგ.-ს აწევას, როდესაც აზიდვის პროცესში მთელი შინაგანი გაჰყვირის „დანებდი!“ რომელ ხმას მოისმენდა იგი: ზეცის, რომელიც ჩასძახოდა: „მიდი, მიდი ანიე!“ თუ თავის ადამიანურ ლოგიკას? შესაძლოა, შურისძიების მწარე სურვილს აჰყოლოდა?

ღმერთი აღარ იღბა საღარაჯოზე?

იოსების ამ მდგომარეობაში ჩაგდების მთავარი მიზეზი მისი ძმები იყვნენ. რომ არა ისინი, იგი ამ საშინელ ადგილას არ აღმოჩნდებოდა. დარწმუნებული ვარ საპყრობილეში გატარებული ორი წლის განმავლობაში, ის ხშირად ფიქრობდა, თუ როგორ წარიმართებოდა მისი ცხოვრება საკუთარ ძმებს რომ არ ელაღატათ.

ეს ჩვენთვისაც არ არის უცხო. ჩვენც ხშირად ვებრძვით მსგავსს ფიქრებს. შენთვის ცნობილია ასეთი გამოთქმა: „რომ არა...“:

- რომ არა ჩემი უფროსი, კი არ გამათავისუფლებდნენ, არამედ დამანინაურებდნენ;
- რომ არა ჩემი ყოფილი ქმარი, ამ ფინანსურ გაჭირვებაში არ ვიქნებოდი;
- რომ არა ჩემი თანამშრომელი, რომელმაც შეურაცხყოფა მომაყენა, სამსახურს არ დავკარგავდი და სახლის გადასახადის პრობლემა არ შემექმნებოდა;
- ჩემი მშობლები რომ არ გაყრილიყვნენ, ჩემი ცხოვრება ნორმალურად წარიმართებოდა.

ძალიან ადვილია ჩვენს ცხოვრებაში შექმნილი მდგომარეობა სხვას დააბრალო. მაგრამ მწარე სიმართლე იმაში მდგომარეობს, რომ ასეთი აზრები მხოლოდ შეასუსტებს ჩვენი წინააღმდეგობის უნარს, რაც საბოლოოდ უფრო მეტ ზიანს მოგვიტანს. ნამდვილი საფრთხე მდგომარეობს არა შექმნილ სიატუაციაში, არამედ იმ აზრებსა და ფიქრებში, რომლებიც ამ დროს ცდილობენ ჩვენში შემოჭრას. მტკიცედ უნდა ვიდგეთ და გვჯეროდეს ღმერთის უზენაესი განზრახვის და წინააღმდეგობას ვუწევდეთ ნებისმიერ ლოგიკას, რომელიც ღვთის სიტყვას დაუპირისპირდება.

საბოლოოდ, ეს ჭეშმარიტება ჩვენს გულში მყარად უნდა დამკვიდრდეს: *ვერცერთმა ქალმა, ვერცრცერთმა კაცმა, ან ეშმაკმა ვერ უნდა შეძლოს ღმერთის ნებიდან ჩვენი გამოყვანა! ჩვენი ბედი ღმერთის ხელში!* იოსების ძმები ყველანაირად ცდილობდნენ ღმერთის განზრახვისთვის ხელი შეეშალათ. ისინი ფიქრობდნენ, რომ ეს მოახერხეს. ერთმანეთს ეუბნებოდნენ: „მოდით მოვკლათ იგი და ჩავაგდოთ, რომელიმე ჭაში... ვნახოთ რა იყო მისი სიზმრები!“ (დაბ. 37:20;). მათ მიზანმიმართულად სურდათ მისი განადგურება. ეს შემთხვევითობა არ ყოფილა; ძმები შეგნებულად მოქმედებდნენ!

როგორ ფიქრობთ, რადგან იოსები მონად გაიყიდა, ღმერთი აღარ იდგა მის სადარაჯოზე? შეგიძლია წარმოიდგინო მამა ღმერთი, რომელიც გაოცებული შეჰყურებს ძეს და სულიწმინდას და აღლევებული ტონით ეკითხება: „ახლა რაღა ვქნათ? ნახეთ რა ჩაიდინეს იოსების ძმებმა! მათ ნაცარტუტად აქციეს გეგმა, რომელიც მისი ცხოვრებისთვის გავითვალისწინეთ. სანამ დროა რამე მოვიფიქროთ! სათადარიგო გეგმა თუ გვაქვს?“.

თუ მოვისმენთ ბევრი ქრისტიანის ტიპიურ პასუხებს მათ ცხოვრებაში შექმნილი კრიზისული სიტუაციების შესახებ, შეგვექმნება შთაბეჭდილება, რომ ზეცაშიც მსგავსი რეაქცია ჩნდება. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, როგორ ეუბნება მამა ღმერთი იესოს: „იესო, პასტორი ბობი თავისი ეკლესიიდან გარიცხეს, რადგან ვილაცის განკურნებისთვის ილოცა! რა თქმა უნდა, ის ამას არ მოელოდა! მხედველობაში ხომ არ გავქვს სხვა რომელიმე ეკლესია, სადაც ბობი წარიგზავნება პასტორად?“. ანდა „იესო, სარას და მის შვილებს არანაირი შემოსავალი არ გააჩნიათ, რადგან მას ქმარი გაეყარა და ბავშვების ალიმენტს არ იხდის. უფრო უარესი, ეკონომიკა ძალიან რთულ მდგომარეობაშია და მას საკმარისი განათლება არ გააჩნია მუშაობის დასაწყებად! რა მოვუხერხოთ?“.

აბსურდულად ჟღერს, თუმცა ხშირად სწორედ ასე ვიქცევით, ასე ვრეაგირებთ განსაცდელებზე. ეს ნიშნავს, რომ სწორედ ასე აღვიქვამთ ღმერთს.

იოსების ყველაზე დიდი გამოცდა

რისი თქმა შეგიძლია სამართლიანობის შესახებ? იოსები, ბევრი ჩვენგანის მსგავსი ადამიანი რომ ყოფილიყო, იცით, რას მოიმოქმედებდა? შურისძიების გეგმებს შეიმუშავებდა. მისი აზრები მთლიანად წინააღმდეგობაში მოვიდოდა ღმერთის სიტყვასთან (იხ. რომ. 12:19): „*ციხეს თავს თუ დავაღწევ, ყველაფრისთვის ვაზღვევინებ. საუკეთესო ადვოკატს დავიქირავებ და ჩემს ძმებს სასამართლოში ვუჩივლებ! ან იქნებ არც ღირს ამდენი ფულის სასამართლოებში ხარჯვა? ავდგები და მე თვითონ დავბოცავ მათ. ისე გავაკეთებ, ვითომ ყველაფერი შემთხვევით მოხდა, ზუსტად ისე, როგორც თავად მომექცნენ“.*

იოსებს ასე რომ ეფიქრა, ღმერთი არასოდეს დაიხსნიდა მას საპყრობილედან. რატომ? იმიტომ, რომ თუ ასეთი გეგმის განხორციელებას გადაწყვეტდა, მაშინ მას ისრაელის თორმეტი

ტომიდან, ათი წინამძღოლის მოკვლა მოუნევდა! მათ შორის იქნებოდა იუდაც, რომლის შტოსაც მიეკუთვნება დავითი, და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, თავად ქრისტი. ეს სიმართლეა, რადგან ისინი, ვინც იოსებს ასე უმართლოდ მოექცნენ, ისრაელი პატრიარქები იყვნენ!

იოსები შეუპოვრად უნდა შებრძოლებოდა გონების დასკვნებს, არგუმენტებს, ფიქრებს და წარმოდგენებს, რაც ღმერთის გზებს ეწინააღმდეგებოდა. მას მტკიცე რწმენა უნდა ჰქონოდა ღმერთის აღთქმების მიმართ, რადგამ ყველაზე მთავარი გამოცდა წინ იყო.

საპყრობილეში კიდევ ორი ახალი ტყვე მიიყვანეს: ფარაონის მწდეთუხუცესი და მეპურეთუხუცესი. მათ შიშისმომგვრელი სიზმრები იხილეს და იოსებს გაუზიარეს. რაში მდგომარეობდა იოსების გამოცდა? *მას შეეძლო ამ ადამიანებისათვის ღმერთის ერთგულების შესახებ ეთქვა, მაშინ როდესაც საკუთარი ცხოვრების ბოლო ათი წლის მანძილზე ასეთი რამ მისთვის უცხო იყო?* აბა დაფიქრდით: იოსებმა ნახა სიზმარი, რომელშიც იგი თავისი ძმების ბატონი უნდა გამხდარიყო, მაგრამ ამ სიზმრიდან არაფერი არ ახდა. იოსები ბევრი დღევანდელი ქრისტიანის მსგავსი ადამიანი რომ ყოფილიყო, იგი ამ ორ პატიმარს ეტყოდა: „მაშ, ნუხელ სიზმარი დაგესიზმრა. ჰო, მართლა, მეც ვნახე ადრე სიზმარი, ამიტომ თავი დამანებეთ“.

თუ მისი პასუხი ასეთი იქნებოდა, მაშინ ის საპყრობილეში ჩარჩებოდა და სიცოცხლეს იქ დაასრულებდა, როგორც ერთი დაბოლმილი ადამიანი და სიკვდილის წინ ასეთ რამეს იტყოდა: „ღმერთი არ არის ერთგული. ის არ ასრულებს თავის დანაპირებს“. ასეთი ქცევით იოსები მიზანთან მისასვლელ გზას გაანადგურებდა, რადგან ორი წლის შემდეგ სწორედ მწდეთუხუცესი აცნობებს ფარაონს, რომ იოსებს სიზმრების ახსნა შეუძლია. სწორედ საკუთარი სიზმრის ასახსნელად გამოიყვანა ფარაონმა იოსები საპყრობილედან. ამ უნარის მეშვეობით იგი მეორე კაცი გახდა ეგვიპტეში – და ბოლოს, ცხრა წლის შემდეგ იხილა, თუ როგორ სცეს მას თავყვანი საკუთარმა ძმებმა, ზუსტად ისე, როგორც ეს მას დიდი ხნის წინ ესიზმრა.

იოსებმა ოცდაერთი წლის განმავლობაში ვერ დაინახა ღმერთის გეგმის განხორციელება. მაგრამ საბოლოოდ, ის მაინც აღსრულდა, რადგან ღმერთი თავისი აღთქმის ერთგულია. რამდენი ჩვენგანი ნებდება, როდესაც სამი წელი ლოცულობს და პასუხს ვერ იღებს? ან სამი დღე ლოცულობს? ან სამი კვირა? რადგან ღმერთის მეთოდები და ვადები განსხვავდება, ჩვენ

მიდრეკილება გვაქვს ეჭვი შევიტანოთ მის სიტყვაში. მაგრამ ღმერთი არ აბრკოლებს ჩვენი სიზმრის შესრულებას, ეს ჩვენ ვუშლით ხელს მის აღსრულებას! ჩვენ გამძლეობა, შეუპოვარი რწმენა და მორჩილება გვჭირდება, ხოლო ამ ყველაფრისთვის საჭირო ძალა ღმერთის მადლშია. მისი უსასყიდლო საჩუქარი ყველასთვის ხელმისაწვდომია; ჩვენ უბრალოდ უნდა ვირწმუნოთ მისი სიტყვა და მტიცედ ვიდგეთ რწმენაში. მოვიძვიროთ, თუ არ მოვდუნდებით.

როგორც აღვნიშნეთ, ვერცერთი კაცი და ვერცერთი დემონი ვერ შეაკავებს იმ გეგმას, რომელიც ღმერთმა შენი ცხოვრებისთვის გაითვალისწინა და თუ შენ მის ჭეშმარიტებაში იქნები ფესვგადგმული, მაშინ მისი სამეფოს შეუკავებელ ძალად გადაიქცევი. მაგრამ არის ერთი რამ რისი ცოდნაც გმართებს; *მხოლოდ ერთ პიროვნებას შეუძლია მიზანთან მისვლაში ხელი შეგიშალოს, და ეს პიროვნება თავად შენ ხარ!*

გავიხსენოთ ისრაელის ერი. ღმერთმა მოსე გაგზავნა, რათა ისინი ეგვიპტის მონობიდან დაეხსნა და აღთქმულ მიწაზე მიეყვანა. ღმერთის ნებას ეგვიპტიდან წამოსვლა და ქანაანში შესვლა წარმოადგენდა. მაგრამ, ურწმუნოების, არასწორი აზროვნების, წუნუნისა და მოსეს დადანაშაულების გამო მათ ვერ შეძლეს ამის გაკეთება.

მთელი იმ თაობის ადამიან-ვერცერთი კაცი და ვერ-ები, ქალებისა და იესო ნავეს ცერთი დემონი ვერ შეაკადის გარდა, უდაბნოში დაიხ-ვეებს იმ გეგმას, რომელიცოცნენ. ისინი გამუდმებით იმას შენი ცხოვრებისთვის გაით-გაიძახოდნენ, რომ ღმერთი არ ვალისწინა.

იყო ერთგული, მაგრამ სინამდ-ვილეში თავად არ უერთგულესუფალს. და რადგანაც ისინი რწმენაში და მორჩილებაში შე-უპოვარნი არ აღმოჩნდნენ, თავად შეუშალა ეს ხელი საკუთარ თავს მიზნის მიღწევაში.

მეფობისათვის საჭირო ხასიათი

თავდაპირველად იოსები ენატარტარა და ტრაბახა იყო. თუმცა იგი ბოლომდე ასეთად არ დარჩა. ის ითმენდა განსაცდელს, რის შედეგადაც მმართველობისათვის საჭირო ხასიათი განუვითარდა. იოსები დედამიწაზე, მეორე, ყველაზე გავლენიან კაცად იქცა. თუ იგი საკუთარი ძმების მიმართ გულში

სიმწარეს და უპატიებლობას შეუშვებდა, მაშინ შურს იძიებდა მათზე. როდესაც მთელს ქვეყანაზე დიდი შიმშილი ჩამოვარდა, მისი ძმები ეგვიპტეში ჩამოვიდნენ ხორბლის საშოვნელად. იოსებს შეეძლო ისინი საპყრობილეში ჩაეყარა, ეწამებინა ან დაეხოცა, მაგრამ იგი სრულიად საპირისპიროდ მოიქცა. უსასყიდლოდ მისცა ხორბალი და ეგვიპტის საუკეთესო მიწები. ისინი ამ ქვეყნის ყველაზე ხარისხიან საჭმელს მიირთმევდნენ. მიუხედავად იმისა, რომ ამას არ იმსახურებდნენ, იოსებმა ყველაფერი საუკეთესო მისცა მათ. იოსებს ძლიერი, მონიფული – ქრისტეს მსგავსი – ხასიათი ჩამოუყალიბდა, მან აკურთხა თავისი ძმები, რომლებმაც წარსულში დაწყველეს იგი; სიკეთე უყო მათ, რომლებმაც ის შეიძულეს (იხ. მათ. 5: 44-45;).

ყურადღებით ნაიკითხეთ პეტრეს შეგონების დასკვნითი ნაწილი:

„წინაღუდექით მას მტკიცე რწმენით და იცოდეთ, რომ მსგავსი სატანჯველი თქვენს სამოსაც ხვდება წუთისოფელში. მაგრამ ღმერთი ყოველგვარი მადლისა, რომელმაც მოგვინოდა თავისი სამუდამო დიდებისაკენ ქრისტეში, თქვენი მცირეოდენი ტანჯვის შემდეგ *სრულგყოფთ, გაგაძლიერებთ, განგამტკიცებთ და დაგამყარებთ* (1 პეტ. 5:9-10;)

ღმერთი ყოველგვარი მადლისა... სრულგყოფთ, გაგაძლიერებთ, განგამტკიცებთ და დაგამყარებთ.

ეს არის შენთვის და ჩემთვის მოცემული აღთქმა, რომელიც ოთხი ძალიან ძლიერი სიტყვით არის გამოხატული. ჯეიმს სტრონგი ასე განმარტავს თითოეულს:

1. *სრულგყოფა* – „აღდგენა, განახლება შეკეთების ან რეგულირების მეშვეობით“.
2. *გაძლიერება* – „გამაგრება, დარწმუნებით მიბრუნება, რომელიმე მიმართულებით, შეკეთება, მკვეთრად დაფიქსირება“.
3. *განმტკიცება* – „გამყარება, გაძლიერება სულიერ ცოდნასა და ძალაში“.
4. *დამყარება* – „საძირკვლის ჩაყრა ნაგებობის ასაშენებლად“.

ეს ოთხი სიტყვა კარგად ასახავს იმ პროცესებს, რაშიც ღმერთმა იოსები გაატარა, რათა მზად ყოფილიყო მმართველობისათვის. ის გამოსწორდა, ანუ შეკეთებულ იქნა და აღარ

იყო ენატარტარა და მკვებარა. იგი გაძლიერდა და მიაღწია იმ ადგილს, რომელიც ღმერთს მისთვის ქონდა განსაზღვრული. მისმა შეუპოვარმა მორჩილებამ, ერთი შეხედვით უიმედო სიტუაციაში მას სიბრძნე, გამბედაობა და ძლიერი ხასიათი გამოუმუშავა.

ბოლო თავში ჩვენ ეშმაკთან პირდაპირ ბრძოლაზე ვისაუბრეთ, რომელსაც ღმერთის სიტყვიდან ველაპარაკებით. თუმცა ღმერთის სიტყვიდან ლაპარაკი ჩვენს ყველაზე ძლიერ იარაღად ვერ ჩაითვლება. ძლიერი იარაღი ღმერთის სიტყვის მორჩილებაში მდგომარეობს. ეს მის ჭეშმარიტებაზე ფიქრს, ლაპარაკს და ამ ჭეშმარიტებით ცხოვრებას გულისხმობს. ღმერთი ტირის წინასწარმეტყველ იერემიას მეშვეობით: „სად არიან ისინი, ვინც სიმართლისათვის აღდგებიან ქვეყანაზე?“ (იხ. იერ. 9:3;). უფალი ჩვენი თაობის იოსებებს ეძებს. თუ ჩვენ შეუპოვარნი ვიქნებით მორჩილებაში და გაბედულად ვილაპარაკებთ ღმერთის სიტყვას, მაშინ აღსრულებულ აღთქმებს, ჩამოყალიბებულ ხასიათს, დიდ ძალაუფლებას და მტრის დანგრეულ სიმაგრეებს მოვიმკით. ჩვენს გარშემო მყოფი ადამიანები კი დიდ სიკეთეს მიიღებენ ჩვენი შეუპოვარი რწმენის და მორჩილების შედეგად.

რა დიდებული ცხოვრებისათვის მოგიხმო ღმერთმა! უფალმა ჯერ კიდევ შენს დაბადებამდე შეიმუშავა გეგმა შენი ცხოვრებისთვის. იოსების მსგავსად, მღერთმა შენც მოგიწოდა. პეტრე ასე ასრულებს თავის შეგონებას:

„მოგწერეთ მცირე რამ თქვენს შესაგონებლად და დასამონმებლად, რათა ღვთის ეს მადლი, რომელშიც დგახართ, ჭეშმარიტია“ (1 პეტ. 5:12;)

შეუპოვარი მორჩილებისათვის საჭირო ძალის პოვნა ღმერთის მადლშია შესაძლებელი. ვიმედოვნებ, რომ ამის შემდეგ ღმერთის საკვირველი მადლი შენთვის უფრო მეტ მნიშვნელობას შეიძენს, ვიდრე მხოლოდ ცოდვების მიტევება და ზეცაში შესასვლელი საშუალებაა. ის გაცილებით მეტია!

შეუპოვარი ლოცვა

„ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: რასაც სთხოვთ მამას ჩემი სახელით მოგცემთ თქვენ“

იოანე 16:23;

შეუპოვრობის შესახებ ჩვენი მსჯელობა სრულყოფილი ვერ იქნება, თუ ღმერთთან პირადი ურთიერთობის საკითხს არ შევეხებით. როგორ უნდა მივიდეთ უფლის წინაშე და როგორ უნდა ვილოცოთ? მორიდებულად და მორცხვად, თუ აკანკალებული ხმით? მხოლოდ რაღაც „დიდი რამეები“ უნდა ვთხოვოთ და თუ პასუხს ვერ მივიღებთ, გული არ უნდა გავიტეხოთ? რამდენ პროცენტიაანი მოლოდინი უნდა გვქონდეს იმისა, რომ უფალი ჩვენს ლოცვებს უპასუხებს?

ვიცი, ეს კითხვები შეიძლება აბსურდულად გეჩვენოთ, მაგრამ ოც წელზე მეტ ხანს მოგზაურობისა და სხვადასხვა ლიდერთან და მორწმუნეებთან ერთად ლოცვის შემდეგ შემიძლია ვთქვა, რომ ზემოთ დასმული კითხვები საფუძველს არ არის მოკლებული. უამრავი მდარე, ძალის არ მქონე ლოცვა მომისმენია, რომელშიც არანაირი ძალა არ იყო. ბევრ ლოცვის მსახურებაზე ვყოფილვარ, სადაც ადამიანები აქეთ-იქით იყურებოდნენ, ბიბლიას კითხულობდნენ ან საგალობელს უსმენდნენ, არადა წესით უნდა ელოცათ. ზოგჯერ ვფიქრობ, ალბათ, ასეთ ქრისტიანებს ჰგონიათ, რომ ღმერთი იმის გამო შეისმენს მათ ლოცვას, რომ უბრალოდ ლოცვით მსახურებებს ესწრებიან, იმ დროს, როცა თავად დიდი ხანია შეწყვიტეს შეუპოვარი რწმენით ლოცვა და ყველაფერში ღმერთზე დაიმედება.

ბევრჯერ გული მტკენია, როდესაც მომისმენია, თუ როგორი ზერელე და ზოგადი ლოცვებით ლოცულობდნენ ლიდერები. მათი შემხედვარე, ვფიქრობდი, *ესენი ასეთი დამოკიდებულებით რომ ესწრებოდნენ სამთავრობო შეხვედრებს, მთავრობის ხელმძღვანელი, ალბათ, ეტყოდა: „რისთვის მოხვედით? დროს ტყუილად მახარჯვინებთ!“*. თითქოს ასეთი ქრისტიანები სიტყვებს არჩევენ, რათა თავი სულიერებად მოაჩვენონ ხალხს და არ სურთ მათ იმედი დაუკარგონ. ძალიან გულდასაწყვეტი ფაქტია, რადგან ეს დამოკიდებულება გვიჩვენებს, თუ რამდენად არარეალურია დღეს სულიერი სამყარო ბევრი ქრისტიანისთვის.

იყავი გაბედული და გულმოდგინე

ღმერთი მთელი გულით მოგვინოდებს: „გაბედულად მივეახლოთ მადლის ტახტს“ (ებრ. 4:16); გაბედულება ნიშნავს იყო მხნე, შემტევი, ძლიერი და ურყევი. გაბედულის ანტონიმები: „გაუბედავი“, „მორიდებული“, „მერყევი“. აბა, დაფიქრდი: ღმერთი მოგინოდებს, რომ მის წინაშე გაბედულებით, ძალით და სიმტკიცით წარსდგე, რათა ჩვენს საჭიროებებს უპასუხოს. ეს მისი სურვილია!

მოციქული იაკობი გვეუბნება: „რადგან ბევრი რამ შეუძლია მართლის ძლიერ ლოცვას“ (იაკ. 5:16); „გულმოდგინე“ ნიშნავს „დიდი ენთუზიაზმის, მგზნებარე სულის და გრძნობების მქონეს“. ლექსიკონში აღმოვაჩინეთ, რომ ამ სიტყვის სინონიმებია „მოშურნეობა“ და „გულანთებულობა“. იაკობს იმის თქმა უნდა, რომ ეფექტური ლოცვა წარმოადგენს გულმოდგინე ლოცვას. ხოლო არაეფექტური ლოცვა – ესაა გრძნობისა და მოშურნეობის გარეშე აღვლენილი ლოცვა.

როდესაც გესმის სიტყვა „გულმოდგინე“, აიგვივებ კი სიტყვასთან „შეუპოვარი“? ეს სწორედ ასე უნდა იყოს. იაკობი ხაზს უსვამს ამ ჭეშმარიტებას და ამის დასამტკიცებლად წინანარმეტყველ ელიას მაგალითს იყენებს:

„ელია ჩვენი მსგავსი კაცი იყო და ლოცვით ილოცა, რომ არ მოსულიყო წვიმა და არ მოსულა ქვეყნად წვიმა სამ წელსა და ექვს თვეს. და კვლავ ილოცა და ცამ მისცა წვიმა და მინამ აღმოაცენა თავისი ნაყოფი“ (იაკ. 5:17-18);

ელიამ მთელი გულით – შეუპოვრად – ილოცა და შედეგად სასწაული მიიღო. მთელი გულით ლოცვა გულმოდგინე ლოცვის სინონიმია. ის განიმარტება, როგორც „სერიოზული განზრახვის მქონე, მიზანმიმართული; გულწრფელად მოშურნე“. გესმით რას ამბობს ღმერთის სიტყვა ეფექტურ ლოცვაზე? ეს სავსებით ნათელია: როდესაც ღვთის წინაშე მივდივართ სხვადასხვა საჭიროებებით, მას სურს რომ ეს ლოცვა იყოს გრძნობით, გულმოდგინებით და ძალით აღვსილი.

ელიამ ჯერ წვიმის შეწყვეტის თხოვნით ილოცა, შემდეგ კი წვიმისთვის. ბიბლია გვეუბნება, რომ „ელია ავიდა ქარმელის წვერზე; მინაზე განვა და პირსახე მუხლებში ჩამალა“ (3 მეფ. 18:42;).

‘New Living Translation’-ის ინგლისურ თარგმანში ვკითხულობთ: „დაეცა მინაზე და ლოცულობდა“. შემიძლია წარმოვ-

იდგინო, როგორ მგზნებარედ ლოცულობდა იგი ღვთის წინაშე. იგი დგება მუხლებზე, იხრება წინ და მუხლებში თავჩარგული შესძახის ღმერთს: „ღმერთო აბრაამისა, ისააკისა და იაკობისა დამელაპარაკე; მითხარი, რომ გსურს წვიმა დააბრუნო.

როდესაც ღვთის წინაშე მივდივართ სხვადასხვა საჭიროებებით, მას სურს რომ ეს ლოცვა იყოს გრძნობით, გულმოდგინებით და ძალით აღვსილი.

ამიტომ მოგიხმობ მოავლინო ღრუბლები და აწვიმო, რათა მიწამ ნაყოფი მოიტანოს! გთხოვ არ დააყოვნო, აწვიმე, რათა შენმა ხალხმა კვლავ გაიხაროს შენი სიკეთით!“. ეს არის შეუპოვრობით, მოშურნეობით და მთელი გრძნობით აღვლენილი სათხოვარი. ამის შემდეგ ელია თავის მოწაფეს ავალებს: „წადი, ზღვისკენ გაიხედე“ (3 მეფ. 18:43;).

წლების შემდგომ, რაც იერუსალიმში რეგულარულად დაიწყო წვიმის მოსვლა, ხალხი ხმელთაშუა ზღვიდან დასავლეთისკენ დაიძრა. ელიამ თავის მსახურს უთხრა ზღვისკენ გაეხედოდა, რათა ენახა ღრუბელი თუ მოჩანდა. იგი თავისი რწმენის მიხედვით მოქმედებდა. როცა ნამდვილად გვეჯერა, ჩვენც ზუსტად ასე მოვიქცევით. ელიას მსახური ბრუნდება და მოაქვს ამბავი: „არაფერი ჩანს“.

ბევრი ჩვენგანი აქვე დაუსვამდა წერტილს ამ ამბავს? ხომ ასეა? ვიტყვით: „იქნებ სწორად ვერ გავიგე. ალბათ, ღმერთი ისევ აპირებს ისრაელიანების დასჯას თავიანთი არასწორი საქციელის გამო. სანამ ახაბი მეფედ გვეყოლება, წვიმას ვერ ვიხილავთ“. ჩვენ არ შევეცდებოდით რწმენაში მტიცედ დგომას, არამედ ლოცვას შევწყვეტდით, შედეგად კი ღვთის ნება არ აღსრულდებოდა ჩვენს ცხოვრებაში. მაგრამ ელია ასე არ მოქცეულა.

ელიამ იცის ღმერთის ნება და რომ ის თავის სიტყვას არ შეცვლის. ის კვლავ ლოცულობს ღვთის წინაშე და ღმერთს რწმენით და მხურვალე გულით მადლობას სწირავს. იგი მეორედაც აგზავნის თავის მსახურს ქარმელის მთაზე.

ლოცვა და რწმენა, რომელსაც შესაბამისი მოქმედება არ ახლავს, მორიგი რელიგიური რიტუალი და დროის ფუჭად ხარჯვაა. ლოცვაში გულმოდგინება ნიშნავს გულის, გონების, სამშვივნელისა და სხეულის მომართვას იმის მისაღებად, რასაც უფალს ვთხოვთ და შესაბამისად, შენი მხრიდან სათანადო მოქმედებასაც. გამომდინარე იქიდან, რომ მტკიცედ გჯერა, რომ ღმერთის ნების შესაბამისად მოქმედებ, უარს ამბობ პა-

სუხად მიიღო „არა“. შენ იცი, რომ მდგომარეობების და სიტუაციების ცვლილება შესაძლებელია და შეიცვლება კიდევ.

მაგრამ ელიას მსახური იგივე პასუხით მოდის: „არაფერი ჩანს“.

ბევრი ჩვენგანი პირველ ჯერზე თუ არ დაყრიდა ფარხმალს, მეორე პასუხის მოსმენისას აუცილებლად დანებდებოდა. ჩვენ ძალიან კარგი თეოლოგიური მიზეზი და ახსნა-განმარტება გვაქვს ხოლმე იმასთან დაკავშირებით, თუ რატომ არ პასუხობს ღმერთი ჩვენს კონკრეტულ სათხოვარს დროის კონკრეტულ მონაკვეთში. მაგრამ ელიას არ გააჩნია ეს მიზეზი და ახსნა! ის განაგრძობს ლოცვას და მსახურს მესამეჯერ აგზავნის ამბის გასაგებად. პასუხი იგივეა. ასე აკეთებს მეოთხედ, მეხუთედ, მეექვსედ და მეშვიდედ! (რა დამჯერი მსახურია; ერთ დღეში შვიდჯერ გაგზავნეს ქარმელის მთაზე და შვიდჯერვე წავიდა. მარტო ელია კი არ იყო გულმოდგინე, არამედ მისი მსახურიც!). მეშვიდედ მსახურმა ამბავი მოიტანა: „ღრუბელი მოჩანს, კაცის მუჭისოდენა, ზღვიდან ამოდის!“.

მუჭისოდენა ღრუბელი ვერ მოიყვანდა ისეთ წვიმას, როგორი წვიმისთვისაც ელია ლოცულობდა. მაგრამ ეს საკმარისია იმისათვის, რომ ელია მოქმედებაზე გადავიდეს. მან იცის, რომ მისი ლოცვა შესმენილია.

„თქვა ელიამ, წადი უთხარი ახაბს: „შეკაზმე და გარუნდი, წვიმამ არ მოგისწროს“. ამასობაში ცა მოიქუფრა ღრუბლისა და ქარისაგან და წამოვიდა ხშირი წვიმა“ (3 მეფ. 18:44-45;)

ელიამ შვიდჯერ ილოცა და შვიდჯერ გაგზავნა თავისი მსახური. ელია შეუპოვარია ლოცვაში, მონადინებულია პასუხის მისაღებად. სწორედ ასეთ ლოცვაზე საუბრობს იაკობი.

პატარა ღრუბელი

ელიას პატარა ღრუბელი იმაზე მიგვითითებს, რომ პასუხს მივიღებთ, თუ შეუპოვარი რწმენით ვილოცებთ. სულიწმიდა ემონწმება ჩვენს სულს (იხ. რომ. 8:16;). ეს არის ჩვენი პატარა ღრუბელი. ზოგჯერ ეს შეიძლება იყოს სიტყვა, ზოგჯერ სიხარულის გამოვლინება, ზოგჯერ კი გულში მონმოზა იმისა, რომ რასაც ვითხოვთ, მივიღებთ. როდესაც პატარა ღრუბლის გა-

მოჩენას შევამჩნევთ, შესაბამისად უნდა მოვიქცეთ, ისე როგორც ელია მოიქცა.

მახსოვს, როდესაც ლიზა ჩვენს მეოთხე შვილზე ფეხმძიმედ იყო, ბავშვის გაჩენის სავარაუდო დროს ხუთი დღე გადაცილდა, თუმცა ეს ახალი ამბავი არ იყო, რადგან უფროსი შვილების გაჩენის დროსაც ასე მოხდა. მაგრამ ამ შემთხვევაში, ლიზა გრძნობდა, რომ დაგვიანების მიზეზი რაღაცა პრობლემა იყო. ბავშვმა მუცელში მოძრაობა დაიწყო. ლიზამ ექიმს დაურეკა და თავისი შეშფოთების მიზეზი აუხსნა, მან კი უთხრა: „ხვალ მოდით სამშობიაროში და დავაჩქარებთ მშობიარობას“.

მეორე დილას, როდესაც ექიმმა ლიზა გასინჯა, გვითხრა რომ მშობიარობის პროცესი რაც შეიძლება მალე უნდა დაწყებულიყო. გვითხრა, რომ ნავსულიყავით და ფეხით გვევლო, რათა ფიზიკურ დატვირთვას ჭინთვები გამოეწვია. შუადღისკენ ლიზა დაიღალა და სამშობიაროს პალატაში დავბრუნდით დასასვენებლად. მან მითხრა: „ჯონ, გარეთ გადი და ილოცე. თუ მალე არ დამეწყება მშობიარობა, ექიმები იძულებულნი გახდებიან სხვა ზომებს მიმართონ და მე ეს არ მინდა“.

ეს შესაძლოა ყოფილიყო პიტოცინის (მშობიარობის დასაჩქარებელი ნამალი) მიღება, რაც ხერხემალში ანესთეზიის გაკეთებას გულისხმობდა. ასეთი რამ ჩვენი პირველი შვილის დაბადებისას დასჭირდა ლიზას და შემდეგ დიდი ხნის მანძილზე წელი აწუხებდა. არსებობდა კიდევ ერთი ფაქტორი: ეს ძვირად ღირებული პროცედურა გახლდათ. გამომდინარე იქიდან, რომ ჩვენი მსახურება ჯერ ისევ სანციის ეტაჟზე იმყოფებოდა, სამედიცინო დაზღვევა არ გაგვაჩნდა. მცირე შემოსავლიან ოჯახს წარმოვადგენდით.

გამოვედი სამშობიაროდან და იქვე ახლოს ვიპოვე ადგილი, სადაც ლოცვას მოვახერხებდი. გულანთებული ვლოცულობდი. ორმოცდა ხუთი წუთის შემდეგ ლიზას ოთახში დავბრუნდი, სადაც იგი იგივე მდგომარეობაში დამხვდა. ერთი საათი ლიზასთან დავყავი და შემდეგ ისევ სალოცავად წავედი. ღმერთის მიმართ ჩემი თხოვნა უფრო გაძლიერდა. სიტუაცია ამჯერადაც უცვლელი იყო.

კიდევ ერთი საათი გავჩერდი ლიზასთან. ლიზას ნერვიულობა ემატებოდა, რაც ბევრი მიზეზით იყო გამოწვეული, მაგრამ მთავარი დარდი მაინც ბავშვის უსაფრთხოებას უკავშირდებოდა. ლიზა მეხვეწებოდა: „ჯონ, გთხოვ წადი და გააგრძელე ლოცვა. ძალიან ვნერვიულობ“.

მესამედ წავედი ჩემს სამლოცველო ადგილას. ამჯერად უფრო მეტი მონდომებით ვლოცულობდი. ჩემი ლოცვა უფრო

ძლიერი და ხმამაღალი იყო; მთელი ძალით ვცდილობდი უფლისთვის ხმა მიმენვდინა. ლიზას სახეზე ძალიან დიდი შიში აღბეჭვდოდა და მსურდა მენუგეშებინა იგი. ინგლისურად ვლოცულობდი და ღმერთს ჩემთვის მოცემულ აღთქმებს ვახსენებდი. შემდეგ კი სულით გავაგრძელე გულმოდგინე ლოცვა.

რამდენიმე წუთის შემდეგ, გულში გარკვევით გავიგონე: „შენი შვილი დღეს დაიბადება და ხვალ ამ დროს დედაც და შვილიც სახლში ჯანმრთელები დაბრუნდებიან“. სულიწმიდამ დამიმონმა, რომ ჩემი ლოცვა შესმენილი იყო. მან „მუჭის ოდენა პატარა ღრუბელი“ მომცა. მე მზად ვიყავი მოქმედებაზე გადასასვლელად.

ხუთი საათისთვის ლიზასთან დავბრუნდი და ვუთხარი: „არდენი დღეს დაიბადება და ორივენი ხვალ ამ დროს სახლში ჯანმრთელები დაბრუნდებით“. ლიზას ნუგეში მიეცა. მაგრამ რადგან გარკვეული ხნის მანძილზე კვლავ არაფერი იცვლებოდა, ღმერთის დანაპირები შეუძლებლად ჩანდა. ლიზას სამშობიარო ჭინთვები არ ეწყებოდა. მაშ, ასე მალე როგორ დაიბადებოდა ბავშვი? მაგრამ მე უკვე დანახული მქონდა პატარა ღრუბელი!

სალამოც გავიდა და მედპერსონალი უკვე ალტერნატიულ გზებზე მსჯელობდა. ლიზამ კიდევ რამდენჯერმე მთხოვა: „ჯონ იქნებ ნასულიყავი და გელოცა?“.

– „არ არის საჭირო. ბავშვი შუალამემდე დაიბადება“, – ვუთხარი მე.

რაც დრო გადიოდა, მეტად მძაფრდებოდა ფიქრები და მიბიძგებდა ფარ-ხმალი დამეყარა, და ეჭვი შემეტანა ღმერთის სიტყვაში, რომელიც გარკვევით მოვისმინე გულში. თუმცა, დარწმუნებული ვიყავი, რომ ღმერთმა ისმინა ჩემი თხოვნა, კვლავ მტკიცედ დგომას ვცდილობდი.

ბოლოს, თერთმეტი საათისთვის ლიზას სამშობიარო ჭინთვები დაეწყო. არდენი 11:51 წუთზე დაიბადა. მას ჭიპლარი ძალიან მჭიდროდ ქონდა კისერზე შემოხვეული. მახსენდება რა საშინელი შესახედავი იყო მისი თავი, რომელიც ტანისგან განსხვავებით სრულიად სხვა ფერისა იყო. დახრჩობას ცოტადა უკლდა. ექიმმა სწრაფად გადაჭრა ჭიპლარი და არდენი სხვა ოთახში უფრო დეტალური გამოკვლევებისთვის გაიყვანეს.

მეორე დღეს, სამშობიარო 3:30-ზე დავტოვეთ. ლიზა და არდენი 4:30-ზე უკვე სახლში იყვნენ. ის, რაც ღმერთმა მითხრა, ზუსტად შესრულდა.

ითხოვი და განაგრძე თხოვნა

ბევრმა ჩვენგანმა იცის ქრისტეს სიტყვები: „ითხოვეთ და მოგეცემათ. ეძიეთ და იპოვით. დააკაკუნეთ და გაგელებათ“ (ლუკ. 11:9;). ეს მუხლი მეფე იაკობის ბიბლიის ახალი ვერსიიდან არის აღებული. ახლა კი მოდი ვნახოთ რა წერია ამ მუხლში ბიბლიის სხვა თარგმანში (Amplified Bible):

„ამიტომ გეუბნებით თქვენ, ითხოვეთ და განაგრძეთ თხოვნა და მოგეცემათ; ეძებეთ და განაგრძეთ ძებნა და იპოვით; დააკაკუნეთ და განაგრძეთ კაკუნის და გაგელებათ. რამეთუ ყველა, ვინც ითხოვს და განაგრძობს თხოვნას, იღებს; და ვინც ეძებს და განაგრძობს ძებნას, ის პოულობს; და ის, ვინც აკაკუნებს და აგრძელებს კაკუნს მას კარი გაეღება“ (ლუკ. 11:9-10;)

როგორც ხედავ, იესო მოგვინოვებს შეუპოვრად ვითხოვით, ვეძებთ და ვაკაკუნით. რატომ? რა, ღმერთს ცუდად ესმის? რა თქმა უნდა, არა! აქ საკითხი ეხება იმას, თუ რამდენად ნამდვილად გვწამს. მინახავს ხალხი, რომელიც მომართული იყო მისაღებად და მინახავს ისეთებიც, რომლებიც ისწრაფოდნენ მისაღებად. სათხოვრის შემდეგ ხელცარიელი დარჩენა ალტიერნატივად არ განიხილება. მეორე მხრივ, ის ადამიანი, რომელიც მხოლოდ ისწრაფვის მიიღოს, უფრო ადვილად ნებდება. თუ ნამდვილად გვწამს, მაშინ ჩვენ თხოვნას ვაგრძელებთ, და რაც მეტად გრძელდება მიღების დრო, მით მეტად ძლიერდება ჩვენი ლოცვა.

დავუკვირდეთ გაკვეთილს, რომელსაც თვით უფალი გვასწავლის:

„უთხრა მათ იგავი იმის შესახებ, რომ ყოველთვის უნდა ილოცონ და არ მობეზრდეთ (არ დაიბნენ). თქვა: ერთ ქალაქში იყო ერთი მსაჯული, ღვთისა არ ეშინოდა და ხალხისა არ რცხვენოდა. იმავე ქალაქში ცხოვრობდა ერთი ქვრივი. მივიდა მასთან და უთხრა: „დამიცავი ჩემი მოქიშპისაგან“. დიდხანს უარობდა. მერე თავისთვის თქვა: ‘მართალია, ღვთისა არ მეშინია და ხალხისა არ მრცხვენია, მაგრამ რაკი ეს ქვრივი მოსვენებას არ მაძლევს, დავიცავ, რომ აღარ მოვიდეს და თავი არ მომაბეზროს“. თქვა უფალმა: გესმით, რას ამბობს უსამართლო მსაჯული? განა ღმერთი არ დაიცავს თავის რჩეულთ, რომელნიც დღედაღამ მას შელაღადებენ, და არ იქნება სულგრძელი მათდამი? თქვენ გეუბნებით: მალე დაიცავს მათ. მაგრამ, როცა კაცის ძე მოვა, ნეტა ჰპოვებს ამქვეყნად რწმენას?“ (ლუკ 18:1-8;)

დაუკვირდით იესოს სიტყვებს: „და არ მობეზრდეთ“. ეს მხოლოდ კარგი აზრი როდია; ეს ღმერთის ნებაა, რომ არასდროს დანებდეთ.

მოცემულ იგავში ეს ქალი ისე შეუპოვრად ითხოვს, რომ უსამართლო მსახურიც კი აამოქმედა. მარტივად რომ ვთქვა, მსაჯული სიგიჟემდე მივიდა ამ ქალის დაჟინებულობის გამო და მხოლოდ იმიტომ გადაწყვიტა მისი დახმარება, რომ თავიდან მოეშორებინა იგი. მე მაკვირვებს ის, რომ იესომ ეს მაგალითი იმისთვის მოიყვანა, რომ ჩვენ ვისწავლოთ, როგორ ვთხოვოთ ღმერთს. შემდეგ მაცხოვარი იმ მორწმუნეების შესახებ ამბობს, რომელნიც დღე და ღამ მას შელალადებენ: „განა ღმერთი არ დაიცავს თავის რჩეულთ?“. ღმერთი უსამართლო არ არის. მას კარგი უნდა ჩვენთვის. ამიტომ, როდესაც ჩვენ მომართულნი ვართ მისაღებად უფალი მალევე პასუხობს ჩვენს ლოცვებს, როგორც ეს ამ ქალის შემთხვევაში მოხდა.

აქ საჭიროა ცოტა მეტი განმარტება გავაკეთოთ ამ საკითხთან დაკავშირებით. ამ იგავის არასწორად გაგების შედეგად, ზოგიერთმა ადამიანმა შესაძლოა დღე და ღამე ერთი და იმავე საკითხზე ლოცვა დაიწყოს. სინამდვილეში იესო ამის წინააღმდეგ გვაფრთხილებს: „ხოლო ლოცვის დროს ნუ ილაპარაკებთ ზედმეტს (ნუ გაიმეორებთ ერთი და იგივე სიტყვებს) წარმართებივით, ვინაიდან მათ ჰგონიათ, რომ თავიანთი მრავალსიტყვაობის გამო შესმენილ იქნებიან“ (მათ. 6:7). აქ, მთავარი საკითხი, გაუაზრებელი სიტყვებისაგან შემდგარი ლოცვების გამეორების სიხშირეში კი არ მდგომარეობს, არამედ ღვთის წინაშე ჩვენი თხოვნის შეუპოვრად, გულმოდგინედ და რწმენით მიტანაში. მის წინაშე გაბედულება გვაქვს ლოცვაში, როდესაც ვიცით, რომ მისი ნებისამებრ ვთხოვთ და ამის შედეგად მივიღებთ, რასაც ვითხოვთ. ელია არცერთ შემთხვევაში არ მიიღებდა უარყოფით პასუხს. ის მომართული იყო თავისი ლოცვის მეშვეობით ცვლილება ეხილა. მან მანამდე ილოცა, სანამ პასუხი არ მიიღო.

მოუპრნედ ძებნა და კაკუნნი

იესო იმას კი არ ამბობს, რომ მხოლოდ თხოვნა გავაგრძელოთ, არამედ ძებნაც და კაკუნიც. გულმოდგინე ლოცვა მხოლოდ ჩაკეტილ ოთახში ლაპარაკს არ გულისხმობს; ის მოიცავს ბეჯით ძიებას და კაკუნს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქ-

ვით, ჩვენ იმის მიხედვით ვცხოვრობთ, რასაც ვითხოვთ. ეს კი უმთავრესი ფაქტორია შედეგის მისაღებად.

ამ საკითხთან დაკავშირებით უამრავი მაგალითი შემიძლია მოვიყვანო საკუთარი ცხოვრებიდან. რამდენიმეს გაგიზიარებთ:

მე და ლიზას საშუალება მოგვეცა კონფერენციის დაწყებამდე ორი დღე ჰავაის კუნძულებზე, კერძოდ კი მაუიზე, გაგვეტარებინა. ეს დრო ძალიან მნიშვნელოვანი იყო ჩვენთვის, რადგან კარგა ხანი ერთად არსად აღარ ვყოფილვართ დასასვენებლად წასული და თან ლიზას მამაც ახალი გარდაცვლილი იყო. მე სპეციალურად დავგეგმე ეს დრო ჩვენთვის.

გამგზავრების დღე ახლოვდებოდა. ამინდის პროგნოზი კი უცვლელი იყო: გადაუღებელი თავსხმა წვიმები! ცუდი ამინდი, რა თქმა უნდა, ხელს შეგვიშლიდა ჩვენი გეგმების განხორციელებაში, ამიტომ გულით ვილოცე, რომ არ ეწვიმა, ამინდს ვუბრძანე შეცვლილიყო და ზეციურ ანგელოზებს ვთხოვე ჩემი ლოცვა სისრულეში მოეყვანათ.

„ინვიმებს, ინვიმებს,“ – გაიძახოდა ლიზა.

მე კი ვპასუხობდი: „კარგი ამინდი გამოვა. ყველაფერი მშვენივრად იქნება“.

ჰავაიზე საღამოს ჩავედით. მოღრუბლული, უღიმღამო ამინდი დაგვხვდა. სასტუმროში ტელევიზორი ჩავრთე. მინდოდა მცოდნოდა რას იუწყებოდნენ სინოპტიკოსები. აღმოჩნდა, რომ უამინდობა იყო არა მხოლოდ ჰავაის კუნძულებზე, არამედ წყნარი ოკეანის სანაპირო ზოლის დიდ ნაწილზეც.

დილას სასტუმროს ნომრის ფარდები გავწიე, რომ მოქუფრული ცა და თავსხმა წვიმა დამენახა. შავ ღრუბლებში სინათლის მცირე ნარღვევიც კი არ მოჩანდა. გამოცხადებული ამინდის პროგნოზი მართლდებოდა. მაგრამ მე მაინც ჩემი ლოცვის იმედი მქონდა. უფალს შევძახე: „მადლობა მამავ ამ მშვენიერი მზიანი დღისთვის. მინდა, რომ ჩემი ცოლი საცურაო კოსტიუმში დავინახო – მზის ქვეშ მწოლიარე და დასვენებული“.

ლიზას ეცინებოდა ჩემს უგუნურ საქციელზე. მეც ავყევი მას, მაგრამ სინამდვილეში სერიოზულად ვუყურებდი არსებულ მდგომარეობას. დანებებას არ ვაპირებდი. წავედით სასაუზმედ. ამინდის გამო რესტორნის თანამშრომლებს გარეთ ეზოში მდგარი მაგიდების ნახევარი სასტუმროს ფოიეში შემოეტანათ.

როდესაც საუზმე მოგვიტანეს, მოღრუბლულ ცას გავხედე და მიზანმიმართულად ვილოცე: „უფალო, მადლობა ამ საზ-

რდოსთვის, ასევე გმადლობ მშვენიერი და მზიანი დღისათვის!“.

ლიზამ გაიღიმა და გამეხუმრა: „ჯონ, არ სჯობს ისეთი რამისთვის ილოცო, რაზეც ვიცით, რომ პასუხის მიღება შესაძლებელია?“ – ორივეს გაგვეცინა. ის ხშირად მეხუმრება ხოლმე.

– „საყვარელო, მე ამ ყველაფერს სერიოზულობით ვეკიდებ“, – ვუთხარი მას. – „მშვენიერი დღე იქნება“.

ამასობაში ოფიციალტი მოგვიახლოვდა, რათა გაეგო რამე ხომ არ გვეჭირდებოდა.

– „შეიძლება კიდევ რაღაც გთხოვო?“ – ვკითხე მე მას – „შეგიძლიათ წვიმა გააჩეროთ?“.

ყველამ კარგად ვიცინეთ. მაგრამ, სანამ საუზმეს დავასრულებდით, წვიმა შეწყდა, მუქი ღრუბლები გაიფანტა, ცა გაიხსნა და კაშკაშა მზე გამოვიდა. იმ დანარჩენი დროის მანძილზე, რომელიც მაუიში გავატარეთ, აღარ უწვიმია და მზეს ღრუბლის ნაფლეთიც კი არ მოფარებია.

მოგვიანებით ჰავაის სხვა ნაწილში, ოაჰუში წავედით კონფერენციაზე დასასწრებად. იქ ჩასვლისას რამდენიმე ადგილობრივმა მცხოვრებმა გვითხრა, რომ სწორედ იმ დღეების მანძილზე, როდესაც ჩვენთან მაუიში მზე ანათებდა, მათთან გადაუღებლად წვიმდა. მეტიც, ჩვენ ოაჰუს ყველაზე ნაკლებად ნალექიან ნაწილში ვიყავით, თუმცა დიდი წვიმების გამო სანაპირო ჩაკეტილი დაგვხვდა, რადგან მოცემულ მომენტში ოკეანესთან მიახლოება სახიფათო იყო. იქაურ მცხოვრებლებს გაუკვირდათ, როდესაც ვუთხარით, რომ მაუიში კარგი ამინდები იყო.

მე მწამს, რომ ჩვენმა საკვირველმა ღმერთმა ჩემს დაჟინებულ თხოვნას უპასუხა და ამინდი შეცვალა.

წიგნები მათთვის, ვისაც აუცილებლად სჭირდება

ეს ისტორია იმიტომ გაგიზიარეთ, რომ დაგანახოთ რამდენად მცდარია აზრი იმის შესახებ, თითქოს ღმერთი მხოლოდ „დიდ სათხოვრებს“ პასუხობს. ის ჩვენი ცხოვრების ყოველ დეტალზე ზრუნავს. ის ჩვენი მამაა! მაგრამ, ახლა დავამონუმებ იმის შესახებ, თუ როგორ პასუხობს ღმერთი უფრო მნიშვნელოვან ლოცვას: ლოცვას მათთვის, ვინც ამას საჭიროებს.

მე და ლიზას გვჯერა, რომ ჩვენი წიგნები ღმერთისგან ბო-

ძებული უწყებაა მსოფლიო ეკლესიისათვის. როცა ამ წიგნებზე ვლაპარაკობ, ხშირად ვამბობ, რომ ერთადერთი მიზეზი, თუ რატომ აწერია ამ წიგნებს ჩემი სახელი, არის ის, რომ პირველი მე ვარ, ვინც მათ კითხულობს.

აქედან გამომდინარე ჩვენ ღმერთი ჩვენი ცხოვრების სერიოზული სახლმმართველობა ყოველ დეტალზე ზრუნავს. დაგვეკისრა. მე და ლიზა პასუხ-ისმგებლები ვართ ვილოცოთ, რომ გამოჩნდეს საშუალებები, რათა ამ გზავნილებმა მსოფლიოში არსებულ ეკლესიებამდე მიაღწიოს.

ახლა, როცა ამ წიგნს ვწერ, ჩემი წიგნები სამოცზე მეტ ენაზეა ნათარგმნი. ჩვენი ლოცვაა, რომ შევძლოთ ეს წიგნები უსასყიდლოდ, საჩუქრად გადავცეთ განვითარებადი, ჩაკეტილი ქვეყნების ხუცესებსა და ლიდერებს. მეტიც, გვინდა, უფრო მეტი საჩუქრად იყოს გადაცემული, ვიდრე გაყიდული.

ბოლო ათი წლის განმავლობაში ჩვენ დაახლოებით 250 000 წიგნი დაგურიგეთ ლიდერებს ჩინეთში, ირანში, პაკისტანში, ინდოეთში, ფიჯიში, ტანზანიაში, რუანდაში, უგანდასა და სხვა ერებში. თუმცა ჯერ ისევ შორს ვართ ჩვენი მიზნის შესრულებასთან, რომელიც მდგომარეობს იმაში, რომ რაც შეიძლება მეტი გავაჩუქოთ, ვიდრე გავყიდოთ, რადგან ეს წიგნები მილიონობით ტირაჟით იყიდება.

2011 წლის დასაწყისისათვის, როდესაც ჩვენი ლიდერთა გუნდი მომავლის სტრატეგიაზე მუშაობდა, აღმოვაჩინე, რომ 2010 წელს, ჩვენ მხოლოდ 33 000 წიგნი გვქონდა გაჩუქებული. დიდი მსჯელობის შემდეგ, განვაცხადე: „წელს ჩვენი მიზანი იქნება სხვა ქვეყნების ლიდერებს 250 000 წიგნი გადავცეთ უსასყიდლოდ“.

ოთახში სიჩუმე ჩამოვარდა. ჩვენი გუნდის ერთმა წევრმა თქვა: „ვფიქრობ, ეს ძალიან დიდი რაოდენობაა. კარგი იქნება ეს აზრი ჩვენს ფინანსურ პარტნიორებს გავუზიაროთ. დრო გვჭირდება ამისათვის. შეიძლება ამჯერად 100 000 ცალზე შევჯერდეთ და ეს რაოდენობა მომავალი წლისთვის გავზარდოთ?“.

არა, ღმერთს უნდა ვერწმუნოთ და საჭიროებაში მყოფ სხვადასხვა ქვეყნის მსახურებს დახმარება გავუწიოთ,“ – ვუთხარი მას – „ორას ორმოცდაათი ათასი არ არის მაინცდამაინც დიდი რაოდენობა დასაწყისისათვის“.

მსჯელობა გაცხარდა. ერთ-ერთმა თანამშრომელმა დამატებითი მიზეზი გაგვიზიარა, თუ რატომ იყო ჩემს მიერ დასახელებული ციფრი ძალიან დიდი. იგი ცდილობდა ყველა დაერწმუნებინა, რომ ეს წინადადება სათანადო არგუმენტებს იყო მოკლებული. მისი გათვლები ზუსტი და ლოგიკური იყო, მაგრამ ის ამ მსჯელობაში ღმერთის მაძლს არ ითვალისწინებდა.

მე უფრო მტკიცედ დავდექი ჩემს აზრზე. „ხალხო, სხვა არცერთ მსახურებას არ გააჩნია ეს წიგნები; ღმერთმა ისინი ჩვენ მოგვანდო. მხოლოდ ჩვენ შეგვიძლია დავარიგოთ „სატანის სატყუარა“, „საფარქვეშ“, „ძუ ლომის გამოღვიძება“, „მარადისობით ამოქმედებული“, „არაჩვეულებრივი“ და სხვა. ჩვენ პასუხისმგებლები ვართ ღმერთს მივინდოთ ამ საკითხში. ჩვენ დიდი მიზნები უნდა დავისახოთ“.

წინააღმდეგობა გრძელდებოდა. აქ უკვე ხმას ავუწიე და გავჯიუტდი: „მე არ მინდა, როდესაც ქრისტეს სამსჯავროს წინაშე წარვსდგებით ასეთი ახსნა-განმარტების ჩაბარება მოგვინიოს იმის შესახებ, თუ რატომ ვითხოვდით ასე ცოტას. არანაირი სურვილი არ მაქვს რომ სამსჯავროს დღეს ხუცესებმა გვკითხონ: „რატომ არ მოგვანოდეთ წიგნები, რომლებიც ღმერთმა მოგანდოთ?“. ამ საკითხში ანგარიშის ჩაბარება სხვა მსახურებებს კი არ მოუწევთ, არამედ მხოლოდ ჩვენ!“.

ატმოსფერო დამძიმდა. შეხვედრა უთანხმოებით დასრულდა. ვწუხდი, რომ ასეთი დაძაბული სიტუაცია შეიქმნა და ასეთი ინტენსიური საუბარი მომიხდა. ჩვენი განყოფილების ხელმძღვანელები გულწრფელი, ღვთისმოშიში ადამიანები არიან, რომლებსაც კარგი უნდათ ამ მსახურებისთვის. მაგრამ მე გულში ვიცოდი, რომ ამ საკითხში მათთვის არ უნდა დამეთმო. მნიშვნელოვანი იყო, განვითარებადი ქვეყნების, სულიერად მონყურებული ხუცესებისა და საჭიროებაში მყოფი ეკლესიების მხარე დამეჭირა.

რამდენიმე დღის შემდეგ ჩვენი განყოფილების ხელმძღვანელი მოვიდა ჩემთან: „ჯონ, ჩვენ იმას გავაკეთებთ, რაც შენს გულშია. ჩვენ აქ იმიტომ ვართ, რომ შენი და ლიზას ხედვები განვახორციელოთ. ისევ ფიქრობ, რომ 250 000 წიგნი უნდა გავაჩუქოთ. თუ ლოცულობ და გჯერა, რომ ეს ასე იქნება, მაშინ ამ საქმეში მთლიანად შენს გვერდით ვდგავართ. ჩვენ ვილოცებთ და ყველაფერს გავაკეთებთ ამისთვის“.

მე კვლავაც ვაგრძელებდი ღმერთთან თხოვნას და მჯეროდა, რომ ჩვენი მიზანი 250 000 წიგნი უნდა ყოფილიყო. კარი გახსნილი იყო წიგნების დასარიგებლად ისეთ ქვეყნებში, რო-

გორიცაა ვიეტნამი, ლიბერია, ჩინეთი, ირანი, თურქეთი, განა, ტაჯიკეთი, ლიბანი, ბირმა და სხვა ერები. ვიცოდით, რომ მოთხოვნა უფრო გაიზრდებოდა. ამ რაოდენობის წიგნის დაბეჭდვა და მსოფლიოს მასშტაბით გავრცელება 600 000 - 700 000 აშშ დოლარამდე დაჯდება. ეს ჩვენთვის იყო უზარმაზარი თანხა, მაგრამ არა ღმერთისთვის.

ორი კვირის შემდეგ ჩვენი გუნდის წევრებმა ფლორიდაში დამირეკეს, ამ დროს სასტუმროში ვიმყოფებოდი, გახარებული ხმით მაცნობეს: „ჯონ 300 000 დოლარის ჩეკი უკვე მივიღეთ სხვა ქვეყნებისათვის წიგნების დასაბეჭდად“. ისე გამიხარდა, რომ ჩემი ოთახის აივანზე, შეიძლება ითქვას, ვყვიროდი.

აღმოჩნდა, რომ ერთ-ერთმა ჩვენმა თანამშრომელმა ჩვენი ხედვა ერთ ტექსასელ ბიზნესმენს გაუზიარა. და სწორედ მან გადმოგვცა ჩეკი. ყველაზე დიდი შემონიერულობა, რაც ჩვენს მსახურებას ბოლო ოცი წლის მანძილზე მიუღია 50 000 დოლარს შეადგენდა. ეს ნამდვილი სასწაული იყო! ჩვენს ხელთ უკვე არსებული თანხა 150 000 წიგნის დაბეჭდვას ეყოფოდა. საოცარი ის იყო, რომ ჩვენს მიერ 2011 წლისთვის დასახული მიზანი ნახევრად უკვე შესრულებული იყო, არადა ჯერ მხოლოდ თებერვლის თვე იდგა! ეს ტელეფონის ზარი ნამდვილ დღესასწაულად გადაიქცა – შემართება მოგვემატა და სიხარულით აღვივსეთ.

სანამ ყურმილს დაკვიდებდი, ვუთხარი: „ხალხო, ახლა ხომ გესმით რატომ ვვითუტობდი ორი კვირის წინ?“.

ჩვენი განყოფილების ხელმძღვანელმა, რომელიც იმ შეხვედრაზე ყველაზე მეტად მიწევდა წინააღმდეგობას, გაიცინა და თქვა: „მაშინ მეგონა რომ მეტყოდი: „მომცილდი სატანავ“ – ორივემ გულიანად გავიცინეთ.

იმ დღეს ლიზამ ასეთი რამ თქვა: „ღმერთს არ სურს ის ვირწმუნოთ, რაც ისედაც შესაძლებელია; მას სურს შეუძლებელი დავიჯეროთ. თუ მიზანზე ორიენტირებულები არ ვიქნებოდით, ეჭვი მეპარება, რომ ღმერთს 300 000-იანი ჩეკი ჩაგდო ჩვენთვის ხელში“. მე დავეთანხმე ლიზას. მისი სიტყვები სიბრძნეს ღალადებდნენ.

წლის ბოლოს ორმოცდაერთი ქვეყნის ლიდერებს 250 000 წიგნი გადაეცათ საჩუქრად. ეს შეუძლებელი იქნებოდა ჩვენი პარტნიორების და თანამსახურების ლოცვისა და გვერდში დგომის გარეშე. ამ მსახურების შედეგად მიღებულ დამონშებებს წიგნების მრავალი ტომიც კი ვერ დაიტევს.

ამ მოვლენამ მთელი ჩვენი გუნდი რწმენაში გაზარდა და განამტკიცა. ამ მიზნის მიღწევას გამუდმებული ლოცვა, ძიება და კაკუნი დასჭირდა, რათა ბევრ ადგილას კარი გახსნილიყო და მრავალი ადამიანის ცხოვრება შეცვლილიყო. მუდამ უნდა გვახსოვდეს, რომ ღმერთს „შეუძლია განუზომლად მეტის კეთება, ვიდრე ჩვენ ვთხოვთ ან ვფიქრობთ“ (ეფეს. 3:20). ნება არ უნდა დავართოთ ჩვენს შემოსაზღვრულ ადამიანურ გონებას, რომ ღმერთი შეზღუდოს ფიქრებში და რწმენაში. თუ ჩვენ ნამდვილად გვჯერა, მაშინ ჩვენი ლოცვა დაჟინებული იქნება და მანამ გავაგრძელებთ კაკუნს, სანამ მის დიდებას არ ვიხილავთ.

რას ელოდები?

სასუფევლის გავრცელება ბუნებრივ სფეროში არ მოხდება, ვიდრე ის ჯერ სულიერ სფეროში არ განხორციელდება. პავლე მიუთითებს ტიმოთეს: „ღვანე რწმენის კეთილი ღვანლით, ჩაეჭიდე საუკუნო სიცოცხლეს, რომლისთვისაც მოწოდებული ხარ“ (1 ტიმ. 6:12). ფლობდე საუკუნო სიცოცხლეს ნიშნავს ჩაეჭიდო იმას, რითაც იესომ უზრუნველგყო, ამას კი მთელი გულით რწმენა სჭირდება. როდესაც ღმერთი ასეთ დამოკიდებულებას ხედავს თავის შვილებში, იგი მოქმედებას იწყებს.

„რწმენის გარეშე შეუძლებელია ღმერთის მოსაწონად ყოფნა“ – გვეუბნება ებრაელთა მიმართ წერილი(11:6): „ვინაიდან, ვინც ღმერთთან მიდის, უნდა სწამდეს, რომ ღმერთი არსებობს და თავის გულმოდგინედ მაძიებელს სანაცვლოს მიაგებს!“. აქ არ წერია, რომ ღმერთი სანაცვლოს მიაგებს მას, ვინც ისე, უბრალოდ ეძებს მას, არამედ ვინც გულმოდგინედ ეძებს მას. ღმერთი მოშურნე, გულიან და შეუპოვარ მაძიებელს პასუხობს.

იგივეს ამბობს ღმერთი წინასწარმეტყველ იერემიას მემკვიდრით:

„რადგან მე ვიცი ის ზრახვები, რაც მე განვიზრახე თქვენზე, - სიტყვა უფლისა, - ზრახვები მშვიდობაზე, რომ მოგცეთ თქვენ მომავალი და იმედი. და მომიხმობთ მე, და წახვალთ და შემევედრებით, და მე მოგისმენთ თქვენ. მეძიეთ და მიპოვნით, როდესაც მეძიებთ მთელი თქვენი გულით. ნაპოვნი ვიქნები თქვენს მიერ, სიტყვა უფლისა“ (იერემ. 29:11-14;)

ღმერთს მხოლოდ კეთილი განზრახვები აქვს შენი ცხოვრებისათვის. მაგრამ მისი უხვი უზრუნველყოფის მისაღებად მოშურნეობა და დაჟინებულობა გჭირდება. ეს არის ქვეყნარტი რწმენა.

გახსოვს იესოს ბოლო სიტყვები, რომელიც მან უსამართლო მსაჯულის იგავში თქვა? „ჰპოვებს ძე კაცისა რწმენას, როდესაც ის დედამინაზე მოვა?“. როგორი შეკითხვაა! ზერელე, ზედაპირულ რწმენას იპოვის თუ ნამდვილ რწმენას? ბიბლიის ინგლისურ თარგმანში – ‘Message’ – ვკითხულობთ: „რამდენ ასეთ დაჟინებულ რწმენას იპოვის ძე კაცისა, როდესაც იგი მინაზე დაბრუნდება?“. იგი საუბრობს იმ სახის რწმენაზე, იმ შეუპოვარ რწმენაზე, რომელმაც უსამართლო მსაჯული აამოქმედა.

ასე, რომ ნუ იქნები მორცხვი, როდესაც ღმერთის წინაშე ლოცვით წარსდები. ნუ იქნები გაუბედავი შენს სათხოვრებში.

იყავი გაბედული, ძლიერი, ურყევი და კონკრეტული. ჩვენი დაჟინებულობა უიმედობიდან კი არ უნდა მომდინარეობდეს, არამედ მტკიცე რწმენიდან, რომ ის ჩვენი მოსიყვარულე მამაა და რომ იგი მოგვცემს იმას, რასაც გულმხურვალედ ვითხოვთ მისი სახელით.

ნუ იქნები მორცხვი, როდესაც ღმერთის წინაშე ლოცვით წარსდები.

რას ელოდები? გარშემო უამრავი საჭიროება არსებობს. შენს ირგვლივ უამრავი ადამიანია, ვისთვისაც ღვთის წინაშე მთელი გულით უნდა ლოცულობდე. იყავი მათთვის სინათლე! ახლავე მიმართე ღმერთს შეუპოვარი დაჟინებულობით!

ირბინე ჯილდოსთვის

„მამ, გაირბინეთ [თქვენი სარბიელი] ისე, რომ მოიპოვოთ
[ჯილდო] და თქვენი გახადოთ“

1 კორინთელთა 9:24;

როგორც უკვე მოცემული წიგნიდან გავიგეთ, მე და შენ რთულ შეჯიბრში ვმონაწილეობთ. კორინთელთა მიმართ პირველი წერილის თანახმად(9:24;) ეს პირადი რბოლაა. ეს შენი სარბიელია. ეს ჩემი სარბიელია.

ჩვენ არ ვეჯიბრებით და არ ვებრძვით ერთმანეთს, არამედ ვენინააღმდეგებით იმ ძალებს, რომელთაც არ სურთ ჩვენი სარბიელის წარმატებით დასრულება. მე და შენ ცოდვით დაცემულ წუთისოფელში ვცხოვრობთ, რომელშიც წინააღმდეგობები გარდაუვალია. ჩვენ ბრძოლაში ვართ ჩართულნი. მეფე იაკობის ბიბლიის ახალი თარგმანი ამბობს: „ირბინე ისე რომ მოიპოვო“.

ყურადღება მიაქციეთ პავლეს სიტყვებს: „ირბინეთ ისე“. როგორ უნდა ვირბინოთ? ჩვენი მოვალეობაა შეუპოვრად ვირბინოთ. ებრაელთა მიმართ წერილის ავტორი ამბობს: „მოთმინებით გავირბინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი“ (12:1;).

მთელი ჩემი ცხოვრების მანძილზე სპორტს მივდექ, ჩემს მეგობრებს შორის ბევრი სპორტის მოყვარული და პროფესიონალი სპორტსმენია. ისინი, ვინც სპორტს სერიოზულად ეკიდებიან, ბევრს ვარჯიშობენ და რთულ სანვრთნელ პროცესს გადიან. პავლე წერს: „ყველა ვინც იღწვის, თავს იკავებს ყველაფრისაგან“ (1 კორ. 9:25;). რატომ იქცევებიან ასე სპორტსმენები? მოციქული პასუხობს: „ჯილდოს მისაღებად“.

პროფესიონალი ფეხბურთელისთვის ჯილდოს შესაძლოა წარმოადგენდეს მსოფლიო თასი, პროფესიონალი გოლფის მოთამაშისთვის გოლფის საერთაშორისო ტურნირს, ჰოკეისტისთვის – სტენლის თასს, ოლიმპიური სპორტსმენისთვის კი ოლიმპიურ ოქროს. ამ სპორტსმენებს გააჩნიათ ხედვა, რაც აძლევთ მოტივაციას. ისინი, ვინც ჯილდოზე ახდენენ კონცენტრირებას, შეუპოვრად აგრძელებენ ვარჯიშს და მოთმინებით იტანენ სირთულეებს, ვიდრე ისინი, რომელთაც არ გააჩნიათ ხედვა და მოტივაცია ჯილდოს მისაღებად.

მინახავს ჰოკეის მოთამაშე, რომელმაც კოჭის არეში მოტიცილობა მიიღო, მაგრამ მწვრთნელს ემუდარებოდა სტენლის თასის ტურნირში მონაწილეობა გაეგრძელებინა. მას ფეხი შეხვეული ჰქონდა და ისეთ ტკივილს უძლებდა, რომლითაც სხვა ადამიანი სიარულსაც კი ვერ შეძლებდა. მინახავს ცხვირგატეხილი ფეხბურთელი, რომელიც თამაშს განაგრძობდა; სუპერ თასის მიღების სურვილი უფრო დიდი იყო, ვიდრე ტკივილი, რომელსაც განიცდიდა. ყველას გვინახავს მსგავსი შემთხვევები სპორტში, და არა მარტო სპორტში. ხედავ უდიდესი მოტივატორია. სწორედ ეს გამოარჩევს ამ ადამიანს სხვებისგან. ხედავ მათ ჩემპიონებად აყალიბებს. მხოლოდ ისინი გაუძლებენ ასეთ სირთულეებს, რომელთაც თავიანთი მზერა მთლიანად ჯილდოს მიღებაზე აქვთ გადატანილი.

ჩვენ, სასუფეველის ადამიანებმა, რომელნიც ყოველდღიურად ვუპირისპირდებით სატანის ძლიერ დამანგრეველ ლეგიონებს, უნდა ვიცოდეთ, თუ რისთვის ვიბრძვით. რა გვაძლევს ჩვენი სარბიელის ღირსეულად დასრულებისათვის საჭირო მოტივაციას? რატომ არის მნიშვნელოვანი ერთგულად დარჩენა? რაში მდგომარეობს, ჩვენთვის, ღმერთის შვილებისთვის,

კარგად დაწყება
მნიშვნელოვანია, მაგრამ
ღმერთისთვის მთავარია
ის, თუ როგორი
იქნება დასასრული.

სიცოცხლის არსი? რატომ არის ღმერთის მიერ ჩვენს წინ დადებული სავალი გზა ესოდენ მნიშვნელოვანი სასუფეველის მთლიანი სურათისთვის?

პავლე მოციქული ამბობს, რომ ამ კითხვებზე ჩვენი პასუხები სპორტსმენის პასუხების

მსგავსი იქნებოდა. ჩვენ ჯილდოსთვის ვიღწვით: „მაშ, გაირბინეთ [თქვენი სარბიელი] ისე, რომ მოიპოვოთ [ჯილდო] და თქვენი გახადოთ“. თავისი ცხოვრების ბოლო წლებში მსგავს სიტყვებს წერს მოციქული იოანე:

„თავს გაუფრთხილდით, რომ არ დაკარგოთ ის, რისთვისაც ვიღწვოდით, არამედ მივიღოთ სრული საზღაური“ (2 იოან. 8);

სოლომონმა ვერ მიიღო უმაღლესი ჯილდო, რადგან ვერ შეძლო თავისი სარბიელის წარმატებით დასრულება. მისი მზერა მიზანს ასცდა.

კარგად დაწყება მნიშვნელოვანია, მაგრამ ღმერთისთვის მთავარია ის, თუ როგორი იქნება დასასრული. სარბიელის

ღირსეულად დასრულება და ჯილდოს მიღება შეუპოვრობას და მოთმინებას მოითხოვს, რასაც მოტივაცია უწყობს ხელს.

ასე, რომ ახლა დროა ერთ ძალიან მნიშვნელოვანი კითხვა დავსვათ: *რა არის ის საზღაური, რომლისთვისაც ვიღწვით – ის ჯილდო, რომელზეც გვაფრთხილებენ არ დავკარგოთ?*

ამ ჯილდოს განხილვა ორ დონეზე შეიძლება. პირველს მოცემულ თავში განვიხილავთ, მეორეს კი მომდევნო თავში.

პირველი ჯილდო

პირველი ჯილდო დაკავშირებულია ფაქტთან, რომ ჩვენი ცხოვრების გზა პირდაპირ მიმართულია ღმერთის იმ სახლის მშენებლობისკენ, რომელშიც იგი სამუდამოდ დამკვიდრდება¹.

ღმერთი იშენებს სახლს – არაჩვეულებრივს, დიდებით სავსეს. ეს არის სახლი, რომელში ცხოვრებაც მას სურდა, და ათასობით წლის მანძილზე მისი გეგმები ამ სახლს უკავშირდებოდა. და ღმერთი აღფრთოვანებულია ამ სახლით.

მე და ლიზას წილად გვხვდა პატივი, საკუთარი სახლი აგვეშენებინა. 1980-იანი წლების ბოლოს, როდესაც ორლანდოში, ფლორიდას შტატში ვცხოვრობდით, ჩვენთან ცნობილი, კერძო სახლების მშენებელი ადამიანი, სახელად რობერტი, მოვიდა.

– „მე მიყვარს თქვენი მსახურება“ – გვითხრა მან და დაამატა, – „მინდა, რომ საკუთარი სახლი აგიშენოთ“. იმ დროისათვის ჩვენ ერთ პატარა, მოკრძალებულ სახლში ვცხოვრობდით და ვფიქრობდით, რომ რობერტი ახალი სახლის აშენებაში ძალიან დიდ თანხას მოგვთხოვდა. როცა ვკითხეთ რა დაგვიჯდებოდა მშენებლობა, მან გვიპასუხა: „ღმერთის ფასად აგიშენებთ“. როგორც გაირკვა, მხოლოდ სამშენებლო მასალის ფულს გამოგვართმევდა და საკუთარი შრომისთვის არცერთ ცენტს არ აიღებდა.

მე და ლიზა ადრე ორ სახლს ვფლობდით. ორივე მათგანი ძალიან მცირე ზომისა იყო. თავად არასოდეს აგვირჩევია საკუთარი სახლის დიზაინი. ვირჩევდით მარტივი, სტანდარტული იატაკის ფორმებს, შეზღუდული სახის მასალებით; არასოდეს გვექონდა საშუალება კაპიტალური რემონტი გაგვეკეთებინა. ასე, რომ ასეთი სახლის მშენებლობა სრულიად უცხო პროცესი იყო ჩვენთვის.

არ დამავინყდება ის დღე, როდესაც რობერტი ჩვენს სახლში მოვიდა, ჩვენთან ერთად დაჯდა სამზარეულოს მაგიდასთან,

¹ ღმერთის სახლის შესახებ უფრო მეტი მსჯელობისათვის, იხილეთ ჩემი წიგნი „მარადისობით ამოქმედებული“

წინ სუფთა ფურცელი დაგვიდო და ერთუზიაზმით გვითხრა: „დამინატეთ თქვენი ოცნების სახლი!“.

ლამის ენა ჩაგვივარდა. ვერასოდეს წარმოვიდგენდით თუ ასეთი რამ მოხდებოდა ჩვენს ცხოვრებაში. ლიზა მაშინვე საქმეს შეუდგა. ისე ხატავდა, გეგონებოდა უკვე დიდი ხანია მოფიქრებული ჰქონდა, თუ როგორი სახლი ექნებოდა (სინამდვილეში ის მართლაც ფიქრობდა ამაზე!). მე უფრო ნელა ვხატავდი, რადგან უფრო მეტად სამუშაო ოთახზე და გარაჟზე ვიყავი ორიენტირებული, დანარჩენ დეტალებზე ჩემი ცოლი ზრუნავდა. გვიხაროდა და თანდათან ეშხში შევდიოდით იმის გამო, რომ თავად შეგვეძლო საკუთარი სახლის დიზაინის შექმნა და ამ პროცესში არანაირი შეზღუდვა არ არსებობდა.

ჩვენს მიერ ფურცელზე დახატული სახლი არქიტექტორებს გადაეგზავნა, რომლებმაც დაამუშავეს და რამდენიმე დღეში ბობმა სახლის ნახაზი წარმოგვიდგინა.

მე და ჩემი ცოლი მთელ სამშენებლო პროცესს თვალყურს ვადევნებდით, ყოველდღე მივდიოდით მშენებლობაზე, ზოგჯერ დღეში ორჯერ გვინევდა იქ მისვლა. ძალიან გვიხაროდა; მოუთმენლად ველოდით მშენებლობის ერთი ფაზიდან მეორეზე გადასვლას. ბოლო თვეები ძალიან გაინელა, დღეები კვირებად გვეჩვენებოდა. ერთი სული გვექონდა როდის დასრულდებოდა სახლის მშენებლობა და როდის გადავიდოდით ახალ სახლში საცხოვრებლად. გაოცებულები ვიყავით იმით, თუ როგორ ისხამდა ხორცს ჩვენს თვალწინ ფურცელზე დახატული ოცნების სახლი!

მჯერა, რომ ის მოლოდინი, რომელსაც ჩვენ განვიცდიდით, მსგავსია იმ მოლოდინისა, რომელსაც განიცდის ღმერთი თავის საოცნებო სახლთან დაკავშირებით. მაგრამ ის გაცილებით დიდი ხანია ელის ამას, შეიძლება ითქვას, რომ დედამიწის გაჩენის მომენტიდან.

ჩვენ დედამიწაზე განსაკუთრებულ სახლებს სხვადასხვა სახელებს ვარქმევთ. მაგალითად, ინგლისის დედოფლის სახლს ბუკინგემის სასახლე ეწოდება; ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტი კი თეთრ სახლში ცხოვრობს; მსახიობ მაიკლ დუგლასის სახლს, რომელიც ბერმუდაში მდებარეობს, ლონგლენდი ჰქვია; ბიტლების ჯგუფის წევრის, ჯორჯ ჰარისონის სახლი ფრაიარ პარკია; მსახიობ ნიკოლას ქეიჯის სახლი კი მიდფორდის ციხესიმაგრეა. ბევრმა არც კი იცის, რომ ღმერთმა ადამიანებზე ადრე დაიწყო სახლებისთვის სახელების შერქმევა. იგი თავის ჯერ კიდევ შენების პროცესში მყოფ სახლს, სიონს უწოდებს. როგორც მეფსალმუნე წერს:

„რადგან ამოირჩია უფალმა სიონი, ისურვა სამკვიდრებლად თავისთვის. ეს არის ჩემი განსასვენებელი უკუნისამდე, აქ დავსახლდები, რადგან ვისურვე იგი“ (ფსალმ. 131:13-14;)

ყურადღება მიაქციეთ იმას, რომ ღმერთმა ისურვა თავისი სახლი. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ის დიდი მოლოდინით ელის მას, ისე როგორც მე და ლიზა ველოდით ჩვენი ახალი სახლის აშენებას. წმინდა წერილის სხვა მუხლებში ვკითხულობთ, რომ სიონად ნოდებულის სახლი დიდი ხნის მანძილზე, მრავალ თაობაში, ღმერთის გულში იყო: „რადგან აღაშენებს უფალი სიონს“ (ფსალმ. 101:17;); „უფალს სიონის მკვიდრს“ (ფსალმ. 9:12;) და „სიონიდან, მშვენიერების სრულქმნილებიდან, გამობრწყინდა უფალი“ (ფსალმ. 49:2;).

სახლის შენება საძირკვილიდან იწყება. მოვისმინოთ ესაიას სიტყვები: „აჰა, მე დავაფუძნე სიონში ქვა, საიმედო ქვა, ძვირფასი ქვაკუთხედი“ (ეს. 28:16;). რა (ან ზუსტად რომ ვთქვათ ვინ) არის ეს ძვირფასი ქვაკუთხედი? ღმერთის საყვარელი ძე იესო ქრისტე, და არავინ სხვა. ესაიას თანახმად იესო, ღმერთის საუკუნო სახლის, სიონის სამშენებლო მასალის ნაწილს წარმოადგენს. მეტიც, როგორც ქვაკუთხედი, იესო ამ მშენებლობის ყველაზე მნიშვნელოვანი ნაწილია.

შემდეგ, ღმერთის სიტყვა იუნყება: „და თქვენც აშენდით, როგორც ცოცხალი ქვები, სულიერ სახლად“ (1 პეტ. 2:5;). რა თქმა უნდა, სახლი, რომელზეც პეტრე ლაპარაკობს, არის სიონი. აქ იესოს შესახებ ფიგურალურად არის საუბარი, როგორც ქვაზე და ისევე, როგორც ჩვენზე. ჩვენ „ცოცხალი ქვები“ ვართ, ის კი – ქვაკუთხედი. იესოსთან ერთად, ქრისტიანებიც იმ სახლის საშენ მასალას წარმოადგენენ, რომელსაც ღმერთი საუკუნოდ დასამკვიდრებლად აშენებს!

ღმერთი სახლს აშენებს. ის თითოეულ ჩვენგანს გვიყენებს ამ საქმეში. მან საძირკველში მოციქულები და წინასწარმეტყველები გამოიყენა. ახლა კი შენ გიყენებს, როგორც რიგით აგურს, ქვას იმ მშენებლობაში, რომლის ქვაკუთხედი ქრისტეა და ყველა დანარჩენი მასზეა დაშენებული. ეს შენობა დღითი დღე იქნის ფორმას – „რაზედაც მთელი შენანვერებული შენობა იზრდება უფალში წმინდა ტაძრად, რომელზეც შენდებით თქვენც ღვთის დასამკვიდრებლად სულში“ (ეფეს. 2:21-22;).

ქვეკონტრაქტორები

ჩვენ არა მხოლოდ ამ სახლის სამშენებლო მასალას წარმოვადგენთ, არამედ ღვთის თანამშრომლებსაც (იხ. 1 კორ. 3:9). თანამედროვე ენაზე ეს არის „ქვეკონტრაქტორი“. ვინ არიან ისინი? „ქვეკონტრაქტორები“ არიან სანტექნიკოსები, ელექტრიკოსები, კონსტრუქტორები, გიფსკარდონის სპეციალისტები, სახურავის ხელოსნები, მლესავები და ა.შ. ადამიანები, რომლებიც აშენებენ სახლს. როდესაც რობერტი ჩვენს სახლს აშენებდა, მას ერთი ლურსმანიც კი არ მიუჭედებია, არცერთი აგური არ დაუდია. ყველაფერს ქვეკონტრაქტორები აკეთებდნენ.

მაგრამ, თუ რეალურად ყველაფერს ქვეკონტრაქტორები აკეთებენ, მაშინ რა ვალდებულება აკისრია მშენებელს? პასუხი სამი ნაწილისგან შედგება. პირველი, მშენებელი სახლის დიზაინს ადგენს. ღმერთმა, როგორც მშენებელმა, თავისი სახლის დიზაინი, ჯერ კიდევ შორეულ წარსულში შეადგინა. პავლე მოციქული წერს: „როგორც ამოგვარჩია ჩვენ მასში სოფლის შექმნამდე“ (ეფეს. 1:4). ებრაელთა მიმართ წერილი გვეუბნება: „ღვთის საქმენი დასრულდნენ ჯერ კიდევ სოფლის დასაბამიდან“ (4:3). ღმერთის სახლი დაგეგმილი იყო ჯერ კიდევ მანამ, სანამ ადამი და ევა შეიქმნებოდნენ. საოცარია!

მეორე, მშენებელი არჩევს კონსტრუქციისათვის საჭირო მასალას. არ გიხარია, რომ ღმერთმა შენზე შეაჩერა არჩევანი და სახლის აშენება შეგიკვეთა? სწორედ ამიტომ ამბობს იგი: „სანამ გამოგასახავდი მუცელში, მე გიცნობდი შენ; და სანამ გამოხვიდოდი საშოდან, მე განგწმინდე შენ“ (იერემ. 1:5). პავლე ამბობს, „ამოგვარჩია წუთისოფლის შექმნამდე“ (ეფეს. 1:4).

მშენებლის მესამე მოვალეობას ქვეკონტრაქტორებთან შეთანხმება და მათი სამუშაოების განრიგის შედგენა წარმოადგენს. ეს პროექტის ძალიან მნიშვნელოვანი ნაწილია, რადგან სანტექნიკოსზე ან ელექტრიკოსზე ადრე, გიფსკარდონის ოსტატი არ უნდა ჩართო პროცესში. სანამ იატაკი დაიგება, ჯერ სახურავი უნდა გაკეთდეს. თუ შესასრულებელი სამუშაოების განრიგი სათანადოდ არ დაიგეგმა, მაშინ ქაოსი გარდაუვალია.

თანამედროვე სახლების მშენებლობაში, როგორც წესი, არ ჰყავთ „უფროსი ქვეკონტრაქტორი“, მაგრამ ეს არ ეხება ღმერთის სახლის მშენებლობას. როგორ ფიქრობ, ვინ არის ღმერთის სახლის მშენებლობის მთავარი ქვეკონტრაქტორი? მარ-

თალი ხარ: იესო ქრისტე. გალატელთა მიმართ წერილი (4:4;) ამბობს: „როდესაც მოვიდა სისავსე ჟამისა, მოავლინა ღმერთმა თავისი ძე“. მშენებელმა ღმერთმა, როცა მოვიდა ჟამი სისავსისა, გამოგზავნა თავისი ძე, როგორც ქვაკუთხედი და როგორც ქვეკონტრაქტორი სიონის მშენებლობაში.

თავისი, როგორც ქვეკონტრაქტორის საქმიანობით, იესომ სრულყოფილად აღასრულა მასზე დაკისრებული მოვალეობები. მან საუკეთესოდ დაასრულა თავისი სარბიელი! უკანასკნელი სერობისას, მან შეძლო თავმდაბლობით და გაბედულებით ეთქვა თავისი მამისათვის: „აღვასრულე საქმე, რომელიც მომეცა მე, რომ გამეკეთებინა“ (იოან. 17:4;). იესომ, როგორც მთავარმა ქვეკონტრაქტორმა, დაასრულა თავისი საქმე სიონის მშენებლობაში.

ჩვენზე რაღა ვთქვათ? რას ამბობს ღმერთის სიტყვა ჩვენს, როგორც ქვეკონტრაქტორების, როლზე ღვთის სახლის მშენებლობის პროცესში?

დანერილია: „ვინაიდან მისი ქმნილებანი ვართ, ქრისტე იესოში შექმნილნი კეთილი საქმეებისათვის, რომლებიც წინასწარ გაგვიმზადა ღმერთმა, რათა ამ საქმეებით ვიაროთ“ (ეფეს. 2:10;). ყურადღება მიაქციეთ იმას, რომ ჩვენ ქრისტეში „კეთილი საქმეებისათვის“ ვართ შექმნილნი. სხვა სიტყვებით, რომ ვთქვათ, ჩვენ არ შეგვქმნეს იმისათვის, რომ უბრალოდ ვიღაცა ვიყოთ. ჩვენ რაღაც უნდა გავაკეთოთ ქრისტეში. ყურადღება მიაქციეთ: ბოლო წლებში ეკლესიებში ბალანსია დარღვეული ამ საკითხის შესახებ სწავლებაში. ჩვენ ხაზგასმით აღვნიშნავთ იმას, *თუ ვინ ვართ ქრისტეში*, რაც ფრიად მნიშვნელოვანია, მაგრამ ამას ვაკეთებთ იმის უგულებელყოფის ხარჯზე, რომ ჩვენ შექმნილი ვართ ქრისტეში, რათა ვაკეთოდ. ამ ბალანსის დარღვევამ ორი მთავარი პრობლემის წარმოქმნას შეუწყო ხელი.

პირველი, ამან დასავლეთის ეკლესია ლეთარგიულ მდგომარეობაში ჩააგდო. ეკლესიის წევრთა უმრავლესობა, მსახურებას კვირაში ერთხელ ესწრება, ბევრი კი ერთხელაც არა. ჩვენ მთლიანად სამსახურებზე ვართ გადართულები, ვცდილობთ კარგი საცხოვრებელი პირობები შევიქმნათ, შევიძინოთ თანამედროვე ნივთები, გადავიხადოთ გადასახადები, აღვზარდოთ ბავშვები, დავზოგოთ ფული მათი განათლებისათვის, და საპენსიო ასაკს მომზადებულები შევხვდეთ. ეს ყველაფერი ჩვენი მოტივაცია ხდება, იმის ნაცვლად, რომ მთელი ძალისხმევა ღვთის მიერ ჩვენთვის დაკისრებული მოვა-

ლეობების შესრულებას მოვანდომოთ. ბევრმა ჩვენგანმა არც კი იცის, რომ მარადიული მნიშვნელობის „საქმე“ გვაქვს შესასრულებელი.

დაფიქრდით ამაზე: როგორ იტყოდა პავლე: „განველე ასპარეზი“ (2 ტიმ. 4:7;), თუ მას თავისი გასავლელი გზა არ ეცოდინებოდა? მოდით განვმარტავ. დიდ მანძილზე მარათონში თუ მიგიღია მონაწილეობა, გეცოდინება, რომ შეჯიბრის დაწყებამდე, მონაწილეები წინასწარ სწავლობენ მარშრუტს მათთვის მიცემული რუკების მეშვეობით. როდესაც ამხელა მანძილზე დარბიხარ და გზა არ იცი მანამდე ირბენ უმისამართოდ, სანამ ძალა არ გამოგეცლება და არ ნაიქცევი და საკუთარი გუნდის წევრების ნასაყვანი არ გახდები სახლში. მაგრამ, ამ შემთხვევაშიც კი არ გეცოდინება დაასრულე თუ არა დისტანცია. შენ მხოლოდ მაშინ იტყვი რომ დაასრულე სარბიელი, როდესაც წინასწარ დადგენილი მიმართულების მიხედვით ირბენ. იესოს მსგავსად, პავლემ ამბობდა: „დავასრულე საქმე, რომელიც შენ დამავალე“.

როგორ დავასრულებთ ჩვენს სარბიელს, როდესაც ყოველდღიურ საქმეებში ვართ ჩაფლულნი? როგორ გავიგებთ, რისი გაკეთება სურს ღმერთს ჩვენგან, როდესაც კვირაში ერთხელ ვესწრებით ღვთისმსახურებას? როგორ გავიგებთ რა გეგმა აქვს მას ჩვენზე, როდესაც ყოველდღე არ ვეძებთ მის სახეს?

მეორე პრობლემა, რომელიც ზემოთხსენებულმა ბალანსის დარღვევამ გამოიწვია, არის ის, რომ ბევრ ქრისტიანს შთაბეჭდილება ექმნება, რომ მხოლოდ სრული დროით მსახურებს აქვთ ნამდვილი მონოდება. ეს უგუნურება! ღმერთის თითოეულ შვილს – ქალს, კაცს, ბავშვს, ახალგაზრდას, მოხუცს – მიცემული აქვს ზეციური მონოდება, იყოს ერთგული ქვეკონტრაქტორი ღმერთის სახლის მშენებლობაში. ბიბლიის გაფართოებული თარგმანი ბრწყინვალედ წარმოაჩენს ამას, აცხადებს რა, რომ ჩვენ შევიქმენით ქრისტე იესოში, რათა „ვაკეთოთ კეთილი საქმეები, რომელიც ღმერთმა განგვისაზღვრა (წინასწარ განსაზღვრული), [ვთხოვთ იმ გზაზე, რომელიც მან დროზე უნინ მოგვიზადა] რათა ვთხოვთ მათში [ვიცხოვროთ კარგი ცხოვრებით, რომელიც წინასწარ შეათანხმა და მოამზადა ჩვენთვის, რომ გვეცხოვრა]“ (ეფეს. 2:10).

ღმერთმა პატივი დაგდო, ყოფილიყავი სიონის, უფლის სამარადისო სახლის მშენებლობის ქვეკონტრაქტორი. ეს არ არის აგური და ხის მასალით აშენებული სახლი. ეს არის ხელთუქმნელი სახლი, მეფის ასულთა და ძეთა საცხოვრებელი.

მრავალი ქვეკონტრაქტორის მსგავსად, შესაძლოა შენ (ჯერ) ვერ ხედავდე როგორ ავსებს შენი მონოდება ღმერთის სახლის მთლიან გეგმას, რადგან ამას, მხოლოდ მთავარი მშენებლის, უფლის თვალები ხედავენ. ჩვენს მიერ შეტანილი წვლილის სრული მნიშვნელობის გაგება მომავალში მოხდება, როდესაც ღმერთის სახლის მშენებლობა მთლიანად დასრულდება. და ჩვენ მასთან ერთად საუკუნოდ დავტკებებით მისი თანდასწრებით.

როდესაც რობერტმა ქვეკონტრაქტორების განრიგი შეადგინა, მათ გასაკეთებელი საქმის მონახაზები გადასცა და ზუსტად აუხსნა, თუ რას ითხოვდა მათგან. რობერტმა მთლიანი გეგმა იცოდა კარგად, ხოლო ქვეკონტრაქტორებისთვის მხოლოდ თავიანთი წილი საქმის გეგმა იყო ცნობილი. ისინი მშენებლობაზე იმას არ აკეთებდნენ, რაც თავად სურდათ ან მოსწონდათ. ისინი იმ გეგმას მიჰყვებოდნენ, რაც მათთვის მშენებლის მიერ წინასწარ იყო განსაზღვრული.

ღმერთმა წინასწარ დაგეგმა ჩემთვის, შენთვის და ქრისტეზე მინდობილი ყველა ადამიანისათვის გასავლელი საუკეთესო გზა (ეფეს. 2:10;). ისევე, როგორც ქვეკონტრაქტორებს ჩვენი სახლის მშენებლობაში, ჩვენც კონკრეტული, მნიშვნელოვანი როლი გვაკისრია ღმერთის მარადიული სახლის აშენებაში. აქ ერთი საქმე მეორეზე აღმატებული ან უპირატესი არ არის. ღმერთს სურს, რომ მისი სახლი ზუსტად ისე გაკეთდეს, როგორც ეს მან წინასწარ დაგეგმა. ამას კი სჭირდება, თითოეულმა ჩვენგანმა დაკისრებული საქმე კარგად ვაკეთოთ.

მშენებლის საზღაური ან მარცხი

ახლა უკეთ მიხვდები, თუ რატომ გვადარებს წმინდა წერილი ხშირად მშენებლებს. მეფსალმუნე წერს: „ქვა, დანუნებული მშენებლების მიერ, თავკიდური გახდა“ (117:22;). როგორც უკვე აღვნიშნეთ, პეტრეც ამბობს, რომ მორწმუნეები ღმერთის სახლის ქვებს წარმოადგენენ, მაგრამ შემდეგ იგი ერთი საკითხიდან, რომელიც მდგომარეობს იმაში, თუ ვინ ვართ, გადადის მეორე საკითხზე, რომელიც ეხება იმას, თუ რისთვის ვართ მონოდებულნი ქრისტეში. იგი ღმერთის სახლის მშენებლებს გვადარებს (ან ქვეკონტრაქტორებს): „და თქვენც აშენდით, როგორც ცოცხალი ქვები, სულიერ სახლად.... ამიტომ თქვენთვის, მორწმუნეთათვის პატივია იგი, ურწმუნოთათვის

კი „ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, იქმნა ქვაკუთხედად“ (1პეტ. 2:5,7;).

პეტრეს სიტყვებიდან ვხედავთ, რომ მორჩილნი, წარმოადგენენ ადამიანებს, რომლებიც ღმერთის სახლის ერთგული და ნამდვილი მშენებლები არიან, ხოლო ისინი, რომლებიც არ ემორჩილებიან ღმერთის სიტყვას (ღმერთის გეგმას და ნახაზს) დასახული მიზნის წინააღმდეგ მოქმედებენ.

ახლა განვიხილოთ პავლეს სიტყვები, სადაც იგი ამ პროცესზე და მისგან მომდინარე საზღაურზე ლაპარაკობს:

„ღმერთი თითოეულს თავისი შრომისამებრ მიუზღავს. რამეთუ ჩვენ ღმერთის თანამშრომელნი ვართ... შენც ღმერთის შენობა [სიონი] ხარ. გამოვიყენე რა ღმერთისგან ჩემთვის მოცემული ნიჭი, ვიშრომე, როგორც გამოცდილმა ხუროთმოძღვარმა [ქვეკონტრაქტორმა] და საძირკველი დავუდე, ხოლო სხვა ვინმე [სხვა ქვეკონტრაქტორი] აშენებს მასზე. მაგრამ თითოეული თქვენგანი დაუკვირდეს როგორ აშენებს მასზე [ჩვენ ყველანი ქვეკონტრაქტორებივით ვართ]. რამეთუ ღმერთმა უკვე დაუდო საძირკველი, რომელიც იესო ქრისტეა, და არავის ძალუძს დაუდოს სხვა საძირკველი“ (1კორ. 3:8-11;)

პირველ რიგში ყურადღება მივაქციოთ პირველ წინადადებას, სადაც ღმერთი საზღაურზე გვესაუბრება. იფიქრეთ ამაზე და თან ამ ადგილის განხილვა გავაგრძელოთ.

პავლემ საძირკველი დაუდო. მისი წერილები თითქმის ორიათასი წლის წინ დაიწერა და დღესაც სანდო სახელმძღვანელოს წარმოადგენს ქრისტეში ცხოვრებისათვის. ფლორიდაში ჩვენი სახლის ქვეკონტრაქტორები საძირკველის ჩამსხმელები იყვნენ. როცა მათ თავიანთი საქმე დაამთავრეს, სხვა ქვეკონტრაქტორები მოვიდნენ და მათ მიერ დაგებულ ბიტონის საფუძველზე გააგრძელეს საქმიანობა.

პავლე განაგრძობს: „ამ საძირკველზე ზოგი აშენებს ოქროს, ვერცხლს, პატიოსან ქვებს; ზოგი კი ხეს და ნამჯას“ (1კორ. 3:12;). ოქრო, ვერცხლი და პატიოსანი ქვები მარადიულობაზე მიუთითებენ, ხოლო ხე და ნამჯა – დროებით, წარმავალ დროზე. ცხოვრების ყოველ ნაბიჯზე არჩევანი გვაქვს გასაკეთებელი: ვაშენოთ ან მარადისობისთვის, ან დროებითისთვის. როდესაც ჩვენი სურვილი ფულის შოვნა, პოპულარულობა, კარიერული წინსვლა და სხვა ეგოისტური მიზნებია, მაშინ დროებითისთვის ვაშენებთ. მაგრამ, როდესაც მთელი ყურადღება ღვთის სასუფეველისკენ და მისი სახლის მშენ-

ბლობისკენ არის მიმართული, როდესაც გაჭირვებაში მყოფ ადამიანებს ვახარებთ ღვთის სიტყვას და ვზრუნავთ მათზე – მარადიულობისთვის ვაშენებთ.

პავლე აგრძელებს: „თითოეულის საქმე გამომჟღავნდება. ვინაიდან დღე გამოაჩენს, რადგან ის ცეცხლით გამოცხადდება და თითოეულის საქმეს, როგორც არის ცეცხლი გამოცდის“ (1 კორ. 3:13;).

ცეცხლი გამოსცდის ჩვენს საქმეებს, მაგრამ ის იმ მოტივსა და განზრახვასაც გამოააშკარავებს, რომელიც ჩვენი გაკეთებული საქმის უკან იდგა (1 კორ. 4:5;). ცეცხლი ხეს, ბალახს და ნამჯას შთანთქმავს, მაგრამ ოქროს, ვერცხლს ან ძვირფას ქვებს განმენდს და უფრო მშვენიერს გახდის. გამოიცდება და გადახალისდება. მაშასადამე, როგორი იქნება შედეგი: „ვისი დაშენებულიც გაძლებს, ის მიიღებს საზღაურს. ვისი საქმეებიც დაინვება, ის იზარალებს. თვითონ კი გადარჩება, მაგრამ როგორც ცეცხლიდან“ (1 კორ. 3:14-15;).

აღსანიშნავია ის, რომ შენ, როგორც მშენებელი, საზღაურს მაშინ მიიღებ, თუ სარბიელს კარგად დაასრულებ! მაგრამ, თუ საქმეს ღმერთის სიტყვის შესაბამისად არ აკეთებ – მოტივები ეგოისტურია, ურჩი ან ამაყი ხარ, – მაშინ შენი საქმეები დაინვება. შენ, როგორც ქრისტეს მორწმუნე, ზეცაში კი შეძლებ შესვლას, მაგრამ განუული საქმიანობისთვის საზღაურს ვერ მიიღებ. ეს მკაცრი სიტყვები გაფრთხილებაა ყველა ჩვენგანისათვის!

ვაგრძელებთ რა ამ დიდებული სიტყვების განხილვას, უნდა გვახსოვდეს, რომ პავლე მოციქული ერთ ადამიანს კი არ მიმართავს, არამედ მთელ ეკლესიას:

„ნუთუ არ იცით, რომ ღვთის ტაძარი ხართ [კერძო სახლი] და ღვთის სული ცოცხლობს თქვენში? თუ ვინმე დააზიანებს ღვთის ტაძარს, ღმერთი დააზიანებს მას, რადგან წმიდაა ღვთის ტაძარი და ეს თქვენა ხართ“ (1 კორ.3:16-18;)

კვლავაც მკაცრი სიტყვები! ამან წმინდა შიში უნდა წარმოშვას ყველა იმ ადამიანში, რომელიც არასწორად ეპყრობა ღვთის სახლს, ქრისტეს საპატარძლოს, ეკლესიას. გაფრთხილებად მიიღე ეს ნებისმიერ, ღმერთის პატარა „ქვასთან“ არასწორად მოპყრობის დროს, ან რასაც ჩვენ „წმინდანთა შორის ყველაზე მცირეს“ ვუნოდებთ.

ქვეკონტრაქტორის საზღაური

პავლე ამბობს: „ნურავინ იცდუნებთ თავს“ (1 კორ.3:18); სამწუხაროდ, ბევრმა ქრისტიანმა კარგად ვერ დაასრულა დაკისრებული საქმე, რადგან საკუთარ სარგებელს ეძებდა. მათ თავი დაანებეს ღმერთის დიდების სახლის მშენებლობას და დროებით, წარმავალ დიდებას გამოედევნენ – ცდილობდნენ ხალხის მოწონება დაემსახურებინა ან ამ ქვეყნიურმა სიმდიდრემ გაიტაცა, რომელი სიმდიდრეც ცეცხლისთვის არის განწირული.

თავს ნუ იცდუნებ! ყურადღებით იყავი; შენ დავალება გაქვს ქრისტიეში შესასრულებელი. ეს საქმე ღმერთის წინასწარგანსაზღვრული გეგმის მიხედვით უნდა შესრულდეს, წინააღმდეგ შემთხვევაში წაგერთმევა. პავლეს სიტყვები სწორედ ამ მნიშვნელოვან საკითხს უსვამს ხაზს:

„დაე, ყველა დურგალმა ყურადღება მიაქციოს იმას, რომ უკვე დადებულ საძირკველზე აშენოს! გახსოვდეთ, რომ მხოლოდ ერთი საძირკველი არსებობს და ეს არის იესო ქრისტიე. განსაკუთრებული ყურადღება მიაქციე საშენი მასალების შერჩევას, რადგან ბოლოს ამ მასალების ვარგისიანობა უნდა შემოწმდეს. თუკი იაფფასიან მასალებს გამოიყენებ, ეს მაინც გამოჩნდება. შემოწმება ყველა წვრილმანს ჩაუტარდება. თუ შენს მიერ ჩატარებული საქმე შემოწმებას გაუძლებს, ეს კარგია; მაგრამ თუ ასე არ მოხდა, შენობა დაინგრევა და ხელახლა აშენდება. თვითონ კი გადარჩება, მაგრამ როგორც ცეცხლისგან“ (1 კორ. 3:10-15; თან. თარგმანი, ავტორის შენიშვნა)

თუ ჩვენი შესრულებული საქმე ღმერთის სტანდარტების შემოწმებას ვერ გაუძლებს, „ის ნაწილი დაინგრევა და ხელახლა დაინყება მისი აშენება“. არავის აქვს სურვილი, რომ მისი გაკეთებული საქმე გააუქმონ და ხელახლა სხვას გააკეთებინონ – განსაკუთრებით მაშინ, როცა ეს საქმე სამყაროს შემოქმედისთვის კეთდება.

მახსოვს, ჩვენი სახლის მშენებლობისას, ერთმა ქვეკონტრაქტორმა კარგად ვერ შეასრულა თავისი მოვალეობა. გაკეთებული საქმე არ იყო რობერტის ნახაზის მიხედვით შესრულებული. რადგანაც მე და ლიზა ყოველდღე მივდიოდით მშენებლობის სანახავად, სწორედ ჩვენ აღმოვაჩინეთ ეს პრობლემა. რობერტს დავურეკე და ჩვენს მშენებარე სახლთან შევხვდით. რობერტი ძალიან გაბრაზდა. ეს ქვეკონტრაქტორი რობერტ-

თან ერთად ადრე არ ყოფილა ნამუშევარი, ის დაითხოვეს. ამ კაცმა დაკარგა თავისი საზღაური. მან არა მხოლოდ ხელფასი დაკარგა, არამედ შანსი იმისა, რომ ჩვენი მშვენიერი სახლის მშენებლობაში მიეღო მონაწილეობა.

რობერტმა სხვა ქვეკონტრაქტორი მოიყვანა, რომელმაც ზუსტად რობერტის დავალების მიხედვით შეასრულა დაკისრებული დავალება. ამ ახალმა ქვეკონტრაქტორმა ხელფასიც მიიღო და ჩვენი მშვენიერი სახლის შენებაში მონაწილეობის პატივიც ხვდა წილად.

წმინდა წერილში ვხედავთ, რომ ეს პრინციპები ფრიად მნიშვნელოვანია ღმერთის სახლის მშენებლობაში. იქნებიან ადამიანები, რომელთა დროებითი სამუშაო (ან მთელი ცხოვრების მანძილზე განეული შრომა) ვერ გაუძლებს შემონმებას. ის მოიშლება და ველარ იქნება საუკუნო სახლის შემადგენელი ნაწილი.

ნება მიბოძეთ უკეთ დაგანახოთ ამ მდგომარეობის საშიშროება. რადგანაც ყოველდღე მიწევდა ჩემი სახლის მშენებლობაზე მისვლა, ქვეკონტრაქტორებმა საკმაოდ კარგად გამიცნეს. ისინი „მქადაგებელს“ მეძახდნენ. როდესაც მათთან მივდიოდი, როც მუსიკა ხმამაღლა ჰქონდათ ხოლმე ჩართული. დამინახავდნენ თუ არა, ერთ-ერთი გაიქცეოდა და მუსიკას გამორთავდა. ჩემთვის ჩავიღიმებდი ხოლმე, ვხედავდი რა თუ როგორი მოკრძალება ჰქონდათ მათ ღმერთთან დაკავშირებულ საკითხებთან. შემდეგ ცოტახნით ერთმანეთს გამოველაპარაკებოდით. ზოგიერთ მათგანთან შესანიშნავი საუბარი მქონდა – შეიძლება ითქვას ბრწყინვალე სამახარებლო საშუალება.

მასხენდება ერთი დღე, როდესაც მშენებლები იმ ძვირფას სახლებზე მელაპარაკენ, რომლის მშენებლობაშიც მონაწილეობა ჰქონდათ მიღებული. ამ საკითხზე ისინი გულანთებულები საუბრობდნენ. ადვილად დაინახავდით იმ დიდ კმაყოფილებას, რომელიც იმ ძვირფასი სახლების მშენებლობით ჰქონდათ მიღებული.

მოდით, ცოტა მეტი ვთქვათ ამ საკითხის შესახებ. წარმოგიდგენიათ რას გრძნობდნენ ის მშენებლები, რომლებიც ვაშინგტონში თეთრი სახლის მშენებლობაში იღებდნენ მონაწილეობას? წარმოიდგინეთ, ერთ დღეს, რომელიმე მშენებლის შვილი სკოლიდან სახლში მიდის და ამბობს, რომ ექსკურსიაზე მიდის, რათა მთელს ქვეყანაში ყველაზე ცნობილი სახლი ნახოს. წარმოგიდგენიათ, რა სიამოვნებას განიცდის მამა, რომელიც თავის გახარებულ შვილს ეტყვის, რომ ამ შენობის

აშენებაში მან მიიღო მონაწილეობა? წარმოგიდგენიათ, რამხელა კმაყოფილებას განიცდის მამა, რომელიც თავის შვილს ამ ექსკურსიაზე გაჰყვება? წარმოგიდგენიათ რამხელა სიამაყით განიმსჭვალება ბავშვი კლასელების წინაშე, როდესაც ისინი გაიგებენ რომ, მისმა მამამ იმ სახლის მშენებლობაში მიიღო მონაწილეობა, რომელშიც ამერიკის პრეზიდენტი ცხოვრობს? შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ ასეთი რამ?

იგივე შეგვიძლიათ ვთქვათ ჩვენზე, ღმერთის სახლთან მიმართებაში! თუმცა ჩვენ იმ სახლზე არ ვსაუბრობთ, რომელიც გაცვდება და რამდენიმე ასეული წლის შემდეგ დაინგრევა. ჩვენ ვსაუბრობთ სახლზე, რომელიც სამარადჟამოდ მთელი სამყაროს ყურადღების ცენტრში მოექცევა. აი, მოვისმინოთ წინასწარმეტყველ მიქას სიტყვები:

„უკანასკნელ დღეებში იქნება, რომ მთების თავში დამყარდება უფლის სახლის მთა, გორაკებზე მალა აღიმართება და მისკენ დაინყებენ დენას ხალხები. მოვლენ უამრავი ხალხები და იტყვიან: „ნამო, ავიდეთ უფლის მთაზე და იაკობის ღვთის ტაძარში, რომ გვასწავლოს თავისი გზები და ვიაროთ მისი ბილიკებით. რადგან სიონიდან გამოდის რჯული. (მიქა 4:1-2;)

სამყაროსთან დაკავშირებული ყოველი საკითხი ამ სახლიდან იქნება გამომდინარე. ყველა ერის სამართავად საჭირო სიბრძნე და კანონები ამ სახლის მმართველებისგან იქნება მომდინარე. და რაც ალბათ ყველაზე საოცარი ფაქტია: სიონი,

ჩვენ ვსაუბრობთ სახლზე,
რომელიც სამარადჟამოდ
მთელი სამყაროს
ყურადღების ცენტრში
მოექცევა

ღმერთის სახლი, ათი ტრილიონი წლის შემდეგაც ისეთივე მშვენიერი იქნება, როგორც მისი მშენებლობის დასრულების დღეს.

იყო სახარების ერთი მსახური, რომელიც ბოლომდე ერთგული დარჩა. ის სამოც წელზე

მეტ ხანს წარმატებით მსახურობდა და მილენიუმის (2000 წელი) ბოლოსათვის მიიღო თავისი გვირგვინი. მისი გარდაცვალებიდან, დაახლოებით ერთი წლის შემდეგ, შუა დასავლეთის ერთ დიდ ეკლესიას ვენჯიე, სადაც მუსიკალური ჯგუფის ხელმძღვანელმა მიაიმო სიზმრის შესახებ, რომელიც მან ნახა. ამ სიზმარში, ის აღმოჩნდა ზეცაში, სადაც ხსენებული დიდი მსახური ნახა, რომელმაც კარგად დაასრულა თავისი სარბიელი. სახეზე ფართო ღიმილით, ამ დიდმა მსახურმა, მუსიკალური

გუნდის ლიდერს უთხრა: „აქ იმაზე გაცილებით უკეთესია, ვიდრე წარმოვიდგენდი“. რამდენიმე წუთის განმავლობაში ის აუბრეს, შემდეგ ეს მსახური მიტრიალდა და სიონის შენებაზე განუულ ერთ საქმეზე მიუთითა. ეს იყო დიდი საქმე. ამ კაცის ერთგული მსახურების შედეგი გაცილებით დიდი აღმოჩნდა, ვიდრე ის იოცნებებდა ან წარმოიდგენდა. და აი, ეს შედეგი მის თვალწინ იყო. მსგავსად იმ მშენებლებისა, რომლებიც მათ მიერ აშენებულ სახლებზე მელაპარაკებოდნენ, ამ მსახურსაც შეეძლო თავისი გაკეთებული საქმით ეამაყა. რამხელა საზღაურია! რამხელა ჯილდოა!

წარმოვიდგენია, მარადისობაში შესაძლებლობა გექნება სხვადასხვა ადამიანებს, ერებს უჩვენო ღმერთის დიდებული სახლი, რომლის მშენებლობაშიც *შენი წვლილიც* არის შეტანილი?

ხომ ბრწყინვალე აზრია? ღირს ამ საზღაურისთვის ლოდინი! რა ბრწყინვალე მოტივაციაა იმისთვის, რომ კარგად დავასრულოთ ჩვენი სარბიელი!

მოდით, ახლა საკითხის მეორე მხარესაც შევეხოთ. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, რომ სიონად წოდებულ სახლში, თქვენი გაკეთებული არცერთი საქმე არ იყოს იმის გამო, რომ ვერ შეძელით კარგად დასრულება? შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, როდესაც თქვენი გაკეთებული საქმის სანახავად მოვლენ თქვენი წინაპრები და შთამომავლები, მაგრამ ისინი გაიგებენ, რომ მთელი თქვენი ცუდათ გაკეთებული საქმე გააუქმეს და სხვა ერთგული ადამიანის მიერ შესრულებული საქმით შეცვალეს? რამხელა საუკუნო მარცხია! ამაზე ლაპარაკობს პავლე მოციქული კორინთელთა მიმართ პირველ წერილში (თავი 3:)

ძვირფასო წმინდანო, მე არ მინდა, რომ შენ ეს შეგემთხვეს. ღმერთს არ სურს, რომ ასე მოგივიდეს. საქმე იმაშია, რომ ასეთი რამ ბევრ მორწმუნეს დაემართება. მაგრამ ახლა, შენ დაზუსტებით ვერ შეძლებ იმის თქმას, რომ ასეთი რამ შენ არ შეგემთხვევა. ყურადღებით წაიკითხე იოანეს სიტყვები:

„გაფრთხილდი, რომ არ დაკარგო ის საზღაური, რომლისთვისაც ასე გულმოდგინედ შრომობდი. იღვანე, რომ სრული საზღაური მიიღო. (2 იოან. 8:)

თავად უფალმა განიზრახა, რომ მის თითოეულ შვილს მისცეს საშუალება, რომ ღმერთის სამარადისო სახლის შენებაში გაღებული წვლილისთვის საზღაური მიიღოს. შენი შესრულებული საქმე არასოდეს დაჭკნება, არასოდეს გახუნდება, და მას არასოდეს დასჭირდება ჩანაცვლება.

და ეს, მხოლოდ პირველი საზღაურია, რომელსაც ჩვენი შეუპოვარი ერთგულების და მორჩილების გამო მივიღებთ. რაოდენ ბრწყინვალეც არ უნდა იყოს ეს მოტივაცია, არსებობს კიდევ ერთი, უფრო აღმატებული ჯილდო, რომლის შესახებაც მომდევნო თავში ვისაუბრებთ.

მეფესთან ახლოს

**„თავს გაუფრთხილდით, რომ არ დაკარგოთ ის, რისთვისაც ვიღ-
ნვოდით, არამედ მივიღოთ სრული საზღაური“**

2 იოანე 1:8;

სიძნელეები გარდაუვალია. თუ სწორი განზრახვა გვექნება, ეს ჩვენს წინ მდებარე სარბიელის შეუპოვრად გარბენას შეგვაძლებინებს მაშინ, როდესაც მოტივაციის სიმცირის გამო სხვები მერყეობას დაიწყებენ ან საერთოდ გაჩერდებიან. მოტივაცია უმთავრესი რამ არის სარბიელის კარგად დასრულებისათვის.

პირველი ჯილდო – ეს არის მოგიწონონ ღმერთის საუკუნო სახლის მშენებლობაზე განეული შრომა-საქმიანობა – როცა იცი, რომ შენმა მცდელობამ დაიმსახურა სიტყვა „ყოჩაღ“. მეორე საზღაური, უფრო თვალსაჩინოა, და წარმოაჩენს, თუ რამდენად ახლოს ვიქნებით იესო ქრისტესთან მარადისობაში.

ახლო ურთიერთობა მეფესთან

მრავალწლიანი მოგზაურობისა და მსოფლიოს სხვასაზე კუთხეში ბევრ მორწმუნესთან შეხვედრის შემდეგ, ზოგჯერ ვფიქრობ, დასავლეთში მცხოვრები მორწმუნეების დიდ ნაწილს ღმერთი სოციალისტი ხომ არ ჰგონია. ბევრ მორწმუნეს მიაჩნია, რომ ღმერთი ყველას თანაბრად მიუზღავს და რომ ყველას ერთნაირი ძალაუფლება, პასუხისმგებლობა და პატივი გვექნება ახალ ცაზე და ახალ მიწაზე. ვინც ასე ფიქრობს ქვეშეღმერთობაში ვერ გარკვეულან: მართალია, ღმერთისმიერი გამოსყიდვა ყველასთვის თანაბარია და საქმეებზე არ არის დამოკიდებული, უფალი მისი სიტყვისადმი მორჩილების მიხედვით მოგვიზღავს.

სარბიელის კარგად დასრულებისათვის ჩვენი ყველაზე დიდი საზღაური ის იქნება, თუ რამდენად ახლოს ვიქნებით მარადისობაში იესოსთან. არაფერია იმაზე უფრო მნიშვნელოვანი, ვიდრე იმასთან ყოფნა, ვინც გიყვარს და ვისაც ეთაყვანები. წმინდა წერილი ამის ნათელ მაგალითს წარმოგვიდგენს. ერთ-ერთია ადგილი, სადაც საუბარია გამარჯვებულთა ჯგუფზე, რომელნიც „მიჰყვებიან კრავს, სადაც არ უნდა წავიდეს“ (გა-

მოცხ. 14:4;). რამხელა პატივია – მარადიულად მიჰყვები იესოს იქ, სადაც არ უნდა წავიდეს“.

ეს ჭეშმარიტება ასევე ნათლად ჩანს სახარებებში. იესოსთან თხოვნით მიდის ორი მონაფის დედა: „სიტყვა მომეცი“, – უთხრა მან იესოს – „რომ ეს ჩემი ორი ძე დასხდნენ ერთი შენს მარჯვნივ და მეორე შენს მარცხნივ შენს სასუფეველში“ (მათ 20:21;).

რა თქმა უნდა, ყველაზე საპატიო ადგილი იესოს გვერდით ჯდომა იქნებოდა. ამაზე უკეთესი ადგილი არ შეიძლება არსებობდეს! ბიბლიაში ვკითხულობთ ანგელოზების, სერაფიმების შესახებ, რომელნიც ძალიან ახლოს არიან ღვთის ტახტრევანთან (იხ. ეს. 6:1-6;). ისინი შეუჩერებლად გადასძახიან ერთმანეთს: „წმინდა, წმინდა, წმინდა არს უფალი!“. ქრისტიანები თავიანთ საგალობლებში იყენებენ ამ სიტყვებს. თუმცა ისინი ამ სიტყვებს იმისთვის არ მღერიან, რომ ღმერთს საკუთარ თავზე კარგი განწყობა შეექმნას. არა, ისინი იმის საპასუხოდ მღერიან, რასაც ხედავენ! ხედავენ რა ღმერთის დიდების რომელიმე გამოვლინებას, ერთადერთი რისი გაკეთებაც შეუძლიათ შემდეგი სიტყვების წარმოთქმა: „წმინდა არს!“.

მეტიც, ეს იმდენად ძლიერი შეძახილია, რომ ამ ხმის გამო იმ დარბაზის კარის საყრდენები ირყევა, სადაც ზეცაში მყოფი მილიარდობით ანგელოზი და წმინდანია.

ამ ძლიერ ანგელოზებს არ ბეზრდებათ თავიანთი მარადიული მოვალეობა. ისინი ნამდვილად არ ფიქრობენ, ათი ტრილიონი წელიწადია ამას ვაკეთებთ. ცოტა მოგვბეზრდა. იქნებ ღმერთმა სხვა ვინმე მოიყვანოს ჩვენს ადგილზე, რომ შევისვენოთ და ზეცის სხვა ადგილებიც მოვიწახულოთ.

არავითარ შემთხვევაში! ზეციურ ანგელოზებს სხვაგან ყოფნა არ სურთ. მთელს სამყაროში არ არსებობს უფრო უკეთესი ადგილი, ვიდრე ღმერთის გვერდით ყოფნა, სადაც მისი დიდებულება და სიბრძნეა. მარტივად რომ ვთქვათ, არაფერია ქმნილებებს შორის ისეთი თვალწარმტაცი, ვიდრე თავად შემოქმედი. უნდა გვახსოვდეს, რომ არაფერია მისთვის დაფარული, და როდესაც მასთან ახლოს ხარ, ყველაფერს მისი გადმოსახედიდან ხედავ. ერთ ძალიან სუსტ მაგალითს მოვიყვან; წარმოიდგინეთ ალბერტ აინშტაინის, ნიელ არმსტრონგის და ისაკ ნიუტონის გვერდით ზიხარ და ტელესკოპით გაჰყურებ კოსმოსს. რამდენი რამის გაგებას შევძლებდით! მართალია ეს ძალიან შორს არის იმისგან, რომ ზუსტად აღვწეროთ, თუ როგორ ხედავს ღმერთი ყველაფერს, მაგრამ დარწმუნებული ვარ გამიგებთ რისი თქმაც მინდა.

ერთ მსახურს ვიცნობ, რომელიც ზეცაში იქნა წაყვანილი. იქ ყოფნისას მას ტახტის სიახლოვეში ყოფნის ძლიერი, გარდაუვალი სურვილი გაუჩნდა. და ზეცაში მყოფთაგან ყველას მსგავსი სურვილი ჰქონდა – ყველას სურდა რაც შეიძლება ახლოს ყოფილიყო უფალთან. ჩემმა მეგობარმა აღტაცებულმა მითხრა, რომ ზეცა გაცილებით მშვენიერია, ვიდრე მას წარმოედგინა, მაგრამ ზეცაში იმაზე ძლიერი სურვილი არ ყოფილა, ვიდრე ღმერთთან ახლოს ყოფნა.

დავუბრუნდები იაკობის და იოანეს დედის თხოვნას. იესომ მას უპასუხა: „ჩემს მარჯვნივ და მარცხნივ დაჯდომის ნებართვა ჩემგან არ არის, არამედ ვისთვისაც გამზადებულია მამაჩემის მიერ“ (მათ. 20:23;). ისმის კითხვა: ზეცაში მართლა არსებობს საპატიო ადგილები? ან იქნებ იესო მიუთითებდა მათ, რომ არ ეძიათ საპატიო ადგილი? რაში გაინტერესებს ვინ უფრო ახლოს იქნება ჩემთან და მამაჩემთან? შენც და შენმა შვილებმაც, უბრალოდ ღმერთისთვის უნდა იცხოვროთ. და ერთ დღეს ღმერთი გადანყვეტს ვინ რა საზღაურსა და პატივს მიიღებს. აქ ყველაფერი დამოკიდებულია იმაზე, თუ მე რას ვაკეთებ და არა იმაზე, შენ რას აკეთებ, ამიტომ ამაზე ნუ იდარდებ“.

ამ კითხვაზე სათანადო პასუხის გასაცემად კიდევ ერთ კითხვას გადავხედოთ, რომელიც იესოს დაუსვებს საუკუნო სიცოცხლესთან დაკავშირებით. ერთხელ მასთან სადუკეველი მივიდა და ცდილობდა იესო თეოლოგიურ საკითხში ჩაეჭრა. იყო შვიდი ძმა, დაინყო სადუკეველმა. უფროსმა ძმამ ცოლი მოიყვანა, მაგრამ უშვილოდ მოკვდა. შემდეგ მეორე ძმამ შეირთო უფროსის ცოლი და ისიც უშვილოდ მოკვდა. და გაგრძელდა ასე – ყოველი ძმის სიკვდილის შემდეგ, მომდევნო ძმა ირთავდა ამ ქალს ცოლად. შემდეგ სადუკეველმა ჰკითხა: „აღდგომისას, ამ შვიდიდან, რომლის ცოლი იქნება ის ქალი?“

პასუხი რომელიც იესომ სადუკეველს გასცა, განსხვავებული იყო იმ პასუხისგან, რომელიც მისი მოწაფეების დედამ მიიღო – „ქორწინება მინაზე მყოფთათვის არის“.

მაგრამ ზეცაში ასე არ იქნება. ვინც ღირსნი არიან მოიპოვონ ის საუკუნე და მკვდრეთით აღდგომა, არც ცოლს ირთავენ და არც თხოვდებიან. ვინაიდან მათ არც სიკვდილი შეუძლიათ, ისინი, ანგელოზთა სწორნი და ღვთის ძენი არიან, ძენი აღდგომის. (ლუკ. 20:35-36)

იესომ სადუკეველს შეუსწორა და შემდეგ განუმარტა, თუ როგორი იქნებოდა ზეცაში ქორწინება. თუმცა იესომ იაკობის და იოანეს დედას არ შეუსწორა. მან ხაზი გაუსვა ზეცაში საპატრიო ადგილების ყოფნას და რომ ეს ის ადგილებია, რომლებიც მასთან ყველაზე ახლოს არის. ეს ადგილები მამა ღმერთისაგან ჯილდოს სახით იქნება გადანაწილებული. წმინდა წერილის სხვა მუხლებიც გვიჩვენებენ, რომ საპატრიო ადგილები იმათ გადაეცემათ, რომლებიც სარბიელს კარგად დაასრულებენ - შეუპოვარ მორწმუნეებს.

ის, რაც ბველის

ამ ჭეშმარიტების დანახვა ეზეკიელის წიგნშიც შეიძლება. მართალია აქ საუბარი ძველი აღთქმის მღვდლებზეა, მაგრამ ეზეკიელი წინასწარმეტყველურ სიტყვას გადმოგვცემს – აჩრდილს – იმის შესახებ, თუ როგორი იქნება ცხოვრება ღმერთის საუკუნო სახლში, სიონის დიდებულ ტაძარში.

წინასწარმეტყველ ეზეკიელის მეშვეობით ღმერთი ლევინების, ძველი აღთქმის მღვდლების შესახებ საუბრობს. რა კავშირშია ეს ჩვენთან? იოანე მოციქული გვეუბნება:

„მას, რომელმაც შეგვიყვარა და საკუთარი სისხლით გვიხსნა ჩვენი ცოდვებისაგან და გაგვხადა ჩვენ სუფევად, მღვდლებად ღვთისა და თავისი მამისათვის. მას დიდება და ძლიერება უკუნითი უკუნისამდე, ამინ! (გამოცხ. 1:5-6)“

ნახეთ, როგორ გამოვყავი სიტყვა *მღვდლები*? ქრისტიანები, რომელნიც სულით არიან შობილნი, ღვთის წინაშე საუკუნოდ მღვდლები არიან. მოისმინეთ ღმერთის სიტყვა:

„რადგან ლევინები, რომლებიც მომშორდნენ ისრაელის განდგომისას, რომელნიც განდგნენ ჩემგან და მიჰყვებოდნენ უკან თავიანთ კერპებს, იტვირთავენ სასჯელს თავიანთი ურჯულოების გამო. და იქნებიან ისინი ჩემს სანმიდარში აღმსრულებლებად, ტაძრის კარიბჭეთა ზედამხედველებად და ტაძრის სამსახურის აღმსრულებლებად“ (ეზეკ. 44:10;)

სიტყვა „კერპები“ ისრაელის კერპთაყვანისმცემლობაზე მიუთითებს. დღევანდელი დროში კერპთაყვანისმცემლობას უწინდებური სახე აღარ აქვს, თუმცა იგი ისევე ამაზრზენია

ღვთის თვალში, როგორც ეს ადრე იყო. ჩვენ გვეთქვა: „მოაკვდინეთ თქვენი მიწიერი ასოები, რაც კერპთაყვანისცემაა“ (კოლ. 3:5); ამ ქვეყნიერების სიამტკბილობისაკენ ლტოლვა სწორედ რომ კერპთაყვანისმცემლობაა. ჩვენს, დასავლურ სამყაროში კერპია ფული, მატერიალური საგნები, სტატუსი, პოპულარულობა, სიამოვნება, სახელი და ნებისმიერი რამ, რაც ბოროტ გულისთქმასთან და ამბიციებთან არის დაკავშირებული. კერპად შეიძლება ჩაითვალოს ნებისმიერი რამ, რისი სიყვარული და სურვილი ღმერთის სიყვარულს აღემატება. კერპია ის რაღაცა, ან ვიღაცა რასაც ან ვისაც ჩვენ საკუთარ ძალას ვაძლევთ ან მისგან ვიღებთ შემართებას.

კერპთაყვანისმცემლობამ, პრაქტიკულად ცხოვრების ნებისმიერ სფეროში შეიძლება იჩინოს თავი. შესაძლებელია ეს ისეთი მარტივი რამ იყოს, როგორც არის ჭამა. ბევრი ქრისტიანია, რომელიც საკვებს არის დახარბებული. როდესაც ცუდ ხასიათზე დადგებიან, ჭამას იწყებენ; უხარიათ – ჭამენ; თუ რაიმეს კარგი გემო აქვს ჭამენ, მიუხედავად იმისა არის თუ არა მასში ვიტამინები.

კერპთაყვანისმცემლობამ პრაქტიკულად ცხოვრების ნებისმიერ სფეროში შეიძლება იჩინოს თავი.

ისინი ნაგავსაც კი მოინელებენ საკუთარ სხეულში მისი სიამოვნო გემოს გამო. მანქანაში გამოცვლილ ზეთს ან დაბინძურებულ სანჯავს არ ჩაასხამენ, მაგრამ, როდესაც საქმე საკვების მავნებლობას და რაოდენობას ეხება, ყურსაც არ შეიბერტყავენ. მათთვის საჭმელი კერპად იქცა. რადგანაც ისინი ძალას საკვებისგან, დროებით მიღებული გემოსგან, იღებენ. მიღებულ ძალას სწორედ ამ შეგრძნებებს ახარჯავენ.

ადამიანის სურვილი გახდეს ცნობადი სახე, ასევე შეიძლება ჩაითვალოს კერპთაყვანისმცემლობად. არიან ადამიანები, რომლებიც ყველაფერს გააკეთებენ იმისათვის, რომ ეკლესიაში, სამსახურში, ზოგადად საზოგადოებაში „საპატიო“ თანამდებობა დაიკავონ. ისინი მზად არიან ჭორები ააგორონ, მოიტყუონ, ვიღაცა გააკრიტიკონ, რათა ამით საკუთარი სურვილების განხორციელება შეძლონ. ისინი ძალას იღებენ პოპულარობიდან, წოდებიდან და სახელის მოხვეჭიდან; შედეგად საკუთარ ძალას ამ ყველაფერს მოახმარენ.

კერპს შეუძლია შეუპოვარი ერთგულება შემოგაძარცვოს. ის მოგპარავს იმ ძალას, რომელიც სარბიელის კეთილად დასასრულებლად გესაჭიროება.

ზემოთ, ეზეკიელის ნიგნიდან მოყვანილ მუხლებში, ღმერთი მიმართავს იმ მორწმუნეებს, რომლებმაც ღმერთის გზა დროებით სიამოვნებაში გაცვალეს. შესაძლებელია ასეთმა კერპებმა დროებითი კმაყოფილება მოგვანიჭონ, მაგრამ ისინი ვერ გამოდგებიან მარადისობისთვის. ღმერთი ამბობს, რომ კერპთაყვანისმცემლები ყველა ჩადენილი არასწორი საქციელის გამო პასუხს აგებენ. ისინი გადარჩებიან, მაგრამ როგორც ცეცხლისაგან. ისინი იქნებიან ღმერთის სახლში, მაგრამ ისე, როგორც მსახურები, სხვადასხვა საყოფაცხოვრებო საქმის შესასრულებლად.

უნდა გვახსოვდეს, რომ ღმერთი ჩვენც გვესაუბრება აქ და ახლა. მას არ სურს, რომ შენ ვერ გახდე იმ სიმდიდრეების მოზიარე, რომელიც მას ჩვენთვის აქვს შენახული. ზეცა გაცილებით მშვენიერი იქნება, ვიდრე ჩვენ წარმოვიდგენთ; დედამიწაზე არსებულთაგან მის ბრწყინვალეებას ვერაფერი შეედრება. თუმცა ზეცაში სტატუსი იარსებებს — აღმატებული პატივის და ნაკლები პატივის ადგილები. ღმერთის სახლში არსებული ნებისმიერი სტატუსი დედამიწაზე არსებულ ყოველ წოდებაზე გაცილებით უკეთესია, თავად დავითი ამბობს: „მირჩევნია ღმერთის სახლის ზღურბლთან ვიდრე ვიდრე ბოროტების კარავში ვბინადრობდე“ (ფსალმ. 3:10;). მესიჯის ბიბლიის ვერსია მშვენიერ პარაფრაზირებას უკეთებს ამ სიტყვებს:

„შენს სახლში, თაყვანისცემის მშვენიერ ადგილას გატარებული ერთი დღე, საბერძნეთის კუნძულების სანაპიროებზე გატარებულ ათას დღეს ჯობია. მირჩევნია ჩემი ღმერთის სახლში იატაკს ვხეხავდე, ვიდრე ცოდვით აღვსილ ადგილას საპატიო სტუმრად ვიყო მიღებული“.

დავითი ამბობს: „სხვა ადგილებში ყოფნას, ღვთის სახლში მიჯობს უბრალო მსახური ვიყო!“. მთელს სამყაროში ღმერთის სახლზე სასურველი სახლი არ არსებობს. ამ სახლში მისი თანდასწრება სუფევს. სიონში ნებისმიერი სახის სტატუსი სხვაგან უფრო აღმატებულ სტატუსებზე უკეთესია.

მაგრამ აქ ის მთავარი საკითხი არ უნდა გამოგვრჩეს, რომელსაც ღმერთი გვიჩვენებს. რადგანაც მას ძალიან ვუყვარვართ, ის გვაფრთხილებს იმ პოტენციურ მწუხარებაზე, რომელსაც იმ შემთხვევაში ვინწნევთ, თუ ვერ გვექნება მისადგომელი, იმასთან, რაც ყველაზე საუკეთესოა: საზღაური, რომელიც მარადისობაში, ღმერთთან ყველაზე ახლოს ყოფნას გულისხმობს. მორწმუნეთა სამსჯავროს დღეს ცრემლები

იქნება, ხოლო ღმერთის სიტყვა გვარწმუნებს, რომ „ღმერთი მოსწმედს ყველა ცრემლს მათი თვალებიდან“ (გამოცხ. 21:4;). მაგრამ იმის გააზრება, რომ ჩვენთვის მოცემული სიცოცხლის დრო არასწორად გამოვიყენეთ, არ განგვშორდება. მუდამ გვეცოდინება, თუ რა გამოვტოვეთ იმის გამო, რომ დროებით და ამაო საკითხებს ვიყავით გამოდევნებული. ეს საუკუნო მნიშვნელობის დანაკარგია, რომელზეც წინა თავში ვისაუბრე (იხ. 1 კორ. 3:12-15;).

მეორეს მხრივ, გადავხედოთ რას ამბობს ღმერთი: „მღვდლები კი – ლევიანები, ცადოკის ძენი, რომელნიც ასრულებდნენ ჩემი სანმიდრის მოვალეობას, როდესაც განდგნენ ისრაელის ძენი ჩემგან, მომიახლოვდნენ მე, რათა მემსახურონ და იდგნენ ჩემს წინაშე“ (ეზეკ. 44:15;).

მიუხედავად იმისა, რომ აქ ღმერთი ძველი აღთქმის მღვდლების შესახებ საუბრობს, დანერილია, რომ ეს არის „აჩრდილი მომავლისა“ (კოლ. 2:17;) და რომ „ყველაფერი, რაც მოხდა, ჩვენს სამაგალითოდ მოხდა“ (1 კორ. 10:11). ხშირ შემთხვევაში, ძველ აღთქმაში გადმოცემული სიტუაციები, მომავლის აჩრდილს და მაგალითს წარმოადგენს. დაუკვირდით სიტყვას მემსახურონ. ერთია ამ სახლის მსახური იყო, იატაკს ხეხავდე, ისე როგორც დავითს სურდა, მაგრამ სრულიად სხვა რამეა ემსახურებოდე ღმერთს!

1983 წელს, როდესაც სრული დროით მსახურება დავიწყე, 8000 ნევრიანი ეკლესიის ნევრი ვიყავი. ეს ეკლესია არა მხოლოდ ჩემს ქალაქში იყო ცნობილი, არამედ მის შესახებ მთელ მსოფლიოში ქონდათ გაგებული. ერთ დროს ამ ეკლესიაში დაახლოებით 450 კაციანი მსახურთა ჯგუფი არსებობდა. მე ეკლესიის მწყემსის და მისი მეუღლის დამხმარედ ვიყავი დანიშნული. მათ მიმართ მსახურების განევა ჩემთვის პატივი იყო. მე სხვა მსახურებზე მეტად პრივილეგირებული ვიყავი, რადგან ჩემი ოფისი ხუცესის ოფისის გვერდით მდებარეობდა. ხშირად მიწევდა მათ სახლში ყოფნა და ხშირად მათთან და მათთან მყოფ ცნობილ მსახურებთან ერთად მიწევდა სადილობა. ამ დროს შიშით მოცული ვიჯექი ხოლმე. ცრემლებს ვერ ვიკავებდი, როდესაც ვუფიქრდებოდი იმას, რამდენად გამიმართლდა რომ ამ ბრწყინვალე ლიდერებთან ასე ახლოს ვიმყოფები.

ვისმენდი ბრძნულ აზრებს, რომლის მოსმენის პატივი მრავალ ჩემს თანამსახურს არ ქონდა. ბევრი მაშინ მოსმენილი კარგი აზრი დღემდე მადგება ცხოვრებაში. მთელს ეკლესიაში ყველას ჩემი ადგილის დაკავება უნდოდა. თანამსახურები ხშირად მეუბნებოდნენ: „როგორ გაგიმართლდა, რომ

ასეთ მსახურებაზე განგანესეს“. ზოგი შურით მეკითხებოდა: „ჰა, როგორ მოხვდი მაგ პოსტზე? რით დაიმსახურე?“. სხვები ხშირად მეკითხებოდნენ, ვინ დაიკავებდა ჩემს ადგილს, თუ მე სხვა მსახურებაში გადამიყვანდნენ. ვიცოდი მართლები იყვნენ: ჩემი პოსტი მთელს მსახურებაში საუკეთესო იყო.

ახლა, შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, როდესაც ასეთი პატივი გაქვს ადამიანს თვით ღმერთთან? ის შეუპოვარი მორწმუნეები, რომლებიც საკუთარ საქმეს კარგად აკეთებენ და მირბიან მათ წინ არსებულ სარბიელზე, სასუფეველში ღმერთის თანდასწრებასთან ყველაზე ახლოს იქნებიან. ისინი საპატიო ადგილებს დაიკავებენ ღვთის წინაშე. როგორც ღმერთი ამბობს ეზეკიელის 44:28-ში: „და ექნებათ მათ სამკვიდრებლად და, რომ მე ვარ მათი სამკვიდრებელი“.

ღმერთო! განა შეიძლება ამაზე უკეთესი ჯილდო არსებობდეს? მასთან ყველაზე ახლო ისინი იქნებიან, ისინი მოისმენენ მის აზრებს, ისინი მიიღებენ მის ხედვებს, მომავლის გეგმებს, რომლებიც მისი ერთგულები დარჩებიან. ჩვენ ტახტზე დავჯდებით და მასთან ერთად ვიმეფებთ!

რა საოცარი აღთქმაა!

აი, კიდევ ერთხელ მოვისმინოთ პავლეს შეგონება:

„ყველა, ვინც იღწვის, თავს იკავებს ყველაფრისაგან. ისინი – ხრწნადი გვირგვინის მისაღებად, ჩვენ კი – უხრწნადისა. ამიტომ მე გავრბივარ არა უმიზნოდ, ვიბრძვი არა ისე, ვითომც ჰაერს ვგვემდე“ (1 კორ. 9:25-26;)

პროფესიონალი სპორტსმენები მთელი მოშურნეობით გადიან წვრთნას, რათა სუპერ თასი, შავი ქამარი, ან ოლიმპიური ოქროს მედალი მიიღონ, მაგრამ ყველა ეს ჯილდო ოდნავადაც კი ვერ შეედრება იმას, რისთვისაც ჩვენ გავრბივართ! სწორედ ამიტომ მოგვიწოდებენ: „და მოთმინებით გავიბრძინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი“ (ებრ. 12:1;). აქ მთავარი სათქმელი შემდეგია: „მოიხსენი ტვირთი, გაიქეცი – და ნუ გაჩერდები!“. ამ მუხლის კიდევ ერთი თანამედროვე პარაფრაზი შემდეგია, „მაშინ ისე ირბინე, რომ ჯილდო მოიპოვო“ (1 კორ. 9:24).

ახლა კი, საკუთარ თავს ჰკითხე: ახლა, როცა მოვისმინე იმ ჯილდოს შესახებ, რომელიც მელის, შეიძინა თუ არა ამ სიტყვებმა უფრო მეტი მნიშვნელობა?

ვფიქრობ, რომ პასუხი ვიცი.

არასოდეს არ დანებდი!

„ბოლომდე მომთმენი გადარჩება“

მათე 10:22;

სრავის შეუძლია გაიძულოთ დანებება; ამ გადანყვეტილებას თავად იღებ. ასე, რომ ნუ გააკეთებ ამას.

საზღაური, რომელსაც გამარჯვებისას მივიღებთ, როგორც ამ ცხოვრებაში, ასევე მომავალშიც – გაცილებით მეტია, ვიდრე ის სირთულეები, რომლის წინაშე დგომაც გინევს. როგორც იესომ თქვა, ბოლო კეთილი იქნება.

ჩვენმა მსხნელმა წინასწარ გვითხრა იმ სამწუხარო მოვლენის შესახებ, რომელიც უკანასკნელი დღეებისას მოხდება. „ბევრი ცდუნდება,“ – ამბობს იგი მათ.4:10–ში. ამ სიტყვების მხოლოდ წარმოთქმაც კი დაამწუხრებდა უფლის გულს. ხალხი, რომლისთვისაც მან თავი გასწირა, სისხლი დაღვარა და თავისუფლება მოუტანა, ბოლოს დანებდებიან.

საქმე იმაშია, რომ მათ არ აქვთ დანებების საბაბი. ღმერთმა თავისი ძლიერი მაღლი მოგვანიჭა, რომელიც არა მხოლოდ განსაცდელს გადაგვატაინებს, არამედ მასში გავლის შემდეგ უფრო მეტი სიძლიერით, სიბრძნით და ერთგულებით აღგვაავსებს. ბევრი ქრისტიანი არასწორი პერსპექტივის გამო წყვეტს ბრძოლას. ისინი არ არიან აღჭურვილნი.

ბრძოლის შეწყვეტას სხვადასხვანაირი ფორმა გააჩნია. ბევრ შემთხვევაში მისი ფესვი კომპრომისია – შეუპოვრობის ანტონიმი. ჩვენ პირველ თავში წარმოდგენილ ხილვაში დინების საწინააღმდეგოდ მებრძოლ კაცს უნდა მივბაძოთ. ღმერთთან ერთად უნდა ვიაროთ, წარმოვაჩინოთ მისი სამეფო და საკუთარი თავები გამოვყოთ, რამეთუ მისთვის ცხოვრება წუთისოფლის სისტემის დინების საწინააღმდეგოდ სვლას ნიშნავს.

ჩვენ შეუპოვრობა უნდა გამოვიჩინოთ და ღმერთის სიბრძნეს ჩავეჭიდოთ. კომპრომისი დაუშვებელია.

რთულია იყო ქრისტიანი

მონამეობრივი სიკვდილით აღსრულებამდე პავლე მოციქულმა წინასწარ განჭვრიტა ის ძლიერი დინებები, რომელიც ბოლო დღეებში იქნებოდა: „უკანასკნელ დღეებში ძალიან ძნელი იქნება ქრისტიანად ყოფნა“, წერდა პავლე ტიმოთეს (2 ტიმ. 3:1;). პავლემ ოცდაცხრამეტი დარტყმა მიიღო ხუთჯერ, სამჯერ ჯოხებით სცემეს, ერთხელ ჩაქოლეს, წლების მანძილზე აპატიმრებდნენ. სადაც მიდიოდა ყველგან დევნა და წინააღმდეგობა ხვდებოდა. თუმცა იგი წინასწარმეტყველებს, რომ ღმერთისათვის ცხოვრება ჩვენს დროში უფრო რთული იქნება! როგორ შეეძლო მას ამის თქმა, როდესაც თავად ამხელა სისასტიკეს იღებდა რწმენის გამო? იგი წერს:

„ვინაიდან ადამიანები იქნებიან თავის მოყვარენი, ვერცხლის მოყვარენი, ამაყნი, ამპარტავანნი, მგმობელნი, მშობლების ურჩნი, უმადურნი, უწმინდურნი, მოძულენი, შეურიგებელნი, ცილისმწამებელნი, შეუკავებელნი, მოღალატენი, სასტიკნი, კეთილის მოძულენი, გამცემნი, თავხედნი, მზვაობარნი, უფრო სიამეთა მოყვარულნი, ვიდრე ღვთისა“ (2 ტიმ.3:2;)

თავდაპირველად შეიძლება გაგვიჩნდეს კითხვა: „რისი თქმა უნდა მას ამ სიტყვებით? ეს ჩამონათვალი რითი განასხვავებს ჩვენს დროს, პავლეს მოღვაწეობის პერიოდისაგან?“. რა თქმა უნდა, ეს ყველაფერი პავლეს დროინდელ საზოგადოებაშიც ხდებოდა. ადამიანები საკუთარი თავის და ვერცხლისმოყვარენი იყვნენ, უწმინდურნი და არა მიმტევებელნი. პეტრემ ორმოცდამეათე დღეს ასეთი რამეც კი თქვა: „იხსენით თავი ამ გარყვნილი (ბოროტი, ურცხვი, უსამართლო) მოდგმისგან“ (საქმ. 2:40;).

აბა, რატომ გამოარჩევს პავლე ჩვენს თაობას? რატომ აკეთებს ასეთ ჩამონათვალს, როდესაც ღმერთთან ურთიერთობის ყველაზე რთულ პერიოდზე საუბრობს? პასუხს შემდეგი მუხლი გვაძლევს: „რომელთაც ღვთისმოსაობის სახე აქვთ, მის ძალას კი უარყოფენ. ასეთებს ერიდე“ (2 ტიმ. 3:5;).

ყველაზე დიდი სირთულე, პავლეს აზრით მორწმუნეების მიერ ჭეშმარიტების დათმობაში მდგომარეობს. ახალი აღთქმის სხვა ავტორების მსგავსად, პავლემ წინასწარ გაფრთხილებას იძლევა, რომ ბევრი სიტყვით „ზეციდან შობილი ქრისტიანი“ არ მოისურვებს ღმერთის მადლში გაძლიერებას და მასში დარჩენას. ისინი ჩაეჭიდებიან ფაქტს, რომ მადლით არიან გადარჩე-

ნილნი, თუმცა უარყოფენ მის ძალას, რომლის მეშვეობითაც შეეძლებოდათ ღმერთის ძლიერი მეომრები გამხდარიყვნენ.

ესენი არიან ისინი, რომლებმაც დაყარეს ნიჩბები. შესაძლებელია მათი გემი დინების სანინაალმდეგოდ არის მიმართული, მაგრამ ქვეყნიერების დინების მიმართულებით მიექანებიან. ჩემს ჩვენებაში ყველაზე უარესი არის ის, რომ იქ სხვა დიდი გემებიც იყო, რომელზეც მრავალი ადამიანი იმყოფებოდა. ის რომ ამ გემზე მყოფი ადამიანები ერთ აზრში იყვნენ, ეს უფრო ამყარებს შეხედულებას იმაზე, თუ რამდენად იყვნენ ცდუნებულები. ისინი არამხოლოდ თავად არიან შეცდომაში, არამედ სხვებსაც აცდუნებენ და მრავალ წრფელ ადამიანს აბრკოლებენ რწმენაში. სწორედ ამ სირთულეზე საუბრობს პავლე.

როდესაც წარსულზე ვფიქრობ, მიმაჩნია, რომ ყველაზე დიდი წინააღმდეგობა, რომლის წინააღმდეგაც ადრეული ეკლესიის მამებს უხდებოდათ ბრძოლა, *ლეგალიზმი* იყო. *ლეგალიზმი* ქრისტიანობისკენ ახლადმოქცეულებს ასწავლიდა, რომ გადარჩენა რჯულით იყო და არა ღმერთის მადლზე მინდობით.

დღეს კი ჩვენ განსხვავებული წინააღმდეგობები გვაქვს. მიმაჩნია, რომ ყველაზე დიდი ბრძოლა, რომელიც ჩვენ გვაქვს *ურჯულოებაა*. *ურჯულოება* ისეთ გადარჩენას ქადაგებს, რომელსაც შეცვლილი ცხოვრების წესი არ სჭირდება. ჩვენ, ისევე ვცხოვრობთ, როგორც უნინ, გადარჩენის მიღებამდე ვცხოვრობდით, მაგრამ ახლა რომელიღაცა კლუბის წევრები გავხდით, ახალი იარღიყი მივიკერეთ, ჩვენივე კლუბისათვის დამახასიათებელი ტერმინებით ვსაუბრობთ და ამ დროს, გემი რომელზეც ჩვენ ვიმყოფებით, დინების მიმართულებით მიექანება. ჩვენ მეტად აღარ ვართ შეუპოვარნი ღმერთის მიმართ ნდობაში და მისი სიტყვის მორჩილებაში.

იესო ამბობს, რომ „ბოლო დღეებში ურჯულოება გამრავლდება და მრავალს სიყვარული გაუნელდება. ბოლომდე მომთმენი კი გადარჩება“ (მათ. მიმაჩნია, რომ ყველაზე დიდი ბრძოლა, რომელიც იესოს დროსაც მრავლად იყო. ჩვენ გვაქვს, *ურჯულოებაა*. მამ ახლა რა განსხვავებაა? რეალობა შოკისმომგვრელია: იესო ზოგადად საზოგადოებაზე არ ლაპარაკობს; ლაპარაკობს იმათზე, რომელნიც ამბობენ, რომ მისი მიმდევრები არიან. ის მიუთითებს, რომ ბოლო დროს ქრისტიანად წოდებულ ხალხში გამრავლდება უკანონობა. მა-

გრამ რატომ ამბობს იგი: „ბოლომდე მომთმენი გადარჩება“? ურწმუნოს ვერ ეტყვი, „თუ სარბიელს ბოლომდე გაივლი, გადარჩები,“ რადგან ის საერთოდ არ გარბის სარბიელზე. თუმცა, რწმენაში მყოფს, სარბიელზე მორბენალს, შეგიძლია უთხრა, „თუკი ბოლომდე მოითმენ...“.

იესოს საუბარში მთავარი სიტყვა მოთმინებაა. მოითმინება ნიშნავს იმას, რომ ჭეშმარიტებაში დარჩენის სურვილის მქონე ადამიანს წინააღმდეგობების და სირთულეების წინაშე წარსდგომა მოუწევს. ჩვენ მოშურნეობა უნდა გვქონდეს, რათა კეთილად დავასრულოდ.

დრო მოვიდა

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, პავლე მოციქულის წერილი უფრო მეტ ყურადღებას იმსახურებს. საუბრობს რა სიძნელეებზე, შემდეგ ის ანტიდოტსაც იძლევა: „ბოროტი ადამიანები და ცრუმარქვიები კი წინ წაიწევენ უარესისკენ, სხვებსაც აცდუნებენ და თავადაც ცდუნებაში იქნებიან. შენ კი იდექ იმაზე, რაც გისწავლია და რაც გირწმუნია, ვინაიდან იცი, ვისგან გისწავლია“ (2 ტიმ. 3:13-14;).

ჭეშმარიტება არ არის მოდური რამ; მასზე გავლენას ვერ ახდენს ვერც რაიმე შეხედულება და ვერც კულტურა. პავლე მოციქული შეაგონებს და აფრთხილებს თავის მოწაფეებს: „იდექით იმაზე რაც გისწავლიათ და გირწმუნიათ.“ ჭეშმარიტებაში შეუპოვრობა ანტიდოტია.

ქვეყნიერების მოდურობას აყოლა მიმზიდველი რამაა, მაგრამ მისი აყოლა მხოლოდ ცდუნების მახეში გაბმაა. ამის გამო ამბობს პავლე:

„რადგან შენ ხომ ბავშვობიდანვე იცი საღვთო წერილები, რომელთაც ძალუძთ შენი დაბრძენება სახსნელად ქრისტე იესოს რწმენით. მთელი წერილი ღვთივსულიერია და სასარგებლოა სასწავლებლად, სამხილებლად, გამოსასწორებლად, დასარიგებლად სიმართლეში. რათა სრულყოფილი იყოს ღვთის კაცი, ყოველი კეთილი საქმისათვის განმზადებული“ (2 ტიმ. 3:15-17;)

ორი ფრაზა გამოვყავი ამ მუხლებიდან: *ბავშვობიდანვე და საღვთო წერილები*. მთელი წერილი ღმერთის მიერ შთაგონებულია. ის წარმოადგენს ჭეშმარიტებას, რომელიც დროსა და

კულტურაზე ამაღლებულია. ეს არის საძირკველი, რომელზეც ჩვენს ცხოვრებას ვაშენებთ; ის გვაძლევს ცოდნას და ძალას, რათა ყველაფერში ვაამოთ ღმერთს.

2 ტიმ. მე-3 თავი თითქოს ამ წერილის დასასრულია და ბევრი ჩვენგანი ფიქრობს, რომ პავლემ ამით დაასრულა საკუთარი სათქმელი. თუმცა მხოლოდ 1227 წელს დაიწყო ბიბლიის თავებად და მუხლებად დაყოფა. პავლემ ტიმოთეს მიმართ მეორე წერილი ერთ მთლიან ეპისტოლედ დაწერა და ნათლად ჩანს, რომ პავლეს ამ აზრით არ ამთავრებს სათქმელს. მოციქული აგრძელებს:

„ამრიგად, გიმონებ ღვთისა და ქრისტე იესოს წინაშე, რომელიც განიკითხავს ცოცხლებსა და მკვდრებს თავისი მოსვლითა და თავისი სასუფეველით. იქადაგე სიტყვა, დაჟინებით, დროულად და უდროოდ, ამხილე, შერისხე, შეაგონე მთელი სულგრძელებითა და სწავლებით. ვინაიდან დადგება დრო, როდესაც საღ მოძღვრებას არ მიიღებენ, არამედ თავიანთი გულისთქმებით ამოირჩევენ ყურის მამებელ მასწავლებლებს. ჭეშმარიტებას აარიდებენ ყურს და ზღაპრებისაკენ მიმართავენ“ (2 ტიმ. 4:1-4;)

„გიმონებ ღვთისა და ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს წინაშე“. პავლეს არ შეუძლია ამაზე მეტი მითითება მისცეს თავის მოწაფეს. რა დავალებას იძლევა პავლე? აუწყოს და ასწავლოს ღმერთის სიტყვა. ეს არ გულისხმობს ფილოსოფიის, ქვეყნიური მმართველობის პრინციპების ან იმ დროისათვის მნიშვნელოვანი სხვა საკითხების სწავლებას. არა, ეს არის მითითება იქადაგოს ღვთის სიტყვა, რომელიც დროს არ ექვემდებარება.

პავლე აცხადებს, რომ მთელი წერილი ღვთივსულიერია და სასარგებლოა სასწავლებლად. შემდეგ კი ტიმოთეს ეუბნება ასწავლოს და იქადაგოს ის. რატომ? იმიტომ, რომ მოვა დრო, როდესაც საღ მოძღვრებას არ მიიღებენ, არამედ თავიანთი გულისთქმებით ამოირჩევენ ყურის მამებელ მასწავლებლებს. რას წარმოადგენს მოძღვრება? ეს უბრალოდ სწავლება არაა, არამედ წმინდა წერილის ძირეული შესწავლა. ეს არის სწავლება, რომელშიც ყველაფერი ერთად არის თავმოყრილი.

სამწუხაროდ, ვხედავ, რომ ჩვენი სულიერი საფუძვლები დროის ცვლილებას მიჰყვება. ყველაფერი იმდენად გამოსულია მწყობრიდან, რომ უზარმაზარი ეკლესიის მსახური მრევლის წინაშე გამოდის, აცხადებს რომ ის ჰომოსექსუალია და მის ამ ნათქვამს მთელი აუდიტორია დიდი ოვაციით ხვდება. სხვა მქადაგებელი კი ამბობს, რომ ღმერთის ნება აღარ არის

განკურნება და ხალხიც მას უფრო უჯერებს, ვიდრე ღვთის სიტყვას. კიდევ სხვა მსახური წერს წიგნს, რომელშიც იმაზე საუბრობს, რომ ბოლოს ყველა ადამიანი ზეცაში წავა – არავინ დაიწვება სამუდამო ცეცხლში – და ამის გამო ამ ადამიანს მთელი საქრისტიანო „როკ ვარსკვლავად აღიარებს“. ზოგიერთი მსახური ეჭვქვეშ დააყენებს ქრისტეს ქალწულებრივ შობას და ქრისტეს მეორედ მოსვლას და ხალხი ამ მსახურს მაინც ქრისტიანული რწმენის ლიდერად აღიარებს. ყოველდღე მეტი და მეტი ახალი სამწუხარო ამბების მომსწრე ვხვდებით „ქრისტიანებს“ შორის.

არის ახალი კვლევები, რაც დაგვეხმარება უფრო უკეთ დავინახოთ ასეთი აბსურდული ცვლილებები. ერთ-ერთი ეროვნული კვლევის მიხედვით, „ზეციდან შობილი“ ქრისტიანების მხოლოდ 46 პროცენტს სწამს აბსოლუტური მორალი ჭეშმარიტებისა. „სახარების რწმენის მორწმუნეების“ 50 პროცენტზე მეტს სწამს, რომ ზეცაში მოხვედრა იესო ქრისტეს მსხვერპლის გარეშეც შესაძლებელია. „ზეციდან შობილი“ ქრისტიანების მხოლოდ 40 პროცენტს მიაჩნია, რომ სატანა რეალური ძალაა¹.

ამაზე პასუხი ტიმოთეს მიმართ პავლეს ნათქვამ სიტყვებშია: „სად მოძღვრებას არ მიიღებენ“ – ჩვენ მეტად აღარ ვართ ჭეშმარიტებაში შეუპოვარნი.

უფრო მეტად და მეტად ვისმენთ სახარებაზე, რომელსაც ცვლილების მოხდენა არ შეუძლია. სიტყვა, რომელიც იქადაგება, აღარ არის თანხვედრაში ღვთის სიტყვასთან. იქადაგება, რომ „იესო ჩვენი ცოდვების გამო მოკვდა, რათა ზეცაში შევეყვანეთ, მაგრამ ამავდროულად ჩვენ ადამიანები ვართ და ღმერთს ესმის ჩვენი სხვადასხვა სახის მდგომარეობები და სექსუალური მიმართულებები“, ცოდვების მონანიების საჭიროების გაუქმება, ბოლო დროის პოპულარულ სწავლებად იქცა. მრავალი მორწმუნეს სიხარულით ეუბნებიან, რომ არ არის საჭირო ცოდვების გამო დამწუხრება და აღსარება, რადგან ცოდვები უკვე დაფარულია მადლით. მრავალი მორწმუნე ქალი და კაცი მინახავს, რომლებმაც მიიღეს ეს მოძღვრება და ამბობდნენ, თუ რამდენად მარტივი და განმათავისუფლებელია ასეთი სწავლება. მაგრამ თუ სიმართლის ნამდვილი მახასიათებლები ასე მარტივი და განმათავისუფლებელი იქნებოდა, მაშინ ყველა, ხორცის მამებელი მოძღვრება ჭეშმარიტებად ჩაითვლებოდა! მაგრამ, თუ მონანიების არ საჭიროება სწორი სწავლებაა, მაშინ იესოს რაღაც შეეშალა, როდესაც შვიდიდან

¹ www.barna.org/transformation-articles/252-barna-survey-examines-changes-in-worldview-among-christians-over-the-past-13-years.

ხუთ ეკლესიას „მონანიებისკენ“ მოუწოდა გამოცხადების წიგნში (იხ. გამოცხ. 2:5, 16, 21; 3:3, 19;).

ჭეშმარიტება არ იცვლება იმისათვის, რომ შეცოდების მსურველებს მოერგოს. ჭეშმარიტება არ ექვემდებარება ადამიანთა სურვილებს ან ეგრეთ წოდებულ „პოლიტიკურ მართებულობას“. პირიქით, ღმერთის ძე აცხადებს: „რთულია სიცოცხლისაკენ მიმავალი გზა“ (მათ. 7:14;).

ჩვენ ჯანსაღი სწავლებიდან გადახვეული მქადაგებლების მიმდევრები გავხდით. ამ დახელოვნებულმა მოლაპარაკებმა სახარება ისე შეცვალეს, რომ იგი ჩვენი კულტურის მორალურ მოშლას დაექვემდებარა. ჭეშმარიტება აღარ აქანდაკებს მორწმუნის ცხოვრებას, არამედ თვით ჭეშმარიტება დაექვემდებარა ქვეყნიერების სტანდარტებს. რატომ? იმიტომ, რომ ჩვენს ყურებს სურთ ისეთი სიტყვები მოისმინოს, რომელიც ნებას დაგვრთავს ქვეყნიერებას ლოგინში ჩავუნვეთ, ნაცვლად იმისა, რომ „გამოვიდეთ მათგან და გამოვეყოთ“ (2კორ. 6:17;).

ჭეშმარიტებიდან გადახვევის სანყის ფაზაში ბევრი მორწმუნე შინაგანად გრძნობს სულიწმიდის მხილებას. მაგრამ, რადგანაც მრავალი ადამიანი დინების მიმართულებას მიჰყვება დიდი გემებით, ისინიც ახშობენ სულის ხმას, იცობენ ყურებს და აღარ ისმენენ ჭეშმარიტებას.

ჩემპიონთა თაობა

და რატომ გვიკვირს ეს? ვიცით, რომ უკანასკნელ დღეებში რწმენას განუდგებიან (იხ. 2 თესალ. 2:3;).

ამავდროულად, ჩვენ ვკითხულობთ იმასაც, რომ ამ ყველაფრის პარალელურად აღსდგება ჩემპიონთა თაობა. მათ შორის იქნებიან ქალები და კაცები, დიდები და პატარები (იხ. საქმ. 2:17-18;).

ძველი დროის მოციქულებმა და წინასწარმეტყველებმა ამ გმირებს ჭეშმარიტებაში შეუპოვარნი უწოდეს. სიბნელის ძალები დიდ ბრძოლას მოუწყობენ ამ მებრძოლებს, მაგრამ მეომრები უკან არ დაიხვევენ. ისინი თავიანთი მყარი რწმენით და მოქმედებებით დიდ წინსვლას მოახდენენ უფლის სასუფევლის საქმეში. ისინი კაშკაშა სინათლე იქნებიან გამეფებულ სიბნელეში. ისინი გამორჩეულნი იქნებიან ცხოვრების ყველა სფეროში – არა დათმობებზე წასვლით, არამედ მსგავსი საქციელით, ღმერთისმიერი სიბრძნის მეშვეობით, რომელიც ღვთის შიშისაგან და მადლისაგან მომდინარეობს.

ძვირფასო მკითხველო, იმედი მაქვს, რომ შენც იმ ჩემპიონთა შორის იქნები. ვლოცულობ, რომ თქვენი დიდებულება ჭეშმარიტებისადმი მორჩილებაში გამოვლინდეს. იმედი მაქვს, რომ აიღებთ რწმენის ფარს და შეუპოვრად გაირბენთ თქვენს წინ მდებარე სარბიელს და ნებისმიერ შემხვედრ სირთულეს ბოლომდე გაბედულად შეებრძოლებით. შენ გამარჯვებული ხარ. შენში იმყოფება იმის თესლი, რომელმაც ყველაზე დიდი ჭირი და სიძნელე გადაიტანა. მისი ძალა შენშია! შენ მისი ბუნება გაქვს. შენ არ შეიქმენი იმისთვის, რომ დანებდე, დათმობაზე წახვიდე და უკან დაიხიო. შენ ღმერთის საკვირველი მადლით ხარ კურთხეული.

მნიშვნელობა არ აქვს რამდენად დიდია შენს წინააღმდეგ წამოსული სირთულე, შეხედე მას, როგორც მმართველობის მომდევნო დონეზე ამყვან საფეხურს. პავლეს მსგავსად შენც ისწავლე განსაცდელებისგან:

„რადგან არ გვინდა, ძმებო, არ იცოდეთ ჩვენი გასაჭირი, რაც აზიაში გადავიტანეთ, რომ მეტისმეტად დაგვიძიმდა, ვიდრე ამის მოთმენა შეგვეძლო. ხოლო ჩვენ თავად გვექონდა სასიკვდილო მსჯავრი, რათა ჩვენი თავის იმედი კი არ გვექონდა, არამედ ღვთისა, რომელიც აღადგენს მკვდრებს, რომელმაც გვიხსნა კიდევ ასეთი სიკვდილისგან და გვიხსნის, რომლის იმედი გვაქვს, რომ კვლავაც გვიხსნის“
(2 კორ. 1:8-10;)

პავლეს წინააღმდეგ წამოსული სირთულეები იმდენად სასტიკი იყო, რომ მას და მის თანმხლებთ არ ეგონათ თუ გადარჩებოდნენ. და მიუხედავად ამისა, ის აცხადებს „ეს საუკეთესო რამ იყო, რაც შეიძლება მომხდარიყო“. წინააღმდეგობების მეშვეობით პავლე მოციქული ავტორიტეტისა და ძალის უფრო მაღალ საფეხურზე ავიდა. ღმერთის მადლი (ძალა) ყოველთვის საკმარისია. უფალი მრავალგზის შეგვაძლებინებს სირთულეებს გავუმკლავდეთ.

ჩვენ გვმართებს მყარად ვიდგეთ და არ დავთმოთ რწმენა, რადგან გაღმა ნაპირზე გამარჯვება და კმაყოფილება გველის. როგორც იაკობი წერს, „ღმერთი გაკურთხებს, თუკი შენი რწმენის გამოცდისას არ დანებდები. ის საზღაურად დიდებულ სიცოცხლეს მოგცემს“ (იაკ. 1:12;).

შენში ჩადებულია ღმერთისმიერი ძალისმომცემი მადლი, ბუნება, მახასიათებლები და სისავსე. შენ ერთი ხარ მასთან; შენ

ქრისტეს სხეული ხარ. თავი (იესო) არასოდეს განიცდის მარცხს, ასევე უნდა იყოს მისი სხეულიც. „ყველაფერში შევინროებულნი ვართ“, წერს პავლე „მაგრამ არა ვართ დათრგუნულნი, მაგრამ არ ვჩერდებით და არ ვნებდებით“ (2 კორ. 4:8;).

ჩვენ ქრისტეს სხეული ვართ; ჩვენ არ ვნებდებით. ჩვენ არ ვწყვეტთ! პავლე კვლავ და კვლავ იმეორებს: „ჩვენ არასოდეს ვნებდებით“ (2 კორ. 4:1;.) და ისევ, „ამიტომ არ ვცხრებით“ (2 კორ. 4:16;.) და მსგავსი მუხლების ჩამონათვალი გრძელდება.

შენ იმისთვის ხარ შექმნილი, რომ წარმატებული იყო.

ნურასოდეს იფიქრებ, რომ ნურასოდეს იფიქრებ, რომ ღმერთმა თავი დაგანება. ის ღმერთმა თავი დაგანება. ამას არასოდეს გააკეთებს.

მოისმინე მისი ძლიერი აღთქმის სიტყვები: „სარწმუნოა ღმერთი, რომლისგანაც იქენით მონოდებულნი მის ძესთან, ჩვენს უფალ იესო ქრისტესთან თანაზიარებისათვის. ის არასოდეს დაგანებებთ თავს. არ დაივიწყო ეს“ (1 კორ. 1:9).

განა ეს დიდებული აღთქმა არ არის? ღმერთი არასოდეს დაგანებებს თავს. და თუ ის არ შეგეშვება, მაშინ შენ როგორ უნდა შეეშვა მას ან საკუთარ თავს? იყავი შეუპოვარი.

და რა იქნება ჩვენი შეუპოვრობის საზღაური? რა და ის, რასაც თავად ღმერთი ამბობს:

„აი საზღაური, ყოველი გამარჯვებულისათვის და ჩემი საქმეების დამცველისათვის: მივცემ ხელმწიფებას ერებზე“ (გამოცხ. 2:26;)

რა დიდებული საზღაურია! პავლე ქრისტეს სიტყვებს ადასტურებს: „თუ არ დავნებდებით, მასთან ერთად ვიმეფებთ“ (2 ტიმ. 2:12;). და გახსოვდეს, ეს იქნება არა მხოლოდ მომავალში, არამედ აქ და ახლა. „მიიღებენ მადლს და სიმართლის ნიჭს, იმეფებენ სიცოცხლეში ერთის, იესო ქრისტეს, მეშვეობით“ (რომ. 5:17;).

ასე, რომ ქრისტეში ჩემო ძვირფასო ძმაო და დაო, შენ ნამდვილად ფლობ ძალას ქრისტეში იმისათვის, რომ შეუპოვარი იყო. ყველაფერი გაქვს იმისათვის, რომ კარგად დაასრულო: ღმერთის მადლი, რომლის შენევნითაც არ დამარცხდები. ასე რომ გაბედულად იღვანე ჯილდოს მისაღებად. მნიშვნელობა

არ აქვს რა ღვთიური დავალება გაკისრია, რა წოდება გაქვს, მნიშვნელობა არ აქვს ხანგრძლიობას – მცირე ხნით თუ მთელი ცხოვრების მანძილზე- შენი ბოლო გამარჯვება და მეფობაა. შენ წილად გხვდა პატივი იმისა, რომ უხვი და აღვსილი ცხოვრება განიცადო, თუ მყარად იდგები რწმენაში. შენ, წინ მეფობა გელის. შენ გამორჩეული იქნები მეფის დიდებისთვის. ეს ჭეშმარიტად ძვირფასი ჯილდოა. ამიტომ მუდამ გახსოვდეს:

დარჩი ღმერთთან!

მოიკრიბე გაბედულება. არ გაჩერდე.

კვლავ გეტყვი:

დარჩი ღმერთთან. (ფსალმ. 26:14;)

ლოცვა - ბახდი ღმერთის შვილი

როგორ გავხდეთ ღმერთის შვილი? უპირველეს ყოვლისა, ამ საკითხს შენთან არანაირი კავშირი არ აქვს. ეს მთლიანად იესო ქრისტეს მიერ აღსრულებულ ღვანლზე არის დამოკიდებული. მან შენს გამო, გვერდზე გადადო თავისი მეფური ცხოვრება, რათა დაებრუნებინე შენს შემოქმედთან, მამა ღმერთთან. ჯვარზე იესოს სიკვდილი ერთადერთი საფასურია, რომლითაც შენთვის საუკუნო სიცოცხლე იქნა მოპოვებული.

მნიშვნელობა არ აქვს რომელ სოციალურ კლასს, წარმომავლობას, რელიგიას, ადამიანებისთვის მისაღებ ან მიუღებელ წრეს ეკუთვნი, შენ გაქვს უფლება გახდე ღმერთის შვილი. მას სურს, რომ შენ მისი ოჯახის წევრი გახდე. ეს კი შესაძლებელია იმის აღიარებით, რომ უფლის გარეშე დამოუკიდებლად, ცოდვაში ცხოვრობდი და ამის შემდეგ ქრისტეს აღიარებ უფლად; როდესაც ამას გააკეთებ შენ ხელახლად იშვები. ამის შემდეგ მეტად აღარ ხარ სიბნელის მონა; შენ ზეციდან შობილი ხარ, ღმერთის შვილი ხარ. წმინდა წერილი ამბობს:

„იმიტომ რომ, თუ შენი ბაგით აღიარებ, რომ იესო უფალია, და შენი გულით ირწმუნებ, რომ ღმერთმა აღადგინა იგი მკვდრეთით, გადარჩები. ვინაიდან გულით სწამთ სიმართლე, ხოლო ბაგით აღიარებენ გადასარჩენად“ (რომ. 10:9-10;)

ამიტომ, თუ გნამს, რომ იესო ქრისტე მოკვდა შენთვის და სურვილი გაქვს მიიღო იგი შენს ცხოვრებაში – მეტად აღარ იცხოვრო საკუთარი თავისთვის- გაიმეორე ეს ლოცვა წრფელი გულით და შენ ღმერთის შვილი გახდები:

„ზეცაში მყოფო ღმერთო, ვაცნობიერებ, რომ ცოდვილი ვარ, დაცემული და შორს ვიმყოფები შენი სამართლიანობის სტანდარტისგან. მაღლობა, რომ არ მტოვებ ამ მდგომარეობაში. მჯერა რომ, შენ გამოგ ზავნე იესო ქრისტე, შენი მხოლოდ-შობილი ძე, რომელიც ქალწულ მარიამისგან იშვა, რათა მომკვდარიყო ჩემთვის და ჩემი დანაშაული ჯვარზე აეტანა. მნამს, რომ ის მესამე დღეს მკვდრეთით აღდგა და ახლა შენს მარჯვნივ ზის, როგორც ჩემი უფალი და მხსნელი.“

დღეს 20 _____ წლის _____ ჩემს სიცოცხლეს მთლიანად ქრისტეს უფლობას ვუქვემდებარებ.

იესო, გალიარებ ჩემს უფლად, მხსნელად და მეფედ. შემოდი ჩემს ცხოვრებაში სულიწმიდით და გამხადე ღმერთის შვილი. უარს ვამბობ სიბნელეზე და დღეის შემდეგ აღარ ვიცხოვრებ საკუთარი თავისთვის, არამედ შენთვის, რომელმაც საკუთარი თავი შემომწირე იმისათვის, რომ საუკუნო სიცოცხლე მქონოდა.

მადლობა უფალო; ახლა ჩემი ცხოვრება მთლიანად შენს ხელშია, და როგორც შენი სიტყვა ამბობს, არასოდეს შევრცხვები“.

ახლა შენ უკვე გადარჩენილი ხარ; შენ უკვე ღმერთის შვილი გახდი. აი, ამ წამს, მთელი ზეცა ხარობს შენთან ერთად! კეთილი იყოს ღვთის ოჯახში შენი მობრძანება! სურვილი მაქვს სამი სასარგებლო ნაბიჯი შემოგთავაზო, რომელიც ახლავე უნდა გადადგა:

1. ის, რაც ახლა გააკეთე, გაუზიარე რომელიმე ადამიანს, რომელიც უკვე მორწმუნეა. წმინდა წერილი გვეუბნება, რომ ერთ-ერთი იარაღი, რომლითაც სიბნელეს ვამარცხებთ ჩვენი მონაბოაა (იხ. გამოცხ.12:11). მოგიწოდებ დაუკავშირდე ჩვენს მსახურებას, მესენჯერ ინტერნეშენალს საიტზე www.messengerinternational.org. გაგეხარდება შენი ამბის მოსმენა;
2. შეუერთდი კარგ ეკლესიას, რომელიც ღმერთის სიტყვას ასწავლის. გახდი მისი წევრი და ჩაერთე მსახურებაში. როდესაც პატარა ბავშვი იბადება, მშობლები მას ქუჩაში არ ტოვებენ და არ ეუბნებიან „თავად მიხედე საკუთარ თავს“. შენ ახლა ქრისტეში ჩვილი ხარ; შენმა მამამ, ღმერთმა, ოჯახი მოგიმზადა, რომელშიც გაიზრდები. ამ ოჯახს ახალი აღთქმის ადგილობრივი ეკლესია ჰქვია;
3. მონათლე წყლით. მართალია, უკვე ღმერთის შვილი ხარ, ნათლობა არის დამონმება როგორც სულიერი, ასევე ბუნებრივი სამყაროს წინაშე, რომ შენი ცხოვრება ღმერთს მიეცი ქრისტეს მეშვეობით. ეს ასევე მორჩილების აქტიც არის, რადგან იესო ამბობს, რომ ახალმოქცეულები უნდა მოვნათლოთ „მამის, ძის და სულიწმიდის სახელით“ (მათ. 28:19;).

საუკეთესოს გისურვებ ახალ ცხოვრებაში, რომელიც ქრისტეში დაიწყე. ჩვენი მსახურება გამუდმებით ილოცებს შენთვის. ახლა კი დაიწყე შეუპოვარი ცხოვრება ჭეშმარიტებაში!

რატომ ვიყენებ ბიბლიის ამდენ სხვადასხვა თარგმანს

ზოგჯერ ისმის კითხვა, რატომ ვიყენებ ბიბლიის ამდენ სხვადასხვა ვერსიას და რატომ ვიყენებ წმინდა წერილის მუხლებიდან ციტატებს? ნება მიბოძეთ პასუხი გავცე ამ კითხვებს.

1. ბიბლია დაიწერა 11 000-ზე მეტი ებრაული, არამეული და ბერძნული სიტყვის გამოყენებით. დღევანდელი საშუალო მოცულობის ბიბლიის ინგლისური ვერსია დაახლოებით 6 000 სიტყვას იყენებს. მოცემული სტატისტიკა საშუალებას იძლევა დავასკვნათ, რომ სხვადასხვა თარგმანებში ამა თუ იმ სიტყვამ შესაძლოა თავისი ნამდვილი მნიშვნელობა დაკარგოს. ამიტომ ბიბლიის რამდენიმე ინგლისური ვერსიის გამოყენება საშუალებას გვაძლევს უფრო ზუსტად გავიგოთ რას გვეუბნება ღვთის სიტყვა;
2. ბიბლიის მხოლოდ ერთი ვერსიის გამოყენებისას, მკითხველს ნაცნობი მუხლი როდესაც ხვდება, ის ზერეულად ეკიდება მას, რადგან თვლის, რომ ესმის მისი მნიშვნელობა. ხოლო, როდესაც ბიბლიის სხვადასხვა ვერსიებს ვიყენებთ, მკითხველი უფრო მეტ ყურადღებას უთმობს წაკითხულის გააზრებას;
3. წერის პროცესში ამორჩეულ მუხლს ბიბლიის ხუთი ან რვა ვერსიიდან ვკითხულობ, რათა მათგან ის გამოვიყენო, რომელიც ყველაზე უკეთ გამოხატავს აზრს, რომლის გადმოცემაც მსურს. როდესაც ამა თუ იმ მუხლის პარაფრაზირებას ვახდენ, ვცდილობ ის მაქსიმალურად შეესაბამებოდეს დედნისეული ტექსტის კონტექსტს;
4. მიზეზი, თუ რატომ არ ვიყენებ მთლიან მუხლს, გახლავთ ის, რომ ბიბლია თავებად და მუხლებად 1227 წელს დაყვეს. თავდაპირველად ბიბლია იმ სახით არ იყო გადმოცემული, როგორც დღეს არის. ხშირად სახარებებში იესო მხოლოდ ამა თუ იმ ციტატას იყენებდა ძველი აღთქმიდან;

შემდგომი მსჯელობისა და ბაზრებისათვის

1. ეთანხმები თუ არა აზრს, რომ გაცილებით მნიშვნელოვანია ის, თუ როგორ დაასრულებ ცხოვრებას, ვიდრე, როგორ დაიწყებ? განმარტე შენი პასუხი.
2. როგორ განსაზღვრავ „შეუპოვარი სული“?
3. შენი აზრით, რა არის ღმერთის მადლი? როგორ გესმით მადლის მნიშვნელობა ამ წიგნის ნაკითხვის შემდეგ?
4. როგორ იყენებთ თქვენს ცხოვრებაში ჭეშმარიტებას, რომ ქრისტიანებმა უნდა „იმეფონ ცხოვრებაში“ (იხ. რომ. 5:17;)? როგორ გავლენას ახდენს ეს ჭეშმარიტება შენს ოჯახზე? შენს საქმიანობაზე?
5. ბევრი ქრისტიანის ცხოვრება გვიჩვენებს, რომ ისინი არ მეფობენ ცხოვრებაში. შენი აზრით რატომ არის ასე?
6. რა ძირითადი დამოკიდებულებები და მოქმედებები ხდიან შესაძლებელს, რომ მორწმუნე ცხოვრების ნებისმიერ გამონვევაზე მეფობდეს?
7. შენთან შეწინააღმდეგების რა გეგმა გააჩნია სატანას (იხ. იოან. 10:10;)? ბოლო კვირების ან დღეების განმავლობაში რა სახით ცდილობდა სატანა „მოპარვას, მოკვლას და განადგურებას“ შენს ცხოვრებაში?
8. იესომ თქვა, რომ ცხოვრებაში სირთულეები გვექნება, მაგრამ მან „სძლია ნუთისოფელს“ (იხ. იოან. 16:33;). რა გვეხმარება იმაში, რომ დამპყრობლები და გამარჯვებულები ვიყოთ?
9. რა მახასიათებლები გააჩნია ამაყ ადამიანს? რა მახასიათებლები გააჩნია თავმდაბალ ადამიანს?
10. პეტრე მოციქული ქრისტეს მიმდევრებს შეაგონებდა „თავმდაბლობით შემოსილიყვნენ“ (1 პეტ. 5:5;). როგორ ფიქრობ, რას ნიშნავს ეს რეალურ ქრისტიანულ ცხოვრებაში?
11. რა ტაქტიკა შეიძლება გამოვიყენოთ ეშმაკის წინააღმდეგ?
12. რატომ წარმოადგენს სირთულეები ესოდენ მნიშვნელოვან რეალობას ქრისტიანულ ცხოვრებაში?
13. რა როლი აკისრია ლოცვას მოშურნე ქრისტიანის ცხოვრებაში?
14. როგორ აღწერ „გულმოდგინე“ ლოცვას?
15. რატომ იქნება ზეცაში სხვადასხვა სახისა და დონის საზღაური?
16. გაიაზრეთ რა ამ წიგნში გადმოცემული მთავარი საკითხები, ქრისტიანული ცხოვრების რომელ სფეროში გჭირდება სულიწმიდის დახმარება იმისათვის, რომ განავითარო შენი „შეუპოვარი სული“?

შეუპოვარი

ძალა, რომელიც არასოდეს არ უნდა დათმო

ეს წიგნი ჯონ ბევირის სასწავლო პროგრამის შემადგენელ ნაწილს წარმოადგენს და მის სრულად და სწორად შესწავლას ხელს უწყობს DVD დისკი, რომელიც თან ახლავს წიგნს, იმ სხვა თანმხლებ მასალებთან ერთად, რომელთა გადმოწერა და გამოყენება შესაძლებელია ინტერნეტიდან, რაც შესაძლებლობას მოგცემთ შეისწავლოთ ამ დინამიური სწავლების ყველა ნაწილი. სათანადოდ შესწავლის შემთხვევაში ეს დიდი გავლენას მოახდენს და წინ წასწევს თქვენს ქრისტიანულ ცხოვრებას, რაც შეგაძლებინებთ უფრო მეტი გააკეთოთ ღმერთისთვის.

სწავლების სრული კურსი შედგება შემდეგი კომპონენტებისგან:

- წიგნი „შეუპოვარი“

ამ პროგრამის ერთადერთი გამოცემული ნაწილი. ამ წიგნის ელექტრონული

ვერსიის მოძიება ინტერნეტიდან არის შესაძლებელი, როგორც ელ-წიგნი ასევე PDF ფორმატით;

- შეუპოვარის რესურს დისკი

დისკი მოჰყვება გამოცემულ წიგნს, რაც შეიცავს ამ პროგრამის მასალას ციფრული ფორმატით.

- სახელმძღვანელო (სამუშაოწიგნი):

ელ-წიგნის სახით და ასევე PDF ფორმატით.

- აუდიო წიგნი „შეუპოვარი“

წიგნის „შეუპოვარის“ თვრამეტი თავი მოცემულია თქვენ მშობლიურ ენაზე

MP3 ფორმატში

- „შეუპოვარის“ ვიდეო გაკვეთილები

შედგება თორმეტი ვიდეო გაკვეთილისგან. ეს გაკვეთილები შესაძლებელია უფასოდ ჩამოიტვირთოს ინტერნეტიდან.

- „შეუპოვარის“ აუდიო ჩანაწერი

12 ჩანაწერი MP3 ფორმატში.

- წიგნი „ძუ ლომის ჩამოღვიძება“

ელ-წიგნის სახით და PDF ფორმატში.

შეუპოვარი

ძალა, რომელიც არასოდეს არ უნდა დათმო

შემდგომი ინფორმაცია სასწავლო კურსის „შეუპოვარის“ კონპონენტების შესახებ:

აუდიო ფაილები MP3 ფორმატში შეიძლება გადმოიტვირთოს ციფრულ ფლეერზე, ტელეფონში ანდა კომპიუტერში.

ელექტრონული ფაილები PDF ფორმატში შეიძლება გადმოიტვირთოს პლანშეტში ანდა კომპიუტერში. ადვილია მათი წაკითხვა, დაბეჭდვა და ასლის გაკეთება, ცალკეული ტექსტებისაც კი.

წიგნი ელექტრონული სახით – ეს არის გამოცემული წიგნის ელექტრონული ვარიანტი. შეგიძლიათ ის გადმოიტვირთოთ და წაკითხოთ პლანშეტში, კომპიუტერში ან ტელეფონში.

რესურს დისკი. თუ რაღაც მიზეზით არ იკითხება დისკი, სცადეთ მისი კომპიუტერში ჩატვირთვა და თითოეული ფაილის ცალ-ცალკე გახსნა. თუ ამის შემდეგაც ვერ მოხერხდა მასალის წაკითხვა, დასახმარებლად მიმართეთ ვინმეს, ვინც ერკვევა ამ საქმეში.

ყველა ეს სასწავლო მასალა თქვენთვის არის უფასო. თქვენ შეგიძლიათ გააკეთოთ ამ დისკის ასლი, გააგზავნოთ ელ.ფოსტით, გადაიყვანოთ Word-ის ფორმატში, გაუგზავნოთ თქვენი ეკლესიის ლიდერებს, ატვირთოთ ინტერნეტში, რათა ყველასთვის იყოს ხელმისაწვდომი. ეს მასალა გაავრცელეთ ყველგან, სადაც სწყურიათ ღმერთის სიტყვა და სწორი ქრისტიანული ცხოვრება.

www.MessengerInternational.org

www.CloudLibrary.org

„შეუპოვარი“ DVD ვერსია

რესურს ფაილები და
დამატებითი მასალები იხილეთ
შემდეგ მისამართზე:
www.CloudLibrary.org

teach reach rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

გამოიყენება მხოლოდ
კომპიუტერისთვის

ძალა, რომელიც არასოდეს არ უნდა დათმო

შ ე უ პ ო ვ ა რ ი

ეს რესურს დისკი თქვენთვის განკუთვნილი საჩუქარია პირადად ჯონ ბევერისგან. მისი საშუალებით თქვენთვის ხელმისაწვდომი გახდება რამდენიმე ძლიერი რესურსი, რომელიც დაგეხმარებათ შემდგომი დინამიური სწავლისათვის და სხვებისთვის გასაზიარებლად. წარმოდგენილი მასალა შეგიძლიათ გაამრავლოთ და გაავრცელოთ, ელ-ფოსტით გადაუგზავნოთ სხვებს, დაურიგოთ სტუდენტებს, ატვირთოთ ინტერნეტში, დაბეჭდოთ ან გადაიღოთ ასლები. ამ მასალის უმთავრესი დანიშნულებაა შთააგონოს და გაამხნევოს ქრისტიანები.

ჯონ და ლიზა ბევერებისაგან ამ რესურსის და სხვა სწავლებების (საკუთარ ენაზე) ჩამოტვირთვა შესაძლებელია შემდეგი ვებგვერდებიდან:

www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

მრავალ ენაზე არის შესაძლებელი დამატებითი რესურსების ნახვა და ჩამოტვირთვა Youtube.com-ისა და Youku.com-დან, ასევე სხვა მსგავსი გვერდებიდან.

“ღმერთი არ არის შემოქმედი სიძნელისა, მაგრამ იგი მას იმ-ისათვის იყენებს, რომ უფრო დიდ გამარჯვებას მივაღწიოთ. ის არასოდეს დაგვაყენებს ისეთი ქარიშხლის წინაშე, რომლის და-ძლევის ძალაც არ გვექნება.”

- ჯონ ბევირი, შეუპოვარი

უკვე გაქვს ის, რაც კარგი დასასრულისთვის გჭირდება!

ქრისტიანები „უბრალოდ“ როდი არსებობენ. შენ იმისათვის შეიქმენი, რომ ამა-ღლდე სირთულეებზე და წარმოაჩინო უპირატესობა! ამ შესანიშნავ წიგნში ავტორი საუბრობს იმაზე, თუ რას ნიშნავს კარგად დასრულება. შეუპოვარი უფრო მეტს გთავაზობს, ვიდრე თვითგადარჩენაა. იგი გადმოგცემს ახალ შეხედულებებს, რომელიც ეთანხმება მოციქულ პავლეს სიტყვებს: „კმაყოფილი ვარ უძლურებებში“. ამ წიგნში მოცემული ჭეშმარიტებები, რომლებიც ეფუძნებიან ბიბლიას, შეგვაძლებინებს მივაღწიოთ წარმატებას.

შეუერთდი შეუპოვრის გამოცდილებას

ჯონ ბევირი არის მრავალი ბესტსელერის ავტორი და მომხ-სენებელი. მან და მისმა მეუღლემ ლიზამ, რომელიც ასევე ბესტსელერების ავტორია, 1990 წელს დააფუძნეს ჯონ ბევირის მსახურება. ეს მსახურება გაიზარდა მრავალმხრივ მახარებლურ მოძრაობაში, რომელიც შეიცავს ყოველკვირეულ სატელევიზიო პროგრამას „მაუწყებელი“, რომელიც 214 ქვეყანაში მაუწყებლობს. ბევირს მრავალი წიგნი აქვს გამოცემული, რომელთა შორის არის „შიშის დამსხვრევა“, „უფლის შიში“ და „საფარქვეშ“.

შეიცავს წიგნის DVD ვერსიას

გადმოტვირთეთ ეს და სხვა მასალები:
www.CloudLibrary.org
www.MessengerInternational.org

teach reach rescue
Messenger International
MessengerInternational.org

წიგნი ავტორის საჩუქარია და არ იყიდება.

ჯონ ბევირი ფეისბუქსა და ტვიტერზე